

Dave

Figyelem! Cortez szülinapi bulljának helyszíne megváltozott!

Tegnap 11:30

Leiner Laura

a szent
Johanna
gimi

KETTEN

EGY KÖZÖSSÉG,
AMELYNEK
TE IS TAGJA
LEHETSZ.

Leiner Laura

A Szent
Johanna gimi 6.
Ketten

December 20-a Reni életének legboldogabb napja, és ettől kezdve minden megváltozik. De vajon csak jó értelemben? Vajon meddig tart a váratlanul jött boldogság? És Reninek sikerül-e nemcsak megszerezni, de meg is tartani Cortezt? Mi mindennel kell megküzdenie a saját félelmein, gátlásain kívül? Hisz Cortez a suli legelőbb sráca, mindenki rajong érte, Reni viszont, legalábbis saját megítélése és persze Kinga szerint, a „nyomik” táborát erősíti... A 11. osztály 2. féléve is tele van izgalmakkal, akár csak a korábbiak: Dave például élete eddigi legnagyobb próbatétalén megy leresztül, Kinga még önmagán is felülmúlja egy diszkóban, Corteznek iskolapszihológushoz kell járnia, Viki „kiborítja a bilit”, Reninek pedig váratlan vendég érkezik a születésnapjára...

NÉV: Rentai Renáta (Reni)

KOR: 17

BESZÉLT NYELV: magyar, francia

MAGAMRÓL: (nem publikus adat, hozzáférés korlátozva) Eddig attól félttem, hogy soha nem teljesül be az álmom. Most pedig attól, hogy véget ér. ☹ SZERETEM!!

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: Cortez <3; Könyvek, Olvasás; Fotózás

KLUBTAGSÁG: Mindig legyen könyv a táskádban; Beatles; Moly.hu; Gyakorikérdések; Antirasszista; Gasztróáldozat; Budai Vár

NÉV: Bencze Virág (Emó)

KOR: 17

BESZÉLT NYELV: magyar, francia

MAGAMRÓL: I LUV PÓNI <3

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: Ricsi <3; festés; rajzolás; kisállatok; kis zsiráf

KLUBTAGSÁG: Facebook; AFC; Luv Pete Wentz; Flower power; Disney

NÉV: Matsuda Okitsugu (Macu)

KOR: 17

BESZÉLT NYELV: magyar, japán, francia

MAGAMRÓL: party hard

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: kutyuk

KLUBTAGSÁG: Apple; Mac; iPhone; iPod; iPad; iMacu☺

NÉV: Zsidák Gábor (Gábor)

KOR: 17

BESZÉLT NYELV: magyar, francia

MAGAMRÓL: forevör alón :D

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: tanulás, barkochba, pasziánsz; tévé

KLUBTAGSÁG: Gáborok klubja; Vicces-képes blogok; mém; port.hu

NÉV: Jacques Chatelain (Zsák)

KOR: 17

BESZÉLT NYELV: francia, magyar

MAGAMRÓL: Flóra, je t'aime <3

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: sütés-főzés

KLUBTAGSÁG: Paris je t'aime; Szerelmesek klubja; Romantikus filmek

NÉV: Pósa Richárd (Ricsi)

KOR: 18

BESZÉLT NYELV: magyar, francia

MAGAMRÓL: Emó, te bolond vagy <3 :D

*

Cortez! Ráérsz hétfő délutánonként? :DDDD

*

Neményi! Bunkó vagy!

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: zenekart keresek

KLUBTAGSÁG: Korn; Bajnokok ligája Rulz; Csütörtöki filmpremierek; gyakorikérdések; Cinema

NÉV: Szatmáry Kinga (Kinga)

KOR: 17

BESZÉLT NYELV: francia, magyar

MAGAMRÓL: talán azért nem kedvelsz, mert sikereimben a saját sikertelenségedet látod. Sok szerencsét!

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: blogírás, tanulás, sulijúság, Környezetvédelem, táboroztatás
KLUBTAGSÁG: Profizmus; Feministák klubja; Greenpeace; Triumvirátus; Antirasszista

NÉV: Haraszi Róbert (Robi)

KOR: 17

BESZÉLT NYELV: magyar, francia

MAGAMRÓL: „Rágyújtunk? Van tüzed? És cigid? Kösz :D”

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: nőzés

KLUBTAGSÁG: I luv Máday; Csontváz Carlos a világ körül; Metallica; Füstölők

NÉV: szenyor Nagy Zsolt (Zsolti)

KOR: 17

BESZÉLT NYELV: német. Ja!

MAGAMRÓL: szeretjük, tanár bácsi! Máday néni, Önt meg egyszerűen imádom, vegyen el! :DDD
*

Asszony! Csitu van! :D (most elfutok)

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: Was kostet das Zimmer? :D

KLUBTAGSÁG: I luv Máday; Chuck Norris; Bajnokok ligája Rulz; Csontváz Carlos a világ körül;
Flashmob; Ich liebe Wien

NÉV: Bernáth András (Andris)

KOR: 17

BESZÉLT NYELV: magyar, francia

MAGAMRÓL: Nekem van tüzem! :D Lemoljuk cigit.

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: dögös nők, nagyon dögös nők

KLUBTAGSÁG: AC/DC; Black Sabbath; Csontváz Carlos a világ körül; I luv Máday

NÉV: Felmayer Dávid (Dave)

KOR: 17

BESZÉLT NYELV: magyar, francia

MAGAMRÓL: Bővült a honlapom, csekkold Az eseményszervezés, randiszervezés s egyéb
Szervezés menüpontokat!
*

Pénteken Zsoltsiánál vagyok elérhető.

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: randiguru

KLUBTAGSÁG: Apple; Mac; iPhone; iPod; iPad; iDave ☺

NÉV: Antai-Kelemen Ádám (Cortez)

KOR: 18

BESZÉLT NYELV: magyar, angol, francia, spanyol, portugál

MAGAMRÓL: igen, jól látod

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: van

KLUBTAGSÁG: Born in the USA; Bajnokok ligája Rulz; Ramones; Coca-cola

Január 16., vasárnap

Ez volt életem legjobb hétvégéje. De komolyan. Túl a féléven, felszabadultan, én kitűnő átlaggal, a többiek inkább csak átlaggal ☺, gondtalanul, lezárva a tizenegyedik első felét, és még bele sem kezdve a másodikba. Igazi semleges állapot volt, a többiek pedig kellően kiélvezték azt, hogy per pillanat már nincs és még nincs miért aggódni. Legalábbis hétfőig. A péntek tehát így telt, valamennyien Zsoltiék garázsában lógtunk, és leginkább azzal töltöttük az időt, hogy Ricsi új bandájához hallgattunk meg jelentkezőket. Illetve én hallgattam őket, a többiek inkább csak kiröhögtek a megszeppent fiatalokat, akik így, hogy egy halom vihogó meg baromkodó diák előtt kellett produkálniuk magukat, kicsit lámpalázasnak bizonyultak. Azon túl, hogy mindenki remekül szórakozott (szegény zenészejelentkezők, ösztönösen megsajnáltam őket), abszolút nem jártunk sikerrel, szóval egyelőre Ricsi egyedüli tag a saját bandájában, amit egyébként (szerinte) értelem-szerűen „Ricsi”-nek nevezett el. Na, mindegy. Amúgy igyekeztem a lehető legtöbbet segíteni a válogatásban, mert valahol úgy érzem, van egy kis közöm ahhoz, hogy a legutóbbi bandája feloszlott. Mondjuk, ha a dobos nem kezd ki velem Cortez távollétében, és emiatt Kinga nem töri be az orrát, majd emiatt Zsolti nem esik neki a fiúnak... Nem, azt hiszem, ennek mindenképp negatív vége lett volna. Apropos, Cortez.

Lassan egy hónapja, hogy járunk, ami annyiból kicsit bonyolult, hogy, ugye, az első heteket abszolút külön töltöttük, miatta (a téli szünetben szokás szerint a szüleikhez utazott), aztán amikor visszajött, ott volt a félévi hajtás és a versenyhét, úgyhogy sulin kívül szinte semmi időt nem tudtunk együtt tölteni, miattam. Így történhetett meg, hogy csak most, amikor minden kicsit lecsendesedett, kezd leesni, hogy komolyan járunk. És ezzel a felismeréssel lassan eluralkodott rajtam egy kisebbfajta pánik, ami, azt hiszem, jogos, mivel egyetlen épeszű válasz sem jut eszembe arra a fejemben folyton zakatoló kérdésre, hogy „vajon a sulis legnépszerűbb, leghelyesebb, legmenőbb és legkülöbbs. fiúja mit akar pont tőlem??”. Próbálok elnyomni önbizalom-hiányos énemem, és ebben rendszerint segítségemre van két BFF-em (best friends forever), Kinga és Virág. Az utóbbi pozitív energiákkal tölt fel, az előbbi pedig halálra rémiszt. Viszont mindketten sikerrel teszik helyre az agyam, ami ideig-óráig kitart. Eddig szerencsésen sikerült eltitkolnom Cortez elől a kissé rémisztő kételyeimet, úgyhogy elvileg ő úgy hiszi, hogy normális barátnője van. Ez egyébként részben igaz is. Amúgy pedig, mivel most először van barátom (nem is akar ki! Te jó ég!!!), eldöntöttem, hogy nem szúrom el azzal, hogy letámadom az időnként kifejezetten agyament gondolataimmal. Hát, így harcolok az egész szituációval, a félelmeimmel, a számomra érthetetlen eseményekkel, a démonjaimmal (új barátaim: féltékenység, rémület, paranoia, rettegés) és leginkább saját magammal. És hogy milyen barát Cortez? Nincs összehasonlítási alapom, de ettől függetlenül, azt hiszem, mondhatom, hogy a legjobb. Nekem legalábbis biztosan. A pénteki „mind együtt lógtunk” nap után szombaton kettesben voltunk. Kapcsolatunk kezdete óta ez volt az első olyan alkalom, amikor csak ketten mentünk el valahová. Olyan randiféle, legalábbis a béna romantikus filmekben a mozi+kajálást mindig így nevezik. Tény, hogy egész álló nap vigyorogtam, tény, hogy még a kegyetlenül rossz film közben sem hagyott cserben a jókedvem (valami „halálra lövik egymást, és minden felrobban” mozi volt), és tény, hogy Cortez azután sem szakított velem, hogy megettem előtte egy egész pizzát és egy nem kis adag profiterolt. Ez azért jelent valamit, nem? Szóval jól megvagyunk mi: Cortez, én és a gyomromban repkedő, szívroham közeli állapotban lévő lepkeraj.

Ma, mondjuk, nem találkoztunk, mert reggel elkísértem anyut a Meteorológiai Intézetbe, délután pedig megcsináltam a holnapi (és szinte az egész félévi) tanulnivalót, és Corteznek is volt terv mára Ricsiékkel (ne fojtsuk meg egymást alapon), viszont beszélünk telón. Vagy háromszor. És piros pont, amiért ebből csak egyszer hívtam én. A többi ő volt. ☺

Vacsi után (apuvál örömmel konstatáltuk, hogy a konyhában folyó mézszárlás csupán marhahúsleves jelent...) felnéztem a netre. A Facebook-fal csak úgy pörgött, mindenki lájkolt, posztolt, kommentelt... Ilyesmiket találtam, mint: Bencze Virág és Pósa Richárd házások. Felmayer Dávid kedveli az Apple, Apple iPhone-t és további nyolcvanhét oldalt(!) Máday Emília meg lett jelölve Nagy Zsolt albumában. Matsuda Okitsugu és további harminckét ember belépett az I Luv

Máday csoportba. Szép Károly (Karcsi) elindította a következő' alkalmazást: Napi Coelho-idézet. Bencze Virág megjegyzést fűzött Pósa Richárd fényképéhez: „<3”. Pósa Richárd megjegyzést fűzött Bencze Virág fényképéhez: „<3 <3 <3”. Jacques Chatelain és Zsidák Gábor kedvelik a Comedy Centralt. Haraszi Róbert megjegyzést fűzött Bernáth András fényképéhez: „Metááál”. Bernáth András megjegyzést fűzött saját fényképéhez: „Metááál”. Nagy Zsolt megjegyzést fűzött Bernáth András fényképéhez: „Metááán”. Nagy Zsolt állapota: „Muhahahha”. Szatmáry Kinga megjegyzést fűzött Nagy Zsolt állapotához: „Eszetlen!”. Nagy Zsolt megjegyzést fűzött saját állapotához: „Csitu van”. Szatmáry Kinga megjegyzést fűzött Nagy Zsolt állapotához: „Gondolkozzál már, hogy kivel beszélsz!!!”. Nagy Zsolt megjegyzést fűzött saját állapotához: „Na, kivel?”. Felmayer Dávid megjegyzést fűzött Nagy Zsolt állapotához: „Adjál neki, Zsolti! Hajrá!”. Szatmáry Kinga megjegyzést fűzött Nagy Zsolt állapotához: „Dave, te ebbe ne szólj bele! Zsolti! Chatre! Most!” Rentai Renáta, Pósa Richárd, Antai-Kelemen Ádám és további nyolc ember meg lett jelölve Bencze Virág albumában. Bernáth András és Haraszi Róbert megjegyzést írt Gondos Margó fényképéhez: „Kedvenc tanárnőnk. Lool”. Nagy Zsolt és Máday Emília jegyesek.

Szóval kész örület. Aztán ránéztem Cortez falára, csak úgy mellékesen. Egy halom új ember lett az ismerőse, mindenféle szíveket küldtek neki, megjelölték egy halom képen. A fala ezerrel pörgött, és azonnal kiszúrtam Viki kommentjeit. A volt barátnő. Auú. Igyekeztem nem fennakadni ezeken a dolgokon, inkább rákattintottam az infóra. Kár volt. A kiírás szerint még mindig egyedülálló. Mint ahogy én is. De nem számít, ez csak egy közösségi oldal. A mi kapcsolatunk sokkal privátabb, kettőnkre tartozik, nem kell mindenhol feltüntetni, attól ez még nagyon is igaz. Ugye? Ugye, igaz? Oké, msn-en megnézem, van-e Virág. Pont most jött el a két-három naponta esedékes lelkizés ideje.

Tizenegyedik, második félév: 5/? - Hát, ez érdekes lesz. ☺

Cortez: 5/5* - valahol szól a *Basket Case*

Hol a telefonom???

Január 17., hétfő'

Reggel kissé álmosan ébredtem, aminek az az oka, hogy belekezdtem a *Hosszú jegyességbe*, és nehezen tudtam letenni, valamikor éjfél körül aztán kiesett a kezemből. Emiatt rohannom kellett, és bár már az ajtóban voltam, anyu mégis visszaküldött, hogy szárítsam meg rendesen a hajam, mert a téli mínuszba nem mehetek ki nyirkos fejjel. Úgyhogy vastag, kötött pulcsiban és sálban szántottam tovább a hajam, ami azért volt jó, mert kissé levert tőle a víz, így a hajam száraz lett, a nyakamra viszont ráragadt a kötött anyag, ami miatt viszketni kezdtem. Óriási. Nincs is szebb, mint amikor az embert a barátja várja a kapuban, és ő ziláltan, vörösre vakart nyakkal, félőrülten érkezik meg. Mindenkinek szép, jó reggelt.

- Minden oké? - fürkészett Cortez, amikor kiléptem a kapun, és megcsúsztam a jégen. Simán eltaknyoltam volna, ha nem kapja el a karom.

- Persze. Csak egy szokásos reggel - vonogattam a vállam, aztán megigazítottam a sálam, mert túl szoros volt, és fuldokolni kezdtem. Amikor definiálták a „szerencsétlen” szót, egy hozzám hasonló embert képzelhettek el. Én legalábbis így gondolom.

Cortez szórakozottan figyelte, ahogyan kiszenvedem magam. (Megigazítottam a sálam, de akkor leesett a táskám, ami a latyakban ért földet. Amíg lehajoltam érte, a fejemre hullt a kabátom kapucnija, és amikor letoltam, a hajam elektromosan kezdett szállni. Amíg azt lapígtattam, nem vettem észre, hogy egy pocsolyában állok, amitől felázott a farmerem alja.)

- Mehetünk - sóhajtottam lemondóan, amikor mindezzel végeztem. Cortez mosolyogva nézett, aztán megfogta a kezem, és elindultunk.

Annyira lekötött a bénázásom, hogy elfelejtettem elájulni tőle. Pedig minden okom meglett volna rá. A homlokába hulló sötét, szinte fekete haj. A mélykék szem. Az a mosoly. Az ujjaim köré kulcsolt keze... Mondhatnám, hogy úgy vert a szívem, mint egy szerelmes tinilánynak, de az a helyzet,

hogy az is vagyok. Egy szerelmes tinilány. A dombon lefelé sétálva hallgattam, ahogyan a tegnap délutánról mesél (Ricsi nála nézett valami meccset), és időnként felé pillantottam, bár a bazinagy sálam kissé korlátozott a mozgásban. Kegyetlen hideg volt reggel, az egész környék csillogott a nemrég lehullott hótól, a háztetőről jégcsapok lógtak, a lélegzetünk fehér füstként szállt fel és oszlott szét a levegőben. Hm. Ezt egész szépen írtam le. Na, mindegy. A sulihoz érve odasétáltunk a többiekhez, akik már odafagytak a lépcső elé. Minden jeges volt, Virág éppen azzal játszott, hogy nekifut és odacsúszik Ricsihez. Kár, hogy már első próbálkozásra elesett, úgyhogy hatalmasat zakózott. Ricsi lehajolt hozzá, és mindkét karját megragadva felrántotta.

- Emó, összetöröd magad - rázta a fejét.

- Ajj már - pislogott nagyokat Virág a horgolt, színes sápija alól, és fájdalmasan dörzsölte a könyökét.

- Sziasztok - köszöntem, amikor odaértem, és megkérdeztem Virágot, hogy rendben van-e. Ő addigra már jól volt, tovább csúszkált, de ezúttal a biztonságos verziót választotta: folyamatosan fogta Ricsi kezét.

- Csoki - bólintott Zsolti (szokásos köszönése, már megszoktuk). Mellette Dave és Macu ácsorgott, mindkettő elgémberedett, lefagyott ujjakkal nyomkodta a telefonját. Nincs mese, a két „alma” egy újabb jégkorszak bekövetkezésekor is előbb kiírná twitterre, hogy mi történik, és csak azután tenné zsebre a kezét, hogy felmelegedjen. Vagy talán akkor se. Ők ketten a kijelzőkről fel sem pillantva köszöntek vissza, szemmel láthatólag nagyon fontos dolgot csináltak éppen. Gyanítom, kipoztolták, hogy „a sul előtt állnak”. Hogy miért csinálják? Tippem sincs. Erősen az „oszsunk meg mindent a világgal, akkor is, ha senkit nem érdekel” elvet vallják.

- Hé, ott jön Herripotter! Van szánkója! Vegyük el tőle! - kiáltotta Zsolti hirtelen, mire hátrafordultam. Naná, hogy szegény Karcsiról volt szó, aki mit sem sejtve, maga mögött húzva a szánkóját, gyanútlanul lépkedett a sul felé.

- Hagyjátok már békén - csóváltam a fejem mosolyogva.

A Szent Johannában, mint minden más iskolában, van egyfajta ki nem mondott hierarchia, amivel mindenki tisztában van. És ami ellen nincs mit tenni, abszolút a megszoksz vagy megszöksz alapon működik. Nos, ennek a rendszernek a legtetején van Cortez, Ricsi, Kinga, néhány menő végzős (mint Móni) és a két sulirádiós. Őket követik a színjátszósok, a sportteljesítményben kiemelkedő tanulók, a balhésok (Zsolti, Dave, Macu, a kilencedikes Bálint, aki fiatal kora ellenére klassz hírnevet szerzett magának) és a suliujságosok. Középen állnak az „átlagdiákok”, akik ki sem tűnnek, de nyomnak sem mondhatók. Belőlük van jó pár, ők azok, akiket mindenki csak látásból ismer, de nevet már nehezen lehetne az arcokhoz párosítani. Ők azok a „hogy is hívják?, Na, az!” kategória. Nem sok vizet zavarnak. Alattuk van a legalja, az olvasókörösök, énekkarosok és stréberek. Hálátlan szerep, minden gúny tárgyai, minden poén áldozatai és minden menő diák kegyetlenségének a célpontjai. Két nagyon jó barátom is ide sorolható: Jacques, aki énekkaros, és Karcsi, aki olvasókörös. Persze én is olvasókörös vagyok, de mivel én vagyok a suliujság fotósa is, így a helyzetem kissé kompenzálódott, és a menő fotós és nyomi olvasókörös + stréber keresztezéséként bekerültem az átlag kategóriába. Éljen! Pff. Na, mindegy.

- Jó reggelt! - köszönt Karcsi mosolyogva. Szegény srác mindig reméli, hogy a társaságunk tagjává válhat, és ezért rendszerint bármilyen áldozatot képes meghozni. Ahogyan ma is. Alig ért oda, Bálint nyakon dobta egy hógolyóval, Ricsi elvette a szánkóját, Zsolti meglökdöste, hogy állva tud-e maradni a jégen, Dave pedig végig kamerázta. Mellesleg a videómegosztón külön csatornát hoztak létre az ilyen videóknak, a címe: „Herripotter megpróbáltatásai”. És ez egy sorozat.

- Szia - mosolyogtam rá Karcsira, amikor kipirultan, kifáradva hozzám lépett, azt hiszem, mene-déket keresve.

- Na! Lökj meg! - bólogatott Zsolti, a lépcső tetején ráülve a szánkóra.

- Szerintem ez rossz ötlet - fordultam riadtan Cortezhez, aki annyira nem rémült meg, csak mögöttem állva a vállamra támasztotta az állát, és röhögve figyelte a jelenetet.

Dave és Bálint párszor próbaképp megbillentették a szánkót, végül elengedték a lépcső tetején. Nem, nem volt jó poén. Zsolti és a szánkó is összetört. Előbbi legurult a lépcsőről, és a hóban állt meg, a szánkó pedig kettétört, amitől Karcsi igencsak elszomorodott. Zsolti prűszkölve kiköpte a

havat, miközben folyamatosan röhögött. A többiek is füttyögtek meg ordibáltak. Ha azt hittem, hogy tizenegyedik második félévében megkomolyodik a csapatunk, hát, tévedtem. De valóban ezt hittem? Végignézve a szánkót sajnáló és emiatt sírdogáló Virágon, a raszta Ricsin, aki kérlelte a barátnőjét, hogy ne hisztizzen, mert a „szánkónak nem fáj!!!”, Macun, aki annyira nevetett, hogy elesett, Dave-en, ahogyan fotózza a hóban fetregő Zsoltit... Á, semmi esély arra, hogy valaha normálisak leszünk.

A hóban fekvő Zsolti mellett két hótaposó csizma állt meg, és ahogy felnézett, megláthatta a hozzá tartozó embert is. Kinga fehér fülvédőben, elegáns kabátban, natúr sminkben és gyilkos tekintettel meredt rá.

- Most lepődjek meg, hogy reggel háromnegyed nyolckor a hóban fetregve találalak? Nem, nem fogok. Köztudott, hogy egy állat vagy - közölte higgadtan, aztán unottan forgatva a szemét, felsétált a lépcsőn.

Zsolti a barátnője szavaira ügyet sem vetve (rendszerint így beszélnek egymással) tovább vihogott.

- Klassz lesz ez a félév is - suttoztam, Cortez pedig bölintott, és nyomott egy puszit az arcomra.

A következő pillanatban Máday rontott ki az ajtón.

- Nagy Zsolt! - üvöltötte. - Benne van a házirendben, hogy tilos az épület rongálása!

- Máday néni! - tápáskodott fel Zsolti. A megszólításon egyébként mindenki szakadt a nevetéstől. - Ne tessék haragudni!

Az igazgatóhelyettes pislogás nélkül meredt rá, csupán az arcán ugráló izom jelezte, hogy nincs túl jó kedve.

- Ne húzd ki a gyufát, fiam, ne húzd ki! - mondta gyilkos tekintet-tel, aztán körbefordult. – Antai-Kelemen és Rentai, szeressétek egymást távolabbról, mielőtt összefagytok - förmedt ránk, de Cortez a figyelmeztetése ellenére sem engedett el. - Pósa, megmondtam, hogy ragaszd le a szemöldöködben lévő fémet, vagy én teszem meg! - rázta a mutatóujját idegesen. Ricsi szemöldökpierceingje időnként kiveri a biztosítékot a konzervatív ig. helyettesnél. - A két hacker tegye el a kutyüt, kezd elegendem lenni abból, hogy iskolánk életének minden pillanata megtalálható az interneten! – üvöltött rá Macura és Dave-re, akik eközben is Mádayt fényképezték. ☺ - Bálint, ha nem teszed le azt a jégdarabot, az irodámban töltöd a napot! - dörrent rá a kilencedikesre is, amiért éppen Karcsit szadizta. - Na! Befelé! - tapsolt kettőt, mire komótosan felbotorkáltunk a lépcsőn. - Bencze, neked meg mi bajod van? - sóhajtott a igazgatóhelyettes, ahogy Virág szomorúan elsétált mellette.

- Ajjj, a szánkó. Eltört. Meg lehet gyógyítani? - pislogott nagyokat. Máday visszanyelte, amit elsöre mondani akart, aztán csak valami olyasmit motyogott, hogy „néhány diák szellemi képességeit ismerve fogalma sincs, mit keresnek ebben az iskolában”. Végül összehúzta a szemét, és idegesen a távolba meredt. – Az ott két bagós? Haraszi és Bernáth? Na, megálljanak csak! - indult felénk dühösen. Ahogy hátrapillantottam, láttam, hogy a sarkon cigiző két rocker elpöcköli a csikket (ha ezt a Green Peace-es Kinga megtudja!), és futni kezd. Ó, azok a Szent Johanná-s hétfő reggelek. ☺

Ahogy beléptünk a portára és felmutattuk a belépőkártyát, megsimítottam Virág vállát, és biztosítottam róla, hogy a szánkó „meggyógyul”.

- Komolyan? - lelkesedett be.

- AHA - húztam el a számat. - Meggyógyítja a... - töprengtem.

- Szánkódoktor - segített ki Ricsi.

- De jóó! - tapsolt Virág, és már nyoma sem volt az eddigi rossz kedvének. Nincs mese. Virág nem túl okos lány. Viszont kevés embert ismerek, akit ennyire lehet szeretni, mint őt.

Az aulába lépve a The Libertines *Last Post on The Bugle* című dala fogadott minket (ami egyébként óriási kedvencem), és azonnal elkezdtünk felengedni a kinti mínuszokból. A büfénél ki-gyózott a sor, hamburger és kávé illata vegyült össze és terjengett a levegőben, és a csoportokban beszélgető diákok duruzsolása töltötte be a teret. Aztán megérkeztünk mi, a lehangosabb csapat, és mint mindig, most is mindenki felénk fordult. Hazudnék, ha azt mondanám, nem jó érzés a legmenőbbek közé tartozni, akkor is ha bizonyos értelemben erősen kakukktójásnak számítok. A

végzős lányok irigy pillantásai, az a-sok gúnyos, hitetlen mosolya, a kilencedikesek értetlen tekintete... Ezt régen is megkaptam, csupán azért, mert Ricsiék társaságának a tagja vagyok. De amióta Cortezzel járok... Több figyelem irányul rám, mint amennyit valaha is szerettem volna, és, úgy mond, az egyik legutáltabb diák lettem. Ez persze titok, afféle lányos dolog, a fiúk ebből soha, semmit nem vesznek észre. Nekem azonban időnként szinte kiégeti a hátam egy-egy lány pillantása.

Cortez elengedte a kezem, mert a büféhez ment Ricsiékkel együtt. Na, igen. Ők azok, akiknek nem kell sorban állniuk, mert a legtöbb diák önként maga elé engedi Őket, abban reménykedve, hogy legalább a nevüket megjegyzi e nemes gesztus után. Azért ez elég fura.

Virággal felsétáltunk a lépcsőn a folyosón lévő suliboxokhoz. Unottan kihúztam a résbe dugott papírt, és összevont szemöldökkel nézegettem, hogy mi az. Mellettem Virág is hasonlóképpen tett, és olvasás közben kinyújtotta a rágóját, addig, amíg csak bírta, majd visszatömkölte a szájába.

- Ez meg mi? - kérdeztem, mert bár elsőre is értettem a papíron álló szöveget, valahogy nem tudtam, hogy mi az értelme.

- Feltételeztem volna, hogy ismered a betűket, ellenkező esetben szívesen felolvasom neked – nyitotta ki Kinga a saját szekrényének ajtaját. Nem is figyelve arra, hogy milyen barátságos ma reggel, mosolyogva néztem a kitért ajtó belsejét. Egy halom kép volt felragasztva, különböző színházprogramok, „Fontos!”, „Ne felejtse el!” post it-ek, feminista költőnők idézetei, *Az órák* plakátja, Vass Angéla fotója áthúzva (ősi díjugrató rivális) és az utolsó, ami miatt vigyorogni kezdtem: egy kép Zsoltiról. Oké, elég fura páros, rendszerint csak üvöltözni és veszekedni látjuk őket, de néhány elkapott pillanat (mint ez a szekrényes is) azt bizonyítja, hogy egyébként jól elvannak. - Renáta! Lennél szíves rám figyelni? - csapta be az ajtaját dühösen.

- Persze. Bocs - bólintottam, feleszmélve a bambulásból. - Szóval a szórólap.

- Ezen a héten a Szent Johanna legnépszerűbb fiú és lány diákját keressük. A kitöltött lapot az alulában lévő dobozba kell bedobni. A nyertesek a februári suliujság címlapján lesznek - magyarázta.

- Ó. Oké - bólogattam, és megint belenéztem a papírba. - De itt van öt név. Csak ezekből lehet választani?

- Természetesen. Csak nem az bánt, hogy nem szerepelsz a jelöltek között? - vigyorodott el gúnyosan.

- Nem, dehogy - tiltakoztam őszintén. - De talán fair dolog lett volna, ha mindenki maga dönti el, kit jelöl, és nem egy kész listából választhat.

- Renáta, te tündérorszámban élsz, vagy mi van veled? Hagyd

Már ezt a „mindenkinek van esélye”, „egy nyomi is kitörhet” maszlagot. Itt farkastörvények uralkodnak. A papíron a tíz legnépszerűbb tanuló neve szerepel. Ez van, ezt kell szeretni. Még csak az kéne, hogy a retardált, elnyomott, diákok összefogjanak, és anarchiát szítva, együttes erővel jelöljenek maguk közül valakit. Hogy nézne ki a magazin címlapján az a lapát-fülű tizedikes lány?

- Kinga - sütöttem le a szemem. - Minden diáknak kell adni esélyt, hogy megmértessem.

- Ki vagy te? Az iskola jogi képviselője? - förmedt rám idegesen.

- Nem, csak nekem ez nem tetszik.

- Márpedig én vagyok az iskolaújság főszerkesztője, és én mondom meg, hogy ebből a tíz emberből bárki lehet a címlapon. Rajtuk kívül azonban senki! Pont - zárta le a vitát, és ellépett a szekrényétől.

Miközben újra a papírra meredtem, még visszaszólt.

- Egyébként elvárom, hogy rám szavazzatok. De, gondolom, nem kérdés.

Igen, Kinga természetesen jelölt. Az öt legnépszerűbb lány között. Kinga tényleg szó szerint kiharcolta magának ezt a státuszt, ráadásul a legtöbben rettegnek tőle, tehát tuti, hogy szavaznak rá. Nem szeretik feldühíteni, néhány kilencedikes erősen izzad, ha Kinga a közelében van, a legtöbben pedig nem tudnak reagálni a durva, olykor gyilkos monológjaira, csak dadognak és kapkodják a fejüket. Hogy Kinga lenne a Szent Johanna diktátora? Persze. Ez nem is kérdés. Kinga mellett esélyes még az a-s Dina, egy kilencedik b-s lány (a természet kegyes volt hozzá, emiatt népszerű a fiúk körében) és két végzős. Az egyikük egy viszonylag normális, rajzsakkörös lány, Virág ismeri is, a másik pedig Móni. Jellemzése: festett szőke haj, felvett, erőltetett „vadóc” stílus, fesztiválok látoga-

tása, és tavasztól őszig szinte a ZP-ben lakik. Cortez volt barátnőjének, Vikinek az alteregója. Hurrá.

- Hát, ebben csúnyán nem vagyunk benne - nevettem fel kínosan, és kérdően Virágra néztem.

- Nemtom', szerintem nem baj - tekerte az ujja köré a rágóját.

- Szerintem se - bólintottam. Körülbelül öt másodpercig hallgattunk, aztán szinte egyszerre vallottuk be egymásnak, hogy ez azért egy kicsit mégis gáz.

- Igenis menők vagyunk - jelentettem ki.

- Ühüm! - bólogatott vadul.

- Nem annyira, de egy kicsit.

- Ühüm!

- Jó, egyáltalán nem, de akkor is!

- Ühüm! - helyeselt Virág. És ekkor rájöttem, hogy akármit mondok, nagy valószínűséggel a válasza az „ühüm" lesz.

A fiúk listája pedig: Ricsi. Zsolti. Két végzős, Tomi és István (mindenki csak Sztívnek hívja). És végül... dobpergés. Juj, de izgalmas. Vajon ki? Vajon ki lehet az? Cortez. Ki más.

A terembe lépve köszöntem Jacques-nak, aki szintén a listát fürkészte.

- Réni! - fordult felém. Lehajoltam hozzá, mire szomorúan megkérdezte, hogy ki állította össze ezt a listát. Na, ez az, amiért ennyire nagyon utálok az efféle ranglétrát. Miért nem elég, ha mindenki tudja a szíve mélyén? Ha mindenki el tudja helyezni magát képzeletben, és ennyi? Leírva olyan pokolian fájdalmas tud lenni.

Megnyugtattam Zsákot, hogy ez egy hülyeség, és hogy semmi jelentősége sincs. Azt hiszem, hitt nekem. Vagy csak úgy csinált.

Mikor felültem az asztalomra, Cortezék pont megérkeztek a büféből.

- Köszönöm - mosolyogtam, amikor a kezembe nyomott egy pohár forrócsokit.

- Nincs mit - ült fel velem szemben a saját padjára, és kibontott egy dobozos kólát. - Az mi? – kérdezte, a kezemben lévő papír felé biccentve.

- A jelölésed. Gratulálok - nyújtottam felé. Elég értetlenül nézett rám, aztán elolvasta, és elröhögte magát.

- Ez valami vicc?

- Nem. Ez komoly - nevettem fel én is.

- Majd beleírom az önéletrajzomba. Érettségi eredmények, nyelvvizsgák, szakmai gyakorlat és legmenőbb diák jelölés - sorolta, én meg folyamatosan nevettem.

- Ne becsüld le. Ez nagy dolog - szekáltam tovább.

- Izgulok is rendesen - ivott bele a kólájába.

- Szerintem egyértelmű a végeredmény. Ha nem nyered, bunda.

- Megóvjuk - bólintott. - Ha nem lehetek a sulis legmenőbb diákja inkább megölöm magam - jelentette ki. Éppen a forrócsokit ittam, úgyhogy röhögve köhögni kezdtem. - Jól vagy? – mosolygott rám.

- Azt hiszem - könnyeztem. - Na, jó, szerintem rád szavazok - ajánlottam fel nagylelkűen.

- Szerintem meg egyáltalán ne szavazz - tanácsolta komolyan.

- Muszáj. Kinga miatt. És csak úgy érvényes, ha mindkét kategóriában szavazok.

- Kingának fontos ez? – kérdezte.

- Ez egy verseny.

- Ja, igen, tényleg. Ricsi, láttad már? - nyújtotta felé a lapot. Ricsi elkapta, és beleolvasott.

- Azta! - nézett fel a papírból. - Most vetélytársak vagyunk.

- Aha - vigyorgott Cortez.

- Szerintem ne is dumáljunk addig, amíg nincs eredmény.

- Szerintem se. Rivalizáljunk - helyeselt Cortez.

- Oké. Utállak, és remélem, én nyerek - mondta Ricsi, azzal hátat fordított nekünk.

Az egész osztály szakadt a röhögéstől, és valamiért úgy éreztem, a fiúk nem veszik annyira komolyan a versenyt. Aztán betársult Zsolti is.

- Én akarok nyerni, én, én, én! - ugrált kecsesen, és elvékonyított hangon sipákkolt.

- Befejeznétek? - csapta le a mappáját Kinga az asztalra. – Ez nem vicces!

- Igazad van, ez baromira komoly dolog - gyúrte össze Cortez a papírt, és megdobta vele Kin-gát.

- Most muszáj volt ezt? - hajolt le érte Kinga, és megpróbálta az asztalon szétnyitva kisimí-
gatni. - Renáta, számítok a szavazatodra! - hozta oda hozzám. - És most már megismerem a lapo-
dat, úgyhogy ajánlom, ne trükközz!

- Nem fogok - hajtottam félbe, és eltettem a táskámba.

- Ez nem igazság! - lépett be a terembe Dave. - Én miért nem vagyok jelölve?

- Na, sejtettem. Ha valakinek fontos ez a baromság, akkor az az önimádó, magát fotózó Dave
- dűnnyögte Ricsi.

- Sajnálom, Dave, de nem férél be a jelöltek közé – mondta Kinga.

- Miért? Ez egy hülyeség! Ki döntötte el?

- Olyanok, akik tudják, hogy kik a legnépszerűbbek a suliban.

- Helyettem betehetitek - tette fel a kezét Zsolti.

- Helyettem is - szólalt meg egyszerre Ricsi és Cortez.

- Ez nem kívánságműsor. Ez van! Itt vannak a jelöltek, a héten lehet szavazni! Téma lezárva!

- Legalább a lány kategóriába tettétek volna be Dave-et - sóhajtott fel Zsolti, mire mindenki
felröhögött.

- Nem vagy vicces! - szólt rá sértődötten Dave, és duzzogva a helyére ment. Bedugta a fülébe
a fülhallgatóját, és úgy csinált, mintha nagyon lekötne valami a telefonján.

- Látod, ezért hülyeség az egész! - néztem Kingára. - Sok mindenkit bánt egy ilyen lista.

- Na, ne essünk túlzásba! Elvégre nem a nyomikat soroltuk fel. Bár az is egészen jó ötlet... –
tűnődött el.

- Felejtse el! Ennél rosszabb ötletet még nem hallottam.

- Csak felvetődött bennem...

- Akkor vedd el! - ráztam meg a fejem. Nos, igen. Kingától kitelik, hogy a „legbénább” ta-
nulókat is megversenyezteti, csupán a hecc kedvéért. No comment.

Ebédszünetre aztán egészen sok diák nehezményezte, hogy nem került be a listába, emiatt egy-
fajta lincshangulat alakult ki, és keresték az „összeállítót”. Minden ellenérzésem ellenére sem
mondtam el senkinek, hogy az ötletgazda maga Kinga, főszerkesztőként ezt találta ki a februári
számba. A két nyertes címlapfotón, interjú velük, továbbá fényképek... Óriási. Most már csak azon
kell aggódnom, hogy ne Móni nyerjen. Nem hiszem, hogy jól kezelném, ha Cortezzel együtt szere-
pelne bárhol, és nekem kéne fotóznom őket. Mégis hogy nézne ki? Úgyhogy akármennyire is utá-
lom az egész „szavazz a legnépszerűbb diákra” dolgot, hajrá Kinga! Jobb híján.

Az udvaron szinte odafagytam a padra (a támláján ültünk, mint midig, de akkor is), és kesztyűs
kezemmel próbáltam lapozni a *Hosszú jegyességet*, amikor Edina kilépett az ajtón, és különböző
társaságokhoz odasétálva mindenkiel váltott pár kedves szót.

- Ez meg mit csinál? - húzta össze a szemét Kinga.

- Az hiszem, kampányol - néztem fel egy pillanatra.

- Hogy mi?? - kerekedett el Kinga szeme.

- Ő is jelölt - vonogattam a vállam.

- Na, ez nagyon nincs rendben így! - igazította meg idegesen a fülvédőjét. - Figyeljetek! - tapsolt
erőteljesen, mire a társaságunkban lévők unottan felé fordultak. Cortez, Ricsi, Dave, Macu, Bálint,
Zsolti és pár végzős éppen valami sorozat izgalmas epizódjáról beszélgettek, amikor Kinga félbe-
szakította őket. - Mindenki szavazzon rám!

- Arra szavazunk, akire akarunk - jelentette ki Bálint. Ó, az újoncok naivsága! Fogalma sincs, ki-
vel áll szemben.

- Na, ide figyelj, utánfutó! - bökte meg a mellkasát Kinga, amitől a kilencedikes kissé hátrahö-
költ. - Velem te ne feleselj!

Bálint kérdően Zsoltira nézett, aki csak feltette a kezét afféle „rendezték le, nekem mindegy”
mozdulattal. Zsolti rendszerint jól kezeli Kingát, azonban versenyhelyzetben ő is inkább csendben
marad.

Amikor szünet végén bementünk az aulába, láttuk, hogy jó néhány diák már be-dobta a lapokat a dobozba, amitől Kinga kezdett ideges lenni. A tanórák egyéb-ként lazán teltek, a legtöbb tanár elmondta, hogy mit vár tőlünk ebben a félévben (vagy inkább könyörögtek, hogy minimálisan készüljünk az órákra), aztán vagy továbbmentünk az anyaggal, vagy ránk csengettek. Utolsó óra után rohantam ol-vasókörré, úgyhogy elkészöntem Corteztől (gyors csók a folyosón, remélve, hogy tanár nem látta), és utolsóként estem be a könyvtárba. Kardos, Karcsi és Flóra csak rám vártak. A Szent Johanna legnépszerűtlenebb szakköre, szigorúan könyvmolyoknak és a társadalomból kirekesztetteknek. Az előbbi csoportba Flóra és én, az utóbbiba Karcsi tartozik.

- Reni! - köszöntött Kardos.

- Elnézést a késésért - ültem fel egy padra, és igyekeztem „ártatlan, kedves, jó kislány” mosolyt varázsolni az arcomra. Kedvenc tanárom kedvenc diákja-ként most erősen pedáloznom kell Kardos-nál, mert abszolút nem nézi jó szemmel, hogy Cortezzel járok. Egyrészt az irodalomtanár mindig is Arnoldot kedvelte a legjobban, másrészt Cortezzel nem kifejezetten felhőtlen a kapcsolatuk. És ez enyhe kifejezés. Úgyhogy Kardos egy ideje azt várja, hogy hibázzak (rosszabb jegy, dekoncentrált-ság, esetleg valami panasz rám), és azonnal elő-venné a felnőtt kedvenc kártyáját a jól ismert „én megmondtam” pakliból.

- Akkor kezdhetjük is - nyitott ki a tanár egy Fitzgerald-könyvet, és felolvasta az *Újra Babilonban* első fejezetét.

Olvasókör végén Karcsival és Flórával lesétáltunk az aulába, hogy ott várjuk be Virágot, aki mindig kicsit később jön ki a rajzsakkörrel. Ahogy megérkeztünk, Kinga felpattant és félreugrott. Engem már az is meglepett, hogy ott találtuk, amikor már rég haza kellett volna mennie. Az azonban még inkább ledöbbsentett, hogy a szavazódoboz mellett állt, egy csavarhúzóval(!) a kezében.

- Kinga, mit művelsz? - kérdeztem totálisan elképedve.

- Semmi közöd hozzá.

- Te csalsz? - látottam el a számat, és úgy éreztem, egy világ omlott össze bennem.

- Dehogy! - kérte ki magának azonnal; és ettől egy kicsit megkönnyebbültem. Nem hiszem, hogy fel tudnám dolgozni, ha Kingát csaláson kapnám. Hiszen a második neve „Sportszerű”.

- Hé, csak ezt találtam a gondnoknál - érkezett meg Zsolti mit sem sejtve egy fűrészsel.

- Na, jó, mi folyik itt? - fontam össze a karom. Kinga valamire készül, Zsolti pedig segít neki?

- Nem az, amire gondolsz. Vagy aminek látszik - húzta ki magát Kinga.

- Igazán?

- Csak tudni akartam, hogy áll a szavazás - ismerte be.

- És emiatt felnyitjátok a dobozt? Kingaaa! - ráztam a fejem idegesen.

- Jó, vess meg! Vágj továbbra is ilyen „csalódtam benned” fejet! Csak tudod kedves, tökéletes, hibátlan Renáta, ha nem én nyerek, akkor vagy Móni, vagy Dina lóg majd Cortezen, ölelgeti fényké-peken, és tekint magukat „tökéletes párnak”! - mondta a szemembe. A szám szélét rágya gondol-koztam a hallottakon. A fenébe, ez mégiscsak egy béna szimpátiaszavazás.

- Add a fűrész! - néztem Zsoltira. Kinga gúnyos vigyorral bólintott, aztán nekiestünk a doboznak, Karcsi, Flóra és Zsolti pedig fedezett minket. Az utóbbi azzal szórakoztatta magát, hogy Karcsit ijesztgette mindenféle „jönnek!”, „te nem hallottad?” beszéléssel, a tizedikes srác pedig minden alkalommal összerendezte.

Pikk-pakk lekaptuk a doboz fedelét (végül csak a kis lakatot kellett lefűrészelni róla), és kapkodva, a lebukástól félve, remegő kézzel néztük át az eddig bedobott lapokat. Cortez toronymagasan vezetett, összesen csak egy szavazat ment Ricsire, az összes többi Cortezre. A lányoknál már szorosabb volt a verseny, Edina állt az első helyen, kettő szavazattal lemaradva Kinga, és tőle eggyel Móni. Más nem kapott ikszt.

- Sejtettem. Meg kell fenyegetnem pár diákot – töprengett Kinga.

- Felőlem. De segíts visszatenni a lakatot - kapkodtam, mert hallottam, hogy a rajzosok közelednek.

Mire Virág megérkezett, szinte érintetlen volt a doboz. Szinte. A kis lakat remélhetőleg bírja pén-tekig.

- Milyen volt a rajz? - érdeklődtem, ahogy kiléptünk a suliból.

- Úúú, tök jó. És az olvasó? - húzta a fülére a sapkáját.
- Fitzgeraldról beszélgettünk, aztán Kingával felnyomtuk a szavazódobozt - legyintettem.
- Ajjj - csettintett Virág. Még mielőtt azt hihettem volna, hogy esetleg nem helyesli a tettünket, kiderült, azt fájlalja, hogy nem vártuk meg. Elmondása szerint ő is „úúúgy belenézett volna”.
- Ricsinek eddig egy van.
- Az én voltam - vigyorgott.
- Corteznek nagyon sok.
- Hát. Tudod, hogy menő.
- Aha. Tudom.

Hazaérve anyut a konyhában találtam, éppen... valamit csinált, aminek köze van csirkéhez, szószhoz és tésztához is.

- Milyen volt a suliban? - kérdezte szórakozottan.

Fáradt voltam és kissé nyomott, továbbá nem túl vidám, úgyhogy kedvem lett volna rávágni a tabu szót, hogy „semmi”, de akkor később szabadultam volna. Ehelyett inkább felültem a konyhapult-ra, megpucoltam egy mandarint, és egy szuszra elhadartam.

- A legtöbb tanár halkán kezdte az órát és kedvesen, de végül mindegyik ordított és fenyegetőzött, mert Andris és Robi nem bírtak magukkal, és Zsolti is unta a mai napot, úgyhogy elszórakoztatta magát meg a többieket is. Ezen kívül a héten Szent Johannában népszerűségi verseny van, ötöt jelölttel. Én természetesen nem vagyok benne, Cortez viszont igen. Ami nem meglepő, de mindegy. Kinga kiakadt, mert mindenképp nyerni akar, ezért szakkörök után feltörtük a dobozt, hogy megnézzük, hogy áll. Egyébként pedig koszos a táskám, mert reggel leejtettem, elfogyott a kézkrémem és mindjárt elalszom - fejeztem be. Anyu döbbenetesen meredt rám.

- Nagyszerű - mondta végül, és le is zártuk a témát. Na, ez könnyen ment.

Felmentem a szobámba, és üzentem Corteznek, hogy hazaértem. Kicsit később felhívott, miközben a leckét írtam.

- Mit csinálsz? - kérdezte.
- Franciát írok - mondtam kínosan, mert kifogott rajtam egy mondat, úgyhogy vadul szótárastam.
- Segítsek?
- Nem, megoldom - sóhajtottam. - de később felnézek msn-re. Kábé egy óra múlva.
- Nem leszek.

Ezen egy kicsit ledöbbsentem. Ami azt illeti. Beszéltem én már msn-en Cortezzel, amióta járunk? Nem. Hm. Érdekes.

- Hát, jó, de ha meggondolod magad... - próbálkoztam.
- Nem hinném, úgyhogy ne várj.
- Óóó... Oké - bólintottam, mintha csak látná.
- Reni - szólt halkán, mire összeszorult a gyomrom.
- Igen?
- Ne értsd félre, nem az én dolgom, és nem akarok beleszólni...
- Igen? - fújtam ki szagatatottan a levegőt.

- De te tényleg Take Thatet hallgatsz??? - kérdezte, én meg ösztönösen rácsaptam a laptopomra.

- Hát, igen. De nem a régit. Ez a *Progress* album - magyaráztam, de éreztem, hogy annyira vörös a fejem, hogy egy rák is elkapta volna rólam a tekintetét. Cortez úgy röhögött, hogy konkrétan nem jutottam szóhoz.

- Ne neved már - túrtam bele a hajamba, de közben persze én is röhögtem.
- Oké, abbahagytam.
- Tényleg?
- Nem, még nem - tört ki belőle újra a nevetés, én meg türelmesen vártam.

Anyu kiabált fel letről, hogy kész a vacsi.

- Mennem kell - szóltam a telefonba.
- Akkor reggel - búcsúzott el, és erős a gyanúm, hogy továbbra is egészen jól szórakozott rajtam.

Talán mert zavarban voltam, talán mert annyira szerettem volna látni és vele lenni, talán mert megőrültem, de mondtam valamit. Amit nem kellett volna. Bánom, és ha tehetném, visszacsinál-

nám. De kimondtam. Most már mindegy.

- Oké. Amúgy hiányzol - feleltem gondolkodás nélkül, és ahogy ez a szó elhagyta a számat, lesütöttem a szemem. Ha az előbb vörös voltam, akkor ki kéne találni egy új jelzőt arra, ahogyan akkor égett a fejem. A telefonban néma csend volt. Hatásszünet a köbön. Meg akartam kérdezni, hogy itt van-e még vagy már letette, vagy hogy sokkot kapott-e, esetleg annyira megijesztettem, hogy már a reptér felé tart, és éppen kiszedi a sim kányáját a telefonjából, amit aztán majd kidob az útra... Anyyira kínos volt a csend, hogy képtelen voltam tovább várni. Meg kellett szólalnom. - Fogalmam sincs, hogy itt vagy-e még, de tényleg mennem kell - hadartam, és kinyomtam a telefont.

Aztán háromszor homlokon vertem magam vele. Hát, ez van. Az étkezőasztalhoz ülve apu megjegyezte, hogy kellemes színem van: mint aki krém nélkül ment a napra. Úgy egy évre.

- Nem akarok beszélni róla - zártam le a témát. Aztán belefejeltem a tézistasalátámba. Ha eddig kételkedtek volna benne, a ma este után a szüleim biztosra vehetik, hogy menthetetlenül lázadni kezdtem. Van ez így.

Sulirádió: 5/4 - The Libertines-nap. Szeretem.

Jacques, Dave és a többi Szent Johannás: 5/1 - Szerettek volna a jelöltek közt lenni. ☺

Edina: 5/1 - hogy miért szeretne nyerni? Cortez miatt. Naná. ☺

Kinga: 5/3 - bűnöztem vele és miatta! No comment. ☺

Fizika: 5/2 - Gondos is tanárnő kissé nehezményezte, hogy Andris és Robi üldözik a Facebookon.

És megkérte őket, hogy többé ne jelöljék be A periódusos rendszer képen. Ezek örültek. ☺

Hosszú jegyeség: 5/5* - óriási könyv, és alig várom, hogy kiolvasás után megnézzem a filmet is!

Audrey Tautou nagy kedvencem.

Cortez: 5/? – Azt mondta, hiányzik! Jaj! És... És ő erre nem mondott semmit. Megyek, és elásom magam. Majd jövök.

Január 18., kedd

A tegnapi ösztinteségi rohamom után, amikor közöltem Cortezzel, hogy hiányzik, egészen kellemesen telt az éjszakám. Forgolódtam, lerúgtam a takaróm, felültem és visszaszereztem, bedugtam a fejem a párnám alá, amikor elfogyott a levegőm, azt is eldobtam, visszakapcsoltam a lámpám, olvastam két oldalt, majd lekapcsoltam és tovább forgolódtam. Remek érzés volt reggel arra kelni, hogy összesen alig pár órát aludtam, és hogy a sok forgolódástól úgy összekócolódott a hajam, hogy a tükörbe nézve megállapítottam, félig rászta lettem. Általában reggel rohanok, mert tudom, hogy Cortez a kapuban vár rám. És ez rendszerint elég ösztönző ahhoz, hogy rekordidő alatt vágtazzak le a lépcsőn, vegyem el anyutól az uzsim és rontsak ki az ajtón. Ma kissé ráérősre vettem a figurát, komótosan kötöttem be a bakancsom fűzőjét, igazgattam a sálam és a becsukott bejárati ajtó színét is igen sokáig néztem, mert rájöttem, még sosem figyeltem meg elég alaposan. Aztán ki kellett mennem. Mivel tegnap este óta égett a fejem, nem is próbáltam változtatni ezen. Tökmindegy volt. A kapun kilépve aztán vettem egy mély levegőt, és Cortezhez fordultam. A kerítésnek dőlve állt, és a világ leggyönyörűbb mosolyával ajándékozott meg. A kínos szituációtól függetlenül is megremegett a gyomrom, és zavartan köszöntem neki. Megfogta a kezem, és a jeges járdán elindultunk a sulifelé. Mivel eddig minden olyan simán ment, gondoltam, akkor túl is estünk a kínos részen, és már kezdtem fellélegezni, hogy hiába görcsöltem annyit, amikor... Amikor természetesen megcáfolta a gondolatmenetemet, és lazán felém fordult.

- Hiányoztam? – vigyorgott szemtelenül édesen. Azt hittem, elsüllyedek. Istenem, de ciki!

- Ööö... - motyogtam. - Nem. Nem igazán. Vagyis kicsit. Nem tudom - dadogtam összevissza.

Cortez hangosan felröhögött, aztán átkarolva a vállam magához húzott, és megpuszilt. Na, most ez mit jelent? Hogy kinevet? Vagy hogy örül neki? Vagy hogy én is hiányoztam neki? Jaj, miért kellett nekem ilyet mondani!

Pechemre és egyben szerencsémre félbehagytuk a témát, mert egy hógolyó zúgott el mellettünk, és szétcsapódott a havas járdán.

- Ne rohanjatok már, Ren! - kiáltott utánunk egy hang, mire mindketten hátrafordultunk. Csak

egy ember hív így, úgyhogy mosolyogva fordultam hátra és vártuk be Ricsit, aki Virágot vonszolta maga után.

- Sziasztok! - köszöntem, amikor utolértek minket, és igyekeztem figyelmen kívül hagyni Virág sapkáját, amelynek bojtjai minden mozdulatra összevissza himbálóztak.

- Cortez, csekkoltad a videókat, amiket küldtem? – kérdezte Ricsi.

- Aha, még tegnap este - bólintott, miközben tovább indultunk.

- A másodikon behaltam. Komolyan, fetrengtem a röhögéstől - vihogott, szemmel láthatóan még mindig viccesnek találta. Nekem fogalmam sem volt, hogy miről van szó, egészen más fogott meg a párbeszédükből.

- Mind a bandádba jelentkeztél? - folytatta tovább Cortez.

- Aha. Már nyolcan. Egyik rosszabb, mint a másik. A klarinétos lány kész van! Mit akar egy metálbandában?

Aha. Szóval a bandájába jelentkező zenészek küldözgettek videókat Ricsinek, és azt mutatta meg Corteznek. Ez mind nagyon klassz, de...

- Ren, majd neked is átküldöm. Iszonyat vicces - próbált bevonni a beszélgetésbe Ricsi, mert egy ideje csendben kullogtam mellettük.

- Nem fontos - vontam meg a vállam. Erre a fiuk összenéztek, és Virág is feljebb tolt a sápiját, hogy kilásson alóla.

- Mi bajod van? - fürkészett Cortez, míg végül elkapta a tekintetem.

- Azt hittem, nem neteztél tegnap este - mondtam ki, ami kissé nyomasztott.

- Nem. Msn-en nem voltam - javított ki.

- Ó. Oké - bólintottam kínosan nevetve. Ez így még jobb.

A sulihoz érve Zsolti, Macu és Dave vigyorogva fogadott minket, természetesen ők is látták már a klarinétos lány videóját, úgyhogy feltétlenül ki kellett röhögniük.

- És az a fej! - vihogott Zsolti.

- Meg ahogy koncentrálsz - helyeselt vadul Macu.

- Gratulálok! - lépett hozzánk Kinga dühösen, és keresztbe fonta a karját. - Igazán dicséretes, hogy egy östehetséget röhögtök ki ész nélkül. Tényleg szörnyen vicces, hogy egy fiatal lány komolyan veszi a művészetet, kiválóan teljesít, és van bátorsága elküldeni a videóját, hogy aztán pár idióta gimnazista ezen szórakozzon!

- Nyugodj már le, csak poén! - szólt rá Zsolti.

- Majd ha hasonló szinten értetek egy dologhoz, akkor visszatérünk rá. De már ne is haragudj, Ricsi, a basszusgitar az a hangszer, amit azoknak ajánlanak, akik abszolút zenei analfabéták. Konkrétan egy majom is tud rajta játszani. Én a helyzetekben nem nevetnék! - zárta le a vitát. Mindannyian kérdőn néztünk össze, mire Kinga dühösen felém fordult. - Renáta, segíts ezeket szétszítani! - nyomott a kezembe egy adag szórólapot, és meg sem várva a reakcióm, besietett a suliba.

- Mi az? - kérte el tőlem Ricsi, és megnézte a lapot. Aztán hátrahőkölt, mintha csak megijedt volna tőle. A szórólapon Kinga egészen közélről készült fotója szerepelt, alatta a „Szavazz rám!” szöveggel. Nos, nem tudom, hogy ezzel szimpatikussá akarta tenni magát, vagy szimplán rémálmokat szándékozik okozni néhány diáknak, de tény és való, hogy a fotón lévő gyilkos tekintete nem kifejezetten megnyerő.

-A barátnőd - röhögött Dave Zsoltira, aki elég bizonytalanul nézte a képet.

- Majd csináltatok ebből egy pólót - mondta végül, mire mindannyian elneveltük magunkat.

- Na, megyek, szétszítom ezeket - sóhajtottam fáradtan, mert őszintén semmi kedvem nem volt hozzá.

- Minek rohansz? Ráér, ha később kapnak frászt - tanácsolta Macu, aki eltett egy lapot azzal a feltett szándékkal, hogy később photoshoppal „átalakítja” kicsit. Szarvakat és vörös szemeket tervezett rá. Hm. Találó. Zsolti közölte, hogy egy olyan pólóra is igényt tart.

- Nem, inkább megyek. Hátha ettől többen szavaznak rá. Félelemből - legyintettem. - Újabban a-múgy is elég antipatikussá tettem hozzá.

- Gyógyszerész? - pislogott Virág. Azt hiszem, vagy tizenöt másodpercig néztünk rá mindannyian-an pislogás nélkül, mikor végül megráztam a fejem.

- Nem. Azt jelenti, hogy ellenszenves - mosolyodtam el.

- Óóó. Oki - nevetett fel a saját butaságán, a többiek meg azonnal szívni kezdték a vérét.

A folyosón bedobáltam a suliboxok résein a szórólapot, bár észrevettem, hogy néhányan kinyitják a szekrényeiket, és összegyűrik. Szerencséjükre Kinga nem látta, az ő hangja a termünkben szűrődött ki. Odabent aztán vizuális élmény is társult a hallottakhoz. Andris és Robi a termünkben lévő csontváz (Carlos) koponyájával fociztak, Kinga pedig vörös arccal ordított, hogy hagyják abba, mert Baranyai megint ki fog borulni miattunk. A teremben lévő tévéből eközben üvöltött a top 10 AC/DC-videóklip, a sulirádióból egy Avril Lavigne-szám szólt, és a folyosóról is beszűrődött a szokásos, „első óra előtti lárma”. Leültem a helyemre, és könyvemet előszedve összenéztem Gáborral, aki szintén a padján ült és az eseményeket figyelte. Egymásra mosolyogtunk, ami nagyjából annyit jelentett, hogy „ketten vagyunk normálisak a káosz közepén”, aztán mindketten visszatértünk a tennivalónkhoz. Én fellapoztam a könyvem, ő pedig tovább szudokuzott. Amikor legközelebb felnéztem, Cortezék érkeztek meg, elég nagy zajjal.

- Zsolti, rászólnál erre a két idiótára, hogy adják vissza Carlos fejét? - fújtatott Kinga idegesen.

- Persze - bólintott. - Andris, passzold ide.

Andris odarúgta Zsoltihoz a koponyát.

- Na! - fújta ki magát Kinga. Kár volt.

- Oké. Akkor az ajtó a kapu. Büntetők következnek – rúgta a Zsolti a fejet Robinak, és beállt az ajtóba védeni.

- Ez nem igaz! Tényleg azt hittem, hogy számíthatok rá? – rázta a fejét Kinga idegesen, aztán elkerekedett a szeme, mert észrevette, hogy a terem falán lévő posztertartók plakátjait kicserélték. Eltűnt a vágatózó lovakat ábrázoló kép, helyette egy bikinis nő pózolt egy kabrió motorháztetején. - Ez meg mi??? – ordította olyan hangosan, hogy a terembe éppen belépő Jacques megtorpant, és inkább visszament a folyosóra.

- Az? Egy jó nő - kiáltotta Andris, és átrúgta Zsolti lábai között a koponyát, ami így kibukdácsolt a folyosóra.

- Ezt azonnal leszedem! Hogy képzelitek? - indult el a fal felé Kinga. A két rocker azonnal rájött, hogy baj van, veszélyben a playmate, úgyhogy ők is odapattantak, hogy védjék. A terem végében tehát kisebb lökdösődés támadt, Kinga „hímsovíniszta állatoknak” nevezte őket, Robi pedig üvöl-tött, hogy „ne bántsa a nőjét”.

- Most tényleg skót dudát hallok? - néztem körbe, mert bár elég képtelenségnek tűnt, megesküdtem volna rá, hogy az szól.

- Én vagyok! - emelte fel Ricsi a telefonját. Éppen Virágnak és Macunak mutatott meg egy Korn-dalt. Allítólag abban van a duda. Cortez irodalmat másolt, közben bedugta a fülébe a fülhallgatóját, és valamit üvöltetett. Jacques a táblát törölte le, amire valaki pár trágár szót írt fel (gyanítom, kik voltak), Gábor pedig még mindig rejtvényt fejtett.

- Hallod, ez kemény! - rontott be az ajtón Zsolti. – Eltűnt Csontváz Carlos feje! - üvöltötte.

- Hogyhogy eltűnt? - kapta elő a telefonját Dave. Mint mindig, most is úgy érezte, hogy ha ilyen érdekes esemény történik, azt meg kell osztania.

- Mittom' én. Andris kirúgta, utánamentem, de nincs meg - mondta, de annyira vihogott, hogy alig értettük a szavát. Erre Kinga és a két rocker is abbahagyták a dulakodást.

- Mi az, hogy eltűnt? Ma van óránk Baranyaival! Azonnal keressétek meg! - üvöltötte.

Kicsit ledöbbenve pillantottam körbe, mert a termünkben olyan fejtelenség volt (szó szerint), mint még soha. AC/DC, skót duda, mindenféle hörgés, röhögés, dulakodás, Avril Lavigne, vihogás, üvöltözés, fej nélküli csontváz és egy koponyatolvaj.

Csengetéskor Cortez visszaadta az irodalomfüzetem (az elmúlt órákon nem jegyzetelt, úgyhogy rólam írta le. Az elmúlt órákon? Mondjuk úgy, az elmúlt két és fél évben), aztán Monsieur Durand betessékelte maga előtt Dave-et és Zsoltit, majd becsukta az ajtót. A franciatanár mosolyogva nézett végig az osztályon, aztán megakadt a tekintete Csontváz Carloson.

- Mon Dieu - sóhajtott le a szemmel. Na, ja. Ezt gyakran mondogatja, amikor bejön hozzánk.

Durand duplaórája után (ötösre feleltem, éljen!) következett a médiaismeret az infóteremben.

Tölgyessy a sulis egyik legnépszerűbb tanára, a mi osztályunk is őt kedveli a legjobban. Feltételezem, hogy a lazasága miatt. Merthogy a mai órán is filmről beszélgettünk, házinak pedig megkaptuk, hogy kidolgozzuk az anyagot. A többiek ezt igazán élvezik, négy kattintással megkeresik a neten, lementik, dogánál meg kipuskázzák. Éppen elég kemény a sulink ahhoz, hogy legyen néhány laza „töltelék tantárgy”. A média ilyen. Az irodalom viszont nem.

Kardos órája előtt még mindig nem volt meg Carlos feje, pedig szünetekben elég keményen próbáltunk a nyomára bukkanni. Trtottam tőle, hogy ennek nem lesz jó vége, a többiek azonban először az irodalomra koncentráltak, mondván, „szépen sorban legyünk túl a dolgokon”.

- Maradjatok csendben! - nézett végig Kardos az osztályon. A Szent Johannában kevés olyan tanár van, akinek nagyobb a tekintélye, mint „rettegett” Kardosnak, „megbuktat” Kardosnak, esetleg „leizzaszt felelésnél” Kardosnak. Mi is elhallgattunk.

- Jobban járok, ha nem tudom, mi történt a csontvázalattal és hol a feje? kérdezte a fejét csóválva.

- Igen - ordították be páran.

Sejtettem. Nos. A mai órán a költészetéről lesz szó - kezdte. Csak unott morgás és kényelmetlen fészkelődés volt a reakció, a legtöbben pedig arra készültek, hogy jót fognak aludni. - Egy kis játékkal kezdeném.

- Játék? - csillant fel Virág szeme. Kardos nem az a tipikus, „játszva tanulunk” pedagógus, ő inkább az „annyi anyagot adok le, hogy belefutottok” módszert részesíti előnyben. Éppen ezért volt furcsa tőle azt hallani, hogy játszani fogunk.

- Igen. A feladat egyszerű. Elkezdtek egy idézetet, ti pedig befejezitek.

Nekem tetszett az elképzelés, úgyhogy figyelmesen vártam, csakúgy, mint Kinga, aki azelőtt, hogy bármi történt volna, feltette a kezét, hogy elsőként válaszolhasson. Igaz, még azt sem tudta, mire, de megelőlegezte magának, hogy úgymond tudja.

- „Harminckét éves lettem én, meglepetés e költemény...” - szólt Kardos.

Kingával tökéletesen egyszerre mondtuk, hogy „csecse becse”, Dave azonban beordította, hogy „ingyom-bingyom”. Az egész osztály felröhögött, Kardos szeme pedig szikrákat szórt.

- Felmayer, még egy ilyen, és kiváglak az óránról! Fejezzétek be az ökördörmögést! - kiáltotta idegesen.

Mindenki megpróbálta visszafojtani a nevetést, úgyhogy folytathattuk a játékot. A két következő versidőzetből is be tudtam fejezni egyet (Kinga kettőt), de Gábor is ügyes volt, a másodikat ő is tudta. Aztán mindennek vége lett, mert a következő idézetnél Kardosnál végképp kivertük a biztosítékot.

- „S a kis szobába toppannék, röpült felém anyám...”

- Kinyitom az ablakot, hadd röpüljön tovább - vágta rá Zsolti. Olyan hangosan röhögött fel mindenki, hogy zengett tőlünk az egész épület. Na igen, Zsolti elemében volt. Mondjuk, a neten talált „szösszenet” helyett az eredetit is megtanulhatta volna, de mindegy. Egyébként jó poén volt, kár, hogy Kardos nem értékelte.

- Mindenki elővesz egy lapot! - kiáltotta idegesen, és úgy nézett ki, mint aki egyáltalán nem viccel.

A tekintetéből tudtuk, hogy most nincs helye a „nemáár” és hasonló benyögéseknek, úgyhogy mindenki csendben engedelmeskedett. Felírtam a nevem a lap tetejére, aztán, amikor Kardos bemondta, hogy mik a röpdoga kérdései, körbenéztem. Egy halom riadt, kérdő tekintet meredt felém. Mind arra vártak, hogy segítsek.

- Réni, a lapodat nézd, máskülönben azonnal egyes! - förmedt rám a tanár. Vagy gondolatolvasó, vagy túl jól ismeri a helyzetünket.

Kínosan a papíromra meredtem, és elkezdtem leírni a válaszokat. A szívem szakadt meg, mert tudtam, a többiek ezer százalék, hogy egyest kapnak. ☹ Csengetéskor egy önként jelentkező (Kinga, ki más?) összeszedte a lapokat, és kivitte a tanárnak, aki szó nélkül felkapta a naplót, és kiviharzott a teremből. Hogy mennyi esély van arra, hogy valaha még játszani fogunk az óráján? Nos, semmi.

És a biológia még csak ezután jött. Baranyai megérkezett, öt másodperc alatt felfogta, hogy hiányos az osztályunknak erre az évre kölcsönzött csontváz, úgyhogy teljesen kiakadt. És ami a legszomorúbb, hogy hiába kérdezte meg ezerszer, hol van a koponyája, tippünk sem volt. Van, amikor az őszinteség nem a legjobb megoldás.

- Kirúgtuk a folyosóra, azóta nem láttuk! - magyarázkodott Zsolti. Bár ne tette volna!

- Tizenegy bé! Komolyan elegendő van belőletek! - szipogta a tanárnő és én rögtön megsajnáltam. Szegény, eléggé kikészült, a „csontvázügy” tényleg sok volt neki.

A jelenlétével a lelkiismeretünket próbálta elővarázsolni, de azon túll, hogy Gábor, Kinga, Jacques, Virág és én átérték a szomorúságát, a többieket abszolúte nem érdekelte.

- És én még meglepetést tartogattam számotokra! Ez a hála? Ez? - osztott minket tovább. Na, a meglepetés említésére már többen felkapták a fejüket.

- Mi az? - lóbálta a kezét Dave.

- Már nincs jelentősége. Ilyen magatartással képtelenség, hogy elvigyelek magammal titeket.

- Úúúú, hova? - kérdezte Virág.

- A postagalamb-kiállításra - jelentette be ünnepélyesen Baranyai. Ööö... azt pontosan nem tudom, hogy milyen reakciót várt, hogy talán majd emiatt magunkba szállunk vagy könyörgünk, hogy mégis vigyen, esetleg elővarázsoljuk Carlos fejét... Hát, a mi osztályunk nem egészen ilyen.

Azon túl, hogy kegyetlenül kiröhögték szegény tanárnőt, egy halom bekiabálás érkezett, mint pl. „egy ideje mailt küldök”, vagy hogy „kit érdekelnek a madarak???” és persze a gúnyos „neeee, nem mehetünk el a postagalamb-kiállításra? Egy éve erre várok. Muhahaha”. Engem mindig eléggé megvisel, amikor egy tanárt látok összetörni. Szegény. Ja, és amúgy Kardoshoz hasonlóan Baranyai is befejezte a próbálkozást. Mostantól ledarálja az anyagot, mi pedig vagy megtanuljuk, vagy nem. Bekeményítettek rendesen.

Hamar híre ment, hogy „kezelhetetlenek és pofátlanok” vagyunk, úgyhogy Barka már úgy jött törőre, hogy a folyosón kezdte a diktálást. Utolsó óra után Cortez bevárt (a suliboxomból pakoltam ki), és együtt mentünk le a lépcsőn. Kinga az aulában állt, és azt hiszem, arra várt, hogy mindenki eltűnjön, hogy végre megint felnyissa a dobozt.

- Renáta, már mész is? – célzott arra, hogy ma is számítana rám.

- Igen – feleltem, és kacsintgatva próbáltam jelezni, hogy később mondja el, hogy áll a dolog. Kinga tapintatos lány.

- Mi bajod van? Tikkelsz? - kérdezte.

- Nem - sóhajtottam fáradtan. - Hagyjuk.

Kimentünk a suliból, ahol a többiek a lépcső előtt gyülekeztek.

- Holnap duplamatek - szóltam oda azoknak, akik gyengék matekból. Vagyis mindenkinek.

- Ja - bólintott Ricsi. Azt hiszem, tudomásul vette.

- Reni! - szaladt ki a kapun Karcsi boldogan. Kezében a szánkóját tartotta. - Képzeld, a gondnok megragasztotta!

- Örülök! - mosolyogtam rá.

- Éljen! - tapsolt Virág.

- Vegyük el tőle! - tanácsolta Dave.

Szegény Karcsi. Na, mindegy, kénytelen voltam ott hagyni, elvégre lejárt a műszakom. Suli után magának kell vigyáznia magára. ☺

Négyesben sétáltunk hazafelé (Cortez, Ricsi, Virág, én), de leginkább ők beszélgettek, én a sálamat az arcom elé húzva, lehajtott fejjel figyeltem az utat.

- Később kijössz megsétáltatni Jonathan Davist? - kérdezte n: hátrafordulva hozzám. Ezt nem nagyon értettem.

- Kit?

- Jonathan Davist. A kutyámat - magyarázta, mintha csak egyértelmű lenne.

- Azt hittem, Adam Lambert a neve - töprengtem. Mert legutóbb még az volt.

- Már nem - vigyorgott, a kabátja cipzárját rágcsálva.

- Megint átnevezted szegényt?

- Nem én - rázta meg a fejét, és Ricsi felé bökött.

- Te voltál? - nevettem el magam.

- Untam.

- Annak a kutyának lassan pszichológushoz kell járnia - mosolyogtam. Szegény állat. Szerintem már minden névre hallgat, teljesen össze lehet zavarodva.

Ricsi és Virág továbbment, mi pedig befordultunk az utcánkba. A kapuban megállva aztán fagyoskodva, egyik lábamról a másikra támaszkodva reméltem, hogy még együtt tudunk tölteni egy kis időt.

- Menj be, mert megfázol - mosolygott rám Cortez, amikor látta (vagy hallotta), hogy összekoccannak a fogaim.

- Nem fázom - füllentettem. A sarkkör a második kerületi januárhoz képest szubtrópusi lehet. Tényleg átkozottul hideg volt.

Cortez magához húzva megcsókolt, amitől azonnal megfeledkeztem a fázásról, és előntötte a mellkasomat egy igen intenzív melegség.

- Később hívlak - ölelt meg búcsúzásképp, mire elvörösödve bólintottam.

- Oké.

- De hívhatsz te is - tette hozzá, miközben megfordult és elindult. - Ha nagyon hiányzom - röhögött, én meg lesütöttem a szemem.

- Nagyon vicces - ráztam meg a fejem, kissé szétélgve.

Cortez hátra sem nézve intett. Megvártam, hogy kiforduljon az utcából, aztán megborzongtam. A fagyos szélről megmerevedett az arcom, és úgy maradtam, idióta vigyorral a fejemen. Gyorsan besiettem a házba, hogy felengedjek.

Csontváz Carlos koponyája: 5/1 - nyoma veszett. De komolyan.

Kardos: 5/2 - kicsit berágott ránk. ☺

Népszerűségi verseny: 5/3 - Kinga küldött este egy sms-t. Cortez toronymagasan vezet, a lányok közül pedig még mindig Edina áll nyeresre. A fenébe.

Holnap suliójság-megbeszélés: 5/1 - jaj, egy halom képpel lógok. Kinga ki lesz akadva.

Cortez: 5/5* - függetlenül attól, hogy beégtém a „hiányzol” dologgal, és ő ezen remekül szórakozik, este hívott. És elég sokat beszéltünk... Wow. ☺

Január 19., szerda

A sulis elé érve sajnos el kellett szakadnom Corteztől, mert a suliójság termébe kellett sietnem, megbeszélésre. Egyébként a napnak ezt a pár percét szeretem a legjobban. Amikor a kapuban vár, és együtt megyünk suliba. Ilyenkor kicsit sajnálom, hogy a Szent Johanna ennyire közel van, mert ez a rövid séta az, amikor valójában kettesben tudunk lenni. Fogalmam sincs, hogy ez mennyire van rendben, soha nem volt még barátom, totális kapcsolat-analfabétaként úgy gondolom, ennél kicsivel többet is lehetnék együtt, de talán tévedek. Mindenesetre a reggel együtt töltött percek adnak erőt ahhoz, hogy kibírjam a napközbeni sérelmeket. Mint a mai tesiórát is. Na, de ezt később.

Az aulába lépve berohantam a suliójság termébe, ügyesen kikerülve Máday látóteréből, aki éppen két kilencedikes lányt szidott le, amiért feketére festették a körmüket. Nem hallottam a végét, de rutinos tizenegyedikesként tudom, hogy a továbbiakban az igazgatóhelyettes irodájába kellett menniük, ahol kaptak körömlakklemosót és némi vattát. Máday nem tréfál. A fiókja olyan kincseket rejt, mint sminklemosó (a merészeknek), néhány bő fazonú pulóver (a hiányos öltözetben megjelenőknek) és sampon (a hétfégi buli után ki nem mosott, színezett hajtincseknek)...

A suliójság termében már mindenki jelen volt, úgyhogy felültem Macu és Dave közé a padra, majd beszélgetni kezdtünk amolyan „mi újság?” stílusban, de a válaszra már nem volt idő, mert Kinga ránk üvöltött.

- Csendet, vagy kívül tágasabb!

- Elnézést - motyogtuk visszafojtott nevetéssel. Kinga elég kemény főszerkesztő, aki ráadásul inspirálás helyett megfélemlítéssel szedi ki belőlünk az anyagot. Most is majdnem negyedórás beszédével (a háta mögött ráragadt Szatmáry Castro Kinga becenév, ami egyébként találó) szétalázott minket, szétdobálta a leadott cikkeket, „mosléknak” minősítette a képeimet (kösz), Dave-et megfenyegette, hogy kirúgja, ha nincs kész a tech. cikkel legkésőbb péntekig.

- Ami pedig a februári ötleteket illeti - nézett körbe. Az a-s Krisztián lesütötte a szemét, ő

nem bírta állni a tekintetét. - Ha azt hiszitek, hogy az én irányításom alól kikerülhet egy giccses, szívecskés, rózsaszín vattacukor szám, nagyon tévedtek! Valentin-napról egy dupla oldal, semmi több!

Ezután mindenkit megfenyegetett, hogy amennyiben nem szavaznak rá, úgymint rájön, és akkor igazán mérges lesz. Végül elengedett minket.

- Ki lehet szállni év közben? - kérdezte Macu, amikor kiléptünk a teremből.

- Nem. Csak ha kirúgnak - feleltem. Ő idén jött a suliba, úgyhogy ezeket a dolgokat még annyira nem tudja. Majd idővel ráérez.

- Simán kicsapatom magam a szerkesztőségből - biccentett. Vagy már most ráérezett. ☺

A lépcsőn felfelé hallgattam Dave és Macu érthetetlen beszélgetését (valami érintőképernyős do-log specifikációiról diskuráltak), aztán kikerültük a folyosón rohangáló kilencedikeseket, és a teremünk felé igyekeztünk.

- Na jó! Első tipp. Az a darkos kilencedikes lány - kiáltotta Ricsi. Zsolti egy müzliszelettel vadul hadonászva értett egyet.

- Miről van szó? - léptem a helyemre, és kérdőn Cortezre néztem.

- Koponyát keresünk - válaszolta mosolyogva.

- Ó. Értem - bólintottam, és kivettem a papírzacskóból a büfében vásárolt kakaós csigát. - Kérsz? - nyújtottam felé. Megrázta a fejét, és hitetlenül nézett a kajámra. Jó, kicsit sok porcukor volt rajta. Kakaós csiga helyett inkább „hócsigának” tűnt.

- Úúú, törhetek belőle? - kérdezte Virág. Odatartottam a kezem, mire Virág leszenvedett a csiga-ból egy jókora darabot. - Mínyont? - kínált meg a saját „reggelijével”.

- Köszí - bólintottam, aztán egy vonalzóval kettévágtuk, hogy ne nyomkodjuk szét. A cserebere közben Ricsi és Cortez csak bámult ránk.

-A tízes skálán mennyire gusztustalanok? - kérdezte Cortez szórakozottan.

- Simán tíz - röhögött Ricsi.

- Most miért? - Virág a minyonra egy gumicukrot tett, hogy „ne nézzen ki annyira unalmasan”.

Duplamatek után (Gazdag a táblánál szadizta Jacques-ot) angolunk lett volna, de Mr. O'Realy elcserélte az órát Korponay tanárnővel, így pénteken nem lesz tesink. Ma viszont volt.

Átmentünk az udvaron, és a tesi öltözőbe lépve azonnal szembesültünk az a-s lányok csapatával. Ők négyen... hogy is fogalmazzak? Nem kifejezetten a barátaink. Virágot és engem már kilencedik óta lesajnálnak, és bár Kingával ápolnak egyfajta felszínes kapcsolatot, igazából köztudott, hogy utálják egymást. Amióta pedig mindhármunknak van barátja (nem is akárhik), az a-sok abszolút közellenségként tekintenek ránk. Talán Dina utálata a legeggyértelműbb, eddig is sejtettem, hogy otthon saját „Reni vudu babája” van, amit rendszerint kínoz, de a mai óra után rá kellett döbbernem, hogy még ennél is durvább a helyzet.

Az a-sok csacsogásától zengett az öltöző, a téma természetesen a népszerűségi verseny volt, és direkt azért beszéltek róla hangosan, hogy kicsinálják Kingát idegileg.

- Tudod, Edina - húzta fel a Szent Johanná-s pulcsija cipzárját Kinga, aztán rántott egyet fájdalmasan szoros copfján -, nagy eséllyel indulsz ezen a versenyen - mondta. - Elég, ha az rád, akivel eddig jártál. Nem kis szám - vigyorgott gonoszul. Azonban ne éld bele magad. Még közülük is sokan voksolnak inkább rám.

Edina megsemmisülten nézett a szemébe, aztán kicsörtetett az kicsörtetett, nyomában hűséges

csatlósaival.

A tesiterem felében a fiúk fociztak (Szekeres tanár úr kicsit jó fej), és amikor beértünk, Korponay ránk szólt, hogy álljunk tornasorba (a mi tanárunk kicsit sem az).

Virág a sor legvégére állt, ő a legalacsonyabb a hét lány közül, én meg némi tanakodás után beálltam Kinga mögé. Szerintem pont ugyanolyan magasak vagyunk, de kizárt, hogy engedte volna, hogy elé álljak. Ha egyzetű ikrek lennénk, ő akkor is ellenkezve. Így megspórolva a „hajszálpontosan mérjük le magunkat, és győzzön a jobbik!” cirkuszt, inkább mögé álltam. Amíg a tanárnő a mai óra feladatát ismertette, mosolyogva hátranéztem. Cortez rövid ujjú pólóban és az SzJG-s nadrágban focizott, párfejeléstől a haja összevissza kuszálódott, és kissé kipirult a futástól. Amikor észrevettem, felém intett, aztán visszaállt focizni. Vadul kalapáló szívvel figyeltem, és azon tűnődtem, van-e olyan skála, amin mérhető, amit iránta érzek. Kétlem.

- Reni?
- Igen? - fordultam vissza.
- Vállalod? - kérdezte Korponay.

- Ööö. Persze - bólintottam, bár fogalmam sem volt, hogy miről van szó. Viszont nem akartam kihúzni a gyufát a tanárnőnél, úgyhogy rávágtam. Kár volt. Hamar kiderült, hogy ma szekrényugrás van terítéken (áááá!), és arra mondtam igent, hogy rajtam mutassa be a gyakorlatot. Biztosan mások is haltak már bele a megaláztatásba, úgyhogy, gondoltam, mindegy.

A szekrény egyébként sokkal magasabbnak bizonyult, mint szerettem/gondoltam/reméltem volna.

- Akkor háromra nekifutsz, dobbantasz, és átugrod, érkezésnél tompítasz - utasított a tanárnő.
- Hogyne - koncentráltam, mert ez így nem tűnt annyira bonyolultnak.

A fiúk akkor hagyták abba a focizást és fordultak mindannyian felém, amikor beakadt a lábam a szekrénybe, aminek következtében óriásit borultam. És ha ez még nem lenne elég, rám esett az egész.

- Istenem, neked a *Jackass*ben lenne a helyed - emelt le rólam Kinga egy zsámolyt.

- Reni, összetörted magad? - hajolt fölém Korponay.
- El tud törni az ember füle? - kérdeztem, a tatamin kiterülve.
- Fúú. Tiszta piros - nyújtotta felém a kezét Virág, és felhúzott.
- Ren, élsz még? - üvöltött át a termen Ricsi.

- Megvagyok - álltam fel, és azon túl, hogy kijött a hajgumi a hajamból, kicsit szédültem is.

- Szép borulás volt - füttyögött Zsolti.

- Mondd, hogy nem leszek a videómegosztón - fordultam Dave felé,

- Lecsúsztam róla. - tárta szét a karját, jelezve, hogy nincs nála a telefonja. Jobban félti annál, mint hogy egy esetleges védésnél (kapus volt) eltörjön.

Amíg a tanárnő visszarendezgette a szekrényt, Cortez odajött hozzám. Komoly volt az arca, de a szemén láttam, hogy egyébként magában mosolyog.

- Jól vagy? - fürkészt.

- Aha - dörzsölgettem a fülem. Tényleg nagyon fáj!

- Menj át az orvosiba - tanácsolta.

- Dehogy - ráztam meg a fejem. - Jól vagyok. Ha sokáig kettőt látok belőled, esetleg benézek - tettem hozzá. Cortez felnevetett, és fél karral átölelt, közben meg mindketten a szekrény felé néztünk, ahol Edina végzett, és éppen Virág futott neki.

- Váááá! - üvöltötte futás közben, aztán megtorpant, pont a dobbantás előtt. - Nem merem - fordult a tanárnőhöz.

- Állj a sor végére - sóhajtott Korponay.

- Engedj, majd én! - lökte félre Kinga. Tökéleteset ugrott, természetesen.

A borulásomnak köszönhetően viszont nekem nem kellett többet ugranom, egy kis szimulálásnak hála (jó, rátettem egy picit ☺) a tanárnő megengedte, hogy a lelátón ülve figyeljem az órát.

Az öltözőbe érve a tükörnél csekkoltam a fülem. Bármennyire kerestem, a sportszergyártó cég lógója nem volt rajta, és már nem is volt annyira piros. Úgyhogy túléltem. A padon átvettem a pólóm, amikor is a nyakamhoz kaptam, és a másodperc töredéke felpattantam.

- Mi az? - nézett fel rám Virág, a rózsaszín Martensét bekötve.

- A láncom! - tapogattam magam hisztérikusan. Virág azonnal felállt, és a földet kezdte pásztázni.

- Nem felejtetted otthon?

- Nem, nem! - ráztam a fejem. - Sose veszem le. Biztos, hogy rajtam volt.

- Úú, lehet, hogy elhagytad?

A hajamba tárva, teljesen kétségbeesve kezdtem pánikolni. Azt a nyakláncot, a rajta lógó gyűrűvel Corteztól kaptam, tizedik végén. Azóta csak egyszer vettem le rövid időre, egyébként még fürdésnél és alvásnál is rajtam van. Jobban vigyáztam rá, mint bármire, és ez az a darab, ami után a Szajnába is beugrottam volna. Jó, ez így kicsit drasztikusan hangzik, és szerencsére erre nem volt szükség, de akkor is. Rám tört a pánik, hogy elvesztettem.

- Renáta, agysérülést szenvedtél az esésnél, és mostantól így fogsz forogni? - lépett be az öltözőbe Kinga.

- Eltűnt a láncom! - dörzsöltem az arcom idegesen.

- Ó, az a baromság, amit kabalaként viselsz? Nem baj, amúgy is jelezni akartam, hogy ha sosem veszed le, ekcémás leszel.

- Hagyd már ezt a hülyeséget! - kiáltottam rá, amivel kissé megleptem. - Inkább segíts megkeresni - szípoztam. Mindhárman az öltözőben kezdtük a kutatást, én a táskámat és ruháimat ráztam ki, Virág valamiért a cipőmben kereste (?), Kinga pedig a földön hasalt, és a pad alatt nézte meg.

- Biztos, hogy a következő riportot a takarítónőkkel készítettem el. Nonszensz, ami mocskok itt van - tápázkodott fel, és undorodva nézte meg a tenyerét.

Az a-sok becsörtettek az öltözőbe, és kérdően néztek felénk.

- Ha láttok egy nyakláncot, amin egy gyűrű lóg, szóltok? - kérdeztem kétségbeesve.

- Persze - vont a vállát Tami.

- Koszi - sóhajtottam.

- Ezt keresitek? - emelte fel Edina a kezét. Ujjára az én gyűrűm(!!!) volt húzva, amiről szakadtan lógott kétfelé a vékony ezüstitlánc.

A döbbenettől annyira lefagytam, hogy reagálni sem tudtam.

- Azonnal vedd le! - előzött meg Virág, aki totál elképedve nézte a jelenetet.

- Nyugi - vigyorgott Edina. - Megtaláltam a tatamin, és felvettem, mert a zsebemből kiesett volna

- Megkaphatom? - erőlködtem ki ezt az egy, igen nehéz szót. A hangom vékonynak és erőtlennek tűnt.

- Tessék - húzta le az ujjáról, és felém nyújtotta. Mielőtt azonban a tenyerembe ejtette volna, a szemembe nézett.

- Először a kis talizmánod talált hozzám. Aztán a barátod fog - vigyorgott.

Szó nélkül kikaptam a kezéből, és a padra lehuppanva szemügyre vettem, hogy hol szakadt el a láncszem.

- Muti - kérte el Virág.

- Edina, álmodozd magad arrébb innen, mert útban vagy - lökte félre Kinga dühösen.

Némán öltöztünk, mindenki agyalt valamin, de senki nem beszélt. A mellettünk lévő fiúöltözőből áthallatszott néhány irtózatossan hangos röhögés, valaminek a falhoz rúgása (a hangokból ítélve cipő lehetett) és egy telefonból üvöltő zene. Az a-sok hamar kihúztak, és miután becsukódott mögöttük az ajtó, mindhárman fellelegeztünk.

- Ne foglalkozz vele, nagyon gonosz lány - mondta Virág, még mindig a láncomat vizsgálva.

- Tudom.

- Renáta, ha ennyitől összetörsz, magadra vess. Elszakadt az a vacak, ő megtalálta, hogy idegesítsen, felvette, és ennyi.

- Ez nem vacak - szóltam közbe.

- Jellemző, megint a lényeket fogod meg - forgatta a szemét unottan.

Tovább készülődtünk, Virág a sálját tekerte a nyaka köré, Kinga pedig lehajolva kefélt ki dús, barna haját, és miután felállt, nézett ki, mint egy örült.

- Figyeljetek - kezdtem a padon gubbasztva. Mindketten rám néztek - Nektek... Szóval

veletek... Ti, amikor...

- Visszajöjtek holnap? Hátha addigra kinyögöd - meredt rám Kinga.
- Jó. Na. Szóval Zsolti vagy Ricsi... Kimondták már, hogy „szeretlek?” - suttogtam.
- Nekem Ricsi elég sokszor mondja - babszalygott Virág zavartan. Mosolyogva bölintottam, aztán Kingára néztem.
- Nos - kezdte tárgyilagosan. - Igen, egyszer. Mondjuk, kényszerítettem. De határozottan mondta. Tehát igen.
- Klassz - bólogtam keserű szájjal.
- Miért? Cortez mondta? - csillant fel Virág szeme, de az arcomat látva azonnal alább hagyott a lelkesedése.
- Nem, dehogy - sütöttem le a szemem. - Viszont én mondtam neki. Ő még nem. És azt is mondtam, hogy hiányzik. Ő nem.
- Figyi. És akkor mi van? - próbált felvidítani Virág.
- Renáta, vannak, akiknek ez így nem megy. Ez még nem jelent semmit. Annyira tipikus, hogy amikor nincs okod szenvedni, akkor is kitalálsz mindenféle ürügyet, hogy aztán teátrálisan összeomolhass a kreált problémáid miatt.
- Felfújom a dolgot? - néztem Kinga szemébe.
- Tudod a választ. És már ne is haragudj, de nekem erre nincs időm. Vannak, akiknek valós problémákat kell megoldani. Meg kell nyernem a népszerűségi versenyt! - csapta ki az ajtót, és kiviharzott az öltözőből.
- Felhúztam a gyűrűsujjamra a gyűrűm, és miközben forgattam, elgondolkoztam.
- Izé - guggolt le elém Virág. - Megcsináltatjuk a láncot, oki?
- Rendszerben - mosolyodtam el halványan.
- Ne szomorkodj. Minden oké.
- Igen. Minden oké - ismételtam. - Ti Ricsivel mennyit találkoztok sulin kívül? - kérdeztem, amikor kifelé indultunk.
- Majdnem mindennap. Együtt sétáltatjuk Jonathan Davist, meg netezünk. Elég sokat netezünk együtt, mert mindig átviszem hozzá a laptopom, vagy ő hozza át hozzám a sajátját. De ha meg nem találkozunk sulis után, akkor úgy netezünk együtt, hogy msn-ezünk... Szóval akkor nem együtt, de mégis egymással...
- Értem, értem - állítottam le, mielőtt belezavarodik.
- Miért kérdezted?
- Csak úgy - legyintettem.
- Szerettem volna, ha szívből egyetérttek Kingával, de ezúttal nem ment. Kezdtem úgy érezni, hogy a fejemben motoszkáló kérdésekre nem fogok megnyugtató választ találni, egészen egyszerű okból kifolyólag. Mégpedig, hogy Cortezzel a kapcsolatunk továbbra sem normális. És mivel ezt az érzést folyamatosan elnyomom magamban, féltő, hogy egyszer csak robban.
- Az udvarra érve feltettem a kapucnim, mert szállingózni kezdett a hó, majd odasétáltunk a padhoz. A többiek már ott voltak, úgyhogy felültem Cortez mellé, és igyekeztem nem dührohamot kapni attól, hogy Móni ott vihogott körülötte.
- Hogy van a fejed? - fordult felém Cortez azonnal, figyelmen kívül hagyva, hogy a végzős lány még mindig hozzá beszél. Móni észrevette magát, és Dave-nek magyarázott tovább, ügyesen színlelve, hogy az egészről semmit nem vett észre.
- Jól - mosolyodtam el dideregve. - Viszont elszakadt a láncom.
- Az eséset látva ez jó hír.
- Sajnálom.
- Csak egy lánc - nézett mélyen a szemembe. Halványan elmosolyodtam, és csak magamban tettem hozzá, hogy nem. Nekem sokkal több.
- Ott van! - mutatott az ajtó felé Zsolti, mire mindannyian odanéztünk. A kilencedikes lány fekete bakancsban, fekete ruhában és hosszú, fekete bőrkabátban jött ki az udvarra, a fehér, havas környezetben úgy nézett ki, mint valami horrorfilm lidérce. A gót stílus egyedüli képviselője az iskolánkban.

A füttyre felemelte amúgy állandóan lógó fejét, és miután a társaságunk vadul integetett felé, komótosan odasétált hozzánk. Bakancsa alatt ropogott a hó. Hát, ma éjjel tuti, hogy rosszat fogok álmodni.

- Add vissza a koponyánkat! - parancsolt rá Dave, minden bevezetés nélkül.

- Mi? - kérdezte a lány döbbenetben. Fehér, szinte sápadt bőre és világoskék szeme erős kontrasztot alkotott az arcát keretező, festett fekete hajjal.

- Tudjuk, hogy lenyúltad Carlos fejét! - bólogatott Zsolti vadul.

- Kinek a mijét?

- Ne játszd meg magad. Tudjuk, hogy te voltál. De nem fogsz Carlosszal szellemet idézni, vagy ilyesmi - szállt be a vitába Macu. Szegény lány, bár még egy szót sem váltottam vele év eleje óta, most kicsit megsajnáltam. Üvöltött róla, hogy fogalma sincs, mivel vádolják.

- Na jó. Cure-t hallgatok, szeretem a fekete színt és a verseket. De attól még nem vagyok örült. Szálljatok le rólam – mondta végül.

- Ó. Nem te voltál? - értette meg Dave, és kicsit kelleetlenül toporgott a hidegben.

- Nem - felelte a lány sértetten. - Tényleg csak én jutottam eszetekbe?

- Most őszintén. Néztél már tükörbe? - röhögött Ricsi.

- Naaa! - szóltam rá. - Ne személyeskedjünk.

- Kösz - mosolygott rám a lány. Elég ijesztő volt, kábé, mint Wednesday Adams alteregója. A többiek vad vitába kezdtek, hogy akkor kinél lehet a koponya, a gót lány pedig elindult, hogy egyedül töltse a szünet többi részét.

- Egyébként - fordult vissza - az egyik osztálytársam padján tegnap óta egy koponya van. Bele-nyomott az orrába két tollat, azóta tolltartónak használja.

- Ki az? - röhögött fel Ricsi.

- Bálint - felelte a lány.

-A sunyi koponyatolvaj! Most megfizet! - pattant fel Zsolti, majd Macuval és Dave-vel berohant a suliba.

Cortez Ricsivel röhögött azon, hogy Bálint elsumákolta a koponya sztorit, Móni próbált bekapcsolódni, Virág egy végzős fiúval beszélgetett, én pedig sóhajtva néztem a gót lány után, aki megállt az árkádok alatt, és zenét hallgatott.

- Mindjárt jövök - szóltam a többieknek, és odasétáltam hozzá. Mosolyogva megálltam előtte, mire kivette a füléből a fülhall-, afféle „mi van még?” pillantással ajándékozott meg.

- Szereted a verseket? - kérdeztem.

- Aha - vont a vállát.

- Kitalálhatom? - próbáltam beszédbe elegyedni.

- Felőlem.

- Lovecraft és Poe.

- Honnan tudod? - csodálkozott, és az arca már nem tűnt ellenségesnek.

- Tippettem. Figyelj. Miért nem jöttél olvasókörré?

- Nem voltam az első két hétben. Tüdőgyulladás. Kilencedik elején. Jó, mi? Aztán várhattam, hogy befogadjanak... - nézett rám kínos mosollyal.

- Sajnálom. De ilyen esetben utólag kérhetted volna, hogy vegyenek be.

- Tök mindegy. Már az is egy összeszokott csapat. Onnan is kilógnék.

- Hidd el nekem, az olvasókörből nem lehet kilógni – mondtam átgondolva, hogy Karcsi és Flóra mellett simán elférne egy gót is. Miért ne?

- Odajársz?

- Igen. Ha szeretnéd, megkérdezem Kardost, hogy lehet-e szó róla. Kevesen vagyunk, és talán kivételt tesz...

- Miért tenné?

- Bízd rám. Szeretnéd?

- Jó lenne - ismerte be.

- Oké. Akkor megpróbálom. Hátha - fordultam meg, és visszasétáltam a többiekhez.

- Hé - szólt utánam. - Kösz.

- Nincs mit.

- Bejelölhetlek Facebookon? Alig van ismerősöm a suliból. Persze. Rentai Renáta. Jelölj nyugodtan.

Január van, és ezzel a lánnyal még alig beszélt valaki. Alig ismer valakit. Ha ma az a menő, hogy a közösségin több száz ismerőst halmozunk fel, és esztelenül lájkolunk meg jelölünk mindent, akkor hogy fordulhat elő egy iskolában, hogy öt hónappal a tanév megkezdése után valaki ennyire láthatatlan legyen? Azt hiszem, ezek igazán szomorú dolgok.

- Összebariztál a góttal? - vihogott Móni gúnyosan, amikor visszaültem a padra.

- Igen - feleltem összeszorított fogakkal.

- Mer'? - kérdezte totál értetlenül.

- Mert ugyanannyi energia észrevenni valakit, mint azon fáradozni, hogy ne vegyük észre. Én az előbbit választom - mondtam, fellapozva a könyvem.

Nem mondanám, hogy a többieket meghatották a szavaim, mert tovább röhögtek valamin, Cortez azonban felém pillantott, és halványan elmosolyodott. Én pedig visszamosolyogtam rá.

Csotváz Carlos feje: 5/5* - a fiúk visszaszerezték Bálinttól, és büntetésül bezárták a fiúvécé egyik fülkéjébe. Elvannak. ☺

A láncom: 5/1 - ☹☹☹

Edina: 5/1* - no comment.

Kardos: 5/4 - ebédszünetben letámadtam, és némi gondolkodás után úgy döntött, beveszi a gót lányt negyediknek az olvasókörré. Ezenkívül megdicsért, hogy észrevettem, ő is oda való.

Büszke lennék magamra, ha nem januárt íránk. Előbb is láthattam volna.

Cortez: 5/5* - az előbb hívott. <3

Kételyeim: 5/2 - néha leküzdöm őket, néha megőrjítenek. Hjjj. ☹

Justine: 5/4 - juj, válaszolnom kell neki, francia levelezőtársam még hétfőn írt helyzetjelentést.

Népszerűségi verseny: 5/1 - Kinga veszésre áll. Ez nem igaz!

Facebook: 5/5 azon túl, hogy mindenki megőrült, a fal követhetetlenül pörög, tele van lájkolással, szívecskével, taggeléssel és számomra érthetetlen posztolással (miért hiszi azt mindenki, hogy ha volt valami vicces dolog, és kiírja, hogy „ma mennyire nagy volt, az másnak is érdekes?”), ma történt valami olyan, ami végre értelmes. Varga Kata ismerősnek jelölt. Én pedig visszajelöltem.

Január 20., csütörtök

Reggel nagy dilemmában voltam, mert sehol nem találtam a fehér kardigánom, de mivel abban a műgy is úgy nézek ki, mint egy orvos, végül a színes, kötött pulcsim vettem fel farmerrel, beletűrve a hótaposó csizmámba, aztán a nyakam köré tekertem a sálam, feldobtam a kapucnim, magamra rángattam a kabátom, és amint meg tudtam mozdulni, már indultam is. Cortez a kapuban várt (☺), úgyhogy miután nyomtam egy gyors pusztit az arcára, már indultunk is. Egymás kezét fogva csúszkáltunk le a dombon, közben meg elmesélte, hogy holnap délutánra Ricsi meghívott pár embert, akik videót küldtek.

- A klarinétos lányt is? - kérdeztem.

- Aha. De szerintem csak poénból. Pedig a videója alapján tényleg ügyes.

- Te nem akarsz újra vele zenélni? - fordítottam felé a fejem, de nem láttam, mert a kapucnim belélogott a képbe.

- Nem - felelte. - Iszonyat sok időt elvesz.

- Miből? - csúszott ki a számon.

- Az életemből - röhögött fel, én pedig a járdát bámultam magam előtt. Oké. Megértettem.

És ha csütörtök, akkor első óra Vladárral. A teremben totális káosz uralkodott, Andris és Robi a tanári asztalon gombfociztak egy kólás kupakkal, közben meg üvöltették a tévét (Ozzy Osbourne ijesztgetett a képernyőn). Dave a MacBookján pötyögött, és Macuval együtt felháborodva fogalma-

zott egy kommentet, amit az egyik bloggernek szántak, aki állításuk szerint „egyáltalán nem ért az okostelefonokhoz, mégis osztja az észét”. Ricsi és a kilencedikes Bálint Karcsit szadizta, aki már megint fogságba esett a termünkben. Virág csendben mangát rajzolt, Jacques Flórával beszélgetett az ajtóban, Cortez pedig a padomon ülve zenét hallgatott, miközben én a *Hosszú jegyessége* olvastam.

- Ren, vendéged van! - kiáltotta Ricsi, mire felkaptam a fejem. A gót lány, Kata belesett az ajtón, és kissé hezitált, hogy bejöjjön-e. Nem csodálom. Aki ide bejön, vagy túszul esik, vagy sírva távozik.

Amikor Kata látta, hogy intek neki, bizonytalanul belépett, és gyorsan odajött a padomhoz.

- Szia...sztok - kezdte, közben meg hol rám, hol pedig Cortezre nézett. Annyira zavarban volt, hogy szinte megsajnáltam. Cortez közelsége a legtöbb lányból ugyanazt váltja ki. Egyszerűen megsemmisülnek.

- Szia - mosolyogtam rá, Cortez pedig a zenelejátszója nyomkodása közben felpillantott, és biccentett neki. Kata amúgy is sápadt arca most már krétaszínűre váltott.

- Csak meg akartam köszönni az olvasókör dolgot. Találkoztam Kardossal a folyosón, és elmondta...

- Nincs mit, örülök neki - bólintottam.

-Hé, mit keres itt a *Holló*? - kurjantotta Bálint, beszólását pedig óriási röhögés követte. Nyilván Katára gondolt, aki még inkább zavarba jött, és lesütötte a szemét.

A fejemet rázva fejeztem ki a nemtetszésemet, aztán Cortezre néztem, aki felém hajolt, adott egy puszit, majd leugrott az asztalomról és kiment a folyosóra. Azt hiszem, Kata sokkot kapott, úgy nézett rám, mintha szellemet látna.

- Ez komoly? Cortez veled jár? - kérdezte, és ha akart volna, se vágthatott volna döbbenetebb fejet.

- Igen - mondtam furán. Oké, még sokan nem tudják, semmi gond.

- Uristen. Mióta?

- Hátt. Egy hónapja - mosolyodtam el. Igazság szerint ma egy hónapja.

- Hú. - Ez volt az össz reakciója.

- Meglepő? - kérdeztem elfojtott hangon.

- Bocs, de igen - ismerte be. - Mármint jó értelemben. Év eleje óta azt hittem, hogy Corteznek valami barom a barátnője.

Ezen felnevettem, és rájöttem, nem neheztelhetek azért, mert nem tudja. Azt hiszem, legalább a fél suli nem tudja. A másik fele tudja, de nem hiszi. Ez van.

- Renáta, ki vagy te? Teréz anya? - állt meg mellettünk Kinga. - Ezt meg honnan szedted? - mutatott Katára, aki mellesleg nem hülye, tehát mindent ért.

- Tessék? - döbbsentem le.

- Már megint milyen embert szedtél magad mellé?

- Kinga, ő itt Kata.

- Kit érdekel? - tárta szét a karját értetlenül. - Rosszul állok.

- A verseny?

- Igen. Tudom, hogy sokan azt mondták, rám szavaznak, de nem. Ergo, hazudtak nekem.

- Húú. - Nem lennék azok helyében, akikről kiderül. Kinga nem viccel.

- Te szavaztál már? - fordult hirtelen Katához.

- Nem.

- Akkor mire vársz? Tapsra? Holt lelkek eljövételére? Brandon Lee felltámadására? - üvöltötte. – Húzzál szavazni!

Kata riadtan rám nézett, mintegy megerősítést várva, mire bólintottam.

- Oké, talán ez így egy kicsit ijesztő, de Kinga amúgy kedves, szeretnivaló lány. Megéri rá szavazni. És ha nyer, emeljük a gyógyszeradagját is - magyaráztam.

- Szerinted vicces vagy? - ordította le a fejem Kinga. Hát, lehet, hogy kicsit az voltam, mert Ka-ta, mondjuk, nevetett, és Virág is mosolyogva nézett fel rám, de nem örülhettem eme kis sikeremnek, mert Kinga éppen meg tudott volna fojtani egy kanál vízben.

- Hát, jó, szavazok - vontam meg a vállát Kata.

- Köszí - biccentettem. - Viszont, ha rám hallgatsz, gyorsan kimész a teremből - váltottam té-mát.

- Miért? - riadt meg.
- Mert a rockereknél chips van - mutattam Andris és Robi felé.
- És?
- Most kezdik el köpködni.

Ez hatott, Kata kislisszolt a termünkből, és megúsza a „lechipsezést”. Karcsi már nem volt ennyire szerencsés, úgyhogy csengetésre elég gusztustalanul festett.

- Mi ez itt? Disznóól? - lépett be a terembe Madár. - Takarítsátok fel. Rentai!
- Tessék? - néztem fel kérdően.
- Megkérnélek, hogy tedd rendbe a tanári asztalt.
- Nem én voltam - ráztam meg a fejem.

Kérdeztem, hogy ki volt? Megkértelek rá. Ha már kilencedik óta emeled csütörtök reggeleim fényét passzív magatartásoddal, legalább egyszer tedd hasznossá magad, és csináld meg, amit kérek – nézett rám gyilkos tekintettel. Szép monológ volt, és taps.

Feltápázkodtam a helyemről, aztán papírzsepivel összekotortam az asztalon lévő félig megrágott, undorító dolgot. Alig öklendeztem közben. Éljen.

- Hiányzó? - nyitotta ki a naplót Vladár.
- Zsolti - kurjantotta be Dave.
- Tényleg, hol van? - forgolódott Ricsi, és mindenki ösztönösen Kingára nézett.
- Nem tudom, már hívtam, üzentem is neki. Annyit reagált, hogy később jön...
- Kimehetek kezet mosni? - kérdeztem a tanárt.
- Óra van, ülj a helyedre - felelte Vladár.

Éljen a jó tanár-diák viszony. Mielőtt a padomhoz léptem, beletöröltem Andris pulcsijába a kezem, aki ezen csak röhögött. Én annyira nem. A nyálás, gusztustalan chips darabjai hozzá tartoznak nem hozzám, kézmosás híján pedig alternatív megoldásként egyszerűen rákentem. Etika után (Vladár irtóra komolyan veszi a saját tárgyait) Gondossal volt fizikánk. A kémialaborban beültem Ricsi mellé (dupla, kétfős padok, névsor szerint ülünk), és amíg én az amplitúdóról jegyzeteltem, mellettem Ricsi a padra hajtotta a fejét, és egy raszta tincset rajzolt rá a füzetlapjára. Hogy őt mennyire fogja meg a fizika? Nem igazán. De kilencedik óta Gondos kedvenc diákja, és amíg a tanárnő okosnak tartja, nincs veszélyben. Más kérdés, hogy Ricsi annyira sötét fizikából, hogy Newtonról azt hiszi, egy színész... De ez titok. ☺

- Tanárnő! - jelentkezett Robi.

Tessék, Haraszi! - szólította fel Gondos, és a közel ülők szemügyre vehették, ahogy a tanár jobb oldalról áttolja a baloldalra a szájában lévő... cukrot? Molekulát? Részecskét? Valamit.

- Mi az ott? - kérdezte Robi.
- Hol? - fordult hátra Gondos.
- Ott - mutatott a tábla felé.
- De hol?

- Ooott! - ismételte Andris.

- Nem látom. Hol?

- Hát ott - csapott az asztalra Dave is.

- Miről beszéltek? Mi van, hol? - fordult meg teljesen Gondos.

Nem igaz, hogy nem látja a tanárnő! Hát ott! – ciccegett Andris. Én visszafojtott mosollyal figyeltem a jelenetet, az első padban ülő Cortez a tenyerébe temette az arcát, Virág pedig kissé feltápázkodott, mert „ő sem látta”.

- Nem értem. Mit kéne látnom? - förmedt ránk idegesen Gondos.

- Tanárnő. Az, ott. Az mi? - kérdezte Macu.

- HOL??? - ordította el magát Gondos.

- Jó, hagyjuk - legyintett Robi.

Gondos csípőre tett kézzel megint a tábla felé fordult, és ellenőrizte. Semmi nem volt rajta. Jacques mosolyogva hátrafordult felém, igazán élvezte a műsort.

- Bernáth, gyere ki, és mutasd meg. Én komolyan nem látom!

- Á, mindegy. Nem fontos - legyintett Andris. Erre mindenki felröhögött, Gondos pedig a

fejét rázva közölte, hogy az egész társaságot megbuktatja év végén.

Jó hangulatú fizikaóra. Duplairodalom előtt az udvar helyett felmentünk a terembe (a többieknek házit kellett másolnia), és ahogy beléptünk, csodálkozva néztünk Zsoltira.

- Hol voltatok? - kérdezte.

- Fizikán. És te? - kérdezett vissza Dave.

- Elintéztem valamit.

- Zsolti itt van? - tört utat magának Kinga, és berontott az ajtón. - Lógsz? Lógsz a suliból?

Hogy gondolod? Apád tudja? Mert most, azonnal felhívom!

- Nyugi már - húzta maga elé a táskáját. - Ezekért voltam. Amúgy sem volt még igazolatlanom...

Felnyitotta a táskája fedelét, és előszedett belőle... egy halom pólót. Na, ezt nem értettük.

- Mi ez? És miről beszélsz? Igazolatlan? Nem lehet igazolatlanod, rontja az osztály hiányzásátla-gát - szállt vitába Kinga, egészen addig, amíg Zsolti el nem kezdte szétosztani a fehér pólókat.

- Reni - nyomott egyet az én kezembe is. Kérdőn elvettem, és feltartva megnéztem, mi az. Sima, bő fazonú fehér póló, az elején fekete betűkkel felirat: „Vote for Kinga”.

- Ez jó - röhögött Ricsi, és azonnal ráhúzta a pulcsijára.

- Ezért lógtál? - hüledezett Kinga, totál kábán bámulva a barátjára.

- Ja. Fontos neked ez a baromság. Gondoltam, miért ne - vonogatta a vállát, jelezve, hogy „nem nagy ügy” az egész.

- Nos - fújta ki magát Kinga. - A lógásra még visszatérünk. Igazolni kell.

Azt hiszem, ő nem mindig tud leereagálni dolgokat. Egyenruhánk amúgy osztatlan sikert aratott, már attól megindult a szavazás, hogy Ricsin, Cortezen és Zsoltin látták a feliratot. Az meg hogy az egész 11/b ilyen hordott, csak még inkább kiakasztotta a többi diákat. Menthetetlenül jó fej osztályunk van, nincs mese. Egyébként a sztorihoz hozzátartozik, hogy miután Cortez kifizette Zsoltinak a pólót, mondván, „ne saját zsebből öltöztesse a társaságot”, mindenki ugyanígy tett. Ez így fair, Kingára megindult a szavazás, egy napig ugyanolyan pólóban voltunk, plusz mindenki megtarthatta a sajátját. Hát, hogy ki mit tervez vele, azt nem tudom, de szerintem én majd pizsinek használok. Hátha álmomban Kinga üldözni kezd. Volt már rá példa.

Suli után Virág és Ricsi elköszöntek tőlünk (szokásos csütörtöki mozizás), és Virág megígérte, hogy bedobja a láncom az ékszerészhez, hátha meg tudja csinálni. Az épület előtt Dave, Macu, Cortez, Zsolti, Kinga és Móni ácsorogtak a mínuszban.

- Szinte biztos, hogy én nyertem, egy bő félóra múlva pedig biztos lesz, hogy én nyertem – vi-gyorgott Kinga, a hidegtől kipirult arccal.

- Ezt hogy érted? - csodálkozott Móni.

- Sehogy - legyintett Kinga, és találkozott a tekintetünk. A leverte kis lakat közös titkunk.

- Mehetünk? - kérdezte Cortez, amikor mellé léptem.

- Persze.

- Merré mentek? - dörzsölte a kezét Móni.

- Arra - mutattam fel a dombra, igen rossz érzéssel.

Ami be is igazolódott, ugyanis Móni közölte, hogy „de jó, akkor jön velünk egy darabig, mert nincs kedve egyedül gyalogolni egyedül ebben a rohadt hidegben”. Cortez csak megvonta a vállát, én kínosan bámultam egy hókupacot, ami egyébként nem volt annyira érdekes. Mint például a gondolataim. Móni egyébként nem egy darabig jött velünk, hanem szinte hazáig, és végig Cortezzel beszélgetett. Én némán sétáltam mellette, és bár fogtuk más kezét, ez ebben az esetben nem sokat jelentett. Amikor végre befordultunk az utcánkba és Móni továbbment, valahogy elment a kedvem a beszélgetéstől, úgyhogy a kapunkban csak nyomtam egy gyors puszit Corteznek.

- Hé – húzott vissza a kezemnél fogva, mire megfordultam, és vadul dobogó szívvel a szemébe néztem. – Később hívlak – mondta, és minden reményem elszállt. Elfelejtette.

- Jó – bólintottam. – Leszel msn-en?

- Hívlak – ismételte. Tehát semmi msn. Felőlem.

Bementem a házba, és lerángattam magamról a kabátom. Idegbeteg állapotom miatt anyu kérdőn felém lépett.

- Front van? – kérdezte.
- Nálam állandóan – vágtam rá, és földhöz csaptam a dzsekim.
- Mi volt a suliban? És miért haragszol a kabátodra? – érdeklődött, elfojtva mosolyát. Nem hiába gondolja, nem „édes”, amikor kiakadok, nem „bájos”, amikor duzzogok, és egyáltalán nem „jópofa”, amikor mérges vagyok.

- Nem haragszom, csak... ááá. Mindegy – legyintettem, és felvettem a földről, hogy felakasszam a helyére rendesen. Elmúlt az idegrohamom.

Nem volt kedvem belemenni a „Móni, aki nem mellesleg végzős, szemmel láthatólag odáig van Cortezért, engem meg emberszámba sem vesz, kissé feltűnően kapcsolódik mostanában” dologba, sem a „fogalmuk sincs az embereknek arról, hogy ki vagyok, és hogy Cortez velem jár” témába, sem pedig a „megőrülök, hogy sohasem beszél az érzéseiről, és még azt is elfelejtette, hogy ma egy hónapja járunk” monológba. Inkább hagytam az egészet, és felmentem a szobámba olvasni. Persze, amikor fél nyolc körül megszólalt a *Basket Case*, azonnal felkaptam a telefonom, de semmi olyanról nem beszélünk, ami fontos lenne. Mindegy.

Vote for Kinga: 5/5* - ☺

Szavazás: 5/5 – Kinga üzent, hogy levert mindenkit. Ebben az esetben ez azt jelenti, hogy nyert. Eredményhirdetés holnap.

Nyaklánc: 5/4 – este, amikor mozi után Virág és Ricsi Jonathan Davist sétáltatták (mármint a kutyát, becsöngettek, hogy odaadják. Egy pillanatra felötlött bennem, hogy kifakadok nekik, de végül nem tettem. Ez az én harcom.

Sulirádió: 5/5 Arctic Monkeys-nap. Húú, az egyik szám nagyon tetszett, de nem tudom a címét. Virág szerint az *505*, de majd megnézem a neten.

Peti: 5/5 – emós barátom írt mailt, hogy kiheverte a hatalmas csalódását (majdnem járt egy lánnyal, de nem), és hogy velem mi újság. Válaszoltam neki. Majdnem őszintén.

Megyek olvasni: 5/3 – hátha kikapcsol.

Hónapforduló: 5/1* - egész nap csak vártam, hogy eszébe jut vagy valamit. Óriási.

Január 21., péntek

Nem egy boldog nap. Viszont tök régen sírtam már. Ma bepótoltam.

A suliban minden oké volt, a szokásos „péntek van, váááá” hangulat uralkodott az órákon, aztán ebédszünetben bemondták a sulirádióba hogy megvannak a szavazatok, és az iskola két legnépszerűbb tanulója Kinga és Cortez. Az utóbbi senkinek nem volt meglepetés, előbbi pedig csak nekünk nem. Így, hogy egész héten belelestünk az állásba, annyira nem döbbsentett le minket. Ofőórára Haller kicsit kiakadva érkezett. Ártatlanul pislogva figyeltünk, ahogyan fejét rázva vágta rajtunk. Sajna, csak addig sikerült tartani magunkat a „mi nem csináltunk semmit” állásponthez, amíg szegény ofő el nem kezdte.

- Koponyával focizás? A tanórák folyamatos zavarása? A tanár munkájának akadályozása? Laptop használata történelemórán???

- MacBook. Elnézést, de MacBook - szólt Dave. Igazságérzete a legrosszabbkor tört elő. Haller egy csalódott pillantással ajándékozta meg.

- Bernáth és Haraszi! Az iskola területén tilos a dohányzás. Amennyiben nem szeretnétek, hogy soron kívül eltanácsoljanak titeket, tartsátok be a házirendet.

- Mi nem dohányzunk - ordította Andris, mire hangos röhögés tört fel.

- Ezt vegyétek figyelmeztetésnek. Más. Pósa!

- He? - nézett fel Ricsi álmosan.

- Talán tessék - ciccegett az ofő.

- Bocs - legyintett Ricsi.

- Talán bocsánat.

- Oké.

- Talán rendben! - kerekedett el Haller szeme. - Na, most már azt sem tudom, mit akartam mondani - vakargatta a fejét.

- Stresszesnek tetszik lenni? - kérdezte Zsolti. Mindannyian fel neveltünk, és még az ofő is elmosolyodott.

- Gyerekek, szeretném, ha nem érkezne rátok panasz. Vagy legalább ennyi panasz.

- Akkor játszunk? - kérdezte Macu.

- Nem tudom. Nem érdemlitek meg - töprengett a tanár.

A következő pillanatban egy halom „naaaa”, „jók leszünk”, „ne mááár” üvöltés érkezett, és mivel Haller ritkán tud ellenállni az „ari” éünknek, természetesen belement.

- Vegyetek elő egy papírt, írjátok le a neveteket, és válaszoljatok röviden a következő kérdésre: Mit szeretnél elérni az életben?

Mivel mindenki nekiesett a lapjának, Haller még hozzátette, hogy „komoly válaszokat vár”. Aztán csendben írtunk egy ideig. Én a tollam végét rágva agyaltam, mert ez azért elég nehéz kérdés, és az ilyen komoly dolgokat nem lehet elkapkodni, ezért úgy döntöttem, hogy előbb jól átgondolom, és csak aztán írom le. Körülöttem mindenki sebesen firkált, és tíz perc után, amikor egyre több röhögés hangzott fel, és egyre többen kezdtek hangoskodni, a tanár szólt, hogy lassan beszedi.

- Ki szedi össz... - kezdte, de addigra Kinga már felpattant és körbejárt.

- Add ide - kérte el a lapom.

- De még írom... - néztem fel rá riadtan.

- Add már ide! - rángatta ki a kezemből, aminek következtében a tollam egy szép, egyenes vonalat húzott a lapon. Ez volt minden, ami rajta állt. A fenébe.

Haller összerakta a papírokat, aztán megköszöri a torkát.

- Na nézzük, Nagy Zsolt mit szeretne elérni az életben – olvasott bele aztán unottan felnézett. - A buszt.

Egyszerre röhögtünk fel, és tapsvihar közepette Zsolti felállt és meghajolt.

- Kicsivel több komolyságot. - rázta a fejét az ofő. - A következő Kinga. „Eredményt a nők egyenjogúságáért folytatott harcért. illegális személtarakó helyek megszüntetését, az orvvadászok börtönbe juttatását, a kihalófélben lévő veszélyeztetett fajok fenntartásában segédkezni, részt venni és sikereket elérni a rákkutatásban, haditudósítóként elhelyezkedni, továbbá olimpiai szereplés.” - olvasta fel. Mindannyian csendben gondolkodtunk a hallottakon.

- Ez nagyon szép cél, Kinga, büszke vagyok rád - mosolygott bátorítóan Haller.

- Köszönöm - húzta ki magát.

- Hallod - bökött felé Ricsi egy tollal. - Én majd megnézem az életedet a Discovery-n. Zsolti, te meg hívj fel, hogy elérted-e a buszt.

A röhögés közben Haller kért egy kis figyelmet, megpróbálva lecsendesíteni minket.

- Akkor lássuk, Ricsi mit szeretne elérni az életben – emelte fel a lapot, majd összeráncolt szemöldökkel nézett le rá. - Szeretném megnyalni a könyökömet - olvasta fel Haller. – Ezt hogy érted?

- Eddig nem sikerült - vonogatta a vállát Ricsi.

- Mi? - kérdezte Dave.

- Próbáld meg - vihogott, mire szinte mindenki megpróbálta. Valóban senkinek nem sikerült.

- Nekem majdnem - erőlködött Macu.

- A majdnem nem elég - rázta a fejét Ricsi.

- Na jó, mindenki fejezze be. Jacques, hagyd abba! - szólt rá az ofő. Jacques leengedte a karját, aztán nagyjából helyreállt a rend. - A következő. Virág. Virág azt szeretné elérni az életben, hogy legyen egy saját zsiráfja.

- Ennél ostobább dolgot még nem hallottam - csapott a homlokára Kinga.

- Miért? Gondolj bele! Egy saját zsiri!

- Hol lakna? - kérdezte Dave.

- Nálam. De lenne a tetőn egy lyuk, hogy kinézessen.

- Zsiráfzag, és még be is áztok. Óriási - forgatta a szemét Kinga unottan.

- Hallod, ti összeilletek - töprengett Macu, Ricsiék felé nézve. - Az egyik zsiráfot akar, a másik meg a könyökét megnyalni.

- Gyerekek, ha Virágnak ez az álma, akkor ez. Nem baj - mosolygott Haller Virágra, aki

továbbra is a könyökét próbálta elérni.

Következett Andris, aki egy VIP belépővel szeretne Metallica-koncertre menni, majd Robi, aki ugyanezt írta. Ezek szerint nekik közös terveik vannak. ☺ Dave a Szilícium-völgyben szeretne dolgozni, továbbá a *Time* magazinban az év embere akar lenni. Ez az ő álma. Macu programozóként szeretne sikereket elérni, valami algoritmus szerepel a tervei között, amivel ő lenne a *Time* magazinban az év embere. Húha, két évembere-jelölt is akad... Cortez nyelveket akar tanulni és rengeteget utazni (szép terv ☺), Jacques mesterszakácsként képzei el magát, Gábor pedig stand up előadóként szeretne sikereket elérni.

- Ha egyszer megszólalsz, talán sikered is lesz - dobta meg egy alufólia labdával Zsolti.
- Hagyjátok már - mosolyogtam. - Ha ez az álma...
- Így van - bólintott Haller. - És akkor lássuk Reniét.
- Ööö... - húztam el a számat.
- Ezen a papíron csak egy vonal szerepel.
- Mert el akarja húzni a csíkot - kiáltotta Zsolti. Nevetve meg ráztam a fejem.
- Nem volt rá időm – legyintettem.
- Kár, pedig érdekelt volna - mondta Haller, én pedig szomorúan csóváltam a fejem.
- Még nem tudom.
- Nem baj. Majd rájössz. Idővel.

Mivel ránk csengettek, az ofő megkért minket, hogy viselkedjünk rendesen, aztán ahogy kiment, valaki egy paradicsomszeletet dobott a kuka felé. Pech, hogy elvétette, és a fehér falra kenődött.

- Barbárok! Most azonnal lemosásotok, mielőtt rászárad! - üvöltötte Kinga.

- Emó, mondom, hogy nem fog sikerülni. Kitorod a karod – szólt oda Ricsi Virágnak, aki nem tudott túllépni azon, hogy az nem képes megnyalni a saját könyökét. Eközben Zsolti Gáboron vihogott, hogy pantomimos előbb lesz, mint humorista, Jacques bekapcsolta a tévét, amitől frászt kapott, és hátraugrott, mert a rockerek örült hangerővel üvöltették a legutóbbi kikapcsolásnál. Dave és Macu összeveszték azon, hogy kiből lenne jobb „év embere”, Andris és Robi pedig pogózni kezdtek. Csak úgy minden különösebb ok nélkül.

- Üres lapot adsz be? Rossz hatással vagyok rád - ült fel Cortez a padomra, és beleivott a kólájába.

- Nem, csak nem volt időm átgondolni. A tiéd viszont klassz lett.
- Csak a szokásos - vontam meg a vállát. - Szóval még nem tudod...
- Nem – ráztam meg a fejem.
- Esetleg egy zsiráfot? – kérdezte, én meg felnevettem.
- Nem hinném. És Virág tuti, hogy elkunyizná tőlem.
- Az biztos – bólintott nevetve.
- Talán valami fotózással kapcsolatos. Vagy olvasással – mondtam halkán.
- Egy olvasó fotós. Jól hangzik.
- Nem úgy értettem – röhögtem el magam.
- Alakul ez – hajolt oda hozzám, és megcsókolt. ☺
- Na, elég ebből – lépett hozzánk Dave, mire szétrebbentünk. – Inkább mondjátok meg, Macu vagy én néznénk ki jobban a *Time*-ban az év embereként?
- Fogalmam sincs – ráztam meg a fejem.
- Csináljátok meg Photoshoppal mindkettőtökét, aztán meglátjuk – javasolta Cortez.
- Ez az! – csettintett Dave, és elsietett.
- Ezzel ellesznek egy darabig – magyarázta Cortez, és pedig mosolyogva bólintottam.

Utolsó óra után hazasiettem letenni a táskám, gyorsan csak anyuék felé (a gyereket látni kell délután, akkor is, ha programja van), megenni valamit (szóra sem érdemes), aztán ötre Cortez eljött értem, és átmentünk Zsoltiékhoz, hogy kezdetét vegye a „bandát keresünk Ricsinek” program.

- Sziasztok – léptünk be a garázsba, ahol a többiek már elfoglalták magukat. Péntek délután rendszerint Zsoltiéknál bandázunk, ez teljesen evidens program, egyszer ideszoktunk, és azóta ez fix.

Ez mindenkinek jó, mi úgy érezzük, szabadok vagyunk, a szülők pedig megnyugszanak, mert tudják, hogy hol vagyunk és mit csinálunk. Mindenki jól jár. Felakasztottam a kabátomat a fogasra (egyedül én használom, mindenki más ledobja a holmiját valahová), és leültem a kissé szakadt fotelbe. Zsolti tévét nézett (már megint a kedvenc filmjét, a *Napoleon Dynamite*-ot bámulta, pedig kívülről tudja), Dave és Macu a garázs „irodarészában”, vagyis az íróasztalnál ügyködtek egy-egy lappal, és a fotójukat szerkesztették. Kinga cikket olvasott át, vastag kihúzófilccel jelölte azokat a sorokat, amik nem nyerték el a tesztjét. Az ölében tartott egész oldal neonzöldben pompázott. Virág Jonathan Davisnek (a kutyának) könyörgött, hogy hozza vissza a labdát, de a kutya passzív-agresszív magatartást tanúsított, és a labdával nem foglalkozva tovább rágta a kanapé alját. Andris és Robi bejöttek az ajtón, és kezüket dörzsölgetve közölték, hogy „pokoli hideg van kint”.

- Így jár aki dohányzik – vigyorgott Kinga erőltetetten, jelezve, hogy amennyiben a rockerek bagóznak, azt csakis kint tehetik, majd felállt, a táskájából kivette parfümjét, és a két fiút kezdte fűjkálni vele.

- Ne már, megvesztél? Ez női – prüszkölt Andris, és folyamatosan legyezgette maga előtt a levegőt.

- Legalább lesz egy kis illatotok – vont a szemöldökét Kinga.

- Pfuj – csavarta ki Robi a kezéből az üveget, aztán fogalmam sincs, miért, de belefűjt egy adagot a szájába. – Úúú, ez rohadt rossz – vágott olyan fejet, mintha egy éretlen grépfrútba harapott volna.

- Muti – kérte el Andris, és hasonlóképpen tett.

- Ti nem vagytok normálisak – állapította meg Kinga higgadtan. És kijelentésével nem is túlzott.

- Valaki, csocsó? – fordult körbe Ricsi, megkopogtatva az üvegasztal tetejét.

Cortez azonnal beállt, úgyhogy még nagyobb lett a hangzavar, én meg előszedtem a könyvem, felhúztam törökülésbe a lábam (a fotel kárpitjának ez már tényleg nem számított), és az ölembe fektetve a könyvemet, olvastam. Amikor legközelebb felnéztem kissé megállt bennem az ütő. Viki érkezett meg. Mivel még soha nem volt barátom, nem tudom, hogy kell reagálni a volt barátnőjére. Így nem hazudtolva meg önmagam, egész egyszerűen nem tettem mást, csak totálisan megsemmisültem. Viki gyakran szerepel rémálmaimban a menő, festett szőke hajával, amiben pink tincsek húzódnak, a füstös sminkjével, az orrpiercingjével és trendi ruháival. Ma is örült jó cuccban volt (☺), kockás, V nyakú pulóver, hosszú szárú bakancsba túrt csőfarmer, amire néhány jelvény volt rátűzve. No comment.

- Csó - lépett be vidáman. - Volt már valaki?

- Még nem - kiáltotta Ricsi.

- Jóó. Rohantom, nehogy lekéssem. Természetesen a jelentkezőkről volt szó. Viki az a fajta szim-patikus lány, aki ki nem hagyna egy ilyen alkalmat. Zenészkeresés, sok ember kiröhögésének lehetősége. A kedvenc programja. Rögtön a csocsózókhoz lépett, én pedig minden [mozdulatát](#) követtem a szememmel. Négy perc alatt háromszor érintette meg Cortezt, kétszer a karját beszélgetés közben, egyszer pedig rácsapott a vállára, miközben nevetett. A fejemben kavargtak a gondolatok, próbáltam felidézni bármilyen olvasott dolgot (könyvek, újságok, esetleg blog), ami az ilyen szituációkra valami tanácsot adhat. Az ex. Húzó ügy, ráadásul nem vagyok nagy játékos, eszembe se jutott felállni, és odamenni kapcsolódni, vagy ilyesmi. Gondoltam, csak észreveszi magát. Aha, észrevette volna. Ha tudná, hogy járunk. Pff.

A fotelben ülve olvastam, illetve meredten bámultam oldalt, amivel nem igazán haladtam, közben meg fogalmam sem volt, hogy mit tegyek. Szóljak? De mit? Hogy ne beszélgessem a barátommal? De miért ne? Nem tilthatom meg. Akkor közöljem, hogy járunk? Az azért elég furá lenne. Mármint, ha csak odamennék, és ezt mondanám. Hagyjam, hogy lógjon rajta? Na, várjunk csak. A nagy agyalásban elfelejtettem, hogy ez nem feltétlenül Viki és az én harcom. Elvégre Cortezről van szó. Aki magasról tesz rám, és csocsózik a volt barátnőjével. Miközben én itt ülök egyedül. Hogy is van ez?

- Virág - suttogtam, és a nagy hangzavarban alig hallottam a saját hangom.

- Hm? – emelte fel Jonathan Davist, és megpróbálta elrángatni a kanapétól, bár a kutya még

mindig rágt a kiszakított anyagot.

- É megyek - mondtam egyszerűen, és becsuktam a könyvem.

- Mi - kérdezte, és abban a pillanatban a kutya elengedte a kárpitot, mire Virág a lendülettől hátrazuhan. Ölében az állattal.

Felálltam, és leemeltem a kabátom az akasztóról, majd kínosan mosolyogva felvettem, és kinyitottam az ajtót. Visszanéztem, mire Cortez ellépett a csocsóasztaltól, és értetlenül odajött hozzám.

- Hová mész?

- Haza.

- Miért?

- Mert ahhoz van kedvem - motyogtam kissé gyerekesen.

- Rendben. Elkísérlek.

- Nem kell - vágtam rá azonnal. Cortez felvont szemöldökkel fürkésztet, aztán hitetlenül elröhögte magát.

- Berágtál valamiért?

- Nem.

- Szóval nem.

- Nem.

- De ne kísérjelek haza?

- Ne.

- Értem. Oké - bólintott. - Biztos, hogy haza akarsz menni?

- Biztos.

- Hát jó - bólintott. - Holnap...

- Nem érek rá - feleltem gondolkodás nélkül.

- Sejtettem - mondta, majd megfordult, és felemelte a dzsekijét a kanapéről. - Azért én mégis hazakísérlek.

- Zenét hallgatok útközben - erősködtem, mert minden erőmmel azon voltam, hogy egyedül lehessek és kitombolhassam magam.

- Nyugodtan – nyitotta ki az ajtót előttem.

- Hova mentek? – kiáltott utánunk Ricsi.

- Elkísérem Renit - szólt Cortez.

- Ren, már mész is? - csodálkozott, mire a többiek is kérdőn pillantgattak felém. - Mer?

- Fáradt vagyok - hebegtem. Délután fél hat volt. Na, mindegy. Találkozott a tekintetem Kingáéval, aki fejcsóválva fejezte ki a véleményét. Nem kellett mondania, tudom, mit gondolt rólam.

- Cortez, visszajössz még? - kiáltotta Viki. Én meg szó nélkül kimentem a garázsból.

Kiléptem a hidegbe, és tartottam magam a kijelentésemhez, úgyhogy előszedtem a zenelejátszóm, bedugtam a fülembe a fülhallgatót, és bekapcsoltam. A hangerőt a maximumra tettem, és a Masterplánt hallgatva indultam el. Cortez a kezét nyújtotta felém, mire összefontam magam előtt a karom. Nem hallottam, de láttam, hogy a fejét rázva elröhögi magát, aztán némán lépkedett mellettem. Jól szórakozott, én meg nem győztem visszafojtani a könnyeimet. A kapunkhoz érve kivettem a kulcsot a zsebemből és még mindig zenét hallgatva tettem a zárba. Cortez türelmesen ácsorgott mellettem, és szórakozottan nézte, mit művelek. Kábé öt éves szint. Nem tehetek róla, a sértődést nem lehet sokféleképpen megélni. Az mindenképp gyerekes.

- Jó szórakozást - mondtam, amikor kinyitottam a kaput, és kirántottam a fülemből a fülhallgatókat.

- Kösz - biccentett.

- Szia.

- Elmondanád, mi bajod? - kérdezte mosolyogva.

- Semmi - vágtam rá kissé hirtelen.

- Nem én hívtam. Magától jött.

- Nem érdekel - nevettem fel erőltetetten.

- Oké. Később hívlak.

- Nem kell - feleltem, és meg sem várva a választ, bementem a kapun.

Ahogy beléptem a házba, nem bírtam tovább színlelni, és az idegességem átcsapott sírásba.

- Milyen volt a kis barátaiddal? - érdeklődött anyu, amikor megálltam a nappalinál.

- A szobámban leszek - mondtam, a szememet törölgetve. A szüleim rám néztek, és azonnal tudták, hogy nem ez volt életem legbolderogabb délutánja. Rendes tőlük, hogy nem kezdtek faggatni, hanem engedték, hogy bevágjam magam mögött az ajtót, és egymagamban hisztizzek a szobámban.

A történethez hozzátartozik, hogy a fiúk nem igazán ismerik a „hisztinyelvet”. Pedig annyira egyszerű. Mindig pont az ellenkezőjét kell csinálni, mint amit mondunk. Ha azt kértem, ne hívjon, akkor elvárom, hogy hívjon. Ha azt mondom, haza akarok menni, egyébként nem akarok. Ha azt mondom, semmi bajom, egyértelmű, hogy nagyon is van baj. De ezt nem mindenki tudja. Így hiába ültem a babzsák fotelemben, a mobilomat szorongatva, nem szólalt meg. És én hülye, duzzogva hazajöttem, miközben nem tudom, hogy a többiek (és főleg Cortez) most éppen mit csinálnak. Ó, mennyire tipikus hiba. Istenem, de béna vagyok!

Népszerűségi verseny: 5/5* - Edina arcát megérte látni. Totál kibukott. ☺

Arnold: 5/4 - írtam neki mailt. Remélem, hamar válaszol.

Msn: 5/1 - sehol senki. Naná, mindenki Zsoltsiagnál van. ☺

Dave twitter-oldala: 5/2 - egy ideig néztem, hogy mit posztol, de aztán felidegesítettem magam, inkább kinyomtam a gépem.

Viki: 5/1* - Ki nem állhatom azt a lányt!

Cortez: 5/? - ☹☹☹

Szenvedek: 5/1 - Fogalmam sincs, mit csináljak. Haragszom, de közben meg nem akarok veszekedni. Idegesít a közömbössége, de közben túlságosan szeretem, és amellet, hogy igazam van, rettenetesen félek, hogy kettőnk közt ez egyszerűen nem működik. És az a hülye telefon csak nem csörög. Most akkor tényleg nem hív fel? Brühü.

Január 24., hétfő

Na, ilyen pokoli hétvégém is régen volt. A kis péntek délutáni hisztim következtében Cortez tartotta magát ahhoz, amit kértem, és nem hívott. Egész hétvégén! Én meg majdnem megőrültem A duzzogásom először haraggá változott, aztán a haragom átváltozott idegeskedésbe, az idegeskedésem pedig vasárnap estére átment örjongsbe. Nem, én nem hívtam fel, arra vártam, hogy ő hívjon. Hát, arra várhattam. Közben pedig végig kattogtam, és nem csoda, hogy ma reggelre sikerült magam ártatlan áldozatnak, Cortezt pedig egy szívtelen dögnök látnom. Mert vegyük csak sorra. Nem elég, hogy egy oldalon sem jelölte, hogy kapcsolatban van (főleg nem, hogy velem), sulit után soha nem találkozunk! Msn-en nem hajlandó beszélni velem, sőt, mindig szól, hogy ne is várjam, miközben tudom, hogy netezik... A hétvégén van esély rá, hogy kikapcsolódjak, mert végre nem látom a suliban a „Cortez fan club” lelkes tagjait, akik úgy néznek rám, mint a véres rongyra. Erre péntek délután megjelenik a volt barátnője, aki szintén nem tudja, hogy Cortez velem jár. Mindennek tetejébe simán elfelejtette a hónapfordulónkat, ami így csak nekem jelentett valamit. Ja, és még egy apróság. Én már mondtam neki, hogy szeretem, ő hallgat. Lehet, hogy kilencedik óta arra vártam, hogy járjunk, de nem egészen így képzeltem. Ma reggelre világossá vált számomra, hogy a kapcsolatunk konkrétan haldoklik. Ennek ellenére reggel, amikor világfájdalommal a fejemen kiléptem a kapun, Cortezt pillantottam meg. Ott állt, és szokás szerint rám várt. Nem tudta, hogy éppen hogy állunk, ezért meg sem kísérelt a szokott módon üdvözölni, és én sem tettem ennek érdekében lépéseket, csak hűvösen néztem rá. Attól függetlenül, hogy valahol mélyen, az elnyomott énem indiánszökkenéssel ugrándozott örömeiben, amiért elérem jött, továbbra is tartottam magam ahhoz, hogy Cortez viselkedése egyszerűen nem fair.

- Lenyugdát? - mosolyodott el halványan.

Pislogás nélkül meredtem rá, aztán bedugtam a fülembe a fülhallgatóm, és elindítottam a zenét.

- Klassz - biccentett, zsebre dugta a kezét, és elindultunk.

A suliiig egy szót sem váltottunk, én a Beatles *Revolver* albumát hallgattam, ő pedig csendben

sétált mellettem.

- Csoki - köszöntött minket Zsolti, amikor megérkeztünk a Szent Johannához. Mindketten motyogtunk egy „szíát”, mire a többiek elhúzták a szájukat. - Fasírt van?

Cortez elröhögte magát, én meg a földet pásztáztam, mintha érdekes lenne.

- Bementem - mondtam halkán, és elindultam a lépcsőn. Hallottam, a többiek Cortezt kérdezték, hogy „velem meg mi van”, közben meg Virág utánam sietett.

- Mi történt? - ért be, és együtt léptünk be az aulába.

- Semmi - vontam meg a vállam.

- Összevesztetek?

- Nem.

- Akkor?

- Elegem van - néztem rá fáradtan, miközben felmentünk a lépcsőn.

- Izéé. Beszéljessünk, oki? - győzködött Virág, aztán benyitottunk a lánymosdóba.

Leültem a (hideg) kőre, aztán inkább magam alá húztam a táskám. Nem mondanám, hogy a matekkönyvem kényelmes volt, de a célnak megfelelt. Virág a csempének dőlve guggolt, és fürkészve várta, hogy megszólaljak.

- Nem tudom, egész hétvégén kattogott az agyam...

A következő pillanatban feltépték az ajtót, és Kinga rontott be.

- El ne kezdjétek nélkülem. Lemaradtam? - kérdezte idegesen Virágot, aki csak megrázta a fejét.

- Honnan tudad, hogy... - kezdtem, de nem fejeztem be. Hogy Cortezzel összevesztünk? Hogy Virággal ide jöttünk megbeszélni? Hogy éppen most kezdtem volna bele? Kingáról van szó, ő egész, egyszerűen tud ilyen dolgokat.

Mindketten hallgattak, miközben én rendesen kipakoltam mindent. A sérelmeimet, az aggodalmamat, azokat a szerintem fontos tényezőket, amiket Cortez egyszerűen nem vesz figyelembe...

- És az a legdurvább az egészben... - zártam a mondandómat -, hogy miközben rettegek attól, hogy szakítunk, pontosan tudom, hogy nem működnek rendesen a dolgok.

- Ezeket elmondtad neki is? - pislogott Virág.

- Dehogy.

- Renáta - nézett unottan a plafonra Kinga. - Az, hogy nem jelöl közösségiken mint barátnőjét, az rendben van. De hogy elfelejti a hónapfordulót? Olvass be neki!

- Mi? - csodálkoztam.

- Mekkora egy bunkó! Az eszem megáll. Miért van az, hogy amíg egy nő az élet minden területén megállja a helyét, addig egy férfi egy átkozott dátumot nem tud megjegyezni!

- Kinga, örülök, hogy előtört belőled a feminista, de koncentrálnánk az én problémámra? – csó-váltam a fejem hitetlenül.

- Én azt mondom, vágd a fejéhez!

- Nee, ne máár - visongott Virág.

- Nem csak arról van szó, hogy elfelejtette. A többi dolog jobban bánt. Az csak egy plusz - szomorkodtam.

Hiába próbáltam tovább magyarázni, hogy problémám egyik ágán akadtak fent, miközben a gyökerénél rohad az egész, Kinga és Virág a „hónapforduló” jelentőségén vitáztak, én meg nagyokat sóhajtván ücsörögtem a táskámon. Egészen addig, amíg Máday be nem rontott a mosdóba.

- Felállni! - szólt ránk, mire engedelmesen felpattantunk.

- Kezeket - utasított. Automatikusán előrenyújtottuk mindkét karunkat, az ig. helyettes pedig megszagolta az ujjunkat, és szemügyre vette, hogy nem „sárga-e”, majd nagyokat szippantott a levegőbe. Ez egy mosdóban elég rémisztően hat, de mindegy.

- Rendben, negatív a cigarettateszt - bólintott, és már ki is viharzott a mosdóból.

Vele kapcsolatban azon sem lepődünk volna meg, ha tigrisbukfencncben érkezik, és katonai sisakjára ágak és gallyak vannak tűzve. A Szent Johannában régóta az a pletyka terjeng, hogy Máday idegenlégiós kiképzőtiszt volt. Hát, nem tudom. ☺

Terembe lépve a helyemre mentem, és miután leültem, kivettem a táskából a *Hosszú jegyességet*.

Fellapoztam, és a regényre koncentrálni igyekeztem figyelmen kívül hagyni Andris és Robi hétfő reggeli őrzőjét (guitar heróztak) és azt, hogy Cortezék nincsenek a teremben. Csengetés előtt aztán megérkeztek, és amíg Cortez szó nélkül leült mögém, Dave megállt előttem.

- Reni! Nagyon fontos. Jól gondold át - kezdte.

- Igen?

- Melyik a jobb? - tett le elém két, kinyomtatott A4-es lapot. Mindkettő *Time*-címlap volt, az elsőn Dave mosolyog a Macbookját tartva a kezében, a másikon Macu kacsint, feltartott hüvelykujjal. Szóval a hétfőn megszerkesztették magukat az év emberének. Talán tényleg igaza van Zsoltinak, és barátónk kéne nekik. ☺

- Nem is tudom - vontam meg a vállam. - Mindkettő ugyanannyira... jó.

- Nem, választanod kell. Csak egyikünk lehet az év embere.

- És mi lenne... - töprengtem - ha együtt lennétek. Ketten.

- Hm - tűnődött Dave.

- És akkor nincs vita, hogy ki legyen előbb, kié a jobb kép... legyetek együtt, ugyanakkor. Na?

- Reni, ez jó ötlet volt - vigyorgott Dave, és elő is vette az iPhoneját, hogy sms-t küldjön a terem végében lévő Macunak (?). Nem, ők ilyenek, ezen kár gondolkozni.

Miután megígértem, hogy megcsinálom róluk a képet én, elraktam a könyvem, mert Monsieur Durand bejött, azzal a feltett szándékkal, hogy órát tart.

- Figyelj - hajolt le mellém hirtelen Cortez.

- Igen? - kérdeztem komolyan.

- Kábé meddig haragszol? Mert csütörtökre vettem mozijegyeket - nézett rám azzal az elképesztően szép mosolyával, Normál esetben ez simán hat. Csak ez most nem volt normál eset.

- Cortez, ez nem vicces. Iszonyatosan megbántottál, és még csak nem is tudod, hogy mivel.

- Segítenél, ha elmondanád.

- Örülnék, ha magadtól is tudnád.

Cortez sóhajtva felállt, és visszaült a helyére. Két okból. Az egyik, hogy passzolt, fogalma sincs, mi bajom. A másik, hogy éppen óra volt, és Durand már rég diktált.

Szünetben le se mentem az udvarra, hanem a teremben maradtam, és amíg én a regényemet olvastam, Jacques előttem a *Kázmér és Hubát* lapozgatva nevetgélt. Legalább neki jó kedve volt.

Fizikán kaptam egy halvány jelet, miszerint Cortez próbálkozik. Rám küldte a spiont. Ricsit, ki más? Gondos diktálása közben elém tolt egy papírcetlit. Másolom:

„Faith No More *Ugly in the Morning*”

Visszaírtam, hogy: „?” Azonnal jött a válasz: „Bocs, rossz papírt adtam. Az Emónak lesz, mert mindig nevet azon a számon”.

Kérdőn néztem. „Miért, annyira vicces?”

Ricsi nevetve elém tolt a lapot: „Nem, de tudod, milyen. Fura dolgokon röhög.”

Bólogatva válaszoltam. „Igaz.”

Megint elém tette a lapot, én meg sóhajtva néztem le rá. „Mi van C-vel?”

„Semmi.”

„Össze vesztetek?”

„Egybe írjuk. Összevesztetek.”

„Ren, lecsaplak. Hagggggggyá' már a nyelvtannal. Na, mesélj csak!”

„Nem vesztünk össze.”

„Akkor mi bajod?”

„Semmi”

Ekkor Ricsi hirtelen belebökött a jobb bordám környékébe, mire felordítottam. Az egész osztály kérdőn hátrafordult, Gondos pedig felvonta a vörös/piros/narancssárgás szemöldökét.

- Renáta, örülök, hogy ennyire élvezed az anyagot. De megkérnélek, hogy fogd vissza magad, és ne zavarj a többiekkel.

- Elnézést - sziszegtem, és visszanyeltem a fájdalommat, majd gyorsan írtam a cetlire:

„Aúúú!”

Megérdemelted. Na. Mi bajod van? C. passzolt, azt mondja, tippje sincs.”

„Sejtettem.”

„Mebántott?”

„Igen.”

„Mivel?”

„Ezt neki kéne tudnia.”

„De nem tudja.”

„Sajnálom.”

Ricsi már felegyenesedett, gondolom, újra meg akart támadni, úgyhogy gyorsan arrébb húztam a székem, és visszaírtam neki.

„Ne tudom. Ez nem igazán működik.”

„???”

☹

„Ne szórakozz már.”

„Nem szórakozom.”

„Basszus, Ren, mi a fene van???”

„Nem tudom.”

„Megígérsz nekem valamit?”

„?”

„Beszélj velem, mielőtt bármit teszel. De komolyan.”

„Oké.”

„Szétverlek.”

„Miért?”

„Azért!”

„De miért?”

„Mert buta vagy.”

„Nem vagyok.”

„De.”

„Nem.”

- Rentai kihozza a füzetét, a többiek pedig elpakolhatnak - nézett fel Gondos. A fenébe.

- Ööö, tanárnő, kicsit lemaradtam a diktálásban.

- A füzetedet - ismételte.

A szám szélét harapdálva mentem ki a tanári asztalhoz, és sóhajtva letettem elé. Gondos átfutotta az oldalt, majd egy óriási piros hiányjelet firkált rá, és egy akkora egyest vésett a papírra, hogy három oldalra átütött.

- Tessék, viheted. És ha továbbra is zavarod Pósat, elültetlek mellőle! - szidott le. Hogy én zavarom Ricsit? Na, persze. Év eleje óta üres a fizikafüzete. Azt sem tudom, hogy van-e fizikafüzete... Erre én kaptam egyest órai munkáért. Jaj.

- Gratulálok, Renáta - vont a fél szemöldökét Kinga. - Legalább nem kérdés, hogy ki lesz az évfolyamelső.

- Még csak január van - sziszegtem.

- És lám, máris van egy egyesed - nevetett gonoszul. Ez igaz. Javítanom kell fizikából. Á, még ez is! ☹

Utolsó óra után (teszi, teremkörökkel) bepakoltam a suliboxomba, és siettem volna olvasóra, amikor Cortez elkapott az aulában.

- Hé - ragadta meg a kezem.

- Elkések. Kardos be fog rágni.

- Tudom. Megvárlak, jó?

- Nem kell - ráztam meg a fejem. Cortez, úgy tűnt, kezdi elveszíteni a türelmét.

- Oké. Akkor menj Virággal - sóhajtotta idegesen. - Amúgy - nézett a szemembe - van valami különösebb oka annak, hogy Kinga „szemét állatnak” nevezett?

- Ööö. Nem tudom - füllentettem.

- Gondoltam - rázta meg a fejét hitetlenül, majd megfordult és elment.

Akkor, abban a pillanatban úgy éreztem, az egész cirkuszom túlzás és én vagyok a világ leghülyébb embere. Már nyitottam a számat, hogy utána szóljak, amikor is Móni a lépcsőkorlátba kapaszkodva lerohant, és szinte ráugrott Cortezre, majd vihogva magyarázni kezdett valamiről. Csak néztem a jelenetet, majd kínosan elröhögtem magam, és elindultam olvasóra. Ez már tényleg sok volt nekem. Viki, Móni, Edina, a Szent Johanná-s Cortez-imádat és az ő viselkedése. Úgy döntöttem, felmondok.

Kata a könyvtár előtt ácsorgott, szemmel láthatóan nem mert bemenni, úgyhogy amikor megpillantott, kissé felvidult. Már amennyire egy gót fel tud vidulni.

- Menj nyugodtan, itt vagyok - mosolyogtam rá, miután rendeztem a gondolataim.

Kardos, Flóra és Karcsi örömmel fogadta az új tagot, aki zavartan helyet foglalt, és lesütött szemmel várakozott.

- Reni? szólított fel a tanár, miközben én kissé elbambultam.

- Igen - eszméltem fel. - Szóval én Washington Irwinggel készültem *Az Álmosvölgy legendája* - nyitottam ki a füzetem, hogy belenézzek a jegyzetekbe.

- Az a kedvenc filmem - csodálkozott Kata.

- Tudom. Láttam a suliboxod szekrényajtaján, gondoltam, örülnél neki, így elsőre - mosolyodtam el.

- Köszí - túrt zavartan a hajába, és lehet, hogy kicsit cikinek tartotta, úgyhogy gyorsan hozzátettem:

- Kilencedikben alap a Johnny Depp-kép a szekrényben. – nevettem fel, és eszembe jutott, hogy nekem *A Karib-tenger kalózzai* volt a fav. De rég volt! Apropos, megint meg kéne nézmem, régen úgy szerettem. ☺

- Akkor tehát Irwing - tapsolt kettőt Kardos, én meg belekezdtem.

Amúgy az előadásom tökre jól sikerült, Kardos, Flóra és Kata szörnyen élvezték. Mondjuk, Karcsi kicsit félt tőle, állítása szerint tuti, hogy fejetlen lovassal fog álmodni. Szegény. Na, mindegy.

Virággal sétáltam haza, és a januári fagyban behúzott nyakkal botorkáltunk fel a dombon.

- Figyi - fordult felém, és megigazította a sápiját, hogy kilásson alóla. - Ugye nem fogtok szakítani?

Erőltetett mosolyt varázsoltam az arcomra, és sóhajtván megvontam a vállam.

- Nem tudom. De az biztos, hogy ez nem az, amire vártam.

Virág nem mondott semmit, csak megölelt (ez sok mindent elárul), aztán hazamentem. Majdnem hét óra volt, mire mindennel végeztem, megtanultam, megírtam a leckét, bepakoltam, aztán bevallottam anyunak, hogy kaptam egy fizika egyest. Annyira nem borult ki, tudja, hogy kijavítom, így inkább a miértje érdekelt. Gyorsan improvizáltam valami „Gondos túl gyorsan diktált, én meg amúgy is elbambultam” választ, majd vacsora után (Szecsuáni csirke. Csípős. Vagyis extra csípős. Nem baj, csak hús, percig könnyeztem) felnéztem a netre. Az msn-re rejtve jelentkeztem be, csak kíváncsiságból, hogy hátha Cortez online, de vagy rejtve volt ő is, vagy pedig offline volt. A Facebook-oldala pörgött, egy halom ember irkál neki, meg jelölgeti képeken (amin nem is szerepel), de ahogy láttam, nem túl gyakran válaszol vagy reagál. Az e-mailem csekkolása után (Arnold végre írt) kinyomtam a gépem a telefonommal a kezemben átültem a babzsák fotelemre, és olvastam. De nem. Nem csörgött.

Olvasókör: 5/5* - Kata beilleszkedett, és ennek tökre örülök.

Kvízpart: 5/2 - hú, de régen játszottam, tuti megdöntötték a csúcsum. ☺

Pórvacsora apuval: 5/5 - találtunk krémet a hűtő egyik eldugott zugában. Meg egyébként töltött káposztát is, amit kidobtunk. Vajon karácsonyról maradt? ☺

Év embere: 5/5* - Dave átküldte mailen a képet, amin Macuval pózol a *Time* címlapján. Igen, ez így korrekt.

Cortez: 5/? - ☺

Január 25., kedd

Életemben először veszem össze Cortezzel úgy, mint a barátommal. No comment. ☹ Függetlenül attól, hogy éppen a „levegőben lóg” az egész kapcsolatunk, reggel a kapunkban várt. Nem beszéltünk a sulig, ma már mindketten zenét hallgattunk. De szép is egy ilyen boldog januári reggel! Az, hogy köztünk vibrál a levegő (éspedig negatív értelemben), a többiekre is rányomta a bélyegét, emiatt mára látványosan két táborra szakadt a társaságunk. Voltak a „Reni bekattant, a franc tudja, mi baja, de hülyén viselkedik” társaság: Dave, Zsolti, Macu, Bálint (ő semmiről nem tud amúgy, de csatlakozott), és voltak a „Cortez egy bunkó, le vele!” csapat, élükön Kingával. És itt ki is fűjt. Ő egyedüliként képviselte az álláspontot.. Aztán akadtak semlegesek is, mint pl. Virág és Ricsi, akik csak azt akarták, hogy minden rendben legyen. De a lényeg, hogy az egész nap így telt. Feszült és negatív hangulat volt, még Andris és Robi is érzékelte, hogy valami nincs rendben, ezért szomorkodva, egymást vigasztalva az *Unforgivent* hallgatták a teremben. Annyira tudtam, hogy ma kibukik minden. Szinte éreztem. Ebédszünetre tippeltem volna, de az eltelt, gondolom, Cortez nem a többiek előtt akart velem... beszélgetni? Veszekedni? Szakítani? Bármelyiket.

Lelkiekben egyébként már nagyjából felkészültem a legrosszabbikra, vagyis arra, hogy ez köztünk valamiért annyira nem működik, hogy már szinte biztos, hogy vége. Nem, nem lettem ennyire erős, még Kinga hatására sem. Továbbra is belehalok Cortez minden nézésébe, minden mozdulatába, és vele kapcsolatban úgy általában bármibe. Az azonban, hogy ilyen szinten nem vállalt fel, jobban elszomorított és kétségbe ejtett, mint eddig bármi. Amikor elkezdődött köztünk ez az egész, akkor azt hittem, nehéz lesz. Nehéz lesz, mert sokan megutálnak, sokan beszélnek majd rólam, sokan kiröhögnek. De kilencedik óta minden egyes álmomban úgy szerepelt ez a lehetőség, hogy nem egyedül harcolom végig. Hanem Cortezzel. És most, bár együtt járunk, mégis egyedül maradtam. Mindennel. Nemcsak a külső hatásokkal, amik egyébként nem túl kellemesek, hanem a belső, kapcsolatunkon belüli, kettőnkre tartozó problémákkal is. Hát, ezért éreztem én, hogy ennek az egésznek vége.

Utolsó óra után Karcsival együtt léptem ki a suliból, és lesétáltunk a lépcsőn.

- Herripotter, akarsz havat enni? - üvöltött rá Bálint.

- Siess, addig feltartom őket - tanácsoltam Karcsinak, aki el is slisszolt, bár egy utánadobott hógolyó rendszeren tarkón találta. Elsétáltam a többiek mellett, miközben elköszöntem tőlük.

Cortez abban a pillanatban mellém lépett, és együtt indultunk hazafelé.

- Na, jó, elég ebből - kezdte minden bevezetés nélkül. Tehát elkezdődött. És ezúttal már én sem tettem az ártatlant, nem kérdeztem, hogy miről beszél, hanem egy mély, fagyos lélegzetvétel után (lehetett vagy mínusz két fok) erőt vettem magamon, és felpillantottam. Vette a célzást, úgyhogy bólintott. - Mi a fenéről beszélnek a többiek? Milyen szakítás? Mi az, hogy ez nem működik? Micsoda? És egyáltalán, ha bajod van, akkor azt miért nem nekem mondod? - csapott bele a közepébe, én meg kínosan elhúztam a számat. Feltehetőleg Virág említett pár dolgot Ricsinek, Kinga Zsoltinak, ezáltal nincs titok Dave előtt, aki mindent továbbad Macunak, és ők így együtt Corteznek. Éljen a diszkréció.

- Miért, szerinted működik? - kérdeztem hitetlenül.

- Miért, nem? - kérdezett vissza.

- Szerintem nem.

- Reni, komolyan fogalmam sincs, hogy mi bajod van! - röhögte el magát kínjában. - Bekattantál pénteken, és azóta nem beszélünk.

- Nem kattantam be, de ha mégis, akkor nem pénteken! - fakadtam ki.

- Hallgatlak - dugta zsebre a kezét, és megállt, úgyhogy én is megtorpantam. Olyan jól átgondoltam mindent az elmúlt napokban. Az érveléseim első osztályúak voltak, a képzeletbeli tárgyalásunk abszolút nyertesének minősítettem magam, élesben azonban lefagytam.

- Facebook - mondtam ki hirtelen. Nem csodálkozom azon, hogy Cortez összeráncolt szemöldökkel meredt rám.

- Mi van? - kérdezte, miután megbizonyosodott róla, hogy jól hallotta.

- Mármint. Nem úgy értem. Hanem. Minden. Ez így nincs rendben.
- Szerintem ezt most te se érted - ragozott idegesen.
- Oké. Vannak dolgok, amik rosszul esnek.
- Például?
- Például. Miért nem jelölted sehol, hogy kapcsolatban vagy? Ha egyáltalán kapcsolatban vagy...
- Ha kívülről látnád magad, megdöbbennél - mondta lesajnálóan.
- Kérdezted, mi bajom, nem? - vágtam vissza idegesen.
- De - biccentett.
- És ott van az msn. Soha nem beszélünk msn-en. A délutánjainkat külön töltjük, csak hétfőig találkozunk a sulin kívül.
- Amikor nem rázol le - tette hozzá.
- Ez nem vicces - sütöttem le a szemem.
- Te tanulsz délután.
- Jó, de akkor is.
- Nem fogok veled msn-en beszélni, egyrészt, mert utálok, másrészt, ha netezel, akkor abban az egy órában kvízpartozol, e-mailt írsz, meg honfoglalózol, meg dalszövegeket nézel a YouTube-on, meg Virággal beszélsz, meg mittudomén', azokkal a fura dolgokkal vagy elfoglalva... Miért változtatnám meg ezt? - rázta a fejét.
- Ha semmit nem változtatasz meg, akkor semmi nem változik - förmedtem rá.
- Ha szerinted ez semmi...
- Nem úgy értem. De még azt is elfelejtetted, hogy volt hónapfordulónk - szipogtam dühösen.
- Mink volt? - kérdezett vissza.
- Hónapforduló.
- Az mi a fenét jelent? - röhögte el magát idegesen.
- Egy hónapja járunk. Vagy mi - suttoztam megsemmisülve.
- És te ezt tartani akarod? - döbönt le.
- Szokták.
- Nem azt kérdeztem. Te tartani akarod?
- Nem tudom, fogalmam sincs.
- És mit csináljak? Havonta egyszer énekeljek neked?
- Ha nem veszed komolyan, amit mondok, inkább hagyjuk - vágtam oda sértetten, mert Cortezt szerintem inkább szórakoztatta, mint megérintette a mondandóm.
- Hogy vegyem komolyan, amikor napok óta azon szenvedek, hogy mivel bántottalak meg, közben meg kiderül, hogy a bajod a Facebook, az msn meg valami napforduló.
- Hónapforduló! - vágtam közbe.
- Tökmindegy - legyintett. - Szerinted emiatt nem működik? mosolyodott el kedvesen.
- Nem, nem érted - sóhajtottam. - Senki nem tudja, hogy járunk, és ez baromira bánt. Aki tudja, az is csak nevet az egészen. Mónitól kezdve, az „imádlak, Cortez”-lányokon át, az a-sokig mindenki rajtam nevet. Közben sulin kívül nem is találkozunk, a délutánokat külön töltjük, a pénteket a többiekkel, és marad a szombat. Ez nekem így nem jó. Kevés - magyaráztam.
- Azon buktál ki, hogy mit gondolnak mások??? - ragadta meg a kirohanásom első felét, és szemmel láthatóan totál kiakadt.
- Igen, egy kicsit.
- Kit érdekelnek?
- Nem érdekelnének, ha kaptam volna valami visszajelzést tőled - szaladt ki a számon.
- Visszajelzést? Ennél több visszajelzést? - mutatott kettőnkre, utalva arra, hogy éppen járunk.
- Majd ha egyszer valakinek mondod, hogy szereted és hiányzik, és valamilyen fatális tévedés miatt nem mondja ugyanezt neked, rájössz, hogy miről beszélek... - suttoztam szomorúan, és elindultam a kapunk felé indultam.
- Reni, tudod, hogy ez nevetséges! - kiáltott utánam. Könnyezve visszafordultam.
- Igen, biztos az - bólintottam, aztán bementem.

Félórát vártam, addig a babzsák fotelemen ülve szorongattam telefonom, és reménykedtem, hogy felhív. Nem hívott. Bekapcsoltam a gépem, és S.O.S. konferenciahívást kezdeményeztem Virággal meg Kingával a skype-on. Mindketten a gép előtt voltak, szerintem érezték, hogy szükségem lesz rájuk.

- Mindent elmondtam neki - néztem felváltva a két kis ablakra.
- Úúú - sütötte le a szemét Virág, majd kicsit arrébb ült, hogy helyet adjon... Ricsinek.
- Ez lánymegbeszélés lenne - sziszegtem kínosan, mert nem terveztem Cortez legjobb barátja előtt kibukni.
- Tartom a számat - intett lazán, majd hátrahajolt, és megkopogtatta az akváriumot. Peace, Virág bohóchala ezek szerint még él. Ez mindenképp jó hír.
- Ki van ott? Ricsi? - hajolt közelebb Kinga a kamerához, mire ösztönösen hátrahököltem.
- Csó - intett Ricsi.
- Húzzál ki a képből, ez zártkörű megbeszélés! - förmedt rá
- Elmondhatnám végre, hogy mi volt? - kérdeztem.
- Csoki - hajolt le a kamera elé Zsolti, aki ezek szerint Kingánál volt éppen.
- Hé! - vihogott Virág.
- Megmondtam, ne gyere a gép elé, hogy ne tudják, hogy itt vagy! - fordult Kinga Zsoltihoz mérgesen.
- Csak Ricsinek köszöntem.
- De ez most egy zárt megbeszélés. Menj innen - csapkodta Kinga egy füzetel.
- Barom, ha félreülök, akkor is hallom - röhögött fel Zsolti.
- Mit mondtál rám? - szaladt fel Kinga szemöldöke, úgy a plafonig. - Mennem kell - nézett bele a kamerába idegesen, aztán egy kattintással kinyomta. Azt hiszem, pokolian összevesztek.
- Mi még itt vagyunk - integetett Virág.
- Tudom - túrtam a hajamba mosolyogva. - De figyeljete. Majd holnap megbeszéljük, menjetek nyugodtan.
- Tuti? - kérdezte Virág. A háttérben Ricsi éppen belenyúlt az akváriumba. Na, most vagy meg akarta simogatni a halat (?), vagy beleejtett valamit, és megpróbálta kiszedni.
- Egészen biztos - mutattam a kamerába, mire Virág hátrafordult, és sikongatni kezdett, hogy „Ricsi hagyja békén Peace-t”.

Kinyomtam a skype-ot, és sóhajtva lecsuktam a notebookom fedelét. Látva, hogy a többiek kedd délután is együtt, lógnak, úgy éreztem, ez így van rendjén. Csak a mi kapcsolatunk Cortezzel ennyire természetellenes. A gondolatra, miszerint mindig is erre vágytam, és most mégis ennyire boldogtalan vagyok, megint könnyezni kezdtem. Vele vagy nélküle. Tök mindegy. Én állandóan böögök.

Töri: 5/3 - Barka röpdogát íratott, szerintem az enyém jól sikerült, a többiek meg, remélem, puskáztak.

Csontváz Carlos: 5/2 - ma leszakadt két bordája. Nincs könnyű dolga nálunk. Rokkantnyugdíjasként végzi, az tuti.

Pattanások: 5/1* - idegességemben vagy fél órát nyomkodtam magam. Meglátszik. Jaj. ☹

Veszekedés: 5/1 - ha meg is bántam kicsit, legalább tudja, hogy így gondolom. Akármi lesz.

Egy makulátlan elme örök ragyogása: 5/5* - mivel hamar végeztem a tanulnivalóval, és semmihez nem volt kedvem, bekapcsoltam a tévét, gondolván, hogy majd Jimm Carrey felvidít. Nos. Nem vidített. Viszont életem egyik legnagyobb filmélménye. Két ember kapcsolatát, szakítását így bemutatni... Hol van Cortez???? ☹☹☹

Január 26., szerda

Hihetetlen nap! De komolyan! Leszámítva, hogy majdnem kicsapták Cortezt, ráadásul miattam. Te jó ég! Viszont... ☺ Na, mindegy, szépen sorban.

Reggel abszolút kedvetlenül ébredtem, komótosan készülődtem, amolyan „élni sincs kedvem” állapot kerített hatalmába. A hajam bénán állt, ezért begumiztam, feltettem egy minimális sminket, ami jól jött, mert tegnap szétgyilkoltam az arcom, és az amúgy már kevésbé pattanásos bőrömön lett néhány „nyom”, ami miatt a kozmetikus kiabálna velem vagy fél órát. Úgyhogy lefedtem, biztos, ami biztos alapon. Szempillaspirálozás közben eltöprengtem, vajon tényleg nem lehet csukott szájjal használni? Úgyhogy ezzel is elszórakoztam egy darabig (amúgy nekem nem sikerült), majd felöltöztem a hangulatomnak megfelelően, és bár ritkán hordok sötétet, ma kivételt tettem. A fekete kötött pulcsim egyébként jobban állt, mint gondoltam, de ez mellékes. Anyu mára ónos esőt jelzett, úgyhogy már korán reggel elment, és apu sem volt otthon, amikor indultam. Benyomtam a reggelim a táskámba (májkrémes szendvics, bah), és kiléptem a kapun. Amint megláttam, a szívem vadul kalapálni kezdett, és a zord idő ellenére melegség öntött el. Mert a kapuban várt. Függetlenül a tegnapi naptól. Függetlenül attól, hogy miket mondtam neki. És függetlenül attól, hogy azóta semmi nem változott.

- Szia - suttoztam.

- Szia - bólintott, a dzsekije zsebébe dugta a kezét, és a homlokába lógó tincsek alól nézett le rám.

- Nem foglak barátnői ként jelölni a Facebookon - közölte mindenfajta bevezetés nélkül.

- Oké - bólintottam megsemmisülten.

- Akarod tudni, hogy miért?

- Persze - sóhajtottam erőtlenül.

- Nem teszek ki annak, hogy esetleg kommenteljének rád valamit. Hogy bántsanak. Azt sem akarom, hogy reagáljanak Csak egy közösségi oldal. Nem is nagyon használom. Nem tervezem, hogy ott élem az életem...

- Megértettem - bólogattam, mert bár éppen nagyon meg voltam bántva, ezzel teljesen egyetértettem.

- Hogy elfelejtettem valami fordulót... - váltott témát. - Nem akarok hozzád kötni egy napot. Minek? És melyiket? Volt egy pár... - nézett mélyen a szemembe. Oké, ezen már én is elgondolkoztam. Mit kéne tartanunk? Amikor beleestem? Amikor először megcsókolt? Amikor járni kezdtünk? Amikor megfogta a kezem? Amikor motoroztunk? Ez mind más-más dátum. Jogos, ott a pont.

- Oké. Igazad van - motyogtam.

- Délutánonként tanulnod kell, nem akarom felrúgni az életed, és nem akarom, hogy romoljon az átlagod, ráadásul Kardos és a szüleid is megutálnának. Azt meg végképp nem akarom, hogy Neményinek igaza legyen. Úgyhogy erre kitalálunk valamit. - Ez is igaz, ha rontanék, az irodalomtanár után a szüleim is felemelnék a hangjukat a kapcsolatunk ellen, az tuti. Ami pedig Arnoldul illeti, ő mindig mondta, hogy Cortez rossz hatással lenne rám. Én ezt már elfelejtettem. Úgy tűnik, Cortez nem. - Az msn-t pedig már mondtam. Inkább felhívlak, ha nem gond, mert nekem nem poén a barátnőmmel egymás sorait bámulni meg smiley-kat küldözgetni...

- Jó, ez igaz - sütöttem le a szemem.

- És még valami - fogta meg a kezem, és kissé magához húzott. Engem nem érdekel, hogy mit gondolnak mások. Hogy ki mi tud. Hogy kinek mi a véleménye. Sose érdekelt, ezután sem fog.

- Könnyen beszélsz, nem rajtad röhögnek - ráztam meg a fejem szomorúan.

- Mit vársz, mit csináljak? Álljak ki az ablakba, és közöljem mindenkivel, hogy a barátnőm vagy? - kérdezte röhögve, mire én is felnevettem.

- Igen, például - mosolyogtam, és hagytam, hogy átöleljen, miközben szorosan a vállába fúrtam az arcom.

De én tényleg csak vicceltem!!!

A sulis előtt álló többiek füttyögve nézték, ahogyan kézen fogva sétálunk az épületig.

- Na erről van szó - biccentett Zsolti, és megkínált egy banánnal. Megráztam a fejem, jelezve, hogy nem kérek, aztán szorosan fogva Cortez kezét hallgattam Ricsi sztorizgatását, aki továbbra is bandatagot keres.

- A klarinétos lánnyal mi van? - érdeklődtem.

- Nem vált be - közölte Dave.

- Miért?

- Mert olyan... csúnya - ismerte be, mire elkerekedett a szemem. Mint Ricsi menedzserének, kötelességem figyelembe venni, hogy vizuálisan hogy néz ki az együttes. Nem promózhatok egy rusnya lányt - magyarázta.

- Felmayer Dávid! - emelte meg a hangját Kinga, miközben odalépett hozzánk.

- Úúú, a teljes nevedet mondta. Menekülj! - tanácsolta Zsolti, mindannyian felröhögünk. Kinga ügyet sem vetett rá, csak Dave-re koncentrált.

- Hátrányos megkülönböztetésben részesíteni valakit a külseje miatt erős intelligenciahiányra vall.

- De te folyton „nyomizol” másokat - néztem Kingára.

- Az más. Számukra a nyomiség nem csupán külsőség, hanem életforma. Ez esetben viszont van egy tehetséges lány, aki a külseje miatt kerül diszkriminatív helyzetbe. Ezt nem tűrhetem.

- Kinga mint emberjogi szervezet - mondtam, barátkozva a gondolattal.

- Nos, hogy döntesz? - kérdezte Kinga Dave-et, aki átgondolta a dolgokat.

- Felőlem. Majd eltakarjuk a dobbal a képeken - közölte, mire mindenki felnevetett.

A tanórák jól teltek, továbbmentünk az anyaggal, emelt francián Durand diktált, duplamatekon Gazdag koordináta-rendszerekkel bombázott minket, angolon pedig Mr. O'Realy fordítottatott egy hosszú párbeszédet (Cortez segített kicsit). Csengetéskor Virággal lementünk a büfébe, majd egy kókuszcockáival, pizzás táskával és két forrócsokival kivonultunk az udvarra, hogy a fájdalmasan friss levegőn töltsük az ebédszünetet. Felültem a pad támlájára, felhúztam a kapucnim a fejemre, és kesztyűs kezemmel fellapoztam a *Hosszú jegyesség* végét. Nem tulajdonítottam nagy jelentőséget annak, hogy Cortez nincs mellettem, gondoltam, később csatlakozik, úgyhogy nyugodtan olvastam, miközben a sulirádióból a Foo Fighters *Best of You* című dala üvöltött.

Arra kaptam fel a fejem, hogy mindenki füttyögni és tapsolni kezd, és körülöttem mindenki felfelé néz.

- Mi az? - kérdeztem, és megkértem Bálintot, kicsit álljon arrébb, hogy lássam, amit a többiek. Aztán összeráncolt szemöldökkel néztem a termünk felé, ahol Cortez kinyitotta az ablakot, és... Úristen. Akkor már a szám elé kaptam a kezem, ügyet sem vetve arra, hogy a forrócsokim leesett, és kiömölve mély, barna lyukat vájt a hóban.

Cortez belekapaszkodott az ablakkeretbe, majd fölpattant egy padra, és kiállt az ablakba! Mindenki döbbenetben nézte, Ricsi vigyorogva bólogatott, Virág elképedve bámulta, Dave és Macu vették telefonnal, Zsolti füttyült, Kinga ordított, hogy „Megőrültél?” az a-s lányok sipákkoltak, mindenki más pedig lefagyva, elképedve nézte.

- Oké - szólalt meg Cortez, amikor biztonságosan megfogta az ablakkeretet és kihúzta magát.

- Figyelnétek kicsit? Kösz – kezdte és tekintetével körbepásztázta az udvart, majd megállapodott rajtam. Jaj ne! Azt hiszem, legalább kétszáz volt a pulzusom, és alig mertem levegőt venni, annyira féltem, hogy baja esik. - Ott, a padon - mutatott felém.

- Hagyd abba! Könyörgöm, hagyd abba! - motyogtam alig hallhatóan. Az egész udvar felém fordult, én pedig még soha, de soha nem égtem ennyire.

- ...a barátnőm! - kiáltotta. - Reni, köszönnél a többieknek? – szólt oda nekem. A fejemet fogva felnéztem, és bénán intettem általánosságban.

Azonnal zúgolódás kezdődött, mindenki susogni meg duruzsolni kezdett, közben folyamatosan hol engem, hol az ablakban álló Cortezt figyelték.

- Ha valaki még nem tudná esetleg... - magyarázta. A legtöbben bólintottak, de néhányan rávágták, hogy „oké”. - Ja - kapott a fejéhez, mintha csak megfélemedezett volna valamiről. A hirtelen mozdulatát egy rakás felszisszenés és ösztönös reflexmozdulat kísérte, mert úgy tűnt, most zuhan ki. - És szeretem – tette hozzá mellékesen, én pedig elmosolyodtam, és alig hallottam valamit a fülemben zúgó vértől. Ricsi megbökte a vállam, Virág tapsolva ugrált, a többiek meg „húú”-ztak és füttyögtek.

A következő pillanatban Máday rontott ki az ajtón, és felnézett az épületre.

- Antai-Kelemen Ádám! Tíz másodperced van, hogy megjelenj az irodámban! Azonnal szállj le onnan! - üvöltötte kivörösödött

- Ha nem gond, gyalog mennék - felelte Cortez. Az egész udvar felröhögött, Máday pedig lüktető

halántékát dörzsölgetve azt ordította, hogy kirúgatja. Na, ez volt az a pillanat, amikor megállt a levegő, senki nem nevetett tovább, a kijelentésére ledöbbsentek az arcok és félbemaradtak a mondatok. Elhalt a nevetés, és a helyébe kínos, feszült csend telepedett.

Riadtan pillantottam hol az immáron üres ablakra, hol Ricsire, hogy mondjon valami okosat, hol Kingára, hol pedig Mádayra.

- Azta. Szerintetek kicsapják? - kérdezte Bálint idegesen. - Nem, nem, nem - tettem az arcom a tenyerembe.

- Basszus - húzta el a száját Zsolti is. És csengettek.

Nem részletezném, hogy milyen negyvenöt percem volt. A lényeg, hogy tíz másodpercenként néztem a Casiómra, abszolút nem tudtam figyelni Durand-ra, és minden pillanatban az ajtó felé kaptam a fejem. Óra végéig fogytam egy kilót az idegtől, de ahogy láttam, a többiek is. A csengetést hallva elsőként rontottam ki a teremből és rohantam le az aulába. Ahogy lefutottam a lépcsőn, láttam, hogy Cortez nagymamája érkezik a suliba. Csak egy pillanatra találkoztunk, mert azonnal sietett az igazgatóiba. Remegő kézzel, totál megsemmisülve álltam a lépcsőfokon.

- Mennyire nagy a gáz? - állt meg mellettem Ricsi.

- Behívták a nagymamáját - feleltem olyan halkán, hogy szerintem csak a felét hallotta. A második felét, tehát a lényegét.

Ilyen cifra káromkodást még nem hallottam, úgyhogy ezt nem írnám le, a lényeg, hogy hosszú és választékos volt. A következő óra hasonlóképpen telt, Cortez még mindig Mádayval, az ofővel és a nagymamájával volt Borrelnél, mi pedig idegbajt kaptunk a teremben. Úgy terveztem, hogy minden ujjam addig ropogtatom, amíg kattann, aztán majd maximum begipszelik. Szerintem még soha, de soha nem voltam ennyire ideges. Az egész osztályunk csendben agyalt, ritka, de egy fél poén sem hangzott el, mindenki totál kibukott. Sokat elmond a helyzetről, hogy az infóteremben még csak nem is neteztünk vagy lázadtunk, csupán vártuk, hogy vége legyen az órának. Még Tölgyessy is megdöbbsent rajtunk máskor percenként ránk kell szólnia, hogy „tegyétek vissza az egeret a helyére”, vagy „kapcsoljátok ki a webkamerákat, Macu, te is köszönj el szépen”... Most azonban csak csendben vártunk Csengetéskor mindannyian az aulába rohantunk, és miközben a többi diák minket kikerülve elhagyta az épületet, mi feszülten ácsorogtunk. Érdekes jellemzése osztályközösségünknek, hogy még Jacques és Gábor sem indult haza, egyszerűen megálltak mellettünk, és várták, hogy mi lesz. Én túl ideges voltam ahhoz, hogy jóslatokba bocsátkozzak, csak némán állva gondolkoztam, és a többiek eszmecseréjét hallgattam. Mindannyian egyetértettek abban, hogy „Cortez bajban van”, de fele-fele arányban voltak azok, akik szerint kicsapják, és akik szerint nem.

- Én utánamegyek, ha kivágják - jelentette be Ricsi.

- Nem rúgják ki. Nem tehetik! - közölte Kinga, bár kissé hisztérikus állapotban volt.

És ez így ment, majdnem fél órán át. Az idegrendszerem kezdte felmondani a szolgálatot, amikor is végre megjelent Haller.

- Mi volt? - pattant elé Zsolti, és olyan zaklatott volt, hogy szinte elájult. Nekem annyira zúgott a fülem, hogy alig hallottam valamit, csak az ofő száját bámultam, hátha le tudok róla olvasni valamit.

- Mindjárt jön, és elmeséli - sóhajtotta az ofő. Na, ez az a válasz, ami totál kikészített minket.

- De kicsapták? - fújt Ricsi egy rágólufit idegesen, de elszámította magát, és véletlenül kiköpte. A feszült helyzetre tekintettel ofő nem akadt ki azon, hogy a zakóját éppen leköpték egy rágóval. - Elnézést - motyogta Ricsi.

Mindnyájan fürkészve bámultunk Hallerre, de aztán egy emberként kaptuk félre a fejünket. Megérkezett Cortez és a nagymamája.

- Egy perc - szólt Cortez, és odalépett hozzánk. Ha egy tút leejtenek, az is fülsüketítő zaj lett volna, olyan néma csendben álltunk.

- Kirúgtak? - kérdezte Kinga. Ő volt a legbátrabb.

- Nem - rázta meg a fejét. Akkora kő esett le a szívemről, hogy majdnem összeestem, és éreztem, hogy a megkönnyebbüléstől könny szökik a szemembe. - Igazgatói, plusz hétfő délutánként ne csináljak programot - tette hozzá.

- Miért, mi van? - kérdezte Zsolti.

-A sulipszichológushoz kell jánom - közölte, aztán rám mosolyogva kacsintott, hátrált két lépést, megfordult, és a nagymamája után indult. A torkomban dobogó szívvel néztem utána, és nem bírtam megállni, hogy ne mosolyogjak. Szerelmi vallomásra vágytam? Hát, megkaptam. Húúú. ☺

- Dilidoki? - röhögte el magát elsőként Ricsi.

- Gondolom, nem akarták kirúgni, így inkább ráfogják, hogy bekattant. Gratulálok, Renáta, remélem, most megnyugszol végre - veregette meg Kinga gúnyosan a vállam.

Nem reagáltam, csak a számat beharapva próbáltam elérni, hogy abbahagyjam a vigyorgást, miközben a többiek Cortez sztoriját vesézték ki. Eddig is felülről verte a menőségi mércét, de a mai után még az is odáig van érte, aki eddig esetleg nem volt. Bár. Van olyan?

Hazaérve idegesen meredtem a mobilomra, aztán úgy döntöttem, felhívom. Ki volt kapcsolva, úgyhogy megpróbáltam a másik számát, amit nagyon kevesen tudnak. Konkrétan csak Ricsi és én. Kicsöngött, és harmadik csengésre fel is vette.

- Idegosztály - szólt bele, én meg felnevettem.

- Minden rendben otthon? - érdeklődtem, remélve, hogy nem borította ki nagyon a nagyszüleit.

- Megoldom - felelte elég titokzatosan.

- Sajnálom, hogy bajba kerültél. - Oké, kicsit önző vagyok, és tudva, hogy nem rúgták ki, már nem adnám oda a személyre szabott vallomásomat semmiért, de annyit bevállalok, hogy sajnálom.

Viszont nem adom! Ez már az enyém. ☺

- Na, most már működik? - kérdezte szentelenül.

- Igen - ismertem be.

- Meddig tanulsz? - váltott témát.

- Hát. Megcsinálom a fizikát, aztán van egy adag irodalom... Kábé fél hétig – feleltem.

- Akkor hétre gyere ki - vágta rá hirtelen. - És öltözz melegen.

Aztán lerakta.

Facebook: 5/5 - Cortez fala túlpörgött, másodpercenként posztoltak neki valamit a mai napról, mindenki totál odavan érte.

Dave: 5/5* - jelölte Cortezt a fényképen, amint az ablakban állva csinált róla. Wooow!

Szeret: 5/5* - úristen! És amúgy most már tényleg mindenki tudja.

Cortez: 5/5* - képes volt kiállni az ablakba, vállalni, hogy akár kirúghatják, az egész sulis előtt közölni, hogy a barátnője vagyok és hogy szeret, csak hogy higgyek neki. Na, erre most nem tudok mit mondani, csak hogy gyorsan kell tanulnom, hogy elkészüljek hétre!!! ☺☺☺☺

Január 27., csütörtök

A tegnap este óriási volt. Cortezzel kilencig sétáltunk (!), illetve csúszkáltunk, mert az ónos eső ráfagyott az utakra és a járdákra. Igaz, hogy átfagytunk, igaz, hogy mínusz ezer fok volt, de nem számított. Egy csomót beszélgettünk meg nevtünk (most komolyan, pszichológus???), de volt egy pillanat, ami, azt hiszem, áttörés az egész kapcsolatunkra nézve. Mégpedig, hogy Cortez azt mondta nekem, nem fogja hagyni, hogy ilyen hülyeségek miatt veszekedjünk, mert túl régóta várt arra, hogy összejöjjön ez egész. Talán pont erre vagy egy ehhez hasonló kijelentésre vártam mindig is. Ha ezt előbb mondja, nem kellett volna kiállnia az ablakba, nem veszekedtünk volna, hanem megértettem volna, hogy ezt ő legalább annyira komolyan gondolja, mint én. Ezek után nem tudtam mit mondani. Ezt nem lehet másképp érteni. Ebbe nem lehet belemagyarázni semmit. Meg kell értenem, akármennyire nehezemre is esik, akármennyire elképesztően lehetetlennek is tűnik, és akkor is, ha nincs rá számomra elfogadható válasz. Cortez valamiért szeret engem. És most el is hiszem neki. Ááááá! ☺

Reggel boldogan ébredtem. Wow. Na, ehhez nehezen fogok hozzászokni. Hol vannak a régi szép idők, amikor a sírástól puffedt fejjel keltem ki az ágyból? Amikor annyit bögttem, hogy orrcsepp nélkül alig kaptam levegőt? Amikor álmatlanul forgolódtam át az éjszakákat? Elbúcsúztam ezektől

az emlékektől, mert a helyébe lépő „új én” sokkal szimpibb volt. A tükörből egy egyensúlyozott, boldog lány nézett vissza rám, aki mellesleg késésben volt.

Lerohantam a lépcsőn, és felkaptam a konyhapultról az uzsonnámat.

- Ma délután moziba megyünk - mondtam mellékesen.

- Mikor fogsz tanulni?

- Előtte - vágtam rá. Adu ász, amíg jól tanulok, addig hétköznap is mehetek moziba. Ez így korrekt, ráadásul a szüleim maguk állították ezeket a szabályokat, így ha szóltak volna érte, akkor saját maguknak mondanának ellent.

- Rendben - sóhajtotta anyu.

- Mennem kell - húztam fel a kabátom cipzárját, és a táskámul a vállamra kapva már rohantam is a bejárati ajtó felé.

Anyuék utánam nézve megjegyzték, hogy „a kamaszlányuk teljes mértékben kivonta magát az életükből”, és mondtam volna valami megnyugtató „dehogy, semmi ilyesmiről nincs szó” - félét csak hát tényleg siettem, mert Cortez már várt rám. Így otthagytam anyuék a kamaszkezelő könyvekkel, és kirohantam a házból. Cortez a kerítésnek dőlve várt, és miután megcsókolt (☺), elindultunk a sulis felé. A lépcső előtt a többiek ácsorogtak, ál a tegnapi napról sztorizgattak.

- Itt jön a pszicho - üdvözölte Ricsi Cortezt, aki röhögve a bólogatott.

- De most komolyan. Máday mennyire bukott ki? - dörzsölte össze a tenyerét Dave.

- Csak egy kicsit - felelte kurtán Cortez.

- Ne leygél már ilyen. Meséld el, semmit nem tudunk! Mi volt az igazgatóiban? - kérlelte Macu is. Kíváncsi természetű osztályunk azonnal körbeállta Cortezt, és tovább faggatták. Mindent tudni akartak. Közben én Virággal kissé félreálltam, és egymásra vigyorogtunk. Szó nélkül is megértettük egymást. Ha beszéltünk olyasmik hangoztak volna el, mint „úúú”, „tudoom”, „ez nem volt semmi”, „azt mondta, szereeeeet” stb. De LLB-khez híven (leges-legjobb barát), csupán szemkontaktussal meg tudtunk beszélni mindent.

- Juj, ma jöttök moziba? - kérdezte, miután „kibeszéltük” magunkat.

- Aha Mit nézünk meg? - érdeklődtem, mert amúgy még ezt nem tudtam.

- Valami képregény-adaptációt - mondta.

- Adaptáció - javítottam ki, remélve, hogy megjegyzi, gyereket adoptálunk, filmet adaptálunk. Virág csak a vállát vonogatta, abszolút nem érdekelte, hogy rosszul mondott valamit, mert már éppen a film sztoriját mesélte.

- Miiről van szó? - állt meg mellettünk Kinga. Az ő belépője egyébként olyan, mint valami horrorjelenet. A legváratlanabb pillanatokban egyszer csak ott terem. Ha becsukom a szekrényajtóm, ott van mögötte. Ha megfordulok, ott áll mögöttem. Ha kimegyek a folyosóra, nekiütközöm. Egy reszelős hang vagy egy hegedűnyivákolás zenei aláfestésnek, és totál pára lenne.

- Moziba megyünk sulis után - mondtam.

- Kik? - ráncolta a szemöldökét.

- Ricsi, Virág, Cortez, én - soroltam.

- Ó, de bájos. Szent a béke köztetek, elérted a célot, Cortezt hivatalosan is örültté nyilvánították, és most édes négyesben mentek moziba. Mindjárt elhányom magam.

- Nem jöttök ti is Zsoltival? - invitáltam, elengedve a fülein] mellett az amúgy nem túl kedves megjegyzést.

- Hah! - sajnált le egy meglehetősen goromba vigyorral. - Tudod, Renáta, ha lenne időm, akkor sem mennék. A kapcsolatom magától is nagyszerűen működik, nincs szükségem dupla, illetve tripla randira. Mellesleg főszerkesztőként, iskolaelsőként és színjátszóként pont nincs időm ostoba filmekre pazarolni drága időm, amit még csak nem is egyedül nézek, hanem egy halom idegennel, akik az ingerszegény környezet miatt még a film előtti reklámon is röhögnek... - hadarta, én meg némán meredtem rá. Észérvek, felsőfokon. Kinga nem kispályás.

- Csak gondoltam, hátha... - próbálkoztam.

- Felejtsd el. Ma amúgy is csütörtök van, Zsolti edz, én pedig temérdek elintéznivalóm közepette időt szakítok arra, hogy velem tartsak, mert egyesekkel ellentétben attól, hogy van barátom, még nem igényteleneden el, formában kell tartanom magam... - húzta össze a szemöldökét. Na, ezt jól

megkaptuk.

Egyébként a mellettünk elhaladó diákok össze-összesúgtak, miközben minket, illetve engem néztek. Tény, hogy tegnap megjegyezték az arcom. Na, mindegy. Mivel pokoli hideg volt, mindannyian bementünk a portán, aztán az aulába lépve nem úsztuk meg Máday megjegyzéseit. Valahogy így hangzott: „Antai-Kelemen, tartsd magad távol az ablakoktól, vagy berácsoztatom őket” „Pósa és Bencze, örülnék, ha legalább annyi energiát szánnátok a tanulásra, mint egymásra. Gazdag tanárnő két nulla pontos dolgozatról számolt be.” „Felmayer, ha nem veszed le a Twitter-oldaladról a fényképem, én is felteszem a tiédet, de abban nem lesz köszönet!” „Matsuda, ha még egyszer meghallom, hogy telefonálsz órán, nem állok jól magamért.” „Nagy Zsolt, engedd el Karcsit! Még megfojtod!”

A teremben Cortez elengedte a kezem (egészen addig úgy sétáltunk a folyosón, és én lazán álltam az a-sok tekintetét), majd a helyére ülve bedugta a fülhallgatóját, én meg váltottam pár szót Jacques-kal, aki elmesélte, hogy szörnyen boldog, mert Flórával tegnap majdnem egy órán át Szóváltóztak a Jójátékon. ☺

Vladár elemében volt, már az ajtóba érve belém kötött, úgyhogy jobbnak láttam, ha egész órán csendben jegyzetelem az erkölcs és tudomány viszonyáról szóló diktálását. Klassz, hogy az etika a többieknek tölteléktantárgy, és leginkább kifűjják magukat, koncentrálnak a többi órára, én meg vért izzadok, nehogy véletlenül rosszul vegyek levegőt, mert Vladár csak egy ilyen alkalomra vár, és kivág az órájáról.

Duplairadalomra Kardos pontosan érkezett, úgyhogy majdnem mindenki leült a helyére.

- Bernáth, Haraszi! Üljetek a helyetekre, és fejezzétek be az ugrálást! - szólt Andrisra és Robira, akik a tábla előtt lökdöstek egymást. - Miért van itt ilyen hideg? Antai-Kelemen, csukd be az ablakot. Anélkül, hogy kárt tennél magadban. Menni fog? – nézett gúnyosan Cortezre, aki unottan felállt, és kérdően a tanárra nézett.

- Kívülről vagy belülről? - kérdezte. Mindenki felröhögött, Kardos pedig a fejét rázva fejezte ki nemtetszését.

Mosolyogva hátrafordultam, és találkozott a tekintetünk, mire zavartan lesütöttem a szemem, és természetesen elpirultam. Remélem, egyszer majd nem hoz zavarba a pillantása. Van rá esély. Úgy ötvén év múlva. Semmi probléma.

- Nagyszerű. Akkor Virág feláll, a többi pedig néma csendben olvassa a szöveggyűjteményt.

- Úúú, felelek? - húzta el a száját Virág.

- Attól tartok - bólintott Kardos. - Petőfi-életrajz.

- Ajj már! Mondhatok inkább verset? - dobálta a karját Virág hisztisen.

- Nem bánom - sóhajtott a Kardos.

- Oki. Kitől? - kérdezte csillogó szemmel.

Kardos ekkor elveszítette a türelmét, és leültette egy egyessel. Szegény Virág csalódottan vágta le magát, és tőlem kérdezgette, „most ezzel mi volt a baj?”. A következő felelő Dave volt, aki felállt, és megkérdezte, hogy „ő írt valami tyúkról, nem?” Mármint Petőfi. Ekkor Kardos elordította magát, mi pedig lejjebb csúsztunk a széken, és lapítottunk. Az sem könnyítette meg szegény Kardos helyzetét, hogy óra közben észrevette, hogy Andris és Robi Nintendo DS-sel játszanak a pad alatt, illetve, hogy Ricsi csak imitálta, hogy ír, egyébként pedig a levegőben tartotta a tollát, a füzeté totál üres maradt. Ezek után nem csoda, hogy Kardos köszönés nélkül hagyta el a termet.

Utolsó óra után hazasiettem, hogy S.O.S. megcsináljam a leckéimet meg tanuljak holnapra, aztán épphogy végeztem, indulhattam is. Ricsi, Virág és Cortez a kapuban vártak rám.

- Ren, mit csináltál eddig? Idefagyunk - didergett Ricsi.

- Emelt franciára a fogalmazást.

- Egy osztályba járunk? - tűnődött.

- Aha - nevettem el magam.

- Akkor holnap leírom rólad - jelentette be.

A plázába a film előtt negyedórával érkeztünk, úgyhogy egyenesen a mozihoz mentünk. Cortez és Ricsi a pénztárnál álltak sorba (Ricsiéknek még nem volt jegye), mi meg Virággal elsiettünk a mosdóba.

- Na jó, ki mit kér enni? - kérdezte Ricsi, amikor visszaértünk és a büféhez léptünk.
- Nagy kóla, nachos sajtszósszal, közepes popcorn és úúú. Perec! - ugrándozott Virág.
- Soha nem lesz K5-ös Ibanezem. Eleszi - röhögött Ricsi Virágon, én meg közben megkérdeztem Cortezt, hogy miről van szó.
- Basszgitár. Mit kérsz?
- Ööö. Nem igazán vagyok éhes...
- Jól vagy? - nézett rám Cortez mosolyogva, aztán egyszerre neveltük el magunkat. Jó, tény, hogy tőlem elég szokatlan, ha nem akarok enni, úgyhogy ezen jót szórakoztunk, de az igazság az, hogy tényleg nem kívántam semmit, így csak egy kis kólát kértem.

Virág és Ricsi Lichteinstein lakossága évi fogyasztásának megfelelő kajamennyiséggel indult befelé a terembe, mi pedig követtük őket, és a lépcsőn lesétálva, beültünk a középső sorba. Én Cortez és Virág közé vágtam le magam, Virág mellett pedig Ricsi foglalt helyet, és deszkás fazonú Puma cipőjét feltette az előtte lévő ülés támlájára. Virág közénk tette a popit, aztán, amikor lekapcsolódtak a lámpák, mindketten izgatottan várták a bemutatókat, ők ezt szeretik a legjobban a mozizásban, közben állandóan megtárgyalják, hogy melyik filmre jönnek majd el. Más kérdés, hogy Virág azt hiszi, a „coming soon” minden film ideiglenes címe. Na, mindegy. Beleírtam a kólámba, de kicsit kaparta a torkom, úgyhogy inkább letettem a pohártartóba, aztán hátradőlve nekihajtottam a fejem Cortez vállának, aki megsimította az arcom. Hm. A pulzusom az egekben, a vigyor az arcomról lemoshatatlan és a boldogság szinte megrészegített. Ja, és a film? Hát, nem is tudom. Állítólag jó volt. Én annyira nem foglalkoztam vele. ☺

Fotók a suliójságnak: 5/2 - iszonyat brutális nagy csúszásban vagyok. Jaj.

Perec: 5/4 - hoztam haza egyet apunak, pótvacsora gyanánt. Örült neki. ☺

Mozi: 5/5 - klassz volt így, négyen. ☺

Hosszú jegyesség: 5/5* - kiolvastam, és wow az egyik kedvenc könyvem. De tényleg. ☺

Cortez: 5/5* - miután hazakísért, még majdnem egy órát töltöttünk a kapuban... Remélem, azért egyszer felolvadok. Na, mindegy.

Fáradt vagyok: 5/2 - leragad a szemem, alig van erőm.

Január 28., péntek

Amikor Cortez tegnap a moziban viccből azt kérdezte, jól vagyok-e, amiért nem kérek enni, telibe trafálta a dolgot. Csak még nem tudtam. Ma reggel azonban alig bírtam kikelni az ágyból, a végtagjaim zsibbadtak, a torkom kegyetlenül fájt, és úgy összességében pokoli rémesen festettem. Lebotorkáltam a lépcsőn, és megálltam anyu előtt, aki szó nélkül átlátta a helyzetet, csekkolta a homlokom, aztán már hozta is a lázmérőt. 38,2. És ennyi. Anyu telefonált a munkahelyére, hogy „vészhelyzet, beteg a gyerek”, én meg közben üzentem Corteznek, hogy ne jöjjön elém, mert lázas vagyok, és irány a doki. Rögtön visszaírta, hogy üzenjek, ha végeztem, hogy mit mondott az orvos.

Influenzajárvány, millióan a rendelőben, úgyhogy mire sorra kerültem, úgy éreztem, ha eddig nem lett volna komoly bajom, most tuti, hogy összeszedtem valamit, miután vagy öten konkrétan pofán köhögtek. Nagyszerű. Egyébként az orvos egy alapos vizsgálat után (de utálok, ha lenyomnak a torkomon egy spatulával és azzal a hideg sztetoszkóppal hallgatnak meg) ágynyugalomra ítélt, és „találkozunk jövő pénteken” búcsúval egész jövő hétre kiírt. Példás, ha egy diák annyira kiakad a hiányzás lehetőségén, mint én, de nem volt mit tennem. Hazafelé gyógyszertár, aztán otthon átöltözés, lefekvés, forró tea, keserű gyógyszerek, pezsgőtabletta, százas zsepi, száraz köhögés, kiszakadó mellkas. Csodás nap volt a mai. Közben lestem az órát, de nem kellett volna, mert szünetekben folyamatosan csörgött a telefonom. Klassz, hogy a többiek rendszerint módosítják a csengőhangjaimat, így sose tudom azonnal, hogy ki hív, csak Cortezét és Kingáét ismerem fel. Mindkettőnek kilencedik óta ugyanaz a hívója, az előbbi a *Basket Case*, az utóbbi a *Cápa* zenéje. :) Ezenkívül a mobilon rázendített párszor a *HS7 Dél-Amerika* című dalára (Virág hívott, most ez az egyik kedvenc dala), nem sokkal később megszólalt a *Billionaire* (Dave érdeklődött, hogy átveheti-

e a fotózást, amíg nem vagyok), aztán a RATM-től *aWake up* üvöltött a mobilomból (Ricsi közölte, hogy azonnal menjek suliba, mert nincs biosz házija).

Ezenkívül egész nap szenvedtem, mert totál kiakasztott, hogy nem lehetek a többiekkel, ráadásul péntek lévén nagyon féltem attól, hogy a délutánt is magányosan töltöm, tekintettel arra, hogy a „Ricsi bandát keres” projekt miatt ma is egy halom embert szerveztek be „meghallgatásra”.

Négykor aztán anyu bekopogott a szobámba, mire felültem az ágyamban, bár ez is elég nagy megerőltetést jelentett. Egy asztalnak több ereje volt, mint nekem.

- Hoztam még teát. Hogy van a lázad?

- Még veszekszünk - feleltem bágyadtan.

- Vendégképes vagy? - mosolyodott el óvatosan.

- Attól függ - kaptam azonnal a hajamhoz, ami az egész napos fekvéstől kicsit elállt. Mintha baloldalon fejbe vertek volna egy vasalóval. Kábé.

- Cortez van itt.

- Ó. Egy perc - néztem végig magamon zavartan. Van annál cikibb, mint amikor az ember barátja megérkezik, és mi béna hajjal, smink nélkül, magunk körül egy halom elhasznált zsepivel, egy Betty Boop-os pulcsiban fekszünk otthon? Nem, ez a csúcs. Cortez bejött a szobámba, és le a kalappal, amiért nem hagyott el azonnal.

- Hogy vagy? - kérdezte kedves mosollyal.

- Hát... - húztam el a számat -, nem túl jól. - Gondolom, ez látszott is rajtam.

- Ezt Virág küldi, azt üzeni, holnap átjön - húzott elő egy rajzot, és odaadta. Mosolyogva néztem meg. Virág „gyógyulj meeeeg!XD!<3” mangája nagyon aranyos volt, és tökre jólesett. - Ez Kingától - nyomott a kezembe egy lefűzős mappát. A borítóján egy sárga postiten ez állt: „Renáta! Itt vannak a házik. Davenek adtam a fotózást, amíg szimulálsz! K.”

-Ez kedves - mormoltam, és belenéztem a tanulnivalóba. Egész komoly jegyzetet készített nekem.

- Mi volt a suliban?

- Zsák és Macu is kidőlt, ma ők sem jöttek. Dave lett ideiglenesen a fotós, ezért passtartót akasztott a nyakába, amiről egy nyomtatott, fotóval ellátott kártya lóg. Elég komolyan veszi a dolgát... Karcsi nélküled elég kiszolgáltatott, Zsolti egész nap „sétáltatta” a folyosón, a többiek meg a szokásos módon őrtjögtek.

- Szóval káosz és anarchia? - mosolyodtam el fáradtan.

- Kábé - bólintott, aztán maga elé húzta a táskáját. - Hoztam pár filmet. Hogy ne unatkozz.

- Köszönöm - néztem rá hálásan. De kedves! Gondolt arra, hogy szétszenvedem az agyam. Átvettem a DVD-keket, és megnéztem a borítókat. *Hosszú jegyesség, Amélie csodálatos élete, Francia csók...* - De jó! - lelkesedtem azonnal, aztán furán néztem Cortezre. - Ezek a te filmjeid?

- Ezt komolyan kérdezed? - meredt rám. - A nagymamámtól kéne tanácsot, mit ajánl, úgyis egyezik az ízlésedek...

- Nagyon vicces - fújtam ki az orrom, aztán mindketten elneveltük magunkat.

- Mész Zsoltiakhoz? - érdeklődtem kissé összeszorult szívvel. Elég baj volt, hogy otthon kellett szenvednem betegen, az már csak hab lett volna a tortán, ha Cortez a többiekkel együtt tölti a péntek délutánt („Viki-veszély” ezerrel ☺).

- Nem - közölte egyszerűen, és leguggolt a tévém elé, hogy megnézze a földön lévő filmeket.

- Hogyhogy? - csodálkoztam, elhasználva egy újabb zsepit.

- Szerinted hagylak itt szenvedni? - fordult hátra, és egy eszméletlenül szép mosollyal ajándékozott meg, amitől még lázasabbnak éreztem magam.

- Inkább szenvedsz velem? - kérdeztem olyan kábán, mint akit fejbe vertek.

- Ez nekem nem szenvedés - vontam meg a vállát. - Csak ha azokból a filmekből kell nézni valamit... - tette hozzá, mire felnevettem. - Ez a tiéd? - emelt fel csodálkozva egy DVD-t a tévém mellől.

- Nem, az apué. - Én nem nézek *Blöfföt*. Azt se tudom, mi az.

- Nem láttad? - döbönt le totálisan.

- Nem - feleltem zavartan. Miért, ez olyan „alap” dolog? Most beégtem, vagy mi?

Cortez betette a filmet, aztán nyomkodni kezdte a távirányítót, hogy beállítsa a nyelvet.

Természetesen angolra állította, de gondolt rám is, és tett alá feliratot.

-Ez csak akkor fair, ha utána nézünk egy olyat is, amit én akarok - ittam bele a teámba.

- És ha belehalok? - nézett rám mosolyogva.

- És ha én ebbe? - böktem a tévé felé. Cortez elröhögte magát, azt mondta, hogy szereti a *Blöfföt*, de *A ravasz, az agy és két füstölgő puskacsó* a kedvence, mert az jobb. Én úgy néztem rá, mint akinek halvány fogalma sincs, miről beszél, úgyhogy legyintve hozzátette, majd „megnézzük azt is”. Wow.

Anyu bejött a szobámba, és a homlokomra tette a kezét, csekkolva, hogy mennyi lehet a lázam. Aztán, mintha csak ötéves lennék, megvárta, hogy bevegym a gyógyszert, majd kisimította a hajam a homlokomból. Á, nem ciki, hogy ezt mind Cortez előtt tette. Pfff.

- Jól van, nézzetek csak filmet... - bölintott, aztán némi töprengés után folytatta. - Mivel az esti ácsorgásoknak és csellengéseiteknek köszönhetően fáztál meg - bökött felém szigorúan -, örülnék neki, ha erről sürgősen leszoknátok. Nem mondom, nagyon bájos dolog órákig beszélgetni a mínusz hét-nyolc fokban, de mi lenne, ha ezután ezt a házban tennétek? - kérdezte, ügyet sem vetve arra, hogy ez nekünk nem éppen kellemes téma. Mármint anyuval. - Cortez, szívesen látunk a kapun belül is. Nem kell ott megállni - tette hozzá. Cortez bölintott, mire anyu szemmel láthatóan megnyugodott, hisz elmondta, amit akart. -Apádat meg bízd rám - legyintett felém, és kiment a szobámból, becsukva az ajtót maga mögött az ajtómat (!).

- Hát, ez ciki volt - suttoztam, a tenyerembe temetve az arcom. Cortez nem reagált, csak a tévét nézte, de a szemén láttam, hogy nagyon is szórakoztatja a dolog. A film végénél jártunk (jó lett volna, ha minimálisan tetszik), amikor apu hazaért. Hát, ő kicsit hevesebben reagált arra, hogy Cortez nálunk van, ráadásul a szobámban, úgyhogy hallottam amint jön felfelé a lépcsőn, miközben anyu magyaráz neki: „Cortez áthozta a leckét, és most filmet néznek. Ne csinálj jelenetet!”

Cortez leállította a filmet, mert azt hiszem, ráérezett arra, hogy apu pillanatokon belül beront a szobámba. Így is tett. A csukott szobaajtóm némileg frusztrálta, és külön köszönet, amiért nem ránk rúgta, hanem egyszerűen benyitott. Mindketten felé néztünk. Én az ágyamon ültem, a falnak dőlve, Cortez pedig a babzsák fotelemen. A képernyőn kimerevedett Brad Pitt bokszmeccs közben, mire apu felvonta a szemöldökét.

- *Blöff?* - érdeklődött, megfélelkezve arról, hogy éppen „ki akarta nyírni a lánya barátját”.

- Igen - biccentett Cortez.

- Hú, most jön a meccs? - ült le a másik babzsák fotelemre, Cortez pedig lenyomta a gombot, és ment tovább a film.

Így, hármásban DVD-ztünk (ez azért elég kínos), amikor anyu ismét bejött a szobámba, és diszkréten (hagyd már őket békén!!!) kirángatta a szobámból. Mikor a szüleim végre kimentek, Cortezzel kínosan összenéztünk, aztán kitört belőlünk a nevetés. Ezt nem lehetett máshogy lereagálni.

- Hogy tetszett? - kapcsolta ki a DVD-t, amikor véget ért a film.

- Hááát - kezdtem. - Annyira nem.

- Mi nem tetszett ezen? - értetlenkedett.

- Minek kellett volna tetszenie? - kérdeztem vissza, és felé tartottam a saját dvd-imet. A fájdalmas arckifejezése láttán hozzátettem: - De te választhatsz.

- Hát, jó, legyen ez - emelte fel az Amelie-t.

- Miért pont ez? - kíváncsiskodtam.

- Ez a legrövidebb - vágta rá. Na, ezt megkaptam. ☺

Miután megnéztük (Cortez olyan látványosan szenvedett, hogy tulajdonképpen végigröhögtük a filmet), bekapcsoltam a gépem, mert élő közvetítés volt Zsoltiék garázsából. Szerencse, hogy Dave MacBookja mindenhol ott van, így a többiek beletömörültek a kis ablakba, és egymást lökdösve sztorizgáltak.

- Mikor oldják fel a karantént? - kérdezte Kinga tapintatosan.

- Jövő héten végig itthon vagyok - szomorkodtam.

- Átmehetek elkapni? - vihogott Zsolti.

- Nem olyan klassz dolog ez... - csóváltam a fejem.

- Úúú, egész héten nem leszel? - biggyesztette le a száját Virág.
- Nem.
- Ajj már.
- Tudom - mosolyogtam csalódottan, aztán megígértem Ricsinek, hogy többé „nem hagyom cserben”. Ugyanis nélkülem lesz Gondos óráin. Huppsz.

Beteg vagyok: 5/1* - ☹️☹️☹️

Az orrom: 5/2 - piros és fáj a sok fújástól.

Blöff: 5/? - nem is tudom. Biztos klassz film, csak nem jöttem rá, mitől.

Cortez: 5/5* - fél kilencig nálam volt, vacsora előtt ment csak el. Wow. Megmentette a napom. És mázlista, mert nem kellett ennie anyu sajttal töltött pulykamelléből. Szegény apu és én.

Szerelmes vagyok: 5/5* - nagyon. 😊

Február 7., hétfő

Az egész múlt hetet végiglábadoztam. Először száraz köhögés, majd hurutos, végül felszakadt, a mellkasom meg szinte kiszakadt. Így tudnám jellemezni szezonális meghűlésemet. A délelőttöket végigtanultam és olvastam (Kardos küldött nekem könyvet, így kiolvastam Fitzgeraldtól *A nagy Gatsby* ©), délután meg vártam. Hogy mire? Természetesen Cortezre. Aki hétfő kivételével (első alkalom a sulipszichológusnál) mindennap pontban fél négykor átjött. Rendszerint vele tartott Virág és Ricsi, szerdán pedig Kinga és Zsolti is, de ők csak „gyors” vizitre érkeztek. Cortez azonban kitartó volt, és egész héten, minden délután nálam lógott. A többiekkel a neten tartottam a kapcsolatot, a Facebookomra két „jobbulást” üzenetem is érkezett (Karcsi és Kata), Dave, Macu (aki meggyógyult) és a szintén beteg Jacques msn-en vártak mindennap. Az előbbi kettő órák alatt is. 😊 Ha van valami, ami jó volt abban, hogy beteg lettem (ez hülyén hangzik, de tényleg), akkor az az, hogy Cortez bebizonyította, a világon ő a legjobb barát. Nem tudom, hogy létezik-e ilyen díj, de ha mtv nem, megalapítom, és neki adom az elsőt. Simán megérdemli. Napközben, amíg egyedül voltam otthon, azon töprengtem, hogy elmúlt években úgy szerettem Cortezt, hogy egyáltalán nem is ismertem. És most, hogy végre igazán megismertem, rádöbentem, a régi érzéseim eltörpülnek amellet, amit most érzek. Eddig leragadtam ott, hogy mennyire menő, hogy mennyire észvesztően helyes, hogy mennyire iszonyatosan kúl, meg ilyesmi. Azonban rájöttem, a felszínes dolgokon túl van egy olyan oldala, amit igazán kevesen ismernek. Ricsi. Talán Dave és Zsolti. Egy kicsit Virág. És én. Az, hogy ő milyen barát, a napokban derült ki számomra. Múlt karácsony óta voltak olyan pillanatok, amikor éreztem, hogy Cortez az a fajta srác, aki ha szeret valakit, akkor érte bármikor, bármit megtenne... De az „ablakba kiállós” jelenet óta ezek a pillanatok folyamatossá váltak, és nincs nap, amikor ne éreztetné velem, hogy fontos vagyok neki. És ennek nem feltétlenül az a tanúbizonysága, hogy hozott nekem filmet, meg elcipelte *A nagy Gatsbyt*, mert Kardos megkérte rá. Ezt azzal bizonyította, hogy egy hétig minden délután átjött hozzám (és nem tíz percre), közben pedig nagyon úgy tűnt, eszébe sincs más programot keresni, evidens volt számára, hogy ott van. Velem. Így tehát most azon kell munkálkodnom, hogy ne legyen szörnyű önértékelési zavarom amiatt, hogy „én egész egyszerűen nem érdemlem meg őt!”. Így állunk tehát most. 😊

A pénteki kontroll után a doki úgy döntött, ma már mehetek suliba. Már éppen behülyültem az otthon pihenésbe, és mivel nem köhögtem fel többé undorító dolgokat, hivatalosan is „iskolaképes” lettem. Éljen! 😊

Cortez a kapuban várt, én meg boldogan léptem ki a házból, afféle „üdv, világ, üdv, levegő, üdv, utca, üdv, minden” hangulatban.

Miközben lesétáltunk a dombon, még egyszer kifaggattam, hogy pontosan miről maradtam le. Nincs mese, a Szent Johannában zajlik az élet, és úgy tűnik, sajnos nélkülem is. Két dolgozatról csúsztam le, megjelent a suliujság száma (amit egyébként Cortez elhozott nekem; a címlapfotó zseniális lett), ráadásul pénteken lezárták a farsangi szavazást. Kinga állítólag egész múlt héten a

„reneszánsz farsangért" kampányolt, ahogy az elmúlt években is, de nem lett belőle semmi, mert Zsolti kitalálta, hogy legyen inkább „kult. filmek karakterei" farsang. Az ötlete tarolt, fölényesen nyert a „híres filmes karakterek" farsangtéma, Kinga és Zsolti pedig állítólag végigveszekedtek az egész pénteket.

Mondjuk, kár, mert egyszer én is szívesen öltöznék valami klassz ruhába, olyan fura, csigás hajtincsekkel, de pechünkre a Szent Johannába sokkal több fiú jár, így az ilyesfajta szavazás általában már a kihirdetés előtt eldőlt. Ami még fontos a múlt hétről: Andris és Robi azt játszották, fegyver van náluk, így mindenkire banánt fogtak (☺), Virág meg szánhúzó kutyává akarta avatni Jonathan Davist, de a cocker spániel nem bírta elhúzni őt és Ricsit. Az esetről tudomást szerezve Kinga be akarta jelenteni őket a PETA-nál, állatkínzás miatt. Zsolti véletlenül lefejelte az ajtófélfát (?), amitől felrepedt a homloka, és két napig ragtapasszal volt leragasztva. Szóval csak a szokásos.

Az épülethez érve Virág rohanva a nyakamba ugrott. Olyan tempóban érkezett, hogy mindketten szinte elestünk.

- Na, végre mááár! - szorongatott, ahogy csak bírt.

- Szemmel láthatóan a többiek is örültek nekem, bár kevésbé hevesen reagáltak, mint Virág, ők inkább csak hagyományosan köszöntöttek.

- Ren, annyira nagyon hiányoztál - közölte Ricsi, mire előszedtem a matekfüzetem, és a kezébe nyomtam. Én voltam beteg egy hétig, és neki nincs házija. Hogy is van ez?

Amíg Zsolti és Ricsi körbeállták a füzetem és vadul másoltak a hidegben, váltottam pár szót Dave-vel a suliujság fotóiról.

- Iszonyatosan jók lettek, gratulálok! - dicsértem meg újra. Megtettem már telefonon, msn-en, sms-ben, de Dave szereti hallani, hogy „ügyes", úgyhogy addig kell mondogatnom, amíg rá nem un. Mondjuk, arra várhatok.

- Köszö-köszö - bólogatott. - Most, hogy visszajöttél, gondolom, erre már nem lesz szükségem - húzta ki a kabátja alól a pass-tartót. Közelebb lépve elkaptam a műanyag tasakot, és megnéztem a tartalmát. Egy kis alakú kártya Dave fényképével, mellette a felirat „Szent Johanna gimi fotósasszisztens".

- Nyugodtan hordhatod továbbra is - mosolyodtam el. Azt hiszem, ezt akarta hallani, mert elégedetten ejtette vissza. Mintha nem tudnám, hogy egész múlt héten azt játszotta, hogy a terem-be lépve felmutatja mint „VIP" belépőt. Nincs mese, mi érett, tizenhét éves diákok vagyunk. Kivéve Ricsit és Cortezt. Akik hamarosan hivatalosan is nagykorúak lesznek, választhatnak, legálisan vehetnek bármit, bemehetnek a szórakozóhelyekre... Nem is tudom. Elnézve Ricsit, aki éppen az egyik raszta tincsenek a végét égette le öngyújtóval (?), kissé elbizonytalanodtam. ☺

Az aulában a Muse *Hysteria* című dala üvöltött, és azt hiszem, ez burkolt célzás volt Mádayra, aki a szokásos helyén, a Jeanne d'Arc-szobor mellett állt, és minden érkező diákkal ordítani kezdett. Van, ami nem változik.

Visszafojtott nevetéssel mentünk fel a lépcsőn, és csak akkoi tört ki belőlünk a röhögés, amikor befordultunk a folyosóra. A suliboxok mellett elhaladva elengedtem Cortez kezét, és megálltam a szekrényemnél. Amikor kinyitottam az ajtaját, egy halom cetlit találtam benne.

- Ez mi? - kérdeztem Virágot.

- Jobbulást úzik. Bedugdosták a résen - mondta mosolyogva.

- Kik? Nem is ismerem őket - olvastam le pár nevet.

- Nemptom' - vont a vállát.

- De miért írták? - csodálkoztam. Legalább tizenöt papírfecnit llillain a szekrényemben.

- Renáta, mi lenne, ha egyszer nem értetlenkednél? - állt meg mellettem hirtelen Kinga. Na, erről beszéltem. Mindig a frászt hozza rám. Elég tanácstalanul meredtem rá, úgyhogy pontosított.

- Cortezzel jársz. Ő menő. Az imádói így akarnak bevágódni nála.

- Hogy nekem kívánnak jobbulást? - döbbsentem le totálisan.

- Igazából magasról tesznek arra, hogy ki vagy és élsz-e még. De mivel a barátnője vagy, ez felszínes gesztus...

- Ööö... - röhögtem el magam kínosan. - Klassz.

- Na. Milyen érzés menőnek lenni?

- Ha az pár szakadt papírdarabot jelent, akkor... szuper – erőltettem mosolyt az arcomra.

Az a-s lányok tekintetét állva (éppen a szokott helyükön tartottak terepszemlét, az ajtajuk előtt) mentem be a terembe. A rutinom a régi, így ügyesen elhajoltam a felém hajított palack elöl, és mielőtt Robi újra célzott volna, a helyemre siettem.

- Ésszel! - szólt oda Cortez, mire a két rocker szófogadón bólintott. Nem vitás, ha Cortez szól valamit, még a két „überlázadó” is visszavesz egy kicsit.

Leültem a padomra, és beleittam a forrócsokimba.

- Jobbulást cetlik - nyújtottam Cortez felé, mire kérdően kivette a kezemből és átfutotta őket, aztán egy „aha” bólintással le is reagálta.

- Itt egy Karcsi! Na, gyere csak beljebb! - ragadta meg Zsolti Karcsi nyakát, aki eredetileg csak belesett az ajtón, hogy megnézzé, itt vagyok-e.

- Engedd el! - kérleltem, mert Karcsi görnyedten araszolt Zsolti után aki továbbra is a hóna alá szorította a fejét.

- Ez így nem poén. Múlt héten senki nem szólt - szomorkodott Zsolti és végül félrelökte Karcsit, aki így kis híján nekem esett.

- De örülök, hogy jobban vagy! - tolt fel az orrán a szemüvegét Karcsi, és hálásan pillantott rám.

- Szörnyű volt? - kérdeztem együtt érzően.

- Szerdán nem. Akkor elbújtam - nosztalgiázott, közben meg Virág lépett mellém.

- Úúú, elkérhetlek olvasóról? - kérdezte Karcsit, aki zavart dadogott valami „miért, mit csináltam?”-félét.

- Ma híres karaktt kell rajzolnunk, és én Harry Pottert választottam. Lééééegyszi segíts! - vigyorgott Virág.

Szegény Karcsi abszolút nem mert nemet mondani. Na, ne Virágtól félt, ő kedves volt, mint mindig. Mögötte azonban Ricsi elhúzta az ujját a nyaka előtt, amivel egyértelműen jelezte, mit tervez Karcsival, ha nem engedelmeskedik a barátnőjének. :)

A nap egyébként jól telt, a legtöbb órán továbbmentünk anyaggal, a tanárok pedig egytől egyig megdicsértek, amiért nemcsak pótoltam a lemaradást, hanem rendszeren készültem az órákra. Ami a többiekre egyáltalán nem volt jellemző. Oké, még mindig előbb vagyok „stréber”, mint „menő”, de hát ez van.

Olvasókörre tehát Karcsi nem jött, így Flóra, Kata és én vitáztunk egyet Coelho műveiről. Nem nagyozolás, de Kardos az én pártomat fogta, mert elmondása szerint „remekül érveltem”. :) A szakkör végén gyorsan kikölcsönöztem egy könyvet (Ken Follett *A katedrális*), és az aulában várakozva el is kezdtem olvasni.

- Mi a pálya, Ren? - lépett mellém hirtelen Ricsi, mire kicsit összereztem, mert éppen belemerültem a könyvbe.

- Cortezt várom - feleltem. - Te?

- Emó - mondta. - Meglátogatjuk az öccsét.

- De jó! Ezer éve nem láttam Benit - szomorkodtam, aztán hozzátettem, hogy a neten azért nyomon követem a „növekedését”, mert Virág kétnaponta feltölt róla egy képet. A kisöccse galériájában lassan több fotó van, mint egy rocksztáréban. Amúgy Ricsi előszeretettel vásárol Beninek mindenféle fura bébicuccot, úgyhogy ez a rocker dolog nem is olyan túlzás. Az biztos, hogy több menő együtteses pólója van „bébiméretben”, mint amennyit én eleve ismerek. :)

Cortez és Virág szinte egyszerre jöttek meg, az utóbbi a rajzszakkörrel, egy óriási Harry Potter-portréval a kezében (kicsit hasonlított Karcsira), az előbbi pedig a sulipszichológustól.

- Milyen volt az olvasó? - érdeklődött Cortez, miközben megfogta a kezem.

- Vitát nyertem Coelhoról. És a dilidoki? - kérdeztem vissza mosolyogva.

- Képeket nézegettem, és meg kellett mondanom, hogy mit látok rajtuk - Cortez kedvesen átölelte a vállam, és magához húzva megpuszította a fejem. Ha valaha is kételkedtem az érzéseiben, most már nem tehetem. Ha miattam hétfő délutánonként egy dokinak kell bizonyítania, hogy „normális”, akkor biztos, hogy szeret. :)

Négyen indultunk hazafelé, aztán Virágék leváltak, mi pedig gyorsan elbúcsúztunk a kapuban

(nem akarok visszaesni a náthába), miután megbeszéltük, hogy Cortez később hív.

Suliban: 5/5* - stréber vagy nem, nem érdekel, hiányzott a sulis. És nemcsak a többiek, hanem maga az iskola. Az órák, a tanárok, a könyvek, a folyosón lévő nyüzsi, a forrócsoki, meg eleve minden. Na, ezt nem hangoztatom.

Vacsora: 5/2 - szezámagos csirke (?), fura állagú krumplipürével.

Pótvacsora apuval: 5/5* - gyümölcsjoghurt. Közben pedig megbeszéltük az élet nagy dolgait, mint pl. mikor lesz már jó idő vagy kinek van több gyümölcsdarab a joghurtjában.

Farsang: 5/4 - klassz ötlet, de tippem sincs, minek öltöztek. Mi számít kultnak? Ki kell gugliznom.

Jókívánság cetlik: 5/? - Na, ez fura volt. Csak mert Cortez barátnője vagyok? Eddig azt se tudták, hogy élek. Bár lehet, hogy most se, csak tippeltek, hogy ott egy árva szekrény.

Csörög a telefonom: 5/5* - Oké, de ez nem a *Basket Case*. Hanem Doors. Te jó ég! Arnold hív!!!!

Február 8., kedd

Utálok a februári havazást. Olyan igazságtalan. A tél csak csak decemberben poén, akkor van hangulata. Ott vannak az ünnepek, a fenyőillat, a várakozás, a bóklászás ajándék után, a frissen hullott hó ropogása a cipők alatt, a fehérbe öltözött táj... Na, de mindez februárban? Ááá, de unom már. A kapun kilépve egyáltalán nem kerített hatalmába a „havazik, de jóóó” érzés, helyette boszankodva megtekertem a nyakam körül a sálam, és sajnáltam anyut, akit ilyenkor már konkrétan bombáznak a „mikor lesz jó idő/tavasznapsütés/nyár/strandidő” szintű kérdésekkel. Az egyetlen pozitívum a hóesésben Cortez, akinek még az is jól áll, ha fázik.

-Szia - pattantam oda hozzá egészen megfélelve arról, hogy gyűlölöm a februári időjárást. Amikor megláttam, már nem is zavart sem a hóesés, sem a hideg, meg úgy általában semmi. Klassz dolog ez a szerelem, mindent képesek vagyunk pozitívan látni. Vagy valami ilyesmi.

Kézen fogva indultunk le a dombon a gyér havazásban, közben meg a tegnap estéről beszélgettünk. Illetve megemlítettem, hogy vártam, hogy hívjon, merthogy mondta.

- Foglalt voltál - vontam meg a vállát közömbösen.

- Ja, igen. De utána...

- Kábé húsz perc múlva hívtalak, még akkor is foglalt úgyhogy nem hívogattalak többet. Gondoltam, elvagy.

- Aha - bólintottam kicsit kellenlenül. Nem tudom, valamiért féltem megemlíteni, hogy kivel beszéltem, mégis úgy éreztem kötelességem elmondani neki. - Amúgy Arnold hívott – tettem hozzá kínosan.

- Sejtettem - biccentett totál normálisan. Csak a suliról mesélt, meg megkérdezte, itt mi újság. Meg megemlítette, hogy merre volt, mert volt egy hosszú hétvége, amikor...

- Reni - nézett rám Cortez mosolyogva. - Nem kell beszámolnod arról, hogy ki hív és miért.

- Óó. Oké - nyögtem ki, miután belém fojtotta a szót. Aztán átgondoltam. Na, most vagy ennyire jó fej, és tényleg nem izgatja magát ilyen apróságokon, mint hogy én kivel telefonálok... Vagy! Ahha! Vagy ő is egy csomót beszél mindenkivel, és ezzel azt akarja közölni, hogy nekem sincs közöm ahhoz. A fenébe. Pedig az ő hívásai valószínűleg sokkal érdekesebbek, mint az aki engem még csak nem is szoktak hívni! Vajon Cortezt hányan? És hányszor? És kik? Totál leblokkoltam.

- Na, most mi van? - kérdezte nevetve, miután valószínűleg üvöltött rólam, hogy megállás nélkül kattogok.

- Szóval akkor nem beszéljük meg, hogy kit ki hívott? Ez olyan megvan a „saját életem” dolog, ugye? Merthogy magánügy? - érdeklődtem. Egyértelmű, „kapcsolatból” még igencsak bukásra állok. Mellettem szól, hogy sose tudtam „készülni” rá. Cortez összeráncolt szemöldökkel nézett rám, aztán elröhögte magát, és kivette a zsebéből a BlackBerryjét.

- Mit csináljak vele? - kérdeztem értetlenül.
- Fogalmam sincs, hogy mi jár a fejedben, de az arcodat látva húsz másodperc alatt kész összeesküvés-elméletet hozhattál össze. Úgyhogy fogd, nézd meg, ha akarod.
- Ja, neem - ráztam meg a fejem. Nem fogok kutakodni a mobiljában, az nem szép dolog. Akkor sem, ha amúgy majd' megölt a kíváncsiság. Úú, vajon sms-ei is vannak? Oké, le kéne állnom.
- Azért nem érdekel, hogy ki hívott és mit beszéltetek, mert nem érdekel - jelentette ki, aztán, amikor látta, hogy ez kicsit ledöbbsentett, gyorsan hozzátette. - Nem te nem érdekel, hanem aki hív.
- Óóó. Oké - haraptam be a számat. Tehát Arnold nem érdekli. Vettem. Felfogtam. Nem mesélek többet semmit. Naaa, kérek egy kettes alát „kapcsolatból”, hiszen annyira igyekszem.
- Tessék - nyújtottam vissza a telefonját.
- Na, mi az, nem akarsz nyomozni? - mosolyodott el.
- Nem tudom, hogy működik! - vágtam rá tehetetlenül, mire mindketten felröhögünk. Hülye, bonyolult telefon, még a zárat sem tudom kioldani.
- A sulis előtt a többiek éppen a havazást illették mindenféle jelzővel (cenzúra), aztán amikor odaértünk, velünk is megosztották gondolataikat, miszerint „menjen ez az idő most már a...”.
- Anyu szerint még marad a hideg - mondtam, de kár volt, mindenki hozzám vágott valamit. Pedig csak jót akartam, gondoltam, ne reménykedjenek, amikor fix infóm van, bennfentesként. Nem jött össze. Mindegy.
- Mire Virággal a teremhez értünk, négy diák köszönt nekem előre, akikkel eddig semmilyen kapcsolatban nem voltam. Gyanítom, hogy Cortez miatt. A suliboxba pakolva Virág elmesélte, hogy amikor összejöttek Ricsivel, egy halom ember jelölgette be mindenféle közösségi oldalon. Olyanok, akiket egyébként azóta sem ismer, de mivel menő barátja van és Ricsinek irtó sok az ismerőse, elkezdtek jelölgetni. Amikor becsuktam a szekrényajtó mat, fel voltam készülve rá, hogy Kinga mögötte lesz, úgyhogy nem lepődtem meg. Természetesen ott állt, és eszelős tekintettel meredt rám.
- Renáta! Minek öltözől be?
- Nem tudom még. Egyelőre azt próbálom kideríteni, mi számít kultfilmnek.
- Hát, nem az, amiket te nézel - alázott le azonnal.
- Kösz - sziszegtem. - Te minek öltözől?
- *Flashdance* - vonta fel a szemöldökét, afféle „na, ehhez hozzá, ha tudsz!” stílusban.
- Úúú, az tök jó - bólogatott Virág.
- Tudom. És természetesen megnyerem vele a farsangi jelmezzszenyit - közölte totálisan meggyőződve arról, hogy ez nem is kérdés.
- Ez tényleg jó ötlet - mondtam, és igyekeztem elképzelni Kingát hegesztősisakban. Hihí, na mindegy. - Virág? - fordultam felé, hátha az ő ötlete ad valamiféle ihletet.
- Ijj, szörnyen sokat filóztam. De megvan! - vigyorgott.
- És el is mondd, vagy érjük be annyival, hogy idiótán örülsz neki? - fonta össze a karját Kinga. Virág nagyokat pislogva nézett rá, végül megértette, hogy Kinga ezzel mit akar mondani, és csillogó szemmel nézett ránk.
- A Bolond Kalaposnak az *Alice Csodaországbanból*.
- Az egy férfi karakter - forgatta a szemét Kinga, én meg közben azon töprengtem, hogy mi az, hogy „csodaországbanból?” ☺
- Nem baj, már megrendeltem a piros parókát és kalapot. Annyira naon jó. Meg rendeltem zöld hajspray-t is - ujjongott.
- Az minek? - kérdeztem, mert emlékeim szerint a Kalapos csak vörös hajú.
- Ricsinek lesz – mosolygott.
- Nem öltözhetsz Kalaposnak! - förmedt Kinga Virágra hirtelen.
- Miért?
- Mert túl jó ötlet!
- Kingaa - szóltam rá finoman. - Annak öltözik be, aminek akar.
- Renáta, maradj ki ebből, még ötleted sincs - legyintett egy laza mozdulattal. - Virág, öltözz

másnak!

- Virág, ne foglalkozz velem, maradj Kalapos! - álltam azonnal mellé, mert Kinga elég igazságtalan volt.

- Nem marad! - kontrázott Kinga.

- Már a sminket is kipróbáltam hozzá a hétvégén – szomorkodott Virág.

- A filmben lévő Johnny Depp-smink? Na, felejtse el! Ezzel egyértelműen esélyes lenni! – üvöltött rá Kinga.

- Fejezd már be! Akkor találj ki jobbat, nehogy már Virágnak kelljen változtatnia! Ez nem fair! – vitáztam tovább.

A körülöttünk lévők csak azt érzékelték, hogy Kinga és én egymás szavába vágva veszekszünk, Virág pedig csalódottan csóválja a fejét, és azt sérelmezi, hogy mi lesz a parókájával.

Végül sikerült annyira összekapnunk, hogy duzzogva, egymásra sem nézve mentünk be a terembe. Virág szomorúan leült az asztalához, és maga elé bámulva merengett, Kinga lecsapta magát a székre, és fújtatva pakolgatta a mappáját hol a jobb, hol a bal oldalra. Én meg idegesen felültem az asztalomra, és látványosan fortyogtam.

- Mi történt? - kérdezte szinte egyszerre Cortez, Ricsi és Zsolti. Mindhárman valamelyikünk előtt álltak, és hol ránk, hol pedig egymásra néztek.

Mi persze egyszerre kezdtünk el panaszkodni, Kinga, Virág én is elhadartuk, hogy pontosan min veszünk össze a folyosón, Kábé egy időben végeztünk, úgyhogy mindannyian kérdőn néztünk fel, megerősítést várva, hogy a fiúk azt mondják: „neked van igazad”. Ehelyett Cortez, Ricsi és Zsolti összeráncolt szemöldökkel összenéztek, aztán kitört belőlük a röhögés. Na, ez egyikünknek sem esett túl jól.

- Mi van itt? - lépett be a terembe Dave, és levette a szövetkabátját, majd elegáns mozdulattal felakasztotta a falon lévő akasztóra. Laptoptáskáját kitette az asztalára, és miközben felnyitott a MacBookot, ide-oda pillantgatott, mert erősen az az érzése támadt, hogy lemaradt valamiről.

- Beőrültek a csajok - ordította Andris, a mellette PSP-ző Robi pedig vadul bólogatott.

- Miért? - kérdezte Dave, és onnan tudom, hogy felkeltettük az érdeklődését, hogy lehajtott a gépe fedelét, és teljes figyelmét nekünk szentelte.

- Mittom' én - vont a vállát Robi. - Mi csak arra várunk, hogy összeverekedjenek. Kéne ide iszap - tűnődött. Elég furán nézhettünk rá, de nem zavartatta magát, továbbra is valami női pankrációnál fantáziált. Ilyenek a tizenhét, éves fiúk. Általában két dolog érdekli őket. A hülyülés és a lányok. Ez van. Mivel Dave továbbra sem tudta, hogy miről van szó, legyintettem a két rockerre, és elhadartam.

- Mert Virág Kalapos akar lenni, Kinga *Flashdance-ötlete* meg n ennyire eredeti, ezért azt akarja, hogy Virág öltözzön másnak, ami nevetséges, hiszen már kitalálta az egészet...

- Hm - töprengett Dave. - A Kalapos tényleg nagyon jó ötlet. - mosolygott Virágra, aki a szemét dörzsölve bólogatott.

- Látod? - csapott Kinga egy hatalmasat az asztalára. – Öltözz másnak!

- De nem akarok... - motyogta Virág szomorúan.

- Hagyjátok már abba. Csak egy hülye farsang – vihogott Zsolti.

- Kinga, ez tényleg csak egy buli, ahol jól kéne éreznünk magunkat - próbáltam nyugtatni, de természetesen eszelős tekintettel fordult felém, és szokás szerint lealázott.

- Renáta, téged meg ki kérdezett? Amúgy, javasolom, öltözz láthatatlan embernek, az találó. Hopp, ahhoz be sem kell öltöznöd.

- Naaa! - szólt rá Zsolti, mert ez szerinte is kicsit erős volt.

- Na, mi van? Te is melléd álltál? - támadt rá Kinga.

- Zsolti, üsd már le - kiáltotta Macu, akit, azt hiszem, zavartunk a zenehallgatásban, mert egy idő után kirántotta a füléből a fülhallgatót.

- Matsuda, ne idegesíts még te is! - üvöltötte Kinga.

Hát, így történt, hogy összevesztünk Kingával, illetve Kinga összeveszett velünk. Kezdetét vette tehát a Kinga vs. Virág balhé, ami kitartott egész nap. És mindez egy hülye farsangi jelmezötlet miatt. Az sem segített sokat a helyzeten, hogy a kilencedikeseknek hála (ők mindig rácsodálkoznak

az újdonságokra) szinte mindenki a pénteki farsangról diskurált a suliban. Egy halom ötletet hallottam, úgyhogy azon túl, hogy frusztrált Kinga viselkedése (meglökött vállal, beszédette a francia röpdolit, amikor még mindenki írta stb.), még amiatt is elszomorodtam, hogy nincsjelmezötletem.

Hazaérve, amikor kész lettem a leckéimmel meg megtanultam holnapra, az ölembe vettem a laptopom, és ráálltam a témára. Kigugliztam, hogy mi az a kultfilm egyáltalán, aztán szenvedtem filmes oldalakkal (mind angolul volt), és próbáltam kiigazodni rajtuk a fordító segítségével. Az msn-em be volt kapcsolva, de teljesen megfeledkeztem róla, úgyhogy jól meglepődtem, amikor bevillant egy ablak. Másolom.

Peti üzenete: Beatles lány! ☺

Reni üzenete: Szia! ☺

Peti üzenete: Nagyon eltűntél...

Reni üzenete: Beteg voltam.

Peti üzenete: ☹

Reni üzenete: De már jól vagyok.

Peti üzenete: ☺

Reni üzenete: Mi újság?

Peti üzenete: Megvagyok. Ott minden oké?

Reni üzenete: Nagyon. ☺

Peti üzenete: Szépfíú?

Reni üzenete: Cortez is jól van. ☺

Peti üzenete: Ennek örülök!

Reni üzenete: Köszönöm.

Peti üzenete: Ha pénteken eléd megyek és elrabollak, leüt?

Reni üzenete: ☺ Nem, dehogy. Csak a péntek nem jó. Sulifarsang.

Peti üzenete: Oké, akkor szombat?

Reni üzenete: A szombat jó.

Peti üzenete: Szépfíú nem haragszik érte?

Reni üzenete: Biztos, hogy nem.

Peti üzenete: Szupi. ☺ Akkor szombat, cukrászda, süti, sztorizgatás...

Reni üzenete: ☺

Függetlenül attól, hogy ez így kissé „lányos” programnak tűnt, eléggé vártam már, hogy találkozzunk. Peti az egyetlen sulin kívüli barátom, a megismerkedésünk körülményeit leszámítva (ominózus szilveszteri koncert, te jó ég, de rég volt!) minden vele töltött alkalomra szívesen emlékszem vissza. Egyszerűen kedves és jó társaságnak tartom. És többek között ő az egyik legjobb indokom arra, hogy olyannyira elítélem a megkülönböztetést. Csak mert emós és kicsit máshogy néz ki, meg érzékenyebb típus, attól még egy nagyon értékes ember, sőt!

Petinek sajnos mennie kellett, úgyhogy elköszöntünk, ő kijelentkezett, én meg próbáltam tovább böngészni, de a többiek is felfedeztek msn-en, úgyhogy sorban rám írtak. Virág, hogy nem akarja, hogy Kinga haragudjon, ezért új jelmezt keres (sürgősen lebeszéltem róla), Dave, hogy lájkoljak pár dolgot a profilján, Jacques, hogy nem tudom-e, honnan lehet olyan kalapot szerezni, amilyen d'Artagnannak volt (?), és Kata, hogy meghallgatnám-e ezt a számot (linket küldött)...

Éppen a Cure üvöltött Kata jóvoltából, és minden ablakom narancssárgán villogott, amikor megérkezett Cortez.

- Minden oké? - kérdezte mosolyogva, amikor látta, hogy megtámadott a laptopom.

- Nem nagyon. Kilépek, egy pillanat - feleltem. Mindenkitől elköszöntem (volt, akitől nehezen tudtam, mert nem hagyta abba írást, Dave-re gondolok), aztán lehajtottam a laptopom fedelét, Cortezre néztem.

A gitárommal volt elfoglalva, leemelte az állványról, és a babzsákfotelemben ülve megpengette a húrokat.

- Tehetséged van ahhoz, hogy elhangold - közölte, amikor a hangszerem kegyetlenül hamisan szólalt meg.

- Nem bántottam. Tényleg! - győzködtem. Jó, kifelé menet párszor megbotlottam benne, olyankor eldőlt, de hát attól csak nem hangolódik el. Vagy igen?

Cortez a gitáromat hangolgatta, aztán, amikor végzett velem, játszani kezdett pár számot. Ámulva néztem, mert mielőtt lett volna gitárom, mindig azt hittem, hogy ez valami baromi könnyű dolog. Az ember pengeti, erre felismerhető dalok formájában szólal meg. Nos. Ez nem egészen így van, és ezt az is bizonyítja, hogy még mindig nem tudom eljátszani, hogy *Megfogtam egy szúnyogot*. ☺

- Ez mi volt? - kérdeztem, amikor úgy ítéltem meg, vége a dalnak.

- Clash: *IFought the Law* - felelte.

- Nem ismerem.

- Tudom - bólintott mosolyogva, aztán lefogta a húrokat, és belekezdett egy új dalba.

Anyu benyitott a szobámba, majd elismerően bólintott.

- Már azt hittem, Reni tanult meg egy dalt.

- Ááá - feleltük Cortezzel egyszerre, aztán elneveltük magunkat. A lényeg, hogy mindketten tehetségesnek tartanak.

- Böngésztem kicsit - fordult felém anyu. - És találtam egy nagyszerű jelmezötletet a kis iskolai mókához.

- Igen? - húztam el a számat, kissé félve.

- Lehetnél Scarlett! Zöld virágos ruha, szép kalap...

- Anyuu - hökköltem vissza. Oké, az *Elfújta a szél* az egyik kedvenc könyvem, de mivel nem kedvelem a nyilvános mégsemmisülést, ezt nem gondolhatta komolyan. Cortez lehajtott fejjel, rázkódó vállal tanulmányozta a gitárom húrjait, szemmel láthatóan szórakoztatta az ötlet. Haha! De vicces.

- Jó, akkor még tovább gondolkozom. - értette meg anyu a „kizárt dolog, hogy úgy menjek a suliba” pillantásomat.

Miután becsukta az ajtót, Cortez a homlokába lógó tincsei alól továbbra is vigyorogva nézett rám.

- Nem! Akkor sem öltözöm Scarlettnek, ha jó poénnak tartod - ráztam a fejem.

Cortez felém nyújtotta a kezét, mire odamentem, leültem a másik babzsák fotelre, és hagytam, hogy magához húzva megcsókoljon. A gyomromban lévő pillangók azonnal vad ujjongásba kezdtek, egész egyszerűen nem tudnak leszokni erről. ☺

Kinga: 5/1 - olyan hülyeségeken tud kiakadni! És néha annyira igazságtalan! ☹

Virág: 5/4 - szegény, annyira nem akar konfliktust, hogy képes lenne más ötletet kitalálni, csak hogy Kinga lenyugodjon. Azért ezt nem hagyhatjuk.

Dave: 5/5* - osztályunk szabad prédája. És ez nem túlzás, mára mindenkiben tudatosult, hogy a menők közül neki nincs barátnője, így egymás után keresték fel a lányok, hogy elhívják péntekre. Senkinek nem mondott igent, még „átgondolja”.

Töri 5/2 - szegény Barka tanárnő, próbált rendesen órát tartani, bár némileg zavarta, hogy Robi Csontváz Carlos kezét feltartva jelentkezett. Megunhatatlan poén, egész órán ezzel szórakozott.

Peti: 5/5 - Cortez tényleg lazán vette, hogy szombaton találkozom Petivel. Konkrétan megvonta a vállát, és áldását adta arra, hogy „együtt vegyünk sminkcuccokat”. Jó, ez tényleg jó poén volt, úgyhogy megnyugodtam, nem zavarja az emós haverom. ☺

Farsangi jelmezötlet: 5/? - nem tudom, minek öltözhetnék, a suliban már hallottam Supermant, Tarantino-filmeket, Gladiátort... passzolom.

Február 9., szerda

Mára kezdett kicsit zavarni, hogy nincs még jelmezötletem. Este pótvacsoránál apu ajánlotta, hogy legyek Rocky Balboa, és még bokszkesztyűt is felajánlott hozzám. Udvariasan elutasítottam az

jánlatát, mert nem hinném, hogy hasonlítok Stallonére. Legalábbis nagyon remélem. Reggel Dave is kijelentette, hogy megtalálta a nekem való jelmezt. Elmondása szerint sokat gondolkozott, és én fotós vagyok. Mint Péter Parker. Ergo, legyek én a Pókember. Csak bámultam rá, végül szó nélkül bementem a suliba, nem tudtam, mit is mondhatnék erre.

A suliujság termében diktátor főszerkesztőnk, Kinga igen rossz passzban volt, emiatt osztott minket rendesen. Kiadta az utasításokat a márciusi cikkekre vonatkozóan, aztán rám förmedt „elvárja, hogy értékelhető képeket készítssek a farsangról”. Ezek után kirúgta Macut az újságtól, aki egyébként pont ezt akarta elérni, csak hát nem számított rá, hogy Kingánál ez nem megy olyan egyszerűen. Úgyhogy szinte lekéstük az első órát, mert Kinga nem hagyta abba az ordítást, szegény Macu meg némán tűrte remélve, hogy megszabadul ettől az egésztől.

Emelt franciával kezdtünk, Monsieur Durand felettetett (Robi négyest kapott, Jacques ötöt), aztán továbbmentünk az anyaggal. Baromi hideg volt kint, úgyhogy bent maradtunk szünetre a teremben, és miközben Ricsi Slipknotot üvöltetett a telefonján, Andris meg Robi ugráltak rá. Dave iPadon csekkolta [azoknak a](#) lányoknak a profilját, akik meghívták a farsangi bulira, Macu pedig segített neki „szanálni”. Kinga a folyosón hallgatózott, hogy ki milyen jelmezt talált ki magának, Virág a padjánál rajzolt magát, Cortez zenét hallgatott, Jacques átment a kilencedikesek termébe (Flórához ☺), Gábor a tévében stand up műsort nézett, Zsolti pedig megpróbált kézen állni a széken, így megúsza a dupla matekot, mert miután óriásit borult, lenézett az orvosiba. Hogy pontosan mit csinált ott másfél óráig, azt nem tudom, gyanítom, hogy Gazdag elől menekült oda, mindenesetre, miután „kilábadozta” magát, visszatért hozzánk.

- Lógós - nézett rá Kinga szúrós szemekkel.

- Csitu - szólt rá Zsolti.

- Megütötted magad? - vont a fél szemöldökét Kinga, és az aggodás parányi szikráját véltük felfedezni a tekintetében

- A fejem – válaszolta.

- Hát, örülnék, ha megtartanád azt a három agysejtet, amid van, úgyhogy ne törd össze magad. Így elvisellek valahogy, de ha ennél hülyébb leszel, feladom - közölte Kinga szárazon, ami valami olyasmit jelent, hogy „nem szeretné, ha Zsoltinak baja esne”.

- A fenébe. Nem tudom, hogy mondjam el - nézett Zsolti büntudatosan. - A három agysejtemből az egyik öngyilkos lett az éjjel. Ketten maradtak. Muhahaha! - röhögött fel hangosan. Kinga rezzenéstelen arccal nézett rá, aztán sóhajtva megfordult, és szó nélkül leült a helyére. Ilyenkor, azt hiszem, azt mérlegeli, hogy Zsolti külseje némileg ellensúlyozza a stílusát. Vagy valami ilyesmi.

Móni lépett be a terembe, és idegesen körbenézett.

- Hol van Dave?

- Egy műholdon - bökött hátrafelé Ricsi, túlüvöltve a Slipknotot. Dave felpillantott a netezésből.

- Igen? - kérdezte gyanútlanul.

- Te személtáda! - kezdte Móni, mire én is felnéztem *A katededrálisból*. Ez balhészagú volt.

- Khm. Köszí - vigyorgott Dave, és úgy tűnt, ezt is bóknak veszi.

- Elhívlak erre a baromságra, és megversenyeztetsz másokkal?

- Móni, hogy is mondjam - állt fel Dave, és megigazította a zakóját. – Kedves lánynak tünsz. A bájos stílusodról már ne is beszéljünk - mondta, mire mindenki felröhögött. - De meg kell értened, hogy nem egyedül te hívtál meg, és szoros a mezőny.

- Ja, a nagymellű kilencedikes is veled akar menni! – üvöltötte

- Te barom, annak a lánynak van neve is! - szidta le rögtön Kinga.

- Csak akkor érdekel, ha a pólójára van tűzve, bal oldalon, szíve fölé - közölte Robi. Beszólását taps és füttyögés követte, Kinga pedig egyszerűen „idiótáknak” nevezte a rockereket.

- Felejtsd el, Dave, én most már tuti, hogy nem megyek veled! – tért vissza az eredeti témához Móni. - A franc fog versengeni érted. Macu, jössz velem pénteken?

Macu összevont szemöldökkel, értetlenül nézett rá.

- Ha nincs ló, jó a szamár is?

- Hát, kábé - bólított Móni. Macu átgondolta a dolgokat, végül mindannyiunkat meglepve

bólintott.

- Felőlem.

Móni kiviharzott a teremből (útközben fellökte az éppen belépő Karcsit), mire Dave Macura nézett.

- Amúgy is átpasszoltam volna. A top tízben sincs benne - legyintett.

- Kösz. Nekem kapóra jön, már csak csúnya lányok maradtak. Móni legalább jól néz ki.

- Szégyelljétek magatokat! Fejezzétek be a cserekereskedelmet, lányokról beszéltek! - szólt rájuk Kinga a fejét csóválva.

- Aha, jó, persze - intette le Dave, aztán tovább magyarázi Macunak arról, hogy szombatira két randit is beszervezett magának. Dave kapós lett, nincs mese.

Hátrafordultam Cortezhez.

- Na, jó - kezdtem. - Segíts. Te minek öltözöl be?

- *Félelem és Reszketés Las Vegasban*

- Az egy Thompson-könyv - csodálkoztam.

- Ja. Ő amúgy is kult, a film is az lett - magyarázta.

- Nem láttam.

- Nem is neked való - mosolyodott el.

- Hát jó. Akkor kihagyom - vontam meg a vállam. Úgysem láttam semmilyen kult filmet, kibírom, ha ezt sem ismerem. Jelmezem viszont továbbra sincs.

- Minek öltözzek be? – szenvedtem tovább.

- Csak ismeresz alapfilmeket.

- Nem igazán - húztam el a számat. - Illetve - csillant fel a szemem - a *Jurassic Park*ot láttam. Az kult?

- Igazad van, Reni, öltözz dinoszaurusznak - röhögött ki Cortez, mire rádöbentem, ez valóban nem túl jó ötlet. De el tudtam mondani egy kultfilmet. ☺

A szünetekben a diákok lázasan szervezkedtek, mindenki meghívott valakit, készült meghívni valakit, várta, hogy meghívja valaki, közben meg ment az ötletelés a jelmezekkel kapcsolatban.

Utolsó óra infó volt, Tölgyessy közölte, hogy adminisztrálnia kell, úgyhogy „kulturáltan” foglaljuk el magunkat, mire mindenki boldogan kezdett netezni. Jacques msn-ezett, Virág lájkolt, Ricsi Korn-videókat nézett, Cortez az imdb-n olvasott valami filmhírt (angolul, én nem értettem), Andris és Robi egymást lötték egy online játékdalon, Gábor a tévéműsort nézte a porton, Dave e-mailt írt valami lánynak, Macu Dave e-mailjét olvasta, Kinga meg blogot szerkesztett. Én pedig, bár honfoglalózni akartam, inkább rámenementem gyakorikérdésekre, és jelmeztől után kutakodtam.

Otthon, tanulás után aztán megelégettem a bénázást, és megnéztem a kevés DVD-m borítóját. Az nem létezik, hogy nem tudok egy filmből sem jelmeztötletet szerezni! Végighúztam az ujjam a bőítők gerincén, majd megakadt a szemem a Baz Luhrman-féle *Rómeó és Júlián*. És már meg is voltam. Kultikus történet, kultikus film, kultikus szerepek. Wow. Lesiettem a lépcsőn, és közöltem anyuval az elképzelésem, miszerint kéne nekem egy fehér ruha és angyalszárny. Az előbbire bólintott, utóbbinál azonban felszaladt a szemöldöke. Így megmutattam neki a DVD-borítót, közben meg azért nem nagyon tudtam elfojtani romantikus énem, aki képzeletben egy erkélyen támaszkodott...

- Ez remek ötlet, megoldjuk - bólintott anyu, és már le is ült a laptopja elé, hogy kiguglizza, honnan szerezhetne nekem szárnyakat.

- Minek örülünk? - lépett mellém apu.

- Júliának öltözöm.

- A kollégámnak, Júliának? - ráncolta össze a szemöldökét értetlenül.

- Nem. Shakespeare Júliájának.

- Az logikusabb - értett egyet. Igen, szerintem is.

Megszólalt a zsebemben a *Basket Case*, mire a szüleim mindketten közölték, hogy „Cortez hív”. Nyilván elég sokat telefonátunk ahhoz, hogy anyuék felismerjék a csengőhangját. ☺

- Mit csinálsz? - kérdezte, amikor felvettem a telefont.

- Anyuval szárnyakat keresünk a neten - feleltem gondolkodás nélkül. Némi csend után Cortez beleszólt.

- Ezt értenem kéne?

- Nem fontos - nevettem el magam.

- Jó. Mindegy. Tanultál?

- Igen, kész vagyok - feleltem.

- Házi?

- Megírtam mindent.

- Oké, akkor fél óra múlva átmegyek - mondta, én meg ösztönösen elmosolyodtam.

- Rendben.

Cortez komolyan veszi, hogy nem borítja fel a délutánjaimat, úgyhogy szó sem lehet arról, hogy azelőtt találkozzunk, hogy tanulnék vagy leckét írnék. És ezt tudva, anyuék is mindig elismerően bólintanak, simán megajánlva Corteznek a „szülők kedvence” díjat. Konkrétan totál odavannak érte. Na, de most komolyan. Ki nincs?

Ebédszünet: 5/5 - a tesiterembe mentem fotózni, mert a diákok ott gyakorolták a farsangi közös nyitótáncot. Persze két perc után átadtam a gépem Dave-nek, mert simán beálltam Virág és Kinga mellé (még mindig nem beszélnek egymással), hogy én is gyakoroljak. Végül is ez tükre jópofa dolog.

Jelmez: 5/5 - szerintem baromi jó lesz, és anyu talált is egy kölcsönzött, ahol vannak „szárnyak”.
Hurrá.

Sulirádió: 5/3 - Prodigy-nap. Máday a *Breathenél* beőrült, és ritmusra ordított a diákokkal. ☺

Virág: 5/5* - S.O.S. rám üzent, hogy menjek msn-re. Lélekszakadva huppantam le a gép elé, annyira rohantam, mert azt hittem, baj van. Amikor rányomtam a videóhívás egy pillanatra értetlenül néztem, aztán kitört belőlem a röhögés. Megjött a parókája és a kalapja. Ezt akarta megmutatni. Iszonyat nagyot nevtünk

Oasis: *Stand by me*: 5/5* - leckeírás közben folyamatosan ezt a számot hallgattam. Az egyik kedvencem.

Mennem kell: 5/5 - Cortez mindjárt itt van. ☺

Február 11., péntek

Hihetetlenül klassz nap! A diákok csak a farsangról tudtak beszélni, a tanárok meg alig tudtak órát tartani, mivel mindenki túlpörgött. Szünetekben aki akart, a közös táncra gyakorolhatott a torateremben (Kinga, Virág és én is mentünk), a kilencedikesek a folyosón sugdolóztak arról, hogy ki kivel jön (tizedikről már ciki, ha egy lányt nem hívnak meg és egyedül jön), meg úgy általában vártuk az estét. Ofőórán Haller büszkén jelentette be, hogy alig érkezett ránk panasz.

- Nagyszerű. Szeretném, ha ez a ma esti rendezvényen sem változna, és akkor a tanév eddigi legjobb hetét zártuk. Még szaktanárit sem kapott senki - pislogott meghatottan. Wow. Ez nem semmi eredmény.

- Tanár bácsi! - jelentkezett Zsolti. Újabban mindenkit „néni-bácsizik”, amin mindig szakadunk a nevetéstől.

- Tessék, Zsolti.

- Az panasznak számít, ha Dave nőnek öltözik? - kérdezte. Mindenki felröhögött, Dave pedig a fejét rázva esküdözött, hogy „Ezt még visszkapja”.

- Ööö...Nos. Ezt pontosan nem tudom - töprengett az ofő.

- Nem is igaz! - kiáltotta Dave dühösen. Erre óriási hangzavar keletkezett, Haller pedig riadtan nézett körbe, mert nem tudta, mikor lett a csendből káosz. Nálunk ez egy pillanat alatt megtörténhet, úgyhogy mindig erősen kell koncentrálni.

- Gyerekek! Csendesen - próbált csitítani minket. - Mielőtt kimenne, még szeretném kérni pár diák jelmeztöletét. Andris, Robi, Zsolti, Ricsi és Cortez. Idejőnnétek, hogy ezt megbeszéljük? Csak

hogy elkerüljük az esetleges házirendszegést - motyogta. Sejtettem, mire gondolt. Hogy esetleg hiányos öltözetben (Andris és Robi) vagy durva filmek karaktereinek jelmezében (Ricsi, Cortez), netalán ízléstelen szerkóban (Zsolti) jelennek meg.

Amíg mi elpakoltunk, a fiúk a tanári asztalnál beszélgettek öfövel, aki hatalmasakat nevetett rajtuk. Végül egy „ebből nem lesz gond” biccentéssel elengedte őket. Úgyhogy az este viccesnek ígérkezett.

Hazaérve elkészültem, felvettem a fehér, ujjatlan ruhámat, dobtam magamra egy „épphogy” sminket, ami totál natúr, csak egy kis púder (havi rendszerességgel még meglátogatnak régi barátaim, a pattanások), szempilláspirál, szájfény és ennyi. A szárnyamat külön terveztem vinni, mert a kabátom alá nem fért volna úgyhogy tulajdonképpen én kész voltam. Virág hívott, hogy majd a suliban találkozunk, mert még sminkeli Ricsit (?), Kinga nem vette fel nekem a telefont, úgyhogy nagyon úgy tűnt, Cortezzel ketten megyünk. Sulirandi, tök jóóó. ☺

Fél hatra jött át, és ahogy ajtót nyitottam, totál megdubbant a szívem. Pilóta napszemüveg, zöld Las Vegas-os osztó sapka, a dzsekije alatt pedig pólóra vett színes ing. Kúl fiúnak kultkarakter jelmez. Így van ez rendjén.

- Klassz a sapkád - jegyeztem meg mosolyogva.

- Kösz - biccentett, és a szemüvege mögül fürkészve nézett rám. - Rá kéne jönnöm, hogy minek öltöztél?

- Várj, ez is hozzá tartozik - emeltem meg a kezem, amiben a szárnyaimat tartottam.

- Bocs, de így se - közölte röhögve.

- Júlia! - mondtam sóhajtva.

- A tizenkettedikes, színjátszós lány? - kérdezte furán.

- Nem, nem az! Shakespeare Júliája! - ráztam a fejem csalódottan.

- Én se értettem - szólt apu a hátam mögül, mire Cortez széttárta a karját.

- Anyu, te ugye felismered a jelmezem? - kérdeztem anyutól tipikus „mi nők/lányok értjük az ilyesmit, ugye?” hangsúllyal.

- Hogyne! - bólogatott elég meggyőzően, bár amikor elfordultam a szemem sarkából láttam, hogy óvatosan megrázza a fejét Cortez felé. Jó dolog, amikor az embert a barátja és a szülei együtt röhögik ki. No comment.

Anyu csinált rólunk egy képet (visszanézve a kijelzőt, Cortez azonnal felismerhető, én meg egy fehér ruhás lány, szárnyal a kezében. Mindegy.), aztán elindultunk. A dombon lefelé Cortez hirtelen befordult az utcájukba, amit nem igazán értettem.

- Otthon hagytam a telefonom, beugrunk érte, jó? - kérdezte, miután elég értetlen fejet vágtam.

- Ööö. Oké. De én kint megvárlak – hebegtem.

- Miért is? - ráncolta a szemöldökét.

- Mert. Mert én nem megyek be.

- Soha? - röhögte el magát.

- Hát. Lehet.

- Oké. Miért? - állt meg, és a hidegben zsebre dugta a kezét.

- Nem szeretnék találkozni a nagyszüleiddel.

- Már találkoztál velük - emlékeztetett szórakozottan.

- Tudom, de...

- De mi?

- Amióta volt az ablak sztori, azóta nem, és tuti, hogy haragszanak rám.

- Rád? Miért haragudnának rád?

- Mert miattam volt. És igazgatóit kaptál, plusz ez a pszichológus dolog. Inkább most nem mennék be.

- Reni - nézett a szemembe. - Senki nem haragszik rád, és nem akarom, hogy a ház előtt állj.

- Álltam már párszor - szaladt ki a számon, mert eszembe jutott, amikor még nem jártunk, és vittem a leckét, de nem mertem bemenni, vagy amikor oda tartottam, de végül nem mertem bemenni. Tulajdonképpen egy csomószer nem mertem bemenni.

- Oké, ezekről jobb, ha nem tudok – vágta el a témát.

- Igen, szerintem is - nevettem kínosan. Cortezékhez érve megmakacsoltam magam, és megállt a kapuban, mire röhögve visszajött értem, és megfogta a kezem.

- Ne hülyülj már. Gyere!

- Nem, megvárlak. Csak siess.

- Hülyén nézne ki, ha berángatnálak, úgyhogy gyere. Hirtelen kinyílt az ajtó, mire ösztönösen elengedtem Cortez kezét, és zavartan néztem a nagymamájára.

- Itthon hagytam a telefonom - indult befelé Cortez az ajtón és jól otthagytott engem. Köszöntem a nagymamájának, aki kedvesen beinvitált, amit természetesen nem utasíthattam vissza.

- Régen láttunk, Reni. Kólát vagy gyümölcslevet?

- Köszönöm, gyümölcslevet - mondtam halkán, és leültem a konyhában lévő székre. A szárnyaimat meg az ölembe tettem. Azt hiszem, furán nézhettem ki.

- Ezek szerint csak Cortez kólafüggő.

- Igen, de szerintem ő iszik helyettem is - feleltem, mire elneveltük magunkat. A nagymamája teljesen kedvesen fogadott, megkérdezte, hogy megy a tanulás, hogy vannak anyuék, mikor jön a jó idő (☺), szóval nem tűnt mérgesnek, de azért mégsem bírtam megállni, hogy ne említsem meg, ami bánt. Az olyan volna, mintha direkt kerülném a témát. - Szeretnék bocsánatot kérni kérni a múltkori miatt - mondtam hirtelen. A nagymamája kérdően nézett rám, úgyhogy folytattam. - Cortez miattam kapott igazgatóit, és a hétfő délutánjai is miattam alakultak így. Nagyon sajnálom.

- Reni - mosolyodott el Cortez nagymamája, mire kissé könnyebbültem. - Lehet, hogy neked akart bizonyítani, de az ő hibája, hogy ezt így tette. Nem tehetsz róla. Senki nem haragszik rád, emiatt ne aggódj. Mellesleg a legjobb dolog, ami vele történhetett, az te vagy. És őt ismerve, egy igazgatói vagy a hétfői pszichológushoz járás még véletlenül sem érdekli. - mondta, én pedig csodálkozva hallgattam. - Régóta drukkolok nektek, és most, hogy Cortezt boldognak látom, kicsit megnyugodtam. Amióta visszaköltözött hozzánk, még nem láttam ilyennek.

- Tényleg? - kérdeztem, és folyamatosan próbáltam elfojtani a vigyorgómat. Nehezen ment.

- Tényleg - bólintott kedvesen. - Ne tévesszen meg a róla kialakult kép. Összesen négy ember van, akihez ragaszkodik, az összes többi csak felszínes kapcsolat, illetve haverság.

- Négy ember? - csodálkoztam, és fejben számolgattam, de nem jött össze.

- A nagyszülei, te és Ricsi – sorolta.

- És a szülei? - kérdeztem félve.

- Nem, ők nem - mondta komoran.

- Értem - biccentettem, felismerve, hogy ez kényes téma.

- Nagyon sokat jelentesz neki - tette hozzá, én pedig a gyomromban csapkodó pillangók tombolását figyelmen kívül hagyva elmosolyodtam. Húúú.

Cortez belépett a konyhába, és kérdően nézett felváltva a nagymamájára meg rám.

- Mehetünk?

- Persze álltam fel. - Köszönöm a baracklevet.

- Reni, ha további ciki sztorikat szeretnél hallani Cortezről, szívesen látlak! - szólt utánam a nagymamája, erősen azzal a szándékkal, hogy idegesítse. Elég haveri a viszonyuk, ami nagyon klassz.

- Mindenképpen - nevettem fel.

- Kiléptünk a házból, és sietve elindultunk a sulifelé.

- Nem is érdekel, hogy miről beszélünk? - kérdeztem, mert az ő helyében én majd meghaltam volna a kíváncsiságtól.

- Nem különösebben – felelte.

- És ha tényleg ciki sztorikat mesélt rólad?

- Nincsenk ciki sztorijaim.

- Mindenkinek vannak - ráztam meg a fejem.

- Pár deszkás baleset, max.

- Az nem ciki, hanem menő. Más. Tuti, hogy van – nógattam.

- Kilencszer láttam *A téglát*. Volt, amikor egymás után is megnéztem.

- Fogalmam sincs, mi az, de amennyiben nem Sparks írta nem lehet ciki, hogy ennyiszer megnézted.

- Nem láttad *A téglát* - döbbsent le.

- Nem.

- Pótoljuk - bólított.

- Rendben. Naa - váltottam vissza -, tuti, hogy van valami ciki sztorid.

- Neked? - kérdezett rá hirtelen.

- Beatlest hallgatok, olvasókörré járok, és szeretnék iskolaelső lenni. Soroljam még? - nevettem el magam.

- Nem, ez elég - röhögött fel.

- Te jössz - néztem rá. Cortez csendben gondolkodott, aztán megvonta a vállát.

- Jó, van egy.

- Na, végre! - sóhajtottam hálásan, remélve, hogy Corteznek is van egy LL (Lőjetelek Le!) szituja, és végre rajta is nevetethetnék.

- Életem összes kosarát tőled kaptam, úgy, hogy a felérjől még csak nem is tudsz - nézett a szemembe, mire annyira ledöbbsentem, hogy levegőt is elfelejtettem venni. Hirtelen leblokkoltam, nem tudtam, mit szóljak. Úgyhogy az első dolgot mondtam, eszembe jutott. Kár volt.

- Van egy Cortez-dobozom - szaladt ki a számon, afféle „mondok valamit, hogy oldjam a feszültséget” stílusban. Cortez rám meredt.

- Mi van?

- Semmi - sütöttem le a szemem.

- Milyen doboz?

- Semmilyen - legyintettem.

- Nem, nem - ragadta meg a karom, és visszahúzott, mert előresiettem. - Ezt meg kell magyaráznod.

- Csak, ha ezzel megnyertem a „ciki” versenyt.

- Nem tudom, miről van szó, de előre megajánlom.

- Kösz - sziszegtem kínosan.

Gyorsan elhadartam Corteznek, hogy van egy doboz, amibe begyűjtöttem minden vele kapcsolatos cuccot. Levelezés, puskák, rágópapír (pff), ajándék, szilikon karkötő, a rá emlékeztető dalok CD-je, mozijegy... Minden. Miután végeztem, Cortez hallgatott, én meg nagyon nagyon vártam, hogy reagáljon valamit.

Mi vannak a CD-n? - kérdezte hirtelen.

- Top sírós számok.

- Sírtál? - nézett mélyen a szemembe, és az arcán láttam, hogy ez érzékenyen érinti: totál elkomorodott.

- Csak egy kicsit - füllentettem. Azt azért mégsem mondhattam, hogy kiszáradtak a könnycsatornáim.

Cortez magához húzott, szorosan átölelt, és hosszasan megcsókolt. Ha esetleg ezzel a csókkal el akarta feledtetni velem az elmúlt évek szenvedéseit... Nos, sikerült. ☺ Kit érdekel már az?

Kicsit késésben voltunk, úgyhogy besiettünk a portán, betettük a kabátokat a suliboxba, átrohantunk az udvaron, egyenesen a tesiterembe. Én szaladás közben felvettem a szárnyaimat, így a tesiterem ajtajában álló két stúdiós elé már komplett jelmezben érkeztem.

- Cortez oké - szólt az egyikük, mert az ő jelmezét azonnal felismerték. Engem azonban feltartottak.

- Pillangó, te ki lennél?

- Nem pillangó! - kértem ki magamnak. - Egyébként pedig Júlia.

- Júlia? A könyvtárosnő?

- Nem! Shakespeare Júliája! *Rómeó és Júlia!* Ah! – sóhajtottam - Tök mindegy, fotós vagyok, engedjete be - adtam fel a próbálkozást.

- Mérnem' ezt mondog, Juli?

- Reni vagyok! Júliának csak beöltöztem - hadartam. A két stúdiós összenézett, és betessékeltek a

terembe.

Cortez röhögve bevárt, aztán együtt indultunk a lelátóhoz, li< megkeressük a többiekét. Útközben szembe jött *Indiana Jones*, két Sikoly-maszkos diák hosszú, fekete köpenyben és a *Holló*.

- Szia, Kata! - köszöntöttem.

- Szia. Kinek öltöztél? - csodálkozott.

- Hosszú - legyintettem. Úgyse tudja senki. - Klassz a sminked – dicsértem meg.

- Köszí.

- Köszí.

A lelátó harmadik sorából hangos füttyögés hangzott fel, mire odanézünk. Kétségtelenül megtaláltuk a társaságunkat. Andris és Robi *Wayne világa*-karaktereknek öltöztek, Jacques d'Artagnannak, a mellette ülő Gábor zöldre festett arccal ült, ő a *Maszkot* választotta kultfilmnek. Macu sárga alapon fekete csíkos ruhában Bruce Lee klasszikusa mellett döntött, Dave pedig szmokingban egy üres poharat tartva a kezében, a lányok között menőzött.

- Bond. James Bond - emelte felém a poharát, mire felnevettem.

- Találó. És ők? - mutattam a lányokra, akik hűségesen támaszkodtak Dave-nek. Mellesleg egytől egyig estélyiben voltak.

- Bond-lányok - magyarázta Dave.

- Ööö. De Bondnak filmenként egy partnere volt - utaltam arra, hogy a frissen kialakult hárem nem feltétlen egyezik a filmmel.

- Tudod, sok Bond-film készült, sok Bond-lánnyal...

- Aha. Értem. Kinga tud a dologról?

- Ó, már az érkezésemkor tartott egy feminista kiselőadást, aztán adott egy zsibit a karomba.

- Mi az a zsibi? - nevettem fel.

- Hirtelen ütés, ami az ideget érve hosszú zsibbadást okoz. Zsibi - magyarázta.

- Megérdemelted - mosolyogtam.

- Angyalka, már te is ellenem fordultál? - rázta a fejét.

- Nem angyal, Júlia! - kiáltottam.

- Az ki? - kérdezte Macu.

- A menzás nő, nem? - vágta rá Macu. Erre Jacques közölte, hogy a menzás nő valóban „Juliette”, én meg úgy döntöttem, feladom, nem magyarázok többet.

Zsolti lépett mellénk, aki szintén szmokingot viselt, rózsával a zsebében. Az arca olyan furának tűnt: valami nem stimmelt az állával.

- Veled mi van? - kérdeztem folyamatosan röhögve.

- Keresztapa - felelte helyette Dave. - Kitémte alul a száját, hogy hitelesebb legyen. Azóta nyáladzik.

- Pfüúj - fogtam a fejem nevetve. Zsolti felém tartotta a kezét, azt hiszem, azt szerette volna, hogy kezet csókoljak neki, de én inkább adtam egy zsepit, hogy törölje le az állát.

- Ott jönnek Ricsiék! Rohadt jól néznek ki! - szólt Macu, mire mindannyian odakaptuk a fejünket.

Virágék belépőjét óriási taps és füttyögés követte, mindenki őket nézte, és mosolyogva, többen nevetve kiáltottak oda nekik. Nos, valóban eszméletlen lett a szerkójuk. Virág a filmmel megegyező smiminkben, vörös, göndör parókában és kalapban lépkedett, bársonyfelsőben és csíkos gatyában, mellette Ricsi pedig lila öltönyben, fehérre mázolt arccal, festett monoklikkal a szeme körül szétkent rúzzsal a száján és zöld (!!!) hajjal. Joker a *Batman*ből. Elképesztően néztek ki.

- Héé - pattant hozzám Virág. - Hogy festünk? - mosolygott, és őt látva én sem bírtam abbahagyni a vigyorgást, annyira zseniálisan festett.

- Ti néztek ki a legjobban - mondtam őszintén.

- Annyit szenvedtünk a sminkkel. Csak Ricsiét egy óráig csináltam.

- Megérte. Mindjárt készítem a fotókat, oké? - szedtem elő a fényképezőgépet.

A tornaterembe folyamatosan érkeztek a diákok (Zorro, Jack Spahow, William Wallace a *Rettenhetetlenből*, szigorúan kék-minkkel, egy komplett *Mátrix* csapat stb.), és mindeni a belépő jelmezeseket fürkészte. Aztán megjöttek az a-s lányok is, akik kísérő híján négyesben érkeztek. Tarantino-karakternek öltöztek, volt ott fekete bubu paróka fehér blúzzal a *Ponyvaregényből* (Tami),

a másik három a *Kill Bill*t választotta. Legnagyobb bánatomra jól festettek, bár Edina ruháján Macu kissé felháborodott. Ugyanis ő is sárga alapon fekete csíkos ruhában jött, ahogyan Urna Thurman viselte az első részben. Hm. Ez kicsit kínos.

- Kinga merre van? - kérdeztem Zsoltit.

- Mmmm jmm mmm ő mmmba - mondta. Furán néztem, ahogyan letörli az állát, majd segítségkérően Dave-re pillantottam.

- A Don azt próbálta mondani, hogy mindjárt jön, csak tupírozza a haját a mosdóban.

- Ó, oké, kösz - nevettem fel.

Az egész terem nyüzsgött a klasszikus filmkarakterek jelmezeibe öltözött diákoktól, én pedig a gépemet kattintgatva álltam meg egy-egy társaság előtt, hogy lefotózzam őket. A *Gyűrűk urások* egymást átölelve műkardokat nyújtogattak felém, legalább három *Darth Vader* állt össze egy csoportkép erejéig, a horror részleget fotózva kicsit féltem (mindenféle hokimaszkos, műkéssel felszerelt kesztyűs, égett maszkos tag meredt rám), aztán az ajtó felé fordulva megláttam Kingát. Tornacipő, fekete leggings, letolt térdzokni, szürke, bő fazonú pamutpóló, ami lecsúszott a fél vállán, és a legjobb, a haja! Göndör, tupírozott, óriási térfogatú.

- Kinga, állati jó a jelmezed! Csinálok képet, jó? - szoltam mosolyogva.

- Jó - nézett rám szúrósan.

Kattintgattam párat, majd még egyszer megdicsértem, mert nagyon klasszul nézett ki.

- A tiéd sem annyira rossz. Unalmas, de ez jellemző rád.

- Felismerted? - csodálkoztam őszintén.

- Minek nézel engem? Persze hogy felismertem!

- Örülök. Virágékkal találkoztál?

- Igen - mondta, a tekintetét az enyémbe fúrva. - Nézd - túrt bele a hatalmas hajába -, ha esetleg nem én nyerek, akkor nyerjen ő.

- Hűű - bólintottam elismerően.

- Mondom, ha esetleg nem én nyerek! Esetleg.

- Értettem.

- Akkor legalább az osztályból valaki, és ne az a-sok.

- Jogos. Amúgy nem láttad Karcsit? Csinálnék róla képet – forgolódtam.

- A kis barátod hozta a formáját, és hobbitnak öltözött. Emiatt cipő nélkül jött be a terembe. Két perc után ráléptek a lábára. Ha jól tudom, röntgenre vitték a szülei - magyarázta.

- Sajnálom - szomorodtam el. Szegény Karcsi.

- Na, megyek, a tánc előtt még megnézem Zsoltit. Legutóbb, mikor láttam, inni próbált, de nem tudott a kitömött állától. Lehet, hogy azóta szomjan halt - sóhajtottam.

A stúdiósok felmentek az ideiglenesen kialakított színpadra, aztán mondták, hogy Máday kéri a tizenkettedikes Mónit, haladéktalanul jelenjen meg nála. Móni lakkcsizmában és miniruhában botorkált a lépcsőn, és röhögve elindult megkeresni az igazgatóhelyettest. A *Micsoda nő!* style kissé kiverte a biztosítékot Mádaynál. Előfordul.

Gépemet odaadtam Dave-nek, aztán a táncparketten beálltam Virág és Kinga közé. A *Rockafeller Skank* tánca indította a bulit, amit előre begyakoroltunk ebédszünetekben. Körülbelül húszan táncoltuk, de óriási sikerünk volt, a végén hatalmas ovációt kaptunk. Aztán elkezdődött a farsangi buli, a diákok a táncterre özönlöttek. Macskanő táncolt Willy Wonkával, Freddy Krueger Trinityvel, szóval mindenki megtalálta a helyét. Mi a lelátó harmadik sorában tömörültünk, és eszméletlenül sokat röhögtünk Ricsin, aki Zsolti állát ütögette, meg Cortezen és Dave-en, akik folyamatosan Andrisékat szívatták. A két rocker az udvarra járt ki sutyiba bagózni, Dave pedig folyamatosan hívogatta őket, hogy „most dobd el, azonnal!!!”. Persze végig vaklárma volt. Az eredményhirdetésnél a két stúdiós a mikrofon elé állva bejelentette a jelmezverseny győztesét. Virág és Ricsi nyert. Ahogy kimondták a két nevet, óriási tapsvihár tört ki, én pedig elkaptam Kinga tekintetét, aki egy pillanatra megfeledkezett magáról, és őszintén örült. Ez csak egy ezredmásodpercig tartott, rögtön utána adott egy „zsibit” Zsoltinak, aki szájtátva lenyálazta véletlenül Kinga pulcsijának az ujját.

A fényképezőgépet felkapva gyorsan leszaladtam a színpad elé, és csináltam pár felvételt

Ricsiről meg Virágról, aztán átmentünk a büfébe, hogy vegyünk valami kaját. Amikor visszaértünk éppen a Sum 41 *Still Waiting* című dalára ugráltak a diákok, mi meg felmentünk a sorunkba, és kiosztottuk a vásárolt ételeket, italokat. A székekre felpakolt lábbal, nem kis szemetet csinálva magunk körül (Andris és Robi ropival dobálóztak), lazán ücsörögtünk, és az eseményeket figyelve röhögtünk, nem keveset. Arról nem is beszélve, hogy kissé összekeveredtek a jelmezeink. Virág vörös parókája természetesen Zsoltira került, Jacques kalapjában Dave fotózta magát. Én Cortez zöld sapkájában ücsörögtem (☺), az angyalszárnyaim pedig Macuhoz kerültek, (azokkal mászkált, fogalmam sincs, miért. És a legjobb az egészben, hogy Kata felajánlotta, csinál rólunk pár fotót, úgyhogy lett egy halom csoportképünk.

Farsang: 5/5* - szuper volt, annyit nevettem.

Közös tánc: 5/4 - kicsit rontottunk, amitől Kinga ideges lett de összességében viccesre sikerült.

Cortez: 5/5* - ☺

Karcsi: 5/1 - este üzent, eltört a lábujja. ☹

Ricsi: 5/5 - annyit mondogatta, hogy „why so serious”, hogy most már meg kéne néznie a *Sötét lovagot*, ugyanis így nem értettem, hogy miért jó, hogy ezt mondta. És amúgy mit jelent? ☺

Jelmezek: 5/5* - A Szent Johannában mindenki komolyan veszi a bulik témáját, így a legkülönbözőbb ruhákkal és sminkekkel találkoztam ma este. A fotókat átnézve (204 készült) folyamatosan mosolyogtam, szenzációs képek lettek.

Máday: 5/2 - egész este rajtunk tartotta a szemét, bár csak *háromszor* jött oda, hogy fejbe csapja a vonalzójával Zsoltit és Dave-et. ☺

Bálint: 5/1 - beteg volt, ezért nem tudott jönni. Sajnálhatja, jó buli volt.

Február 14., hétfő

Ricsi tizennyolcadik szülinapja!

Amúgy a hétvége klassz volt, szombaton Petivel találkoztam, este Cortez átjött, és filmet néztünk (megnéztük *A téglát*. Hát, nem túlra nem tetszett), vasárnap meg anyuval voltam a Meteorológiai Intézetben, utána pedig elmentünk vásárolni. Ma ébredés után az első dolgom volt, hogy üzenjek Ricsinek, mert bár tudtam, hogy nemsokára találkozunk, gondoltam, jólesik neki, hogy azonnal eszembe jutott, ahogy felkeltem.

Egész hamar elkészültem (garbó pulcsi, farmer, bakancs, kabát, sapka, sál, kesztyű), és az uzsonnámat elrakva kimentem a házból. Cortez a kapunkban várt, és üdvözlésképpen kaptam egy „tegnap nem is találkoztunk” csókot.

- Hoztam neked valamit - kezdte, én pedig elhúztam a számat.

- Ööö. Azt hittem, hogy mi nem tartunk ilyen dolgokat... – nyögtem ki zavartan.

- Milyen dolgokat? - csodálkozott.

- Valentin nap, meg ilyesmi...

- Miért, Valentin-nap van? - kérdezte csodálkozva.

- Aha.

- Ja. Jó. Mindegy - emelt ki a táskájából egy filmet. – Nézd meg, ha akarsz.

- Hú, *A sötét lovag* - mosolyodtam el. Egyrészt a megkönnyebüléstől, hogy nem ajándékot hozott, másrészt meg, mert nem felejtette el, hogy említettem pénteken, hogy jó lenne megnézni. - Tetszeni fog ez neked?

- Nem, de nézd meg - mosolyodott el.

- Akkor nekünk nincs Valentin-nap?

- Nincs.

- Örülök - ismertem be. - De a suliban kapok Valentin-heti ajándékot?

- Szeretnél?

- Azt igen - vigyorodtam el.

- Akkor kapsz.

- Köszönöm.

A Szent Johannához érve már messziről láttuk Ricsit, egyrészt, mert a raszta hajából péntek óta sem tudta kimosni a zöld színezőt (huppsz), másrészt, egy papírkorona volt a fején. Természetesen ezt Virágtól kapta, a „Birthday boy” és az „I’m 18” kitűzőkkel együtt.

- Boldog születésnapot! - léptem hozzá, és szorosán megöleltem.

- Kösz. És az sms-t is.

- Na és, milyen érzés? 18. Nagykorú. Felnőtt... – töprengtem

- Klassz. Berúghatok legálisan - vihogott.

- De nem fogsz, mert példamutató diák vagy, és csak azért, mert nagykorú lettél, nem kezdesz el idiotán viselkedni, mivel tisztában vagy vele, hogy az iskola egyik legnépszerűbb tanulójaként azonnal követőid akadnának. Tehát maradsz absztinens - jelentette ki Kinga, ahogy mellénk lépett.

- Milyen színens? - forgolódott Ricsi.

- Az meg a másik fele, hogy papíron nagykorú vagy, de majd ha itt is megérsz - kopogtatta meg Kinga Ricsi halántékát - jelezni fogom neked. Addig maradsz hülyegyerek, teljesen mindegy, hány éves vagy.

- Éééés tegye fel a kezét, aki hallott már ennél szebb születési köszöntőt - mondta Dave, mire felnevtünk.

A fiúk azonnal témát váltottak, és Ricsi nagykorúságán röhögtek, Virág pedig mélyen Kinga szemébe nézett, és suttogott egy „köszí”-t. Értettem, hogy miért. Kingának totálisan igaza volt. Ricsi ugyanúgy példakép a suliban, mint Cortez és Zsolti vagy akár Dave. A négy fiú viselkedése kihat az összes tanulóra, ami nagy felelősség, ráadásul ők ezt észre sem veszik. Mi viszont igen. Amíg ők normálisak, a többi diák is az. Ez van. Az a-s lányok csapata érkezett meg, mindannyian elnyávozták Ricsinek, hogy „boldog születési napot”, aztán a menő csizmájukkal és derékban húzott kabátjukkal becsörtettek az épületbe, hogy terepszemlélet tartsanak.

Dave mesélt a hétvégi randijairól (egyik sem nyerte el a tetszését, de legalább látott két jó filmet), aztán mindannyian bementünk a portán. A belépőkártyánkat felmutatva beléptünk az aulába és kissé hátrahököltem. A sulirádióból üvöltött a Korn, ha jól tudom, éppen a *Blind című* száma ment.

- Pósa! - próbálta Máday túlordítani a zenét. - Megértem, fiam, hogy nagy nap ez a mai, de csak neked. Megoldható, hogy a rádióból ne a te kedvenceid szóljanak? Megőrülök tőlük!

- Máday néni, ne tessek már ilyet mondani. Ricsi ma tizenhét! Inkább tessek megölelni - tanácsolta Zsolti. Az egész aula zengett a röhögéstől.

- Na, tünés - intett le minket az igazgatóhelyettes, és ráförmedt az érkező tizedikesekre, akik, mondjuk, semmiről nem tehettek, de mindegy.

Valentin-hét kezdetével a diákok totál lázba jöttek, és a lépcsőn felfelé lépkedve idegtépő csörgésre lettem figyelmes. Amikor a második tanuló ment el mellettem műanyag gyöngy nyakláncal a nyakában, rájöttem, idén minden bizonyosan ez a menő. A suliboxom részébe dugott papírt kihúzával leolvastam a felhívást. Valentin-hét a Szent Johannában. Ajándékozz barátainak gyöngysort, és gyűjts be te is minél többet, hogy a te nyakadban lógó láncok csörögjenek a lehangosabban.

- Húúú - kerekedett el Virág szeme.

- Pontosan. Agybajt fogunk kapni péntekig - bólintottam.

- Veszünk? - vigyorgott Virág.

- Naná - értettem egyet azonnal, és egymás kezét fogva leszaladtunk a büfébe. A színes, műanyag gyöngysorokat abszolút jelképes összegért árulták (ahogyan a karkötőket és a post iteket az elmúlt években), úgyhogy Virággal felvásároltunk egy rakás láncot, és a terembe lépve azonnal osztogatni kezdtük.

- Születési napos kéket kér - tette fel a kezét Ricsi, én meg a tanári asztaltól odahajítottam neki.

- Szent Johanná-s Mardi Gras - tünődtem, miközben összevissza dobáltam a vásárolt darabokat.

- Kösz - biccentett Dave, és feltette a nyakába.

- Hé - léptem Cortez elé, remélve, hogy én adom neki az elsőt. Már volt a padján négy.

- Ezek kitől vannak? - csodálkoztam.

- Páran bejöttek, hogy ideadják - legyintett.

- Ó. Oké. Válassz - nyújtottam felé a kezem, amiben még lógtak láncok. Cortez elvett egy feketét, és kérdőn nézett rám, mint aki azt mondja: „ezt most tényleg fel kell vennem?”. - Igen. Ez a Valentin-hét... - vonogattam a vállam, mert olyan jópofa szokott lenni. Legalábbis az elején mindig.

- Na, végre! - ivott bele Zsolti a szénsavmentes ásványvizébe, majd felemelve az üveget, Dave felé bökött. - Végre Dave hordhat gyöngysort nyilvánosan.

- Elmész a fenébe - dobott Dave Zsoltinak egy tollat, aki megállás nélkül vihogott.

A teremben óriási röhögés hangzott fel, mindenki mondta a magáét, Cortezhez meg sorban érkeztek a diákok, hogy adjanak neki egy láncot. Csengetésig tizenkettőt kapott. Hű.

- Réni - fordult hozzám Jacques, és egy rózsaszín láncot tartott felém. Mosolyogva megköszöntem, és én is adtam neki egyet, miközben meghallgattam, hogy Zsák hogyan tervezi odaadni Flórának, vagy ahogy ő mondja, „Flórának” a vásárolt gyöngysort. Kinga lépett be a terembe, nyakában öt lánc csörgött.

- Tessék - nyomtam a kezébe az utolsót, mert már csak neki nem adtam oda.

- Köszönöm. Felteszem a többi közé - húzta gúnyos mosolyra a száját.

- Nincs mit - vontam meg a vállam, és a nyakamhoz érintettem a kezem. Virág és Jacques gyöngysora volt csupán rajtam, csak tőlük kaptam. ☺

Első szünetben már kezdett csörögni az egész folyosó, miközben a sulirádióból továbbra is Ricsi tiszteletére üvöltöttek a kedvenc számai. Senki nem mert szólni érte, de őszintén, csupán a fiúk élvezték a Korn-maraton, a lányoknak konkrétan megfájdult a fejük a sok hörgéstől. Nyelvtanon Kardos becsapta maga mögött az ajtót, és köszönés nélkül közölte az osztállyal, hogy „csapnivaló a helyesírásunk”. Zsolti benyögte, hogy „mer????”, mire Kardos kikelt magából.

- Nagy Zsolt a táblához, a többi némán figyel. A nyakláncokat levenni az óráimon, mert akit azon kapok, hogy csörgeti, azonnal elővesz egy lapot, és röpdolgozatot ír. Antai-Kelemen, ez főleg rád vonatkozik. Vedd le a kilónyi bizsut magadról. Elég volt ebből! - tett rendet az osztályban Kardos azonnal.

Cortez lerángatta magáról a láncokat, és az asztalára csapta. Nagyon sokat kapott, de tényleg. Ricsi is kibújt a gyöngykötegből, és Cortezhez hasonlóan nagy zajjal félretette. A többiek még alig kaptak úgyhogy viszonylag csendesen szabadultak meg a csörgő daraboktól. Ilyen jó hangulatban telt a magyaróra, Zsolti egyest kapott a feleletére, amitől Kardos még idegesebb lett, úgyhogy csengetésig lapítottunk.

Ebédszünetben Kinga odalépett Cortezhez, és suttogva megszólalt.

- Vidd ki Ricsit.

- Jó. Lehívom a büfébe.

- Nem, az nem jó, meglátja a tortáját! - rázta a fejét.

- Akkor hová hívjam? - kérdezte Cortez.

- Hívd ki magaddal a mosdóba.

- Kinga! Lehet, hogy a lányok együtt járnak mosdóba, de mi általában megoldjuk egyedül is - közölte.

- Nem érdekel! Hívd el!

Cortez zavartan beletúrt a hajába, aztán elröhögte magát.

- Felőlem - mondta, majd Ricsi felé nézett. - Megyek a mosdóba. Jössz?

- Mi van? - kérdezte Ricsi elképedve.

Én visszafojtott nevetéssel néztem őket, majd segítségkérően Zsoltihoz fordultam, aki szerencsére kapcsolott.

- Én megyek veled.

Ricsi összevissza kapkodta a fejét, végül feltápászkodott.

- Akkor menjünk együtt - hagyta rájuk.

- Kell még valakinek? - kiáltotta Zsolti. Az egész osztály felröhögött, mire mindhárman kimentek a teremből.

Kinga azonnal akcióba lépett, leküldte Jacques-ot a büféb tortáért (Jacques készítette tegnap, direkt Ricsinek), Virág kirohant a folyosóra a szekrényéhez, amiben a rajzát rejtette el, Dave pedig a táskájában turkált, végül elővett két gyertyatartót, ezen totál ledöbbsentünk, Kingával együtt értetlenül néztünk.

- Dave, mi a fenét csinálsz? - kiáltotta Kinga idegesen.
- Hoztam gyertyát - felelte tök természetes arccal.
- Ezek hanuka gyertyatartók!
- Azt mondtad, hozzak tizennyolc gyertyát. Ez annyi!
- Te akkora idióta vagy! Gyertyát, a tortára! - fogta a fejét Kinga.
- Óóó - esett le Dave-nek. - Ezt találtam otthon. Bocs - vonogatta a vállát.
- Mindegy. Jó lesz ez is - sóhajtotta Kinga idegesen. Megrezgett a zsebemben a telefonom, mire előkaptam, és megnéztem az sms-t.
- Cortez kérdezi, hogy meddig kell a vécében lenniük Ricsivel, mert már kicsit kellemetlen...

- Jöhetnek - biccentett Kinga, amikor befutott Jacques a tortával.

Gábor az ajtóban állt, majd amikor a három fiú visszaért, becsukta utánuk az ajtót, hogy senki ne jöhessen be. Ricsi, amikor meglátott minket, totál leblokkolt, és kérdően nézett körbe. Az egész osztály ott volt, és boldog születnapot kívánt neki, majd Jacques az orra elé nyomta a tortát.

- Kösz - bólintott Ricsi zavartan. - Mindent - tette hozzá, majd megölelte Virágot ölelte át, aztán sorban engem és Kingát, végül megköszönte a többieknek is (őket értelemszerűen nem ölelte meg) - Amúgy - kérdezte, felocsúdva a döbbenetből - mi ez a két hanuka gyertyatartó?

- Tudtam! Tudtam, hogy észreveszi! Dave, te akkora hülye vagy! - gyilkolta meg Kinga a meghitt hangulatot azonnal, és vitába kezdett Dave-vel, aki továbbra is azzal védekezett, Kinga gyertyát kért, ő pedig hozott.

- Tortaaaaa! - üvöltötte hirtelen Andris, aztán odaugrott a padon lövő kis, kerek tortához, és teljes arccal belefejtelt. Macu az egészet vette kamerával, bár kicsit remegett a keze a röhögéstől.

- Ne, már, azt Jacques készítette! - szóltam szomorúan, amikor példáját követve Robi is belenyomta az arcát a sütibe.

Jacques annyira nevetett, hogy a szemét törölgette közben, úgyhogy nem viseli meg túlságosan, hogy tönkrement a sütije. A két rocker viselkedése után nem volt kérdés, hogy megindul a kaja csata. Még este, fészülködésnél is találtam piskótadarabot a hajamban. Na mindegy. A lényeg, hogy Ricsi örült, sikerült meglepnünk, és őszintén jólesett neki, hogy gondoltunk rá. Más kérdés, hogy pont úgy sikerült az egész, ahogy az osztályunktól várható. Este a laptopomra feltöltött képeket átküldtem Ricsinek és Davenek, közben meg belelestem a felvételekbe. Kábé ilyenek lettek: Andris tejszínhabos arccal. Virág Ricsit öleli át, az utóbbin papírkorona van. Kinga gyertyatartóval kergeti Dave-et. Cortez és Ricsi nyakláncokkal dobálózik. Zsolti Csontváz Carlost eteti tortával. Cortez és Macu röhögnek Robin, aki két kézzel tömi magába a piskótát. Jacques mosolyog, mögötte Zsolti készül megdobni őt. Jacques már nem mosolyog, mert megijedt a találattól, a háttérben Zsolti röhög. Én, ahogy letörölöm *A katedrális* fedeléről a tejszínhabot (☺). Cortez, Ricsi, Virág és én ülünk a padokon, a háttérben Kinga és Zsolti veszekszik. Karcsi benyit a terembe, de felé repül egy tortaszelet. Karcsi becsukja az ajtót, kívülről. ☺ Hát, valahogy így telt a nap.

Ricsi: 5/5* - tizennyolc lett. Woow. ☺

Valentin-hét: 5/4 - a kilencedikesek izgatottan susognak, nekik ez nagyon új. Mi csak vásároltunk egymásnak egy-egy darabot, így nap végére nekem lett 13 darab. Az osztályon kívül még Karcsi és Kata vett nekem, én pedig nekik.

Sulirádió: 5/2 - a Korn-nap megtette a hatását, szétmegy a fejem. Fogalmam sincs, hogy tudja ezt Ricsi ennyit hallgatni, de le a kalappal előtte. Én harmadik szünetben kibuktam, pedig még messze volt a nap vége.

Olvasókör: 5/5* - Karcsi a *Narnia krónikáit* olvassa, úgyhogy ő tartotta a mai szakkört. Érdekes volt, nekem nagyon tetszett.

Sötét lovag: 5/2 - pech, apu kora este meglátta a szobámban a filmet, és azonnal meg akarta nézni.

Én *A katedrális* akartam olvasni, de annyira odavolt, hogy szeretné látni, hogy végül megnéztem vele. Nos, neki nagyon tetszett. Ennek örülök. A többi no comment.

Február 15., kedd

A mai nap címe hivatalosan is: „Dave kontra Barka”. Azon túl, hogy a többiek remekül szórakoztak az órán, sajna totálisan elvágtuk magunkat, szerintem egész évre. Természetesen én nem tehettem semmiről, de ez általában így van. Viszont az osztály tgyaként rám is vonatkozott az „elegem van belőletek”, „hogya képzelitek?”, vagy éppen a „11/b, szégyelljétek magatokat!” szidalom. Csengetéskor a tanárnő bejött a terembe, és kezdésnek feltett pár ismétlő kérdést. Ez így rendben is volt, csak aztán kezdett kissé monoton lenni, hogy minden kérdésre Kinga és én tettük fel a kezünket és adunk választ, a többiek pedig kulturáltan unatkoznak. Ezért Barka taktikát váltott, és elkezdett név szerint kérdezgetni. Zsoltitól a „passz”, Corteztől a „fogalmam sincs”, Ricsitől „he?”, Macutól pedig a „miért én kaptam a japán kérdést? Ez diszkrimináció! Hahaha” feleleteket hallhattunk, amin már eleve jól szórakozott az osztály, aztán a tanárnő Dave-re nézett.

- Felmayer, mikor volt a Rákóczi-féle szabadságharc?

Dav felnézett a telefonjából (!), és indulatosan megrázta a fejét.

- Azt nem tudom, de egy biztos. Nem kaptam róla értesítést!

- Tessék? - kerekedett el a tanárnő szeme.

- Így van - bólogatott Dave, mi pedig visszafojtott nevetéssel hallgattuk. - Nem tudom, mikor lehetett, de nem hívtak meg rá, márpedig igen sok meghívást kapok. Úgyhogy utánanézek ennek a Rákóczi tagnak, és ha bebizonyosodik, hogy szándékosan nem küldött értesítést, én egész egyszerűen kitörlöm az ismerőseim közül - magyarázta Dave. Az egész osztály röhögött, a tanárnő arcszíne pedig kezdett váltokozni. Először elfehéredett, aztán bevörösödött. Hú, elég ijesztő volt.

- Felmayer! Kifelé!

- Tessék? - csodálkozott Dave.

- Kifelé az órámról!

Dave értetlenül felállt, aztán a telefonjával együtt kisétált a teremből. Barka becsapta utána az ajtót, és dühösen meredt ránk.

- Hallatlan! - csóválta a fejét megbántva. A következő pillanatban Zsolti előszedte a zsebében rezgő mobilt, és körbenézett.

- Dave azt kérdezi, hogy kérünk-e valamit a büféből - mondta.

- Én egy kakaós csigát - tette fel a kezét Virág, megfélemedezve arról, hogy éppen őra van, és a tanárnő már így is kiborult.

- Kóla - tette fel a kezét Cortez.

- Én egy tejeskávét - kiáltotta Macu, Zsolti pedig lázasan sms-t írt.

- Mindennek van határa! - csapta le a naplót hirtelen Barka az asztalra, aminek hatására elcsendesedtünk.

A tanárnő kirozott a teremből, gyanítom, Dave után sietett, aki, mivel nem kapott instrukciót, hogy mit tegyen a szabad idejével (Mádayhoz kellett volna mennie), egyenesen a büfébe indult. Szünetben természetesen a teremben kellett maradni, mert érkezett egy meglepetésvendégünk. Tadamm, és már be is lépett Máday.

- 11/b! - kiáltotta, és az éppen nyíló ajtó felé nézett. Karcsi bedugta az orrát, majd látva, hogy ez most annyira nem alkalmas, sebesen vissza is csukta az ajtót. - Elegem van belőletek! - közölte Máday szigorúan. - Mindenki elővesz egy papírt, és leírja „Órán fegyelmezetten viselkedem, és nem szemtelenkedem a szaktanárokkal!”.

- Kész van - nézett fel Kinga, aki már sebesen le is firkantotta a mondatot. Én még csak el sem kezdtem.

- Nagyszerű. Akkor folytasd - meredt rá Máday.

- Meddig? - horkant fel Zsolti unottan.

- A héten - húzta el a száját gúnyosan az igazgatóhelyettes.

- Miii? - kapkodta a fejét Andris, én meg közben halkán súgtam Jacques-nak, hogy miről van szó.
- Így van. Szünetekben a teremben maradtok, és írtok. Pénteken beszédem. Lehet kezdeni - tapsolt egyet Máday, afféle „gyerünk, mire vártok?” stílusban.

- Máday néni, és aki analfabéta? - nyújtogatta a karját Zsolti.

- Nagy Zsolt, biztosan magadra gondoltál. - vetett rá lesajnáló pillantást Máday. - Ez esetben javaslom, hogy minél előbb kezdj el írni tanulni. Akinek nincs péntekre minimum egy teleírt füzet az hétfőn nálam kezdi a napot, és garantálhatom, megtanulja leírni ezt a mondatot!

Az igazgatóhelyettes kiment, mi pedig riadtan néztünk össze. Teremfogság. Pfff. Előszedtem egy spirálfüzetet, és írni kezdtem, a többiek pedig hözöngtek, mert mindenképp ki akartak menni szünetre. Az a-s lányok néztek be hozzánk (a fiúknak hoztak nyakláncokat), Dave pedig azonnal üzletelni kezdett.

- Tami - ölelte át a vállát azzal a tipikus „kéne egy kis segítség” mozdulattal. - Nincs kedved írogatni?

- Nincs - felelte egyszerűen.

- Akkor hasztalan az ittléted - legyintett, mire mindenki felnevetett.

Eközben Virág két tollat fogott a kezében, és megpróbált „duplán írni”, hogy rögtön két sora teljen be, Zsolti Kingát gyözködtte, indigó papírra írjon, és a másolt oldal lehetne az övé (☺), Andris és Robi elkapták Karcsit, és befogták „dolgozni”, Jacques és Gábor sebesen írtak, Cortez zenét hallgatott, Macu akkora betűkkel írt, hogy egy oldalra csupán egy fél mondat fért ki, Ricsi úgy döntött, hogy majd délután fénymásol. ☺

Hát, így jártunk ma. Eközben a suliban tombolt a Valentin-hét. A diákok minden lépése örült csörgéssel járt, de mi ebből nem sokat érzékelünk. Az új teremfogság miatt nem mehettünk ki szünetre, így az osztályban maradtunk, és elfoglaltuk magukat. Üvöltött a tévé, a telefonokból üvöltött a zene, Andris és Robi is üvöltött (ők szoktak csak úgy), üvöltött a sulirádió is, meg időnként Kinga. Klassz nap.

Utolsó óra után Cortezzel indultam haza, a kapunkban pedig elbúcsúztunk holnapig, mert ma már nem találkoztunk. ☹ Ugyanis Virág megkért, hogy menjek át hozzá kora este, vigyázni az öccsére amíg az apukája és Kriszta elmennek valahová. Persze örömmel mondtam igent, egyrészt, mert Virággal mindig nagyon szívesen lógok együtt, másrészt, elég régen láttam Benit. Éppen elindultam, amikor megsörrent a *Cápa* zenéje a zsebemben.

- Renáta! - szólt bele Kinga köszönés nélkül. - Úton vagyok feléd. Kell a memóriakártyád.

- Miért? Átküldöm e-mailben a képeket - válaszoltam zavartan.

- Márpedig nekem az nem felel meg. Gondolkoztam, és vagy el kéne küldened mindet, ami az esetekben egy évig is eltarthat, tekintettel arra, hogy műszaki analfabéta vagy, a másik variáció, hogy csak pár fotót küldesz, de akkor azt te választottad ki. Ami természetesen nekem nem jó. Így kérem a memóriakártyád.

- Jó. De éppen Virághoz megyek, odajönnél érte?

- Miért mész Virághoz? - kérdezte, és hallottam a hangján, hogy megdöbbsent.

- Mert áthívtam? - kérdeztem vissza.

- Mond neked az a fogalom valamit, hogy tapintatlanság?

- Most mi bajod? - csodálkoztam. Kinga totál kiszámíthatatlan, sose tudom pontosan, hogy mi baja van.

- Az, hogy hárman vagyunk a szövetségben! És ha megpróbáltok kihagyni, akkor kizárlak titeket!

- Akkor egyedül lennél a „szövetségben” – nevettem el magam önkéntelenül is.

- Nem vagy vicces! Nézd, én a népszerűségemet teszem kockára azzal, hogy veletek mutatkozom. Az a minimum, hogy engem is hívtok, ha programotok van!

- Kinga, ez nem egy program. Vigyázunk Benire, kábé másfél óra...

- Hát jó - duzzogott tovább. - Ezennel hivatalosan is feloszlatom a triumvirátus!

- Ááá, még neve is volt a szövetségünknek? – mosolyogtam.

- Ne humorizálj, Renáta, nem áll jól!

- Kinga, állj le - sóhajtottam a telefonba, miközben becsuktál magam mögött a kaput. - Gyere át

Virághoz, ott megbeszéljük.

- Nem szívesen megyek. Engem nem bír az a gyerek – közölte.
- Beni? Még nincs egyéves. Hogy érted, hogy nem bír?
- A múltkor olyan furán méregetett. Nem tetszett a tekintete.
- Kinga. Te örültél vagy - jelentettem ki, aztán ismét megkértem, hogy jöjjön át Virághoz, ahol majd mindent megbeszélünk.

Kinga természetesen jött, és kiselőadást tartott arról, hogy ha már úgy alakult, hogy nap mint nap kénytelen velünk együtt mutatkozni, akkor meg ne próbáljuk kihagyni a programokból. Ez tőle valami olyasmit jelenthet, hogy megszokta a társaságunkat, és bár sose vallaná be, még magának se, de talán kedvel is minket, úgyhogy rosszul esik neki, ha őt nem hívjuk. Ha ezt így vesszük, akkor pozitív. Ha úgy vesszük, ahogy mondta, akkor persze negatív, de szerencsére nekem már van Kingához egy automatikus fordítóm, így a hallott szöveget azonnal konvertálja az agyam. Az pedig, hogy Beni miért sírja el magát Kinga közelében... Nos, talán a kisgyerekek nem szeretik, ha eszelős tekintettel vizslatják őket vagy ha kockacukrot akarnak adni nekik. Mert bár Kinga igazán jól ért a lovakhoz, az emberi kapcsolatok terén még nem remekel. ☺

Teremfogság: 5/2 - már megint. ☹

Írás: 5/4 - jól haladok, becsületesen írtam minden szünetben.

Valentin-nyaklánc: 5/3 - ma kaptam két újabb darabot, fogalmam sincs, kiktől, még sose beszéltem velük. De a két lány adott Corteznek is, úgyhogy gondolom, azért kaptam én is.

Beni: 5/5* - csoda aranyos kissrác, és minden bizonnyal masszív idegrendszere lesz, ha felnőtt, ugyanis a kedvenc játéka egy Ricsitől kapott Slipknot gumibaba, amit gyanútlanul rágcsál. Érdekes.

E-mail: 5/5 - Justine írt, volt síelni a sulijával, küldött egy csomó képet. ☺

Bálint: 5/5 - hozott nekünk élelmet a büféből, mivel mi csak i mosdóig mehettünk ki. Pfff.

Február 16., szerda

Cortez a kapunkban várt, úgyhogy sietve mentem ki a házból. Tegnap kora délután láttam utoljára, ami már tizenhét és fél órája volt. Majdnem egy nap! Jó, persze este beszélünk telefonon, de az mégsem olyan. A kapcsolatunkat egyébként nehéz egészségesen kezelni, legalábbis nekem, mert szívem szerint huszonnégy órát tölténék vele, és szinte fizikai fájdalmat érzek, ha nem lehetek mellette, de persze az agyam okosabb fele ezt abszolút ellenzi. Főleg azért, mert amúgy helytelenítem a „fojtsuk meg egymást” típusú együtt járást, hiszen a kapcsolatunk előtt is mindkettőnknek teljes élete volt, és amióta együtt vagyunk, próbáljuk öszszepasszítani a régit az újjal. Ami, mellest, remekül működik, csak hát ott van az agyam kevésbé okos fele, ami folyton folyvást azt sulykolja belém, hogy Cortez nélkül egyszerűen nem vagyok egész. Kettőnk közül egyébként, azt hiszem, ő irányítja jobban a dolgokat, ragaszkodik ahhoz, hogy sulis után tanuljak, hogy az együtt töltött idő ne legyen „káros az életemre”, hogy szünetekben olvassak, ahogy szoktam, és hogy a barátaimra is maradjon elég időm. Ennek tudatában Cortezről kijelenthetem, hogy elképesztően önzetlen ember, amitől csak még inkább szeretem. Mindig azt helyezi előtérbe, hogy nekem mi a jó, akkor is, ha ezzel egyébként nem mindig értek egyet. Hát, így csattanok ki a boldogságtól, kábé.

-Mit csináltál tegnap? - érdeklődtem, miután elindultunk a suliba.

- *Entourage-t* néztem. - felelte.

- Az mi?

- Sorozat. *Törtetők* - mondta, majd amikor látta, hogy életemben nem hallottam még róla, elmesélte, hogy miről szól, meg hogy ez az egyik kedvenc sorozata. Cortez egyébként kábé úgy van a filmekkel és sorozatokkal, mint én a könyvekkel. Van vagy ezer kedvence, és mindig az a legjobb, amit éppen néz. ☺

Amikor befejezte és tudomásul vette, hogy nem kaptam kedvet hozzá (nincs időm sorozatokra,

mert akkor mikor olvasnék?) már szinte odaértünk a sulihoz. A Szent Johanna felé igyekvő diákok hangosan csörögtek, a nyakakban lógó nyakláncmennyeiség összekoccanva igen nagy zajt csapott. És még csak a Valentin-hét harmadik napja van.

- Na, végre - csapta össze a kezét Dave, amikor meglátott minket. - Hol voltatok eddig?
- Mindig ilyenkor jövünk - feleltem csodálkozva.
- Tudom, de küldtem egy fontos üzenetet Facebookon. Miért nem reagáltok? - idegeskedett.
- Én nagyon rég nem néztem - vontam meg a vállam, aztán Cortez felé fordultam.
- Ha fontos, hívj fel - mondta, szerintem jogosan.
- Mi az, törölni fogjátok magatokat? - döbrent le totálisan mert ez számára olyan lehetett, mintha azt mondtuk volna, „áramszünet”. Dave köztudottan ettől a szótól retteg a legjobban.

- Nem, de nem nagyon használjuk - válaszolt Cortez, a nevemben is.
- Miéért? - dramatizálta túl Dave a helyzetet.
- Mert akivel akarok, beszélek. Pár naponta belépek, visszajelölöm aki bejelölt, és ennyi. Nem fogok ott lógni egész nap. Minek?

- Mert lemaradsz!
- Miről? - nevettem el magam hitetlenül.
- Mindenről.
- Ez hülyeség - ráztam meg a fejem. - Nekem alig van ismerősöm, a neten sem gyűjtök többet, csak hogy legyen egy jól hangzó szám. Nem játszom virtuális játékkal, nem lájkolgatók, nem szeretnék fotókat megosztani mindenkivel, nem akarok helyzetjelentést adni arról, hogy éppen mit csinállok, mert akit érdekel, az megkérdezi.

- Kétlem, hogy bárkit is érdekelne - lépett hozzánk Kinga Zsoltival. - De valójában van valami abban, amit Renáta mond. Én sem használom már egyik közösségit sem, mert nem látom értelmét. Akárhányszor belépek, Virág értelmetlen kiírásaival van tele a fal, ha akadna is egy fontos információ, az bizonyára eltűnne a sok lájkolás és szivecske meg idióta taggelés miatt. Ráadásul, és ez a legfontosabb, nem másoknak élem az életem, hanem magamnak, ergo nem osztom meg a napom legapróbb pillanatát is egy halom emberrel, mint egyesek. - nézett Dave-re és Macura, akik Kinga beszéde alatt is mobilról Twittereztek.

- Hát ezért nem jelezte vissza a flashmob meghívásora - csóválta a fejét Dave, miután észrevette, hogy már senki nem beszél.

- Lesz flashmob? - kérdezte Ricsi, egy raszta tincset tanulmányozva.
- Lesz bizony. Én szerveztem. Péntek reggel, háromnegyed nyolc. Helyszín, Szent Johanna-aula. Szigorúan titkos, összesen tizenöt embert hívtam résztvevőnek.

- De jóóóó! Lefagyós lesz? - ugrándozott Virág, és szemmel láthatóan mindenkit feldobott a téma. Én meg értetlenül kapkodtam a fejem. Mi van???

- Mi az a flashmob? - suttogtam Corteznek.
- Villámsődület - magyarázta, fél karral átölelve a vállam.
- Tessék, itt van egy - nyomta Dave elém az iPhoneját, mire mindenki körénk állt, és a kijelzőt figyelte.

Aha! Most már értem. Szóval ez ilyen csoportos megmozdulás, amikor egy pillanat alatt hirtelen mindenki megáll, abban a pózban, amiben éppen van, és úgy marad. Mintha leállítanának egy filmet vagy éppen lefagyna a rendszer. A mutatott videó iszonyúan tetszett, tők jópofa volt, ahogyan a résztvevők tényleg megdermednek, és nem mozognak.

- A legfontosabb, hogy komolyságot kérek! Virág, ezt főleg neked mondom. Nem röhögheted el! - közölte Dave.

- Úúú, megpróbálom, de olyan vicces - töprengett Virág.
- A többieknek szerintem menni fog. Két kamerával vesszük és toljuk fel a netre. Úgyhogy készüljétek. Klassz lesz - mosolygott Dave.

Szóval péntekre megint kitaláltak valamit, amivel döbbenetet kelthetnek és vélhetően kiboríthatják Mádayt. Szép tervek. ☺

Emelt franciával kezdtünk, Monsieur Durand egész órán diktált, aztán következett a várva várt

duplamatek, amikor is Gazdag tanárnő úgy döntött, megkérdezi Virágot, mit tud a gráfokról. A válasza igen egyszerű volt, visszakérdezett, hogy „giráf?“, mire mindenki felröhögött. Sajna Gazdag nem volt humoránál, úgyhogy a táblánál folytatódott a felelés. Minden energiámmal és idegszálammal Virágra koncentráltam, mutogattam, súgtam, kalimpáltam, tátoztam, ééééé! Kettést kapott! Éljen, éljen!

Szünetekben Bálint, Karcsi és Kata is látogatást tett a termünkben, az előbbi a fiúkkal ökörködött, az utóbbi kettő pedig az én padom köré gyűlt, és nézték, ahogyan írok. A többiek annyira nem erőltették meg magukat, a büntetésből kapott feladattal, azonban remekül haladtak. Naná, Cortez a nagymamájával íratott pár oldalt tegnap este, Dave az apukája titkárával(!), Ricsi és Virág nyomtatgattak maguknak jó pár oldalt, Andris és Robi befogták Karcsit, Zsolti pedig közölte, hogy „ő beadja Kinga füzetét“. Amiből persze örült nagy vita lett, de hát tőlük ezt már megszoktuk. Utolsó órán, infón Tölgyessy kiadta az anyagot házinak, aztán elfoglaltuk magunkat. 21. századi diákok lévén mindenki megtámadta a netet, a szokásos WoW, YouTube, Facebook, játék és blogok megnyitása közben én rámentem a gyakorikérdésekre, és válaszoltam. Büszkén jelentettem be a többieknek, hogy az oldal látogatói szerint kilencvenhat százalékban hasznos válaszokat adok, de nem hatotta meg őket. Pedig szerintem ez tök jó. De, mindegy. Azért két válaszirás közben időt szakítottam arra, hogy meghallgassam Virág számát, Amy McDonaldtól a *This is the Life*-ot. Egyébként tényleg klassz dal, majd megnézem a szövegét, hogy miről szólhat.

Hazaérve megcsináltam a házikat, meg mindent megtanultam etikára (Vladár szeret feleltetni), aztán segítettem anyunak, mert gofrit próbált sütni. A mindmegette oldaláról leszedett recept és kép egyáltalán nem hasonlított arra, amit anyu produkált, de ha lekentük nutellával, akkor legalább nem látszott, hogy mennyire nem tűnik gofrinak az a dolog, ami elkészült. Cortez fél hat körül jött át, úgyhogy sietve ajtót nyitottam.

- Ez mi? - kérdezte, a kezemben tartott „fegyvernek minősülő tárgyat“ fürkészsze.

- Gofri. Kérsz?

- Nem baj, ha nem? - mosolyodott el.

- Nem. Megértem - bólintottam.

A szobámban leültem a babzsák fotelembe, Cortez pedig felemelte a másikra dobott könyvem, és felém nyújtotta.

- Ó, köszö - vettem el *A katedrális*, és felnyújtózva az asztalomra tettem.

- Nem nagyon haladsz vele - jegyezte meg.

- De, csak most szünetekben írni kell, nincs időm rá.

- Nyugodtan olvass.

- Nem fogok olvasni, amikor átjöttél!

- Miért?

- Mert az... fura lenne.

- Tehát szerinted muszáj beszélni. Mindig.

- Nem, csak... - tűnődtem el.

- Reni, átjöttem, hogy együtt legyünk.

- Tudom - mosolyodtam el.

- Úgyhogy felőlem olvashatsz.

- És akkor te mit csinálsz? - csodálkoztam.

- Ne aggódj - mutatott fel egy DVD-t. Szóval én is és ő is azt csinálja, amit akkor tennénk, ha külön lennénk. De ha megy együtt is, akkor miért ne.

Cortez betette a sorozatot a DVD-lejátszóba, én meg fellapoztam *A katedrális*.. Talán nem túlzás, hogy számomra ez a legideálisabb délután. Cortez és könyv. Hűü. ☺

Teremfogság: 5/3 - ebédszünetben a fél suli nálunk lógott. Mondtam is Virágnak, hogy „ha Mohamed nem megy a hegyhez...“. Erre ő csak azt kérdezte, hogy az ki, Zsolti pedig rávágta, hogy akkor „tengerszinten“ marad. Na, mindegy.

Gofri: 5/2 - fáj a gyomrom. Létezik, hogy gumi került bele? Elég nyúlós volt.

Apu: 5/4 - délután, amikor Cortez itt volt, rutinszerűen „csekkolt” minket, de miután látta, mit csinálunk, megnyugodott és kiment. ☺

Nyaklánc: 5/1 - na, most már fáj a fejem a csörgéstől.

A katedrális: 5/5 - nagyon jó könyv. Az egyik kedvencem.

Cortez: 5/5*** - azt hiszem, örülten szerelmes vagyok.

Február 18., péntek

Az előre meghirdetett és titokban megszervezett flashmob regle. Hihetetlenül vicces volt, és ami a legfontosabb, sikerült komolyan megcsinálnunk, és senki nem nevette el magát! A sulis előtt még egyszer utoljára megbeszéltük, hogy mi lesz a feladat, aztán együtt, mindannyian bementünk az aulába, és szétszóródtunk. Pontban hét óra negyvenöt-kor Dave belefújta a sípjába, mire a Jeanne d'Arc-szobor mellett álló Máday odakapta a fejét.

- Felmayer, mi volt ez? - kérdezte, de addigra már mindegy volt. Dave síppal a szájában megmerevedett, és úgy maradt, Macu felé fordulva fagyott le teljesen.

Vele egy időben a büfében álló Zsolti megtorpant, és bár végeztek, ő nem mozdult. Mellette Kinga a táskájában matatott, a sípszó hallatán pedig úgy maradt. Az aulában ácsorgó Gábor és Jacques egymás felé fordulva beszélgettek, és egyszer csak „lefagytak”, mögöttük Andris Robival rángatták egymást, majd úgy ahogy voltak, megtorpantak. Bálint egy alufólia labdát dobott a kukába, ő így állt meg, félig lehajolva. Ricsi Virággal egymást átölelve merevedett meg. ☺ Móni az egyik végzős fiúnak (István, alias Sztív) adott át egy füzetet, ők is leblokkoltak, csakúgy, mint Cortez és én. Mi egymás kezét fogva vágtunk át az aulán amikor meghallottuk a sípszót, így lépés közben megálltunk és nem mozdultunk többet.

- Mi van itt? - kapkodta a fejét Máday, a többi diák pedig csodálkozva forgolódott. A két stúdiós telefonnal járkált körülöttünk (az egészset vették), én meg nagyon erősen koncentráltam, hogy ne érezzék készletet arra, hogy megvakarjam az orrom.

Mindannyian, akik részt vettünk a flashmobban, totálisan lefagytunk, mindenki egy pózban ragadt, és a pislogáson kívül semmilyen életjelet nem adott. A suliba érkezők csodálkozva figyelték, hogy mi történik. Farkas tanárnő mosolyogva megbökte Zsoltit, aki továbbra sem mozdult, Monsieur Durand elismerően lintott, Karcsi pedig a szemüvegét megtörölve ellenőrizte, hogy jól látja-e, hogy tizenöt ember, úgymond, „megdermedt”. Az a-s lányok susogtak, a kilencedikesek a láncukat csörgetve forgolódtak, Kardos maga előtt összefont karral állt, és nézett minket. Máday pedig folyamatosan üvöltött, hogy „fejezzük be”. A két perc leteltével (ennyit tervezett az akcióra Dave) újból megfújta a szájában lévő sípot, mire mindenki egyszerre megmozdult, mintha mi sem történt volna, folytattuk, amit éppen abbahagyunk. Zsolti előrébb ment a büféablakhoz, Kinga kivette a táskájából a szőlőzsírt, Macu Dave után indult, Gábor és Jacques felmentek a lépcsőn, Bálint kidobta a szemetet, Andris és Robi tovább ráncigálták és lökdöstek egymást, Móni odaadta az osztálytársának a füzetet, Ricsi elengedte Virágot, Cortez pedig a kezemet fogva elindult fel, a terembe. A Szent Johannába visszatért az élet, mire mindenki hangos tapsban és füttyülésben tört ki, a tanárok közül is sokan elismerően tapsoltak, sőt a gondnok, aki kijött a fülkéjéből, hogy megnézze, mi történik, szintén mosolyogva bólogatott. Máday a szemetet forgatva közölte, hogy „elege van belőlünk”, majd ráförmedt a stúdiósokra, hogy azonnal fejezzék be a kamerázást. ☺

A terembe felérve szakadtunk a nevetéstől, Dave pedig mindenkit megdicsért, amiért sikerült komolyan vennünk a feladatot.

- Viccelsz? Színjátszós vagyok, és pantomimművészetet tanulok. A minimum, hogy két percig mozdulatlan tudok maradni - vágott fel Kinga, mi pedig szó nélkül hagytuk, hogy erősködjön csak. Nem ez a lényeg. Hanem, hogy megcsináltuk, és a felvételeket visszanezve hihetetlenül klassz volt az egész.

Ofőórára Haller eredetileg mérgesen jött volna (egész sok panasz érkezett ránk), de a reggeli villámcsődület feledtette vele. Ugyanis az ofő totál odavolt értünk.

- Gyerekek, ez zseniális volt. Komolyan mondom, ha a tanulásba és a viselkedésbe fektetnétek ennyi energiát... – álmódzott.

Hát, ha ez a közeljövőben nem is fog megtörténni, azért klassz, hogy a flashmob elnyerte sok ember tetszését, köztük az igazgatóét, Monsieur Borrelét is, aki állítólag tökre odavolt azért, hogy feldobtuk a reggelt. ☺

Kicsengetéskor Máday bejött a terembe, és összehúzott szemmel mért végig minket.

- Füzeteket! A reggeli akciótok sem feledtetí, hogy büntetésben vagytok - nyújtotta a kezét, és egy önkéntes (Kinga) gyorsan körbejárt, hogy összeszedje a lapokat/füzeteket.

Máday összeráncolt szemöldökkel meredt a feltűnően gyanús sorokra (majdnem mindenki csalt egy kicsit), végül nem tehetett mást, feloldott minket a teremfogság alól, és kattogó aggyal (mihez kezdjen velünk) hagyta el a termet. Ezzel egy időben véget ért a Valentin-hét, a kilencedikeseket Kardos színházba vitte, úgyhogy az iskolai Valentin-buli elmaradt, mi pedig végre levehettük a csörgő nyakláncokat. Az előttem ülő Jacques szomorúan meredt az egész héten magánál tartott darabra, amit végül nem tudott odaadni Flórának. Annyira megsajnáltam, hogy felajánlottam, gyorsan elszaladok és odaadom neki. Tényleg szívesen megtettem volna, csak az a baj, hogy Flóra már egy órája elment. Szegény Jacques, ez most nem jött össze. ☹

A többiekkel megbeszéltük, hogy délután ötkor találkozunk garázsában, úgyhogy otthon segédkeztem kicsit (a jó gyerek elmosogat és betesz egy adag ruhát a mosógépbe, mielőtt lelép) aztán indultam is.

Amikor megérkeztem, Virág éppen a kis tévét bámulta (a Disney csatornán a kedvenc sorozata, a *Varázslók* ment, azt hiszem), Andris és Robi a dobszerkót ütötték (a rockerek táskával voltak, gyanítom, ők haza sem mentek sulis után), Ricsi pedig Dave-et nyaggatta, hogy mégis hol hirdeti, hogy bandát keres.

- A megfelelő fórumokon - közölte Dave „profis” arckifejezéssel.

- Hát, azt nem tudom - rázta meg a rászta tincseit Ricsi - Olyan maileket kapok, hogy nem igaz. Tízéves hegedűs kölyök, egy csellista nő, két énekeslány...

- Hőööő! - hagyta abba a dobolást Andris. - Hogy néznek ki?

- Mint Britney és Christina '99-ben - röhögött Ricsi.

Andris és Robi vigyorogva bólogattak, Ricsi pedig figyelmen kívül hagyta őket, és visszafordult Dave-hez.

- Most komolyan. Ugye nem felejtetted el megemlíteni a hirdetésben, hogy nu metál bandáról van szó...

- Ööö - vakargatta meg az állát Dave. - Talán ez az apróság nem került bele.

- Dave, ne szórakozz már - vihogott Ricsi. - Írd át azonnal. - A klarinétost is rúgd ki.

- Ő már kilépett magától - felelte Dave a telefonját nyomkodva. - Itt is van. Azt írja, elnézést kér, de talált egy másik együttest.

- Behalok. Még a debil klarinétosnak is előbb lett bándája, mint nekem...

- Megoldjuk. Bíz rád. Menedzserként a maximumra törekszem.

- Maximum hülye vagy - hagyta rá Ricsi, és odaült Virág mellé a kanapéra, hogy kiröhögje, amit néz.

Cortez utánam öt perccel érkezett meg, én éppen Andrisnak és Robinak gitároztam. Már mint próbáltam lejátszani nekik a *Megfogtam egy szúnyogot*, de elektromos gitáron még borzalmasabban ment. Viszont kedvesek a fiúk, azt mondták, „dögösen áll” nekem a gitár, függetlenül attól, hogy egy hang sem passzolt. Jó, mondjuk, ez is olyan, hogy Andris és Robi hormontúltengésben szenvednek, és konkrétan a csocsóasztalt is dögösnek találják, de mindegy, azért ezt is beteszem a „bók dobozomba”. Már van vagy négy. (☺) Cortez odaült mellém, és mosolyogva nézte, ahogy a gitárral szenvedek.

- Hogy állsz? - kérdezte, és megigazította az ujjaimat a húrokon, mivel amit éppen lefogtam, az természetesen rossz akkord volt.

- Alakul - bólogattam.

- Őszintén azt akarom, hogy fogj már meg egy szúnyogot – mondta, mire hangosan felnevettem, és inkább odaadtam neki a gitárját. Cortez az ölébe vette, mire Andris és Robi ugrálni kezdtek

örömükben, mert szerintük most végre „hallhatnak is valamit”.

Úgyhogy Cortez gitározott, Virág tévezett, Dave és Macu az „irodában”, az asztal mögött, egy-egy MacBookon pötyögtek, Ricsi beült a dobok mögé, a két rocker pedig vagy ugrált, vagy cigizni. Ahhoz képest, hogy Zsoltiék garázsában voltunk, Zsolti és Kinga érkezett meg legkésőbb. Még szerencse, hogy Zsolti apukája beenged minket, és nem kell a kapuban csöveznünk. ☺

- Csoki - köszönt Zsolti, Kinga pedig felakasztotta a kabátját, és leült az egyik fotelbe, azzal a tipikus „annyi dolgom van, hogy ki sem látszom a munkából” arccal.

- Zsolti, nincs itt valami kaja? Éhen halok - kiáltotta Ricsi.

- Van egy csomag extrudált kölesgolyóm - felelte. Mindannyian kérdően néztünk rá. - Emberek, én teszek azért, hogy jól nézzek ki. - tette hozzá, a kijelentését követően pedig mindenki megdobta valamivel. Repült felé dobverő, csocsólabda, táska, és egy bakancs is. Amit egyébként Andris szerencsére vissza is ért. ☺

- Akkor pizza - bólított Ricsi. - Hogy rendeltünk legutóbb?

- Frnaciául - kiáltotta Macu. Nos, igen. Egyesek szerint jó poén megizzasztani a telefonos diszpécsert azzal, hogy nem magyarul kérünk enni.

- Akkor most spanyol. C, ez a te reszortod - dobta Ricsi Corteznek a mobilt, amit már benyomott, úgyhogy Cortez csak a füléhez emelte, és bele is szólt. Hogy mennyire félelmetesen menő amikor Cortez spanyolul beszél, az szinte leírhatatlan, úgyhogy totál odavoltam, a gyomromban lévő nemzetközi lepkék pedig vadul csapkodni kezdtek. ☺

A pizzarendelés így majdnem nyolc percet vett igénybe, Cortez spanyolul beszélt, a telefonban a nő félig angolul, félig pedig magyarul próbált szót érteni velem, mi pedig röhögve figyeltük a jelenetet. Diákok, ha unatkoznak. ☺

Aztán jött az este húzós fele. Egyszer csak visszajött Andris és Robi a cigizésből, a nyomukban pedig Viki lépett be.

- Csó - intett mosolyogva körbe, és levette a kabátját. A mosoly az arcomra fagyott, pedig már rég túl voltunk a flashmobon.

A többiek visszaköszöntek, Viki pedig lazán besétált közénk. Átkozottul menőn nézett ki, és mint mindig, most is feszengetem a közelében. Füstös smink, csíkos pulcsi, levágott ujjú kesztyű és hosszú, festett szőke haj, amibe rózsaszín csíkok voltak húzva. Auúú.

Már megszoktam, hogy Cortez meg én együtt vagyunk, de Viki jelenléte ráébresztett, hogy milyen volt, amikor vele járt. Enyhén fáj, a gyomromban lévő pillangócsoportból kettő öngyilkos is lett, ők nem bírták a nyomást.

A jelenet a következőképpen zajlott. Virággal találkozott a kintetem, ő csak biccentett egyet, afféle „nyugi” stílusban, Kinga meredt rám, és valami olyasmit üzent a szemével, „könyörgöm, szedd már össze magad!”. Aztán Zsolti mosolygott rám kedvesen, végül Ricsi fürkészett, hogy megbizonyosodjon róla, nem zuhantam szét. Nem tudom, Cortez a többiek reakcióját vette észre, vagy egyszerűen csak úgy gondolta, mellettem a helye ebben a kínos szituban, de leült mellém a kanapéra, átkorolva magához húzott, én pedig a vállán pihentettem a fejem. Egy ezredmásodperc alatt történt, hogy Viki észrevette. És kötött a cirkusz.

- Pfff - kezdte kulturáltan. - Ez most komoly? - nézett rám annyira lesajnálóan, hogy egyszerűen megsemmisültem.

Mindenki minket nézett, még Macu és Dave is lehajtották a laptop fedelét, és felénk pillantgattak.

- Mi van, Cortez, elment az eszed? - kérdezte Viki annyira gonosz vigyorral, hogy kínosan fészkelődni kezdtem. Tényleg. Vajon Corteznek elment az esze? Ja, és ennyit az önbizalmamról. Búcsút intettünk egymásnak.

Viki annyira sértettnek tűnt, hogy Cortez nem szólt semmit, mert tudta, a lány csak arra vár. Helyette inkább mosolyogva nézte (úúú, ez egy kicsit idegesítő lehetett), és továbbra sem engedett el engem, pedig úgy terveztem, hogy kifutok a világból.

- Ez kész - fortyogott tovább Viki, saját magát hergelve. – Tudjátok mit? Le vagytok ejtve. Azt se tudom, minek járok ide - rázta meg a fejét indulatosan.

- Ööö. Bocs, de ezt egyébként mi se tudjuk - szólalt meg Ricsi. Ezt kár volt. Viki pislogás nélkül meredt rá, aztán kitört.

Alapszabály, hogy ne idegesíts fel egy punk lányt, főleg, ha bakacsban van, úgyhogy én lapítottam, ő meg tombolni kezdett.

- Franc kíváncsi rátok! Annyira nem vagy jó fej Ricsi, hogy ezért elviseljem az ostoba barátnődet. Zsolti, te meg azért gyúrsz, hogy ez a pszichopata elfogadjon? - nézett Kingára és Zsoltira, akik összeráncot szemöldökkel meredtek a tomboló lányra. - És itt van ez a két idióta! Rockerek! Pff. Hallod, ébredjtek már fel, olyan cikik vagytok, hogy a neten lenne a helyetek. Metallica? Jézusom! - forgatta a szemét, és egyértelműen Andrisra és Robira célzott. - A két majomról a gép mögött meg már ne is beszéljünk. Mit hisztek, hol vagytok, egy sci-fiben? - vágta oda Dave-nek, aki Macuval együtt, elkerekedett szemmel nézte. - És te, Cortez! Te vagy mindközül a legszánalmasabb. Utánam egy ilyennel állsz össze? Gondolkozzál már! Na, jó, lúzerek, én elhúztam innen. Menjete a fenébe - rángatta magára a kabátját, és idegességében felhúzta a cipzárra egy hajtincsét.

Viki a dührohamával együtt kiviharzott, és becsapta maga mögött az ajtót. Mi totál döbbenet meredtünk magunk elé, és fejünkhöz vágott sértéseket ízlelgettük. Keserű volt. Kábé fél percig. Mert utána Virággal összenéztünk, és teljesen váratlanul, abszolút indirekt módon kitört belőlünk a nevetés.

- Szerintetek ez vicces? Engem pszichopátának nevezett - hüledezett Kinga.

Ezen még inkább nevtünk, Virág a szemét törölgette, én meg Cortez vállába fúrtam a fejem, és nem bírtam abbahagyni a röhögést, majd Kinga is átgondolta a hallottakat, és hitetlenül felvihogott. Végül a többiek is kapcsolak, és először csak mosolyogva néztek minket, majd kész, talált, és mindenki szakadni kezdett a nevetéstől. Sokkal jobb volt ez így, hogy egyszerűen nem bírtuk abbahagyni, mintsem elgondolkodtunk volna igazat mondott-e. Egy sértett lány rádöbbsent, hogy vesztett, és kibukott belőle minden indulat. Ránk zúdította. Ennyi. Ezt tovább se kellett gondolni. Nem kellett veszekedni, mert arra várt, nem kellett reagálni, mert arra várt. Hagytuk, hogy elmenjen, és senki nem ment utána. Pedig biztosan arra várt.

-Megjött a pizza - pattant fel Macu, és mindenki nyomta a kezébe pénzt, hogy rendezze a számlát.

Amikor visszaért (a rockerek segítettek neki, addig is „szívtak egy kis friss levegőt”), szétosztottuk a dobozokat meg a nagyrendelés miatt kapott ajándék üdítőket, és vacsizni kezdtünk.

- Csereszelet? - kérdeztem, az olasz kolbászos pizzámat az ölemben tartva.

- Jöhet. Hawaii? - nézett rám Virág.

- Oké - nyújtottam előre a dobozt, és átcsereáltuk Virággal a megbeszélt szeleteket.

A többiek is cserélgettek (a felnőttek szerint fontos a változatos étkezés, erre mi is nagyon figyelünk ☺).

Talán Vikinek igaza van, és lúzerek vagyunk. Én erre csak azt tudom mondani, hogy mindenkinek ilyen délutánt kívánok, ilyen „lúzerekkel”. Mert a szétjárt szőnyegen, törökülésben ülve, kaját cserélgetve, együtt vacsorázva úgy éreztem, még soha nem voltam még ennyire boldog. És az sem szegte kedvem, hogy miután Zsolti meghúzta a light kólát, megpróbálta elbüfögni az ábécét, vagy hogy Andris és Robi kukoricát nyomtak a fél orrlyukukba, és a másikat befogva megpróbálták „különi”, vagy hogy Virág bekapott egy erős paprikát (Macu pizzájáról) és a száját legyezve sikongatni kezdett. Klassz este volt, az egyik kedvencem.

Flashmob: 5/5* - Dave feltöltötte a videómegosztóra. Már egy csomóan megnézték. ☺

Az a-s lányok: 5/4 - rengeteg nyakláncot szereztek, büszkék is voltak rá. Hát, gratulálok. ☺

Cortez: 5/5* - szó nélkül, némán állt ki mellettem Viki ellen, és ez nekem többet ért minden szónál. Az utolsó kérdéses személy is le van rendezve. Most már mindenki tudja, hogy együtt vagyunk. Ki így, ki úgy reagált erre, de egy biztos. Cortez és én nagyon is együtt vagyunk.

Pótvacsora apuval: 5/3 - hazacsempésztem neki a két megmaradt pizzaszeletemet. Igencsak fájlalta, hogy őt nem hívtuk meg. Az azért furá lett volna, de mindegy.

Megyek olvasni: 5/5* - ☺

Február 21., hétfő

Reggel a kapun kilépve átöleltem Cortezt, aki még mindig kicsit meggyötörtnek tűnt.

- Kiheverted? - kérdeztem mosolyogva.

- Még kell egy kis idő - felelte komolyan, de a szemén láttam, hogy egyébként jól szórakozott.

Nos, igen. Szombatra megbeszéltünk egy DVD-maratont, és felajánlottam, hogy Leonardo DiCaprio-filmmel kezdjük. Ő jóhiszeműen úgy gondolta, hogy az *Eredet* című filmet nézzük, úgyhogy amikor betettem a *Vasálarcost*, kissé kiakadt. Jó, hát nem egyezik az ízlésünk, van ez így. Viszont hozzá kell tennem, utána én szenvedtem végig egy Colin Farrell-mozit, aminek először örültem, mert összekevertem Colin Firth-szel (Colin, Colin ez megtévesztett), aztán amikor sehol nem találtam Mr. Darcy-t rájöttem, hogy egészen másról beszélünk. Így telt tehát a szombat, kompromisszumokkal. Viszont a filmekről függetlenül igen jól éreztem magam.

Cortez egészen a sulig sorolt nekem filmeket, amiket megnézhattunk volna a *Vasálarcos* helyett, én meg kezdtem úgy érezni, hogy valószínűleg nem akarja velem megnézni a *Büszkeség és balítéletet*. Úgy tűnik, nem csípi a kosztümös filmeket. Kivéve a horrort, ahol az összes kosztüm a filmben a gyilkos maszkja.

- Csoki. Milyen volt a hétvége? - kérdezte Zsolti, amikor a sulis elé értünk.

- Jó - mosolyogtam, Cortez pedig kérdően körbenézett.

- Mondjatok jó DiCaprio-filmet.

- *Eredet* - vágta rá Ricsi.

- Úúú, aha, az nagyon jó. Csak nem értem - töprengött Virág.

- Emó, már kétszer elmagyaráztam - sóhajtott Ricsi.

- De ott, tudod, annál a résznél. Ott akkor mi van? - értetlenkedett tovább Virág, Ricsi pedig (ő érti, hogy Virág ilyenkor mire gondol) megint magyarázni kezdett. A többiek addig Corteznek válaszolgattak.

- *Gilbert Grape* - mondta Kinga.

- Abban csöki? - vihogott Zsolti.

- Hogy lehetsz ilyen tapintatlan? Fogyatékos, nem „csöki” egyébként ez részben rád is jellemző - fújtatott dühösen, Zsolti pedig bebandzsított, és azt kérdezgette, hogy „méééé?”. ☺

- *Véres gyémánt* - szólt közbe Macu, visszatérve az eredeti témához.

- Ja, az jó volt. Meg a *New York bandái*- bólogatott Báliul, aki időközben megérkezett, és beszállt a beszélgetésbe.

- Látod, Reni? - fordult felém mosolyogva Cortez.

- Miért, mit néztetek? - kérdezte Ricsi.

- *Vasálarcos* - vágta rá Cortez. Na, kösz. Rögtön megkaptam „de béna vagy”, „az mekkora rossz” és „muhahahaha” beszólást. Utóbbit szigorúan Zsoltitól.

- Meg tudjátok, mi jó? - nézett fel Dave az iPhone-jából, mert időközben kiírta körkérdésnek Twitteren, hogy „melyik a legjobb DiCaprio-mozi?”.

- A *Titanic* - mondta ki, mire mindenki döbbenetesen nézett rá.

- Mekkora egy ratyi vagy! - röhögött fel Zsolti.

- Miért? Szerintem jó film - közölte Dave sértetten.

- Hallod. Übeciki vagy - veregette meg a vállát Ricsi.

- Fogadjunk, hogy sírtál is rajta - nevette ki Bálint.

- A *Titanic* szerintem is jó - vettem védelmembe szegény Dave-et, aki totál elvörösödött.

- Na, Ren szerint is jó. Ez már csak jelent valamit - vigyorgott Ricsi, és nem, ez abszolút nem volt pozitív.

- Jól van, hagyjuk a lányokat trécselni. Menjünk a büfébe – indult el Zsolti, és otthagytak négyünket. Mármint Kingát, Virágot, Dave-et.

- Röhögjenek csak - vonogatta a vállát Dave, és felénk fordult. – De a hétvégén is két randim volt, a lányok imádják a romantikus filmeket és az érzékeny fiúkat.

- Ez hülyeség - rázta meg a fejét Kinga.

- Tudom, de legbelül szimpatikusnak találjátok, hogy szeretem azt amit igazából ti is - érvelt Dave.

- Hm - töprengtem. - Ez igaz - értettem végül egyet.

- Engem felidegesít, ha valaki romantikus és gyenge. Főleg, ha egy fiú! - jelentette ki Kinga.
- Igazán? - nézett rá Dave. - Megértem. De egyet ne felejts el. „Ha te ugrasz, ugrom én is” - villantotta meg Dave a mosolyát. Mi pedig Virággal hangosan felröhögtünk.

- Inkább ugorj egyedül - hagyta rá Kinga, és előrement, mi Virággal bevártuk Dave-et, aki egy csomó romantikus filmből idézgetett nekünk, mert szerinte ez „menő randiduma”.

Szegény Dave, egész nap hallgathatta, hogy „ő egy kislány” a fiúk pedig kifejezetten jól szórakoztak rajta. Az összes szünetben az udvaron fagyoskodtunk, és amíg a többiek top ciki kontra top menő filmeket soroltak, én *A katedrális* olvastam. Nem igazán tudtam hozzászólni a témához, ritkán látok menő filmeket, amiket szeretek, azok automatikusan cikinek számítanak, úgyhogy inkább a könyvemet bújtam, és csak néha néztem fel egy-egy óriási röhögésre. Kiderült, hogy Zsolti kedvenc filmje egy Chuck Norris és Bruce Lee-film, mert azon nagyon sokat szokott röhögni (?), Macu a Facebook-filmre esküszik, Móni valami *Majdnem híres* című mozit istenített, a fiúk mind tudták, miről van szó, én nem. Kinga *Az órákat* mondta kedvencének, és kijelentette, hogy annál nincs is jobb film, erre Zsolti benyögte, hogy a világ legunalmasabb mozija. Ezen jól összekaptak, és folyamatosan hülyézték egymást. Andris és Robi *Ford Fairlane*-fan állítólag a trágár szinkron „eszméletlenül jó”, Virág pedig közölte, hogy a *Pata-csata* az egyik kedvence, mert „oan nagyon aranyos”. Ricsi a szemöldökpiercingjét felvonva bólogatott.

- Minden héten moziba viszem, és ez a kedvenc filmje - sóhajtotta.

- Ajj már, egy zebra, aki versenyló szeretne lenni! Viií - mosolygott.

- Emó, sötét vagy - ölelte át Ricsi fél karral, és magához húzva nyomott egy puszit a homlokára.

A beszélgetést Dave folytatta, felsorolta a tíz egyébként kedvenc filmjét (csupa sci-fi), és a tíz „ha lányok kérdezik” kevinc filmjeit is. (Az utóbbi kategóriába tartozott a *Forrest Gump*, a *A ház tónál*, a *Szenvedélyek viharában...* stb). Dave kezd belejönni a helyes, szingli fiú szerepébe, és kezd kellően rafinált is lenni. Ajjaj.

Jacques-ról kiderült, hogy szereti a musicaleket (szegény, égett egy sort, mert a fiúk eszméletlenül kiröhögték), Karcsi Harry Potter-fan (őt mondjuk senki nem kérdezte), Kata Tim Burton-mániás (ez kicsit látszik is rajta), Ricsi „trancsír” horrort néz a legszívesebben, Gábor Leslie Nielsentől bármit, Cortez pedig simán felsorolt egy 25-ös listát, amire a többiek vadul bólogattak.

- Ren? - kérdezte Ricsi, mire összecsuktam a könyvem.

- Nem is tudom - vonogattam a vállam zavartan, mert mindenki engem nézett.

- Egy nehéz nap ejszakája, Help!, és Állj mellém! A top 3, de mindent megnéz amiben loknis hajú emberek brit angolt beszélnek és hajlonganak egymás előtt – szólt Cortez, mire lélegzetvisszafojtva néztem rá. Egy kicsit ismer. Kicsit. Wow.

- Én ezeket miért nem ismerem? - fintorgott Móni.

- Mert béna - röhögött Macu.

- Nem is béna! - védtem meg magam.

- Kicsit - helyesbített Dave.

- Neked ssss, kislány - szólt rá rögtön Zsolti, mire mindenki felröhögött

Egyébként a nagy, össznépi „kedvenc film” beszélgetés mellett ma tanítás is volt, amit én figyelembe vettem, a többiek azonban nem annyira. Kardostól kaptunk egy beadandót házinak, angolon Mr. O'Realy fordítottat velünk, tesin pedig a-b-sok a b-sek ellen kosaraztunk. Azon túl, hogy hátrahajlott a mutatóujjam, és roppant is egyet (aúúú), az óra leginkább azzal telt, hogy Virágnak próbáltam elmagyarázni, mi a különbség a kosár- és kézilabda között. Mert folyamatosan a kapu felé dobta a labdát ahelyett, hogy a kosárba célzott volna.

Órák után elsiettem olvasóra, ahol Kardos Horace McCoy *A lovakat lelövik, ugye?* című művéről beszélt nekünk. Cortezzel kábé egyszerre végeztünk, ő kissé leamortizálódva jött a dilidokitól.

- Hogy ment? - érdeklődtem.

- Ma mindenképp tudni akarta, hogy mit érzek - felelte unottan.

- És mit mondtál?

- Hogy éhes vagyok.

Hangosan felnevettem, és felajánlottam neki a táskámban szétnyomódott Snickerst, amit egyébként elfogadott. Amerikában nőtt fel, tudok rá hatni. ☺ Még az aulában ácsorogtunk, amikor Virág szemét dörzsölve megérkezett.

- Mi történt? – kérdeztem azonnal, mert nagyon úgy tűnt, Virág sírdogál.

- Á, semmi – szipogta.

- Na – nógattam, és Cortez is fürkészve nézte.

Hazafelé sétálva Virág elpanaszolta, hogy a rajzsakkörön Vladár bejelentette, szeretné, ha Virág részt venne egy országos rajzversenyen az egyik képével (én már láttam, tájkép, eszméletlenül szép), mire az egyik fiú totál kikelt magából, és a többi rajzsakköröst elkezdte Virág ellen uszítani, azzal, hogy „csókos”, és a képei amúgy „tök hatásvadászok, csak Vladár bírja, ezért neveztetni”...

- És oan nagyon rossz volt ez, mert amúgy örültem, de közben meg tudom, hogy utálnak, és... - dörzsölte meg az arcát szomorúan.

- Virág, ne foglalkozz velük. És téged senki nem utál, mert téged nem is lehet utálni! – simogattam meg a karját.

- De igen, tökre gonoszak, sugdolóznak meg oan csúnyán néznek, és a rajzaimra is rosszakat mondanak mindig. Ott fogom hagyni a szakkört.

- Biztosm hogy nem hagyod ott a szakkört – szólt rá Cortez idegesen. – Amúgy ki volt az?

- Ááá, neeee – riadt meg Virág, és már nyoma sem volt az arcán az iménti sírásnak.

- Jobban jársz ha nekem mutatod meg – mosolygott Cortez.

- Ööö. Izé. Azt tudom. De figyu. Majd én elintézem. Nehogy szóljatok Ricsinek! Akkor csak jobban utálnának. Neee, légyjszi. Már így is tök rossz – hadarta.

- Oké, én nem mondom el – ígértem meg. Mindketten Cortezre néztünk, aki megvonta a vállát.

- Felőlem. De ha Ricsi megtudja, hgy valaki bántott...

- Nem fogja megtudni – bólintott Virág, és utoljára letörölte az arcát.

Mi tartottuk a szavunkat. Más kérdés, hogy Virág mindig, mindent megbeszél Ricsivel, így este amikor kivitték megsétáltatni Jonathan Davist (mármint a kutyát), Virág minden biztonnal elmesélte neki az egészet. Ennek következtében este fél kilenckor Ricsi Facebook-oldalán megjelent a következő üzenet: „Rajzosok, holnap találkozunk!”. Úúú.

Olvasókör: 5/5* - nagyon tetszett! ☺

Cortez: 5/5 - <3

Virág: 5/2 – szegény, tényleg gonoszak lehetnek vele, ha ennyire kibukott. ☹

Infó: 5/4 – Macu tartott előadást a Microsoft történetéről.

Vacsora: 5/2 – rántott gombafejek tartárral és rizzsel, jól hangzik. Hangzik...

Flóra: 5/3 – olvasó előtt elmesélte, hogy kicsit bántja, amiért nem kapott Jacques-tól nem kapott láncot a múlt héten. ☹

Február 22., kedd

Valaki megbántotta Virágot, tehát Ricsi beőrült. De komolyan.

Első óra előtt a teremben mindenki elvult. Csak a szokásos reggeli örület, a rockerek Guitat Hero-versenyt tartottak, Zsolti a padját ütötte palackkal (nem tudni, miért), Kinga mindenkivel ordított, hogy „fogja be!”, Virág valami magazint olvasgatott, és teszket töltött ki, mint pl. „milyen évszak vagyok?”, Cortez a padján ülve zenét hallgatott, én meg *IPM*-et olvasgattam, amikor is Ricsi berontott a terembe, egy megszeppent tizedikest rángatva maga előtt. Mindenki odakapta a fejét, Dave azonnal vette mobillal a jelenetet, Macu pedig frissítette az állapotát a neten „balhé kezdődik”-re.

- Na - állította meg Ricsi a diákot Virág előtt. - Bocsánatot kérsz.

- Bocsánat - hebegte a fiú.

- Őszintébben - meredt rá egészen közelről.

- Őszintén sajnálom - ismételte a srác hullafehér arccal.

- Ricsi - pislogott nagyokat Virág. - Ez ki?

- Hogyhogy ki? - rázta meg a fejét értetlenül. - Aki beszólt neked rajzon.
- Nem, én őt nem ismerem. Tuti, hogy nem rajzos - mondta Virág őszintén.
- Ja - engedte el hirtelen Ricsi. - Akkor hol a francban vannak a rajzosok? És ez ki? - kérdezte, azt hiszem, magától.

- Én énekkaros vagyok - szipogta a tizedikes srác, majd észrevette Jacques-ot, és mosolyogva köszönt neki. Jacques kedvesen visszaköszönt, mintha ez a szituáció amúgy tök normális lenne.

- Akkor bocsi - legyintett Ricsi.

- Semmi gond. Mehetek? - kérdezte a diák, és látszott rajta, hogy annyira nem érzi kényelmesen magát ebben a helyzetben. Megértem. Ricsi elkapta, Cortez fürkészve nézte, Zsolti pedig idegesen meredt rá. Izzasztó szitu lehetett. A fiú ki is sietett, azt hiszem, hogy nem túlzok, ha azt mondom, többé az osztályunk felé sem néz.

- Elég volt, Emó, mondd meg, ki volt az, különben ideráncigálok mindenkit, egyesével - közölte Ricsi.

- Mi történt? Mi ez a barbár stílus? - lépett be Kinga a terembe és levette a fülvédőjét.

- Virágot kicsinálták a rajzszakkörön - kiáltotta Dave.

- Hogyhogy? - fonta össze a karját Kinga.

- Neem, semmi. Nem is olyan nagy dolog - hebegte Virág zavartan.

- Mert Vladár az ő rajzát küldené versenyre, és a többi szakkörös, főleg egy fiú belázadt, mondván, hogy Virág csókos, és a képei bénák - ismertette Macu a történetet. Hogy ők Dave-vel amúgy honnan ennyire jól informáltak? Hát, nekik lételemük a sztorizgatás, megosztás, kommentelés, közfelháborodás gerjesztése... úgyhogy ők mindig, mindenről tudnak.

- Micsoda??? - háborodott fel Kinga, és a fejét rázva fejezte ki nemtetszését. - Az egy dolog, ha Virág értelmi szintjét minősítik. Az is egy másik dolog, ha megkérdőjelezzik, Virág hogy jutott el tizenegyedikig. Mellesleg ez számomra is rejtély. De! - kiáltotta el magát idegesen. - Kikérem magamnak, hogy az egyetlen dolgot, amiben tényleg tehetséges, ilyen aljas, gusztustalan módon vágják a fejéhez, nem beszélve arról, hogy a rajzszakkörösök viselkedése ezáltal teljes mértékben kimenti a kiközösítés és hátrányos megkülönböztetés fogalmát! Virág, azonnal mondd meg, hogy ki volt az! - üvöltötte. A kitörését mindenki csendben hallgatta. Totálisan ledöbbsentünk a reakcióján.

Így hogy Virágot már ketten (Ricsi, Kinga) bámulták idegbetegen, sóhajtván megvonta a vállát, és elmondta, ki volt az.

- Gyerünk, Ricsi, keressük meg! - tapsolt kettőt Kinga, azzal kimentek a teremből.

- Hallod, én komolyan nem tudom, kitől félted jobban a gyereket - röhögött fel Zsolti. Igazat kellett, hogy adjak, abban a pillanatban én sem tudtam megítélni, hogy a bedühödött rászta vagy az amúgyis labilis idegrendszerű Kinga a keményebb ellenfél.

- Mondtam, hogy nekem mondd el - kacsintott Cortez Virágra, aki elhúzva bólintott.

A „tettes” két perc múlva a termünkben volt, jobb oldalról Ricsi, bal oldalról Kinga fogta közre. Túl voltunk a nyilvános bocsánat részen és Kinga monológján az „etikus viselkedésről”, a „rosszindulatról”, és újraértelmeztük a „közösségi morál” fogalmát is.

- Bocsi, Virág, tényleg - motyogta a srác kelleetlenül. Nem úgy tűnt, mint aki komolyan gondolja, de a helyzet és a józan esze megkövetelte, hogy ezt mondja. Nem szoktam idegen emberekre haragudni, de ezúttal én is szúrós szemmel figyeltem a srácot. Főleg azért, mert Virág tipikusan az az ember, aki a légynek sem tudna ártani, aki mindig, mindenkivel kedves, erre egy közösségen belül, ahol ráadásul eszméletlen teljesítményt nyújt, egy felbujtó egyszerűen kikezdi, és ellene uszítja a többieket is. Irigységből. No comment.

- Jó, ez volt a kulturált része - biccentett Ricsi, arra utalva, hogy Kinga szépen megfogalmazta a mondanivalóját, így most ő következett. - Igazából én teszek a szakkörre, arra, hogy mit pingálgatsz magadban vagy hogy egyáltalán ki a franc vagy. De ha még egyszer megtudom, hogy Emó miattad vagy a társaid miatt sír, komolyan mondom, beleverlek a festményedbe, hogy közről tanulmányozd a művészetet - mondta Ricsi. Rövid de hatásos. Ő így intézi a dolgait.

A fiú bólintott, utalva arra, hogy megértette, aztán idegesen a szája szélét rágva kivonult a teremből. Andris és Robi útját állták kicsit, csak a „hecc” kedvéért, mi pedig Virág felé fordultunk, aki megszeppenten, kissé kelleetlenül ücsörgött a helyén.

- Köszö - motyogta. - De tökmindegy, ezután is utálni fognak.
- Utáljanak is! - bólintott Kinga. - Az emberek nagy része képtelén feldolgozni és elviselni, ha valaki jobb náluk. Nézd, én nap mint nap szembesülök ezzel a problémával. Az irigyeim száma az egekben, de tudod mit? Csak sajnálni tudom őket. Lehet utánnam csinálni, vagy ha nem tudja, fogja be. Uszítani és támadni azt mindenki tud. Teljesíteni nem - vonta fel a fél szemöldökét.
- Ez igaz - értettem egyet vele.
- Jó, ezt beszéljétek meg, engem nem érdekel. Én csak azt mondom, ha még egyszer kiborít téged valaki, én lefejelem - szólt oda Ricsi Virágnak, aki mosolyogva bólintott. Ők így szeretik egymást. Ha az egyik sír, a másik lefejel valakit. ☺
- Virág Cortezzel beszélgetett, Kinga pedig a helyére vonult, és levágta magát a székre. Én pedig utánamentem.
- Mi van? Mit akarsz? - nézett fel rám. Viták után mindig indulatos, úgyhogy óvatosan kell közelíteni hozzá.
- Csak azt akarom mondani, hogy rendes tőled, amiért kiálltál Virág mellett.
- Az igazságérzetem megkövetelte - vonta meg a vállát, de a mozdulata laza helyett kissé szaggatottra sikerült. Még tiszta görcs volt a kiakadása miatt.
- Tudom. Szép gesztus volt - mosolyogtam.
- Renáta! Lezártam az ügyet, sem időm, sem kedvem tovább foglalkozni ezzel, mert veled ellentétben én túllépek a dolgokon, nem agonizálok éveket. Mit akarsz hallani? Hogy azért védtem Virágot, mert olyan jó barátom? Hogy érted és Virágért bármikor kiállnék? Ez baromság. Egyedül egy emberrel értek mindig százszázalékban egyet. Magammal. Ezen túl, ha igazságtalannak vélek szituációkat, hangot adok a véleményemnek. Ennyi történt, ne ess túlzásba.
- Tudod mit? - mosolyodtam el. - Annyira hangoztatod mindig, hogy nem vagy a barátunk.
- Igen, ez így igaz.
- Igen én pedig azt mondom, hogy már rég megtörtél. Igenis a barátunk vagy!
- Renáta, szájalmas vagy. Erről szó sincs!
- De, de igen - nevettem fel, és igazán élveztem, hogy kicsit piszkálhatom Kingát. - Nem szereted, ha nélküled csinálunk programot. Nem töröltél ki egy hármunkról készült képet, amin Virág betaggelt. Szövetségnek, sóóót, triumvirátusnak nevezed a hármasunkat. Kiborít, ha Kata is a társaságunkban van, mert akkor nem hárman vagyunk lányok! Kinga, mi barátok vagyunk! - jelentettem be ünnepélyesen.
- Fejezd be - sziszegte.
- Sőt! Mi szeretünk téged! - fokoztam, miközben őszintén felnevettem. Kinga arca megmegremegett; látványosan kiborította minden elhangzott szó. - És szerintem te is szeretsz minket - tettem hozzá. Na, ez betette a kaput, Kinga teljesen lefehéredett.
- Renáta, sok mindent érzek, de hidd el, a szeretet még csak a közelében sincs.
- Csak úgy mondod - mosolyogtam.
- Meghazudtolsz? - ráncolta össze a homlokát szokásos „mindjárt lecsaplak” nézésével.
- Neem, eszemben sincs. Csak akarom, hogy tudd, jó barátnak tartalak.
- Ennél nyálasabbat még életemben nem hallottam - forgatta a szemét. Nevetve visszamentem a helyemre, megálltam az asztalon ülő Cortez előtt, és átöleltem.
- Mi van Kingával? Meggyötörtnek tűnik - nézett át a vállam fölött.
- Rájött, hogy van lelke. Eltart egy darabig, amíg ezt feldolgozza.
- Értem - bólintott, én meg elvigyorodtam. Van ez így.

Médiaismereten Tölgyessy egy kis figyelmet kért (az infóteremben mindig nehezen megy a figyelés, mivel mindenki örült tempóban kezd netezni, mintha csak egy év netkorlátozáson lennének túl), és közölte, hogy osztályfeladat következik.

- Készítsetek egy minimum három-, maximum nyolc perces werkfílmot, amiben bemutatjátok a 11/b életét az iskolában.
- Tanár úr - lóbálta meg a kezét elsőként Dave.
- Tessék?

- Milyen kamerával vegyük fel? Béreljük? Mert apu cégénél volt egy stáb forgatni, az ő kamerájuk, ugye, profi volt, és cseréltem velük elérhetőséget.

- Dehogy - rázta meg a fejét a tanár, mielőtt Dave túl messze menne. Nála ez előfordul, úgyhogy még időben le kell állítani.

- Jó, ha mobiltelefon vagy digitális fényképezőgép kamerájával készítitek a felvételeket, a lényeg, hogy meg tudjátok vágni.

- Ez jegyre megy?

- Többek között jegyet is kaptok rá, de ami talán fontosabb, hogy verseny - jelentette ki. A szemem sarkából láttam, ahogyan Kinga felkapja a fejét. Számára a verseny szó olyan, mint Andrisnak és Robinak a „Metallica” vagy éppen Dave-nek a „Mac”. Akárhol hallják ezeket, kiélesednek az érzékszerveik, és azonnal koncentrálni kezdenek.

- Verseny? - vonta fel Kinga a szemöldökét.

- Bizony. Minden osztály készít egy ilyen videót, amit majd feltöltünk az iskola honlapjára, ahol szavazni lehet a legjobbra.

Tölgyessy még szeretett volna némi instrukciót adni, hogy pontosan mit vár el tőlünk, de pillanatok alatt olyan hangzavar támadt a teremben, hogy egy szavát sem lehetett hallani. Dave a kezébe vette a „projekt irányítását”, Kinga azonnal heves vitába kezdett, mondván, hogy ő lesz a riporter, Ricsi aláfestő zenéket üvöltözött, hogy szerinte mi lenne a legjobb, erre Andris és Robi is beőrültek. Macu filmszerkesztő program után nézett a neten, Virág közölte, hogy behozza Jonathan Davist (mármint a kutyát), hogy benne lehessen a filmben (?), Cortez Zsoltival röhögött, aki bemutatta, milyen arccal fog interjút adni (no comment), Jacques engem kérdezgetett, hogy pontosan mi a feladat, Gábor pedig hunyorogva nézte a tanár száját, hátha le tud olvasni pár infót a nagy hangzavarban. Kábé ilyen, amikor mi feladatot kapunk. Zeng tőlünk a sulis.

A határidő egyébként vasárnap este, addigra kell feltölteni a videót a sulis honlapjára. Úgyhogy óra végén kezdődhetett is a megbeszélés.

- Na, jó! - csapta össze a tenyerét Kinga. - Szeretném, ha az osztályunkról olyan kép születne a felvétel megnézése után, mintha normálisak lennétek.

- Ez hülyeség - rikoltott Ricsi, aki vonalzóval mérte le éppen az egyik raszta tincset. - Legyünk olyanok, amilyenek vagyunk.

- Inkább ne - vágta rá Kinga, majd hátba csapta Robit, amiért az mepróbálta leköpní a táblát kólával. - Dave, minden forgatott anyagot látni szeretnék, és csak az én jóváhagyással töltheted fel.

- Hogyne - bólogatott Dave komolyan, aztán, amikor Kinga kiment a folyosóra, felénk fordult. - Akkor két verzió készül. A második, alternatív változatot töljtük fel.

- Oké - bólintott Cortez, és ha ő egyetért, akkor mindenki.

A fiúk hagyták, hogy Kinga meginterjúvolja az osztály többségét, újravetette a felvételt, amikor Jacques beletüsszentett, és szemmel láthatóan élvezte, hogy „riporterkedhet” kicsit.

Bioszon Baranyai becsukta az ajtót, és megkérte Dave-et, hogy tegye el a telefonját.

- Tanárnő, ez a werkfilmünkhöz lesz, Tölgyessy tanár úr kérésére. Mondana pár szót az osztályunkról?

- Értem. Rendben, akkor egy mondat, utána elteszed - mosolygott bele a kamerába, és összeráncolt szemöldökkel töprengett. Gyanítom, bajban volt, hogy mit is mondhatna. - A tizenegy bé, nos - köszörilte meg a torkát. - Azért szeretek ide bejönni... khm. Tehát ez az osztály különösen kedves a szívemnek, mert... - próbálkozott, aztán félrenézett, és elüvöltötte magát. - Már megint mit műveltetek ezzel a csontvázal? Az eszem megáll! Hát nem vagytok képesek egy kicsit érettebben viselkedni? Olyanok vagytok, mint az ötévesek! Hol van a karja? És miért van rajta napszemüveg? Ezerszer megmondtam már, hogy ne adjatok rá polót! Tizenegyedik bé, az örületbe kergettek!

- Köszönjük, tanárnő. Ééés, ennyi! - nyomta ki Dave a mobilját, és eltette a zsebébe.

Végül is, ez is egy vélemény, tiszteletben kell tartani. ☺

Hazaérve megcsináltam a leckéimet, megírtam az irodalom beadandót, aztán elkezdtem Ricsiét és

Virágét is (☺), tanultam angolra, végül lazításképpen a gyakorikérdéseken válaszoltam kultúra kategóriában. Ma Cortez nem jött át (☹), mert Ricsivel valami örült nagy meccset néztek, úgyhogy este kimentem Virággal kutyát sétáltatni. Kifordultunk a sarkon, és Edina „új kiszemeltjéről” beszélgettünk (de tényleg, mostanában Bálintra szállt rá. Aki kilencedikes!!! Na, mindegy), amikor is Kinga jött velünk szemben a sötét utcában.

- Hát te? - csodálkoztam, jobban összehúзва magamon a kabátot.

- Zsolti meccset néz Cortezzel és Ricsivel. Ergo tudtam, hogy ti ketten vagytok. És láss csodát, igazam lett.

- Hívjunk magunkkal kutyit sétáltatni? - kérdezte Virág.

- Nem szorulok rá a társaságokra - közölte nagyképűen. Ehhez képest most is ő jött. Kinga annyira fura néha.

- Hát, jó. De ha már itt vagy. Nem jössz velünk? - érdeklődtem.

- Végül is. Ha már összefutottunk - ciccegett kelletlenül. Nagyon úgy tűnt, hogy szívességet tesz nekünk. És mi az, hogy összefutottunk? Konkrétan hozzánk jött.

- Szóóóóval - vigyorgott Virág. - Edina és Bálint? Az fura, nem? Mármint. Úúú. Ő kilencedikes - tért vissza a sztorizgatáshoz.

- Egy év és négy hónap van köztük, Bálint évvesztes, a tizenhatot tölti. Edinának tetszik, minden biztonnal járnai fognak. Bálintnak jó, mert egy tizenegyedikes lánnyal járhat, Dinának jó, már megint Cortez egyik haverjával járhat - hadarta el könnyösen Kinga, véget vetve a találgatásunknak.

- Honnan tudsz ennyi mindent? - csodálkozott Virág.

- Főszerkesztő vagyok, színjátszós, népszerű, és figyelek a részletekre. Mi a következő téma? - kérdezte türelmetlenül.

- Ööö... Nem tudom, csak beszélgettünk. Nincs különösebb koncepciónk - feleltem.

- Ez így nem jó. Beszéljünk ki embereket szisztéma szerint, tematikusan. A következő. Zsolti.

- Ő a barátod - juttattam eszébe.

- Na és? - vonogatta a vállát. - Ti bírjátok?

- Én igen - nevettem el magam.

- Én is - pislogott nagyokat Virág.

- Én is - bólintott Kinga. - Megbeszéltük. Következő. Kata. Vélemények róla? - sürgetett.

Kingával „pletyizni” izzasztó és fárasztó feladatnak bizonyult. Inkább hasonlított felelésre, mint beszélgetésre, de hát ő ilyen, benne van a csomagban, ez hozzá járt. És ha szeretjük, akkor ilyennek szeretjük. Márpedig szeretjük. ☺

Werkfilmkészítés: 5/5* - nagyon klassz ötlet, kíváncsi vagyok, milyen lesz. A folyosón egy csomóan kameráztak ma, minden osztály lelkesnek tűnik.

Karcsi: 5/3 - már megint bezárták a szekrényébe ebédszünetben. A szünet végén szabadítottam ki.

Egy elemlámpával olvasott arra várva, hogy megmentse. Leleményes srác, már tett a szekrényébe inni- és ennivalót is, illetve egy plusz pulóvert arra az esetre, ha éjszakára ott felejtik. ☺

Rajzszakkörösök: 5/1* - elég gonoszak. Szegény Virág. Viszont Ricsitől frászt kaptak. ☺

Meccs: 5/2 - én nem tudom, mi lehetett, de apu is nézte. Csináltam neki popcornot, aztán felmentem a szobámba, és válaszoltam Arnold e-mailjére.

Cortez: 5/4 - azért félidőben eszébe jutottam, kaptam sms-t. ☺

A katedrális: 5/5 - hú, de jó könyv. Megyek is olvasni.

Február 24., csütörtök

- Milyen volt a meccs? - érdeklődtem, amikor reggel Cortez a kapunkban várt.

- Klassz - bólintott.

- Oké. De csak hogy tisztázzuk - néztem a szemébe. – Fociról van szó, ugye?

Cortez felnevetett, aztán bólintott, megfogta a kezem, és elindultunk a suliba. Az idő elég hideg volt, az éjjeli fagytól mindent belepett a dér, és össze-összekoccantak a fogaim. A tél vége mindig bekeményít kicsit, amikor az ember már iszonyatosan unja a hideget, akkor rendszerint kapunk még egy adagot belőle.

- Majd hétfőn kocsival megyünk, és akkor nem fogsz fázni, -mosolygott Cortez. A homlokába lógó tincsek alatt a félelmetesen szép, mélykék szempárra meredtem.

- Milyen kocsid? - ráztam meg a fejem.

- Az enyém.

- Mi? - értetlenkedtem tovább, mert abszolút elvesztettem a fonalat.

- Van kocsid? Vagyis. Van jogsid? - döbbsentem le sorozatban.

- Jogsim van, kocsim a hétvégén lesz - felelte.

- Miért nem tudtam, hogy van jogsid? - ámultam, mert ez tényleg nagyon új volt.

- Nem kérdezted.

- Mert azt hittem, nincs.

- De van - nevette el magát.

- Ó. Oké. És most kapsz egy kocsit? - csodálkoztam.

- Szülinapomra.

- Az jövő hét csütörtök. Egy hét múlva - közöltem. Mert természetesen a fejemben volt, már jó ideje agyaltam azon, hogy mit vehetnék neki, de ha kap egy kocsit, akkor nyilván az én ajándékom abszolút mindegy. Azzal nehéz felvenni a versenyt.

- A szüleim elküldték a pénzt előre, hogy vegyük meg. Úgyhogy a hétvégén megvesszük - magyarázta, nekem meg folyamatosan kattogott az agyam.

- A szülőidtől kapod?

- Aha. Kipótolták a pénzem. Végül is a tizennyolc az olyan „vegyünk egy kocsit” év. Nem látszott rajta, de a hangját keserűnek hallottam, és végiggondolva az egészet, totál elsomorodtam.

- Nem jönnek haza? - kérdeztem halkán.

- Ááá - rázta meg a fejét gyorsan. - Egyszerűbben lerendezték.

Némán sétáltam mellette, és kicsit jobban megszorítottam a kezét, mire mosolyogva felém nézett. Első hallásra totál odavoltam azért, hogy kap egy kocsit. Mert az menő és hasznos, és kül dolog, és amúgy is... Aztán percekkel később már abszolút nem tetszett a dolog. Azt hiszem, ha választhatnék aközött, hogy a szüleimmel töltsöm a szülinapom vagy letudnak egy drága, szimbólikus ajándékkal, messziről, a világ végéről, az elsőt választanám, s ez nem demagógia, ez emberség kérdése. Cortez egy hét múlva tizennyolc éves lesz. Azt hiszem, ez van annyira fontos, hogy a szerettei vele töltsék. De úgy látszik, nekik nem.

- Tervezel valamit aznapra? - kérdeztem hirtelen, amikor már szinte a sulinál voltunk.

- Nem különösebben - vonta meg a vállát. - Csak két dolgot szeretnék.

- Mit? - néztem felé kérdően.

- Hogy ne legyen semmi felhajtás. És hogy velem legyél.

Vadul dobogó szívvel bólintottam, és még inkább megszorítottam a kezét. Azt szeretné, hogy vele legyek. Hát, ez azért jó, mert amúgy én is csak azt szeretném, hogy vele legyek. ☺

Első óra előtt Virággal beálltunk a büfé sorába, és vettünk Túró Rudit meg két forrócsokit, és miközben a sulirádióból a Franz Ferdinánd szól, végigmentünk a folyosón. Az a-s lányok csordája a termük előtt ácsorgott, éppen Krisztián (a suliujságos srác az a-ból) csinált velük interjút. Mind a négyen kiöltöztek, és magukra nyomtak egy adag sminket, hogy „jól nézzenek ki” a suli honlapjára felkerülő videóban. Amikor elhaladtunk mellettük, éppen Edina beszélt arról, hogy mennyire szereti az osztályát, mert annyira jó fejek. Eközben folyamatosan vigyorgott, és kihúzni magát, hogy „előnyös” részei is jól mutassanak a felvételen. Virággal vigyorogva összenéztünk, és bementünk a terembe. Hogy az a-sok jó fejek lennének? Na, azt nem tudom, még semmit nem hallottam róluk,

soha. A mieinkről tudnék csak nyilatkozni, de esetünkben a szónál mindig többet ér a látvány. Ahogy bementünk, részesei lettünk a híres káosznak, ami már-már legendásnak számít a Szent Johannában. Ricsi és Cortez zenéről beszélgettek, Macu a MacBookja mögött vadul kattogott, és azt üvöltötte: „behatoltak a rendszerébe”. Hogy kik, miért vagy egyáltalán miről volt szó, senki nem tudja. Jacques Gáborral együtt tévézett (megint van kábelcsatornánk, de jó), úgyhogy üvöltött az HBO Comedyn valami sorozat. Virág hangosan visongott, mert a mibiljával facebookozott, és talált valami „irtó cuki képet egy bárányról”, amit azonnal lájkolt és kommentelt. Ráadásul közölte, hogy ő márpedig akar egy ilyen. Ricsi félig felé fordulva legyintett és rá is ráhagyta, hogy jó, majd szereznek neki „báránycukrot” is, de csak miután kaptak „kis zsiráfot”. A sulirádióból üvöltött a *Take me out*, Andris és Robi arra ugráltak, közben vállal folyamatosan egymást lökdöstek, míg az egyikük nekiesett a tanári széknek, aminek a lendület következtében kitört a lába. Upsz. Kinga a felét fogva üvöltött, hogy „állatok, eltörték a széket!”, Zsolti pedig abban látta a megoldást, hogy visszatámasztotta a szék lábát, mintha „mi sem történt volna”. Én a padomon ülve próbáltam olvasni, de valaki megdobott egy fánkdarabbal (?), ami miatt undorodva felnéztem.

- Kösz, most fánkos lett a könyvem - törölgettem meg az oldalt a pulcsim ujjával. Ekkor pattant elém Kinga, úgy gondolva, hogy ez a megfelelő pillanat az interjúra. Tudva, hogy az egészről semmi nem fog bekerülni a videóba, nem voltam lámpalázás, csak unottan megvontam a vállam.

- Akkor - lapozott Kinga a jegyzetfüzetében - Renáta, mesélj a nézőknek arról, hogy mit teszel a kiváló átlagodért és milyen érzés évfolyammásodiknak lenni?

- Nos - bólintottam -, először is. Az átlagom kitűnő, nem kivál. A másik pedig. Évfolyamelső vagyok, holtversenyben veled - vigyorogtam.

- És a fizikaegyes?

- Már kijavítottam. Ötösre állok. Mindenből – bólogattam.

- Dave, ezt kivágjuk. Renáta nem annyira színes és szórakoztató személyiség, nem kell ebbe a videóba. Majd beteszünk róla egy fotót - legyintett.

- Hé - kiáltottam utána. Jó, én tudom, hogy amúgy is a másik videó kerül fel, de ha ez kerülne, akkor kivágna belőle? Csak mert tanulmányi vetélytársa vagyok? Jaj már!

Csengetéskor Vladár becsukta maga mögött az ajtót. Kezdődött az etikaóra. Hurrá. Végigpásztázta a termet, hogy van-e hiányzó, majd készült, hogy... Úristen. Hogy leüljön a tanári re. És ez elsőként nekem jutott eszembe.

- Ne! - kiáltottam, kissé hevesen.

- Rentai, mondani akarsz valamit vagy gyenge az idegrendszered, és néha elordítod magad? Mert ha az utóbbi, kérlek, jelezd előre, csak hogy felkészülhessünk rá - oltott le azonnal.

- Elnézést. Csak a tanári szék. Instabil – figyelmeztettem.

- Igazán? - vonta fel a szemöldökét, majd hátrabillentette a széket, aminek az egyik lába azonnal kiesett.

- Rentai, kifelé.

- Tessék? - döböntem le totálisan.

- Az igazgatóhelyetteshez!

- De én csak szóltam, hogy ne üljön rá. Nem én voltam! - fogtam a fejem hitetlenül.

- Hogyne. És tizenkét diákból egyedül te tudtál róla!

- Én nem. Én... - dadogtam.

- Kifelé - intett, és indulatosan félretette a széket. Még ilyen! Feltápáskodtam, és kérdőn néztem Cortezre, aki csak a fejét fogva röhögött. Persze, én voltam a béna. Hagynom kellett volna, hogy ráüljön. Megérdemlem. Ez tény.

Máday irodája előtt vettem egy mély levegőt, és bekopogtam.

- Mi az? - nézett furán, amikor beléptem.

- Nem rád számítottam. Mi történt? - sóhajtottam.

- Eltört a tanári szék, Vladár tanár úr pedig úgy gondolja, hogy én voltam.

- És te voltál?

- Nem. Akkor nem figyelmeztettem volna - szaladt ki a számon.

- Lássuk csak. Kilencedik óta van problémád Vladár tanár úrral.

- Ez így van - bólintottam, remélve, hogy az igazgatóhelyettes a pártomat fogja.
- Szégyelld magad - közölte. Mi? Elég döbbenetesen néztem rá. Máday felpillantott az adminisztrációból, és megismételte: - Szégyelld magad. Most pedig menj vissza órára. Nekem dolgom van.

- Értem - hátráltam egy lépést.

- Illetve, egy pillanatra még - szólt utánam. - Nem tudod véletlenül, hogy ki tett cowboykalapot a Jeanne d'Arc-szoborra?

- Ööö... Nem – mondtam.

- Rendben. Órára. Nyomás - tapsolt kettőt.

Vladár szinte alig hitte el, hogy egy szimpla „szégyelld magad” minden, amit kaptam, úgyhogy idegesen a helyemre parancsolt, én pedig óra végéig lapítottam. Még akkor is rezzenéstelen arccal ültem, amikor mindenki nevetett Zsolti beszólásán. Én nem mertem, mert tuti, hogy Vladár valami gúnyosat mondott volna. Így maximum azt hiszi, nincs humorom. Ez legyen a legkevesebb.

Duplairodalmon Kardos beszédte a beadandókat (tizenkettőből négyet én írtam. Hm.), és óra végéig ki is javította.

- Reni. Nagyon szép munka, ötös - nyújtotta felém a fogalmazásomat.

- Köszönöm - mentem ki érte.

- Kinga. Csillagos ötös - osztotta ki Kingának is.

- Hah! - horkantott fel, és vigyorogva felém nézett. – Csillagos ötös.

- Az is ötös.

- De csillagos - kontrázott elégedetten.

- Akkor is csak ötös. Kinga. Majd akkor vágj ilyen fejet, ha az lesz a dogádra írva: hatos! - förmedtem rá. Időnként unatkozik, és akkor egy pillanat alatt versengeni kezd. Jó lenne, ha már tavasz lenne, és aktívabban mehetne lovagolni, hogy készüljön a versenyre. Így túl sok energiája van.

- Antai-Kelemen. Ez négyes, de meg kell kérdeznem, egyedül írtad? - érdeklődött Kardos, elég gyanúsán méregetve minket.

- Egyedül - bólintott.

- Rendben.

Mi jó diákok vagyunk, tisztelettudók, kedvesek, és nem hazudunk a tanároknak. Ez tuti. Most is az igazat mondtuk, mert Cortez egyedül írta. Még csak a közelében sem voltam, amikor átmásolta rólam. Ez a teljes igazság. ☺

- Virág - nyújtotta a lapot Kardos, mire Virág felpattant, és kiszökdécselt a tanári asztalhoz. - Sajnos elégtelen.

- Ajj már - ciccegett.

A tanár tovább osztotta a dogákat, én meg kérdően néztem Virágra, és elkértem a fogalmazását. Merthogy én írtam neki, csak annyi volt a dolga, hogy átmásolja. Ezért nem értettem, hogy miért kapott egyest. Aztán, amikor a lapját megláttam, rájöttem. Smileyk, hangulatjelek, rövidítések, virágok, ékezet helyett szívecskék (?)... Valóban értékelhetetlenek tűnt.

- Ööö - suttogtam. - Legközelebb a dizájn is maradjon az eredeti. Úgy jobb lesz.

- Oki - bólogatott szomorúan.

Ebédszünetben folytatódott a filmkészítés, szinte valamennyi diák ezzel volt elfoglalva, interjúk, beszélgetések, véleményül röpködtek, aztán jött a duplafrancia Monsieur Durand-nal, akivel szerencsére filmet néztünk. Oké, mondjuk, a Pierre Richárd-filmet egyedül Jacques, Gábor, Virág és én néztük (Virágnak mindegy csak film legyen), a többiek inkább kulturáltan unatkoztak a lényeg, hogy laza óra volt, aminek mindenki örült.

Hazaérve folyamatosan kattogott az agyam, úgyhogy anyu körül lébecoltam a konyhában, hangosan sóhajtgattam, feltűnően szenvedtem, végül felültem a konyhapultra, és a sarkammal rugdostam a szekrényt.

- Mi volt a suliban? - kérdezte anyu, én meg afféle „na, már” bólintással elkezdtem a beszámolót.

Nem is a suliról akartam beszélni, hanem inkább Cortezről.

Anyu csendben hallgatta a mondandómat arról, hogy Cortez tizennyolcadik születésnapja milyen lesz így, hogy a szülei lerendezték egy utalással, hogy csak a nagyszülei a családja és hogy azért mégiscsak nagykorú lesz, ami egy fontos nap, és egyébként is. Jól kidühöngtem magam, anyu pedig egyetértően bólogatott.

- Igen, ez így valóban nehéz, de Cortez szülei bizonyára nem tudnak hazautazni - próbálkozott anyu.

- Nem akarnak - helyesbítettem, mert annak alapján, amiket Cortez mesélt, ez elég egyértelmű volt számomra.

- Értem. És mit szólnál... - kezdte, mint akinek valami remek ötlet jutott eszébe. A felnőtteknek mindig van egy csomó jó ötletük, így azt hittem, ez is egy olyan pillanat. - Ha meghívnánk vacsorára?

- Ó - hervadt le a mosoly az arcomról. Tényleg, köszöntsük a tizennyolcadik születésnapján egy gyomorrontással. Szép ajándék. Mondjuk, maga az alapötlet tetszett, úgyhogy elgondolkodtam.

- És mi lenne, ha elmennénk valahová enni? - próbálkoztam.

- Nekem az is jó. Megszervezzem? - kérdezte anyu mosolyogva.

- Igen, köszönöm. Jó lenne, ha éreznék, hogy nincs egyedül. Mármint nem a barátokra gondolok, mert pénteken majd úgyis megünnepeljük a többiekkel. Csak hogy egy családdal lenne. Szerintem sokat jelentene neki.

- Ez így van. Akkor egyeztetek a nagyszüleivel, és elmegyünk egy étterembe.

- Egy egyszerű étterembe - tettem hozzá.

- Hogyne.

- És semmi meglepetés.

- Dehogy - rázta a fejét anyu.

- Torte se.

- Az se. Csak egy vacsora.

- Rendben. Köszönöm - mosolyodtam el, és rájöttem, én valóban egy napig sem bírnám ki a szüleim nélkül. ☺

Kata: 5/1* - az osztálya nem akarja, hogy benne legyen filmjükben, ma elpanaszolta, hogy kihagyták. Szegény. ☹

Jogsi: 5/5* - Corteznek van jogsija? Hatalmas WOW!

Virág: 5/5 - mikor hazaért este a moziból, webkameráztunk két órát. ☺

Kinga: 5/4 - megneszelte, és beszállt a beszélgetésbe. ☺

Vladár: 5/1 - no comment. De tényleg.

Csontváz Carlos: 5/3 - ma kapott egy baseballsapkát, hogy dizájnosabb legyen.

Cortez születésnapja: 5/? - remélem, örülni fog. Mármint, hogy nem tölti egyedül, vagyis család nélkül. Igaz, én csak a saját szüleimet tudom felajánlani társaságnak, akik nyilván nem pótolják a sajátjait, de mégis. Hátha.

Február 25., péntek

Reggel sietve kirohantam a házból, és Cortez nyakába ugrottam. Kissé ledöbbsentette a rohamom, de azért viszonzta az ölelést majd kissé eltolva magától, fürkészve nézte az arcom.

- Oké. Ne borulj ki, de... - kezdtem. Szerintem helyes, ha egy embert előre figyelmeztetünk, hogy „ne boruljon ki”, mert akkor ezzel kicsit felkészíthetjük arra lelkileg, hogy a következő pillanatban minden bizonnyal totál ki fog borulni. - A születésnapodon... - húztam össze a szemem, mintha csak félnék folytatni - elmegyünk vacsorázni. Hatan - mondtam ki gyorsan.

- Bővebben? - rázta meg a fejét értetlenül. - A nagyszüleid, a szüleid és mi. Lehet, hogy ez így sokkoló, meg minden, de ha jobban belegondolsz, akkor ez klassz, mert... - kezdtem a magyarázkodásba, mire Cortez mosolyogva bólintott, és belém fojtotta a szót.

- Reni - állított le, mire csalódottan félbehagytam a mondatomat. - Kösz - mondta, és hirtelen elöntött a megkönnyebbültem. Nem haragszik érte. Akkor csak jól éreztem, hogy valami ilyesminek örülne. És ezek szerint akkor beletrafáltam. Hú. Ez jó érzés. De tényleg.

- Nincs mit - vontam meg a vállam zavartan. – Igazából nem tudok részleteket, anyu szervezi, de megkértem, hogy ne legyen semmi ciki...

- Oké - bólintott. - Gondolom, anyukád nem fog túlzásokba esni.

- Ááá, nem jellemző - erősködtem, és kissé félrehúzva a számat elgondolkoztam. Úristen, ugye mondtam anyunak, hogy nem akarjuk, hogy a pincérek énekeljenek? Visszatérünk rá.

A suliban egyébként laza nap volt, a diákok gözerővel forgatták a werkfilmeket, Kinga Dave-et cibálta magával egész nap, hogy vegyenek fel pár „vágóképet”, mint pl. ahogy Jacques és Gábor csendben keresztretjévenyt fejtenek a teremben, vagy éppen Macu integet mosolyogva a kamerába. Ez egyébként mind csak megtévesztés volt, hogy Kinga elhiggye, normális videó készül rólunk. Én már láttam részleteket az alternatív változatból. Hát, ez érdekes lesz.

Duplaangol elején Mr. O'Realy megkért minket, hogy válasszunk egy társat, majd ülünk szét kettesével, hogy megoldjuk a feladatokat. Angolórán szabadon választható társ? Öten kiáltották be, hogy „Cortez”. Ricsi, Dave, Virág, Zsolti és Macu.

- Reni - mondta mosolyogva, mire a többiek felhorkantak.

- Ez csalás - rázta a fejét Zsolti szomorúan, miközben feltápászkodtam a helyemről, és átmentem a nyelvi előadó utolsó padosorába, hogy beüljek Cortez mellé.

- Sajnálom, erősen protekciós vagyok – vigyorogtam.

- Ja, ha én járnék Cortezzel, most engem választott volna. Muhahaha - röhögött fel Zsolti.

- Ha te járnál velem, az lenne a legkevesebb gond, hogy együtt angoloztok - dobta meg Ricsi röhögve egy összegyűrt alufólia labdával.

- Zsolti, utoljára szólok, ülj ide mellém! - utasította Kinga.

- Na, ki a másik protekciós? - mosolyogtam Zsoltira.

- Asszony, fordítsd le a feladatot! - vágta le magát Zsolti Kinga mellé, aki könyökkel oldalba bökte.

- Na, ezt megszívtuk - nézett Ricsi Virágra. Mindketten csapnivaló angolosok, és értetlenül forgatták a szótárat a kezükben.

- Mindjárt segítek. Nézni is rossz, inkább hagyjátok – röhögte el magát Cortez.

- Oki - bólogatott Virág. Nem kellett többször mondani nekik. Virág azonnal egy mangát kezdett lapozgatni, Ricsi meg a finger boardjával ugratott át az angolkönyvön.

Nagyjából mindenki elhelyezkedett, és Mr. O'Realy kiadta a feladatot. Egy hosszú szöveg fordítása volt, úgyhogy kinyitottam a könyvem, és beleolvastam. Nem mondhatnám, hogy érttem, de mindegy, mivel Cortez már a harmadik mondatot fordította. Hú, nyugodtan hátradőlhetek egy órán, és lazíthatok? Aha. Szóval a többiek ezt érzik minden órán, kilencedik óta. Érdekes.

- Kész - tolta elém a lapot Cortez. Van abban valami örülten menő, ha a barátod anyanyelvi szinten beszél angolul, ezért tíz perc alatt lefordít egy kétórásra szánt anyagot.

- Továbbadom Ricsiéknek, jó? - suttogtam. Cortez bólintott, én meg áttoltam a papírt Ricsi elé, aki éppen ugratott a kis gördeszkával.

- Kösz - vette el, és azonnal sebesen másolni kezdtek, így, hogy temérdek időnk volt, Cortez előszedte a zenelejátszóját, bedugta a fülébe, és lehajtotta a fejét a padra.

- Mit hallgatsz? - suttogtam.

- Zenét - felelte elképesztően helyes mosollyal.

- Tényleg? - nevettem el magam.

- Aha.

- Klassz.

- Kéred? - ajánlotta fel a fél fülhallgatóját. Fogalmam sincs, mi szolt, valami ska-punk együttes, talán, de nem volt annyira jó. Mondjuk, jó sem. ☺

Cortez a karjára hajtotta a fejét, és felém fordulva „aludt”, én meg csendben hallgattam a zenét, és közben a bőr karkötőjét piszkáltam, illetve nézegettem, hogy milyen.

- Tetszik? - kérdezte suttogva, mire zavartan megvontam a vállam.
- Csak megnéztem - legyintettem. Cortez egyetlen mozdulattal levette a csuklójáról, és a kezembe adta, úgyhogy jobban szemügyre vehettem. - Szép - jegyeztem meg.

- Kéred? - mosolyodott el.

- Neem, dehogy - ráztam meg a fejem.

- Neked adom - vonta meg a vállát, és felém nyúlva rákötötte a csuklómra. A karomon lévő bőr karkötőt nézve konkrétan előtört a boldogság, és hirtelen azt sem tudtam, mit mondjak. Ezerszer láttam már rajta, ezerszer néztem, hogy mi az, honnan lehet, mit jelenthet neki. És most egyszerűen levette és odaadta nekem. Wow. ☺

Ez tulajdonképpen egy apró gesztus, de iszonyatosan feldobott, kábé ötpercenként néztem rá a csuklómra. Tőle kaptam! Szünetben mindenképp el akartam újságotlani a boldogságom Virágnak és Kingának, úgyhogy bementünk a mosdóba, ahol büszkén túrtem fel a pulcsim ujját és mutattam meg, hogy „mim van”.

- Úúú, ez tök régi, ezer éve hordja. Tényleg neked adta? - vigyorgott Virág.

- Igen! - lelkesedtem.

- Nagyszerű. Álljunk körbe egy gusztustalan bőr karkötőt, és sikongjunk, amiért most már a te karodról fog lerohadni - nézett Kinga unottan.

- Apró örömök, oké? - mondtam, jelezve, hogy ez nekem sokat jelent.

- Akkor is undorító - kontrázott tovább, majd a tükör elé lépve előszedte a szájfényét, és megigazította a sminkjét.

Ofőórán Haller negyven percig könyörgött, hogy maradjunk csendben és hallgassuk meg, amit mondani szeretne, majd mikor végre sikerült elnémulnunk, épphogy belekezdett a mondandójába kicsengettek. Mindenki felpattant, és „váááá, péntek van!”, „húzzunk a fenébe!”, illetve „húzzunk a büfébe, még maradt túrós batyu” üvöltéssel vonultunk ki az osztályból.

- Köszönöm a figyelmet - motyogta Häuer, és csak ledobta a papírjait az asztalra.

- Tanár úr, segíthetek valamiben? - érdeklődtem, és Jacques is készségesen megállt mellettem.

- Köszönöm, kedvesek vagytok, de nem. Majd elküldöm e-mailben - legyintett.

- Jó hétvégét - mosolyogtam rá.

- Nektek is - biccentett.

A suliszekrényemből kivettem pár könyvet, aztán indultam a lépcső felé, amikor másodszorra néztem vissza. A folyosón siető diákokon túl az a-sok termének ajtaja csukva volt, és mintha dörömbölést hallottam volna. Hm. Érdekes. Mindegy, lesiettem a lépcsőn, és a kabátom cipzárját felhúzza kimentem a suliból. A többiek mind ott álltak, és csoportba verődve röhögtek.

- Annyira idióták vagytok! Ezért még kapni fogunk! – szidta össze Kinga Andrist és Robit, akik megállás nélkül vihogtak.

- Mi történt? - kérdeztem.

- Látod ezt? - emelte fel Andris a kezét. Egy kis kulcsol mutatott. - Az a-sok teremkulcsa.

- Bezártátok őket? - hüledeztem, és a szám elé kaptam a kezem.

- Nyugi, már hívták az ofőjüket mobilon, most ott tart a dolog, hogy a gondnok keresi a kulcsosomóján a megfelelő darabot - közölte Dave, aki folyamatos telefonkapcsolatban volt Macuval, aki az épületben maradt, hogy közvetítsen.

- Az nem az a kulcsosomó, amin... - gondolkoztam.

- Egymillió kulcs lóg? De - röhögött fel Ricsi.

- Dave-nél lehet fogadni, hogy hánykor szabadulnak ki - nevetgélt Virág.

- És hogy áll a tippelés? - érdeklődtem.

- A Facebookozók szerint lesz vagy fél öt, mire kijönnek - jelentette Dave, majd a füléhez emelte a telefonját. - Mi? Ez biztos? Jó. Értettem. Rendben - nyomta ki, és nyugodtan felénk nézett. - Macu leadta a drótot. Máday éppen ide tart. Futás – suttogta higgadtan, mire mindenki kapcsol, és elég sietősen elhagytuk az iskola területét. Ráér hétfőig a büntink. Miért rontanánk el a hétvégét?

Hazaérve megcsináltam minden dolgom (kipakolás, lecke, bepakolás hétfőre, *A katedrális* egy

fejezetének olvasása, elmosogatás, ruháim elpakolása a gardróbba stb.), aztán elkészültem, hogy menjek Zsoltiékhoz.

- Tizenegyre itthon vagyok - kiáltottam.
- Hóóó! - nézett fel apu a tévéből.
- Illetve fél tizenegyre - javítottam ki magam.
- Khm - ráncolta a szemöldökét.
- Tulajdonképpen azt akartam mondani, hogy pontban tízkor jövök - vigyorodtam el.
- Igen, én is így gondoltam - biccentett apu. Mindegy, egy próbát megért. ☺

Zsoltiék garázsába lépve a többieket a megszokott tevékenységükön értem. Tévé, csocsó, gitár, laptop, ugrálás. Csak a szokásos elfoglaltság. Leültem Virág mellé a kanapéra, aminek szanaszét lyukadt a kárpitja, és amíg ő zenei ranglistát nézett, én előszedtem a könyvem. Hat körül teljes volt a létszám, teljes volt a hangzavar, és teljes volt a káosz. Ricsi és Cortez zenéltek (Wow), Andrisék csocsóztak, Kinga az interjú videóit ellenőrizte, Macu és Dave próbáltak komolyak maradni, és nem elköpní, hogy ez nem is az igazi, Virág Adam Lambertet hallgatott maximum hangerővel, Zsolti súlyzókat emelgetett (?), én meg a könyvem utolsó oldalait olvastam a legnagyobb felfordulás közepette, amikor is vendégünk érkezett.

- Itt egy Zsák! - kiáltotta Zsolti meglepetten, amikor francia osztálytársunk kicsit félve belépett a garázsba.

- Sziaaaa - visongta Virág boldogan. A többiek is mind intettek neki, aki körbenézett a helyiségben (talán kicsit megijedt a maszkos Slipknot-posztertől), majd megállapodott a tekintete rajtam, és mosolyogva odajött.

- Réni - kezdte, és szemmel láthatóan valami nyomasztotta.

Összecsuktam a könyvem, és mondtam neki, hogy üljön le. Ő engedelmesen lehuppant a fotelbe, és a hajába túrva bele is vágott a közepébe. Tulajdonképpen a tanácsomat akarta kérni, mert a helyzete Flórával saját bevallása szerint „kétségbeejtő”. Úgy látja, hogy volt, amikor már klasszul alakultak a dolgok, voltak moziban, meg egyszer-kétszer beszélgettek sulis után, de jó ideje semmi, és észrevette, hogy Flóra újabban az a-s Krisztiánnal is gyakran beszélget. Mivel Jacques jó barátjának tart, és Flórával együtt járok olvasóköre, gondolta, megkér, hogy mondjak véleményt a dolgról. Kösz. Ezt jótól kéri. Én mint tanácsadó? Lássuk csak. Megláttam Cortezt, beleszerettem, és hah, két és fél év múlva elmondtam neki. Zseniális teljesítmény. Szegény Jacques megértette, hogy én nem annyira tudok segíteni, de elég meggyötörtnek tűnt, amiért őszintén sajnáltam.

- Mi van, Zsák? - huppant le mellém Dave, aki az iPhone-ját nyomkodva ránk se nézett.

- Hagyd, szomorú - szóltam rá.

- Miért? - érdeklődött Dave, és onnan tudom, hogy felkeltettük a figyelmét, hogy elszakadt a tekintete a kijelzőtől.

- Hosszú - legyintettem.

- Van időm - kezdett erősködni Dave, és most már biztos, hogy nem akar kimaradni a sztoriból. Jacques-kal összenéztünk, majd megvonta a vállát, és elpanaszolta Dave-nek, hogy szerinte „Flóra” nem szereti viszont.

- Ahha! - bólintott Dave. - A szöszki kilencedikes.

- Oui - biccentett Jacques.

- Nos, barátom. Szerencséd van. A legjobbhoz fordultál - mosolygott önelégülten Dave. Jacques kérdően nézett felém, mire elmondtam, hogy Dave újabban „a női lélek szakértőjének” tartja magát.

- És ez így is van! - szögezte le. - Lássuk csak. Az időbeosztásom igen szoros, de egye fene. Segítek meghódítani.

- Hogy tudsz segíteni neki? - csóváltam a fejem értetlenül.

- Bízd ide, Reni - nézett lesajnálóan Dave. - Először is kell egy terv. Gyere csak, Zsák, elsőként küldünk egy virtuális képeslapot – ragadta meg Jacques karját, és felrángatta a fotelből. Nevetve néztem utánuk, és rájöttem, most mindenki jól járt. Egy kis támogatással Jacques nem lesz olyan mulya, Dave pedig kedvére fontoskodhat.. Éljen.

Cortez huppant le mellém, cipőjével nekítámaszkodott az asztalnak és felbontott egy kólát, miközben én nekikezdtam az utolsó oldalnak. Mikor végeztem, összecsuktam a regényt, és

eltűnődve néztem magam elé.

- Jó volt? - kérdezte.
- Igen - bólintottam.
- Kedvenced?
- Igen - nevettem fel hangosan.
- Amíg nem olvasol egy újat?
- Igen - bólintott, én pedig megdörzsöltem a szemem, mert a homályban erőltetve az olvasást, szinte kiégett. Amúgy volt rajtam szempilláspirál. Uppsz. Na mindegy.

A katedrális: 5/5* - tényleg az egyik kedvencem. Szörnyen jó könyv.

Az a-sok: 5/3 - végül háromnegyed négykor nyitották ki a termüket. Hogy ezért mit fogunk kapni...

Karkötő: 5/5 - el sem tudom mondani, mennyire sokat jelent nekem.

Peti: 5/4 - küldött mailt. Nincs túl jól, befordult, mert a lány, akit szeret, szakított a barátjával, két napig Peti vigasztalta, végül visszament a barátjához, és ejtette Petit. Úúú, szegény, gyorsan visszaírtam neki. ☹

Tesi: 5/3 - imádom a „fáj a hasam, nem tudok tornázni” indokot. Nincs tanár, aki erre nemet mondana.

Február 26., szombat

Klassz nap. Lett volna. Eredetileg úgy volt, hogy Cortez megkapja a kocsiját, délután pedig eljön értem, és akkor elmegyünk gyűnk ide-oda. Nos, ez részben így történt, háromra átjött, én pedig leszaladtam a lépcsőn, és kiáltottam anyuékna egy „Cortezzel kocsikázunk, majd jövök” félet. Aha, ezt én így terveim A szüleim nem egészen.

- Állj csak meg! - sietett utánam apu, és az ajtóban el is kapott.
- Igen? - csodálkoztam.
- Majd én eldöntöm, hogy beülhetsz-e mellé. Az én lányom nem fog rutintalan sofőrrel száguldozni!
- Cortez nem rutintalan. Nyaranta a szüleinél van, tizenhatéves kora óta vezet - magyaráztam.
- Engem az sem érdekel, ha nyaranta vadászpilóta. Nem ülsz be mellé, csak ha én megengedem - emelte le apu a kabátját az akasztóról, és elindult.
- Azért jöhetek én is? - szaladtam utána.
- Nem.

Cortez a kocsijának dőlve állt a kapunk előtt (menősegi lista? Ááá, inkább hagyjuk), és fürkészve nézett minket.

- Rendben van, fiam. Először megyünk ketten egy kört.
- Oké - vontam meg a vállát Cortez.
- Akkor én... - hebegtem zavartan -, szóval várok.

Cortez beült a kocsiba (woow), apu az anyósülésre, aztán mindketten bekapcsolták az övet, és elindultak. Öt percig ácsorogtam a kapuban, végül fázni kezdtem, úgyhogy eldöntöttem, bemegyek a nappaliba. Ezt igencsak jól tettem, ugyanis apu nyolckor (!!!!) jött be az ajtón, nyomában Cortezzel. Mi, anyuval kérdőn, néztünk rájuk.

- Mégis hol voltatok? - rázta meg a fejét anyu.
  - Budán. Pesten. Majd megint Budán. Fehérváron – sorolta Cortez.
  - Mi? Mit kerestetek Székesfehérváron? - döbrent le anyu, és én is csak elképedve pislogtam.
  - Cortez vezetését ellenőriztem - felelte apu szórakozottan.
  - És? - kérdeztem elkerekedett szemekkel.
  - Remek sofőr, biztonságosan vezet - biccentett apu, azzal otthagyt minket.
- Odaléptem Cortezhez, aki elég meggyötörtnek tűnt.
- Jól vagy? - kérdeztem halkán.
  - Aha. De most inkább hazamegyek. Aludni - mondta fáradtan.

- Sajnálom. Nagyon rossz volt?
- Hát, apád négy órán keresztül némán figyelt. Ez egy kicsit zavaró volt vezetés közben.
- Bocsi - sütöttem le a szemem.
- Semmi baj. Holnap, oké? - indult kifelé az ajtón.
- Hát, jó - motyogtam kelletlenül, és miután felmentem a szobámba, a tenyerembe tettem az arcom, és majd' fél órán át azon töprengtem, ez mennyire volt ciki helyzet???

Cortez kocsija: 5/5 - nos, így, hogy egyszer láttam. Sötétkék. Kábé ennyit tudok róla mondani.

Msn: 5/3 - mivel Cortez kidőlt (jogosan), este felnéztem a netre. Kata írt rám, és Gábor, a többiek mind offline voltak. Nem csoda, szombat este.

Apu: 5/2 - képes volt elmenni Fehérvárra? No comment.

Könyv: 5/? - mit olvassak? Húha. Megyek, csekkolom a polcom.

Február 27., vasárnap

Mivel apu úgy döntött, hogy Cortezt „vezetőképese” minősíti, ma már én is beülhettem a kocsiba. Mellesleg van jogsija, rutinja és totál felelősségteljes, főleg, ha komoly dolgokról van szó, de nyilván megértem anyuék reakcióját is, akik alaposan átrágnak magukat minden velem kapcsolatos dolgon. Úgyhogy a szüleim egyöntetű véleménye után, miszerint „megbízna” Cortezben, ma kettőre eljött értem. Persze anyu kikísért a kapuig, és alaposan szemügyre vette az autót.

- Téli gumik?
- Négy is van - bólintott Cortez mosolyogva.
- Rendben, vigyázzatok! Reni, hívj, ha odaértetek. És, Cortez lassan vezess!
- A plázába megyünk, anyu. Az egész út kábé tíz perc. Maximum.
- Jó, megértettem. Kapcsoljátok be az övet.
- Bekapcsoljuk - bólintottam.
- Jó szórakozást. Vigyázzatok magatokra! És alig tíz perccel később már be is szálltunk az autóba.
- Katapult ülés van? Mert anyuék nyilván fontosnak tartják - csuktam be az ajtót, Cortez pedig mosolyogva megvonta a vállát.
- Csak féltenek.
- Aha. Úgy látom, van mitől. Konkrétan hiányzik egy pedál - néztem furán, mert bár nem vagyok egy műszaki zseni, azért a gáz-fék-kuplung kombinációt felismerem. És azt is, ha ezek közül egy nincs. Vááá! Cortez röhögve megrázta a fejét.

- Automata váltó. Tudod... - magyarázta, miközben elindultunk.

- Ó. Értem - esett le a dolog. Gondolhattam volna. Na, mindegy.

Egyébként Cortez tényleg tök jól vezet (van, amiben ő nem jó???), nem vagizott, vagy ilyesmi, sőt, zenét sem üvöltetett, csak hogy megmutassa a világnak, ő mit hallgat, ahogyan azt ezt mások egyébként mások teszik. És kifejezetten jól parkol. Ezt onnan tudom megállapítani, hogy nem kellett kiszállnom mutogatni, hogy meddig farolhat még, ahogyan azt anyu kéri minden alkalommal. ☺

A plázába érve rájöttem, fogalmam sincs, mit keresünk ott, úgyhogy amikor beléptünk, kérdően néztem felé.

- Mozi?

- Nem - vontam meg a vállát.

- Oké, de akkor mit csinálunk itt? - csodálkoztam, miközben kikerültem egy halom embert.

- Könyvesbolt - mondta egyszerűen.

- Elhoztál könyvesboltba? - kerekedett el a szemem, és hirtelen jobban szerettem, mint valaha. És ez nem túlzás.

- Persze - bólintott, aztán félrehúzott, mert egy halom embernek voltam útban, mivel éppen egy forgalmas átjáróban döntöttem úgy, hogy földbe gyökerezik a lábam.

Emeletes könyvesbolt, sok- sok ezer regény, újkönyv-illat, újdonság számlók, aktuális toplista. A

világon a legklasszabb érzés.

- Oké. Mennyi időm van? - kérdeztem, amikor beléptünk.

- Amennyit akarsz.

- Nem, nem. Kell egy időintervallum, amihez tartom magam, különben zárásig itt ragadok.

- Nézz körül nyugodtan - felelte.

- Jó - vigyorogtam, mint a vadalma. - És te?

- Arra leszek - mutatott az idegen nyelvű részleg felé. - addig megtanulok olaszul - mondta, mire hangosan felröhögtem. Szerintem ez jó poén volt.

Tehát szétváltunk, én pedig kicsit szórakozottan rohagáltam mindenfelé, hogy mielőbb találjak magamnak valami jó könyvet, hátha ráun a dologra, és esetleg idő előtt (az én időm előtt) indulunk. Beleolvastam egy csomó könyvbe, átböngésztem a klasszikusokat, megnéztem a könyvesbolt ajánlatát, majd egy top 5 listával megkerestem Cortezt. Zenét hallgatva ült az egyik puffon, és valami angol szlengszótárat lapozgatott.

- Végeztél is? Másfél óra? - nézett rám rágozva, és a szemén láttam, hogy igazából mosolyog.

- Választottam ötöt, amiből most megveszek egyet. Csak még nem tudom, melyiket.

- Akkor megvan a másik másfél óra - bólintott.

- Neeem, dehogy - guggoltam le elé. - Tipp? - tartottam elé a könyveket.

- Passz - rázta meg a fejét anélkül, hogy megnézte volna, miket választottam.

- Hm. Szerintem ez és ez tuti nem - próbálkoztam egyedül. - Ez majd legközelebb - tettem félre a harmadikat is. -Jó, legyen ez - mutattam fel Hemingway *Fiestáját*.

- Biztos?

- Azt hiszem - tűnődtem, és szomorúan néztem *A skarlát betűire*. - Majd utána.

- Oké. Ricsiék már itt vannak, a palacsintázóban várnak, mehetünk?

- Igen. Csak visszateszem a helyére, amiket nem veszek meg. Hogy megy az olasz? - kérdeztem mosolyogva, amikor mindketten felálltunk.

- Passabilmente - felelte, mire kérdőn széttártam a karom.

- Ez mit jelent?

Cortez röhögve magához húzott, és megpuszilta a homlokom. Hát, jó. Ha van jó kombináció, akkor az a könyvesbolt + palacsintázó. Éljen a gyereknapi! ☺

- Sziasztok - ültem le a palacsintázóban Virág mellé, még mindig Hemingwayt szorongatva.

- Úúú, itt van a kocsi? - tapsikolt Virág.

- Itt - bólintott Cortez.

- Ijjj, és akkor megyünk? Megígérted... - kezdte izgatottan.

- Persze - vágott a szavába Cortez, és röhögve összenéztek Ricsivel.

- Miről van szó? - néztem felváltva rájuk.

- Emó szeretne kocsimosóba menni. Ezzel nyaggatja Cortezt három napja - magyarázta meg Ricsi.

- Miért?

- Mert az tök jó - felelte Virág a szerinte teljesen egyértelműen. Aha. Értem. ☺

Leadtuk a rendelést (én banános palacsintát kértem, csokisziruppal leöntve), és tovább beszélgettünk, amikor Ricsi lehajtotta a fejét.

- Mi az? - kérdeztem, összevissza kapkodva a fejem.

- Bálint és Edina - felelte az asztal alól.

- És? Bírjátok Bálintot, nem?

- De. Viszont Dinától a hideg ráz minket. Emó, ne nézz már oda! - rángatta Ricsi a karját.

- Késő- mondta Cortez halkán, a következő pillanatban pedig az újdonsült „pár” állt meg mellettünk. Ők szemmel láthatóan örültek nekünk, azonnal szereztek két széket, és odaültek hozzánk anélkül, hogy megkérdeztek volna minket.

- Ezért nem szabad plázába járni - motyogta Ricsi, amíg Bálint a pincérrel beszéltek. - Mindig összefutsz a suliból valakivel.

- A könyvesboltban még sose futottam össze senkivel - mondtam.

Ricsi, Cortez és Virág pislogás nélkül meredtek rám. Ja, hogy ennek is megvan az oka? Értem, jó,

értem.

- Köszönöm - mosolyogtam a pincérlányra, aki lerakta elém a palacsintát.

Megpróbáltam kulturáltan gyorsan enni, de közben nagyon sajnáltam a többiekét, mert addig Edinát kellett hallgatniuk. Aki mellesleg tudomást sem vett Virágról és rólam, csak és kizárólag Ricsire és Cortezre, vagyis inkább Cortezre koncentrált.

- Na, mi léptünk - pattant fel Ricsi, amikor már nem bírta tovább az a-s lány viháncolását.

- Máris? - nézett ránc csodálkozva Bálint. - De Reni még eszik.

- Á, jóllakott - vette ki Ricsi a kezemből a villámot. Tehát befejeztem az evést. Jó tudni. Cortezék már kint álltak, amikor én még gyorsan ittam egy korty üdítőt.

- Sziasztok - intettem Bálintéknak kapkodva, és már húztam is kifelé.

- Bocs, Ren, de agybajt kaptam már - mondta Ricsi.

- Ott maradt a fél palacsintám - szomorkodtam.

- Ne aggódj, Bálint tuti megeszi - közölte Cortez. Az rendben van, de én is úgy terveztem, hogy megeszem.

A parkolóban Virág és Ricsi jól szemügyre vették a kocsit, aztán mindketten beszálltak hátra. Aha, szóval hivatalosan is én vagyok a mitfahrer. ☺ Beültem Cortez mellé, és elindultunk, hogy lemosassuk az autót. Virágot tényleg tökre szórakoztatta dolog, mi pedig elég fura arccal csak vártuk, hogy véget érjen a viaszos izé lemosása. Aztán hazavittük őket, végül Cortez engem is kirakott otthon.

Mivel tényleg nagyon klassz nap volt, teljesen megfeledkeztem a videóról, pedig ma volt a feltöltési határidő. Azonban volt, aki eszembe juttatta. Kinga hívott fel, nem sokkal azután, hogy haza értem, és torkaszakadtából üvöltött, hogy Dave ezért megmegfizet! Természetesen azonnal bekapcsoltam a gépem, és felmentem a sulis honlapjára. A videók feltöltési sorrendben jelentek meg, elsőként a legrégebben feltöltött, utolsóként pedig a legfrissebb. Az volt a miénk. Viszont kíváncsiságból belenéztem a többi osztály werkfilmjébe is. Ööö. Valószínű, hogy az volt a feladat, amit ők csináltak. Rövid bejátszások csendes órákról, egy-két értelmes diák beszélt arról, hogy miért szeretnek ebbe a suliba és osztályba járni, hogy milyen klassz a közösség, és hogy mennyire komolyan veszik a tanulást. Vágóképeknek az ebédlőben étkező menzások, a folyosón sétáló és nevetgélő diákok, a termék, ahogyan csoportokban ülve beszélgetnek. Néhány tanár interjúja, ahogyan kedvesen és szépen beszél a tanulókról. Komolyan, minden osztály ugyanolyan videót készített. Aztán jött az utolsó. A miénk. Tulajdonképpen az eredeti felvétel, amit Kinga készített, az olyan lett volna, mint a többi. Szerencse vagy éppen pech (kinek mi), hogy az osztályunk nem szeret olyan lenni, mint mások.

Mikor benyomtam a lejátszás gombot, reméltem, hogy azért nem lett túl durva. Reméltem? Ugyan már. Tudtam, hogy mindenkivel kiveri a biztosítékot, hiszen rólunk van szó! A videó elindult, és a legeslegeső kép Ricsi, ahogyan belefejei a kamerába, majd rögtön azután elindul a Papa Roach *Last Resort* című dala, és egyszerűen mindenki megőrül a felvételen. Andris és Robi ugrál, Kinga vörös fejjel ordít, Gábor idegesen csapkod Dave felé, aki a szabad kezével (amelyikkel nem kamerázik) a fülét pöckölgeti. Én a padomon ülve olvasok, majd visszadobom az ölembe esett szendvicset (?), Virág a székén ugrál (eredetileg egy Kispál és a borz számra, de, ugye, ez ezen a felvételen nem hallatszik), Cortez lesöpri a padjára rakott papírokat, Ricsi meg páros lábbal ugrál - rajta. Zsolti a terem végéből nekifut, és kitarzott karral leveri a csontváz fejét, majd pankrátor módjára rá is ugrik a földön heverő Carlosra. Ezután bevágások kajacsatáról, üdítőköpködésről, mutogatásról a kamerának (cenzúra, Dave kikockázta), metálvillák, kinyújtott nyelvek (Andris és Robi), lökdösődés (Karcsi a termünkben járt), Macu a felmosóbotot lóbálva próbál ninjitsuzni (valami japán harcművészet), Zsolti azonnal felveszi vele szemben a harci pózt, majd vágóképek következtek arról, hogy milyen sora van nálunk Carlosnak, a csontváznak. Virág megöleli, én kezem fogok vele (nálam maradt a karja), Zsolti belenyúl a szemébe, Andris és Robi bordán csapják, Kinga megpróbálja visszatenni a fejét, Cortez napszemüveget ad rá, Ricsi lefejei, Jacques és Gábor pedig két oldalról átkarolják, amolyan „haveri” stílusban. A zene véget ért, az utolsó kép, immáron hanggal, hogy felröhögünk valamin a teremben, aztán elsötétül a jelenet. Itt azt hittem, hogy vége,

és már ki akartam nyomni, amikor még egyszer kivilágosodott a képernyőm, és Máday jelent meg, ahogyan a termünkben áll a tanári asztal mellett.

- Tizenegyedik bé! Elegem van belőletek! - mondja idegesen. És ekkor tényleg véget ér a felvétel. A fejemet fogva próbáltam feldolgozni a látottakat, végül nem bírtam tovább, és elröhögtem magam.

Könyvesbolt: 5/5* - juj, annyira örültem, hogy kedvemre bókláshattam.

Bálint és Dina: 5/2 - abszolút nem illenek össze, ráadásul Dina elég görcsösen próbálja mutatni a külvilágnak, hogy „ők összetartoznak”.

Fiesta: 5/5 - alig várom, hogy elkezdjem.

Cortez: 5/5* - azt hiszem, rácsörgök, és megköszönöm megint, hogy eljött velem könyvet venni. Tudom, hogy ez nem annyira szórakoztató.

Vacsora: 5/1 - rakott kel, utána pedig anyu somlóija. Visszasírom a banános palacsintát.

Werkfilm: 5/5* - nem tudok rá mást mondani, egyszerűen állati jó lett. ☺

Március 1., kedd

Már tegnap volt alkalmam megtapasztalni, milyen, amikor mindenki, de mindenki minket néz, és azt hittem, hogy ez egyszeri alkalom, de tévedtem. Ma ugyanúgy történt, ahogy tegnap. Cortez reggel értem jött, felvett, elugrattunk Ricsiért, majd Virágért, utána pedig a sulihoz hajtottunk. Ugye már említettem, hogy Cortez nem az a „kocsiban üvöltetem a zenét” típus? Nos, ő tényleg nem. Ricsi viszont igen. Úgyhogy a Szent Johanna elé hajtva bömbölt a Kom *Word up!* című száma a kocsiból (én konkrétan megsüketültem), és ha szerettünk volna, sem tudtunk volna észrevétlenül megérkezni. Mindenki minket bámult, és ahogy kiszálltunk négyen, éreztem magamon a diákok döbrent/irigykedő/csodáló és nem utolsósorban „a francba” típusú pillantásait. Cortezt és Ricsit persze soha nem értheti bántás vagy bármilyen negatív jelző. Mi, Virággal azonban kaptunk rendesen. Olyan pillantásokat, hogy szinte már kellemetlenül éreztem magam, hogy részese vagyok Cortez életének. Szerencsére azonban gondolataimat rendbe tudtam szedni, és nem foglalkoztam a diákok (nem meglepő, inkább a lányokra jellemző ez a viselkedés) gonosz megjegyzéseivel. Valaha Cortez nekem is csak egy menő srác volt, akiért odavoltam, akit csodáltam a lazaságáért, akiben megfogtak a külsőségek, és akit nem is ismertem. Mára ez megváltozott. Illetve minden maradt a régi, kivéve azt, hogy most már ismerem, és tudom, milliószor több van benne, mint valaha feltételeztem volna. Így nem veszem figyelembe azon lányok véleményét (vannak páran), akik elalélnak Cortez látványától, és értetlenül méregetnek engem, hogy vajon mit keresek mellette. Sokáig tartott ezt feldolgozni, talán néha még most is el tudnék bizonytalanodni, de az az igazság, hogy Cortez sokkal több helyes (na, jó, überhelyes) srácnál. És én ismerem azt az oldalát is. Mert ő azt akarta, hogy megismerjem. Így, ezekkel a gondolatokkal megerősödve kihúztam magam, és mosolyogva léptem oda Zsoltiékhoz, ügyet sem vetve arra, hogy a suliba érkező diákok mit gondolhatnak.

- Ok. Ettől le fogtok hidalni - kezdte Zsolti.

- Na. Hidaljunk le. Halljuk - szólott Ricsi, aki mellett Virág nagyokat pislogva ásított. Már megint későig nézte a *Gleet*. Mondtam, hogy ne tartson hétköznapi sorozatmaratont, de nem hallgat rám.

- Tudjátok, hogy fogadtam Macuval tegnap - vigyorgott.

- Aha. A *Star Trekről* Hogy hányszor halt meg valaki... – gondolkozott Cortez.

- Bizony, bizony - bólogatott. - Tudtam, hogy nekem van igazam, a hülye meg csak erősködött.

- Te jó ég, mibe fogadtatok? - kérdeztem idegesen, és előre sajnáltam Macut.

-Muhahahaha! - törölgette a szemét Zsolti, és abszolút nem értettük meg, hogy miről van szó. Egészen addig, amíg Macu meg nem érkezett, kapucniban.

- Sziasztok - motyogta.

- Vedd csak le - nyúlt felé Zsolti, és egy rántással levette a pucniját. Mindannyian elkerekedett szemmel néztük. Macu haja mindkét két oldalon fel volt nyírva (kétcentisre, kábé), felül pedig megmaradt a haja, és felfelé volt zselézve.

- Úristen! - ébredt fel teljesen Virág. - Ez állati jó!
- Kösz - bólintott Macu, a helyzethez képest vidáman.
- Így jár, aki hülyeségeket beszél, és képes fogadást kötni - bólintott Zsolti.
- Tulajdonképpen nekem tetszik - fürkésztem Macut.

- Az a helyzet, hogy nekem is - vigyorodott el, aztán Zsoltira vetett afféle „hah, legközelebb jobbat találj ki!” pillantást.

Kinga ért oda hozzánk, és eszelősen meredt a társaságra.

- Sziasztok - köszöntött minket. - Kakas! - biccenten Macu felé is. - Csak hogy tudjátok! Egyáltalán nem jó poén mindenhová belinkelni a werkfilmet, hogy aztán boldog-boldogtalan szavazzon rá! Ez egy iskolai verseny, úgyhogy érdekelne, hogy lehet majdnem kétezer szavazata a mi osztályunknak? Még a környéken sincs ennyi ember, nemhogy a suliban!

- Most az a bajod, hogy nyeresre állunk? – csodálkoztam. Ez új volt Kingától.

- Nem. Az a bajom, hogy nagyon elhúztunk, és ennyi szavazat gyanús. Vissza kell fognunk.

- Dave a felelős a videó népszerűsítéséért – magyaráztuk, és már meg is érkezett az emlegetett Dave.

- Mi újság? - kérdezte, aztán azonnal lefotózta Macut a hajával, hogy feltöltse Twitterre barátja „új stílusát”.

Kinga Dave-nek is tartott egy kiselőadást arról, hogy „finoman nyerjük meg a versenyt, ne ilyen bődületesen sok szavazattal”, aztán mindannyian az út felé fordultunk, mert megérkezett Edina és Bálint. Kézen fogva. Hű.

- Ez nem büntetendő? - röhögött Macu, utalva a köztük lévő korkülönbségre.

- Hülye! - forgatta a szemét Kinga.

- Sziasztok - integetett felénk (illetve a fiúk felé) Dina, aztán bement a suliba, Bálint pedig odalépett hozzánk.

- Hogy bírod? - érdeklődött Ricsi.

- Mit?

- Ediát - felelték szinte egyszerre.

- Semmi gond. Miért?

- Majd rájössz - veregette meg a vállát Macu, aki elég bennfentes volt a témában.

- Jó, neked nem jött össze vele. És akkor mi van?

- Ó, a kis naiv - vihogott Zsolti, és kibontott a fogával egy csomag kekszet.

- Mi van, más is járt vele Macun kívül? - kapkodta a fejét Bálint.

- Azt nézzük, ki nem - fonta össze a karját Kinga. Cortez és Dave felemelték a kezüket, mire Bálint lefehéredve meredt hol Ricsire, hol Zsoltira, hol pedig Macura.

- Azt, van egy rosszéletű barátnőm. Kúúl - bólogatott elismerően. Azt hiszem, a korából és az értelmi szintjéből adódóan, ő pont ilyesmire vágyott. Talán most Dina is szerencséivel jár, és megtalálja a tökéletes barátot magának. És akkor esetleg leszállhat az enyémről.

A kapu kinyílt, és Máday rontott ki rajta.

- A punk Matsuda az irodámba, Antai-Kelemen pedig arrébb áll a kocsijával. Egészen véletlenül második napja Kardos tanár úr helyére parkolsz!

- Tényleg? Nem is vettem észre - csettintett Cortez bujkáló mosollyal.

- Ne szemtelenkedj! - förmedt rá Máday.

- Talán jelölni kéne valahogy. Mondjuk, ráfesthetnénk a betonra a tanárok arcképét. Úgy könnyeb lenne... - tűnődött Ricsi.

- Pósa, jól látom, hogy nincs leragasztva a szemöldökpiercinged? - kapott észbe Máday, ahogyan a gyér, erőlködő nap csillant Ricsi fémjein.

- Elfogyott a ragtapaszom.

- Még szerencse, hogy van az irodámban. Befelé! Taraj, te is, ne mondjam még egyszer!

Ricsi és Macu bementek a suliba, mi meg azon tűnődtünk, hogy most mi lesz. Mert az oké, ha Ricsi kap ragtapaszt az igazgatóhelyettől. De Macu hajával mit tud csinálni? Megnöveszti? Hm. Nem is hülyeség. Mádaynál sose lehet tudni. Talán ad valami hormonkészítményt. Szegény Macu. Egyébként Máday duplán pikkel az osztályunkra, egyrészt, mert nem tudta ránk bizonyítani, hogy

mi zártuk be pénteken az a-sokat (pedig egyértelmű, hogy mi voltunk), másrészt pedig kicsit kifogásolta a werkfilmünk tartalmát. Hát, vannak páran. ☺

Emelt franciával kezdtünk, úgyhogy a terembe érve leütem az asztalomhoz, és csengetésig a *Fiestát* olvastam. Egyébként így tizenegyedikben abszolút úgy érzem, sokkal jobban tudok koncentrálni, köszönhetően a többieknek, mert a viselkedésük miatt belejöttem abba, hogy bárhol/bármikor/bármilyen körülmények között tudok nyugodtan olvasni. Egyszerűen bekapcsolódom a történetbe, és onnantól kezdve üvölthet Ozzy Osbourne, a Metalica Guitar Hero-n, énekelhet Virág hangosan, dobálózhatnak, veszekedhetnek, tulajdonképpen semmi nem tud megzavarni. Csak egy dologra figyelek fel, de arra ösztönösen. Ha Cortez a közelemben van, odajön, felül a padomra vagy éppen elsétál mellettem. Egyedül érte éri meg felnézni a sorokból, amúgy felőlem örjönhetnek a többiek. ☺

Csengetéskor Monsieur Durand bejött a terembe, mire mindenki abbahagyta, amit éppen csinált, és nagy nehezen a helyére botorkált. Feleléssel kezdtünk, Virág négyest kapott, Cortez ötöst, aztán továbbmentünk az anyaggal. A franciatanár egyébként azon kevesek egyike, aki kifejezetten bír minket, és akinél nagyon jól teljesít az osztályunk. Éppen ezért nem érti soha, hogy amiket a tanáriban hall, az tényleg igaz. Erre mondja mindig Zsolti, hogy nem, mert mi jók vagyunk, csak a tanárok fújják fel a dolgokat! Érti ezt például arra, amikor Farkas tanárnő szinte elsírta magát, mert behozott egy régi közetet, hogy tanulmányozzuk, Andris pedig rajzolt rá egy bogarat alkoholos filccel. Mindegy, régen volt. ☺ Szünetben lementünk az udvarra, és miközben a sulirádióból Rasmus szólt (Kata eléggé örült neki), a forrócsokinkkal felültünk a padra. Amíg én Virággal és Katával beszélgettem, Ricsi összeírta azoknak a daloknak a listáját, amiket lead a stúdiósoknak, hogy játsszák le csütörtökön Corteznek. Amikor Cortez kijött az udvarra (az egyik végzős fiú társaságában), Ricsi gyorsan begyűrte a papírt az adidas dzsekije zsebébe.

- Csak nem a dallistám? - vigyorgott Cortez.

- Azt hiszed, minden rólad szól? - vágta rá Ricsi.

- Ez alap - bólogatott Cortez. - Minden este izgulok, hogy a holnap is rólam szóljon - folytatta, mi meg folyamatosan röhögtünk rajta.

- Ja, ismerem ezt. A múltkor azt álmodtam, hogy nem vagyok népszerű - hülyült tovább Ricsi.

- Révámalom lehetett - értett egyet Cortez.

- Totál. Izzadtan ébredtem, azt kiabálva „miéért?” – dramatizált Ricsi.

Mindig tükre vicces, ahogy egymást szívatják azzal, amiről egyébként abszolút nem tehetnek. Közük sincs a körülöttük lévő felhajtáshoz, ez egyszerűen így alakult. ☺

- Mennem kell, dogát írunk angolon - pillantott az órájára Kata, és hosszú bőrkabátjában besietett az épületbe.

- Kedves lány - nézett utána Virág mosolyogva.

- Szerintem is - bólintottam.

- Tudom, mire megy ki a játék! - állt oda hozzánk Kinga hirtelen, fehér kötött sapkája alól összehúzott szemmel meredt ránk. - Figyeltek titeket.

- Na, jó, ez így elég ijesztően hangzik - néztem Kingára, akinek kissé eszelős volt a tekintete.

- Be akar férközni a szövetségbe!

- Kinga, Kata egy jó fej lány, nem akar semmit, csak barátokat - ráztam a fejem értetlenül.

- Tudod, ki hiszi ezt el! Olvasóra jár veled. Szereti Virág zenei ízlését. Most is együtt dúdolták azt a nevenséges *In the Shadot* dalt. Amit az a tollas ember énekel!

- Ó Lauri, és nem tollas. Csak toll volt a hajába tűzve - mosolygott Virág, azonnal megvédve kedvenc finn bandáját.

- Mit bánom én! - morogta Kinga. - Kata ki akar golyózni a pozícióból!

- Neked üldözési mániád van - állapítottam meg, szerintem jogosan.

- Ó, Renáta, te aztán nagyon átlátod a dolgokat - legyintett lesajnálóan.

- Nem, csak nem értem, mi bajod van Katával!

- Keselyű - morogta Kinga.

- Mi van? - nevettem fel önkéntelenül is.

- Azzal, hogy beálltam hozzátok, sok ember szimpátiáját vesztettem el, ezt tartjátok észben. Sokat nyom a latban, hogy népszerű barátotok van, de valljuk be, ettől függetlenül még mindig a nyomik táborát erősítitek - közölte Virággal és velem. – De én felkaroltalak titeket!

- Fogalmam sincs, mit akarsz ezzel mondani - fojtottam vissza a nevetést, és eltöprengtem azon, hogy vajon Kinga kegyetlenül őszinte vagy őszintén kegyetlen? Nehéz kérdés.

- Hogy oszlopos tagja vagyok a csapatunknak, és engem nem lehet olyan könnyen eltávolítani. Hah. Csak próbálkozik. Csak próbálkozik - magyarázta, szerintem leginkább magának, mert indulatosan bevonult a suliba.

Szegény Kata, ő igazából csak örült annak, hogy van kivel beszélgetnie szünetekben, de Kinga ezt kicsit túlereagálta, mindenféle összeesküvés-elméleteket szőtt arról, hogy „Kata az ő helyére pályázik” vagy hogy „a mi hármasunk stabil, nem fér bele még egy fő”. ☺

Suli után Virág és Kinga is átjött hozzám, az előbbi, mert unatkozott, az utóbbi, hogy átbeszéljük a suliujság következő számát. Főszerkesztőként úgy döntött, velem konzultálja meg, ki mennyire béna cikket írt, hogy maradt-e helyesírási hiba Krisztián cikkében és hogy a képeim közül négy kifejezetten „csapnivaló” lett. Hozzátartozik a dologhoz, hogy nekem nem volt kedvem ezt mind átbeszélni, de nem rúghattam ki, Kinga pedig nem az a típus, aki észreveszi magát. Úgyhogy én a babzsákfotelemben ülve hallgattam, ahogyan Kinga oldalról oldalra véleményezi a márciusi számot, majd közli, ha „rajta múlna, az egész szerkesztőséget kirúgná a fenébe”.

- Aha - bólogattam fáradtan.

- Úúú - pillantott fel Virág a laptopom felett. A mázlista, ő lazán netezett, én meg Kinga dühkitörését hallgathattam.

- Mi az? - néztem felé segítségkérő tekintettel.

- Láttad Cortez falát? - húzta el a száját.

- A Facebookon?

- Ühüm.

- Nem, ezer éve nem néztem. Miért? - tápázkodtam fel, és odaléptem Virághoz, aki az ölében tartotta a gépem. Húú. Cortez fala konkrétan túlpörgött. Szülinap, szülinap, szív, szülinap, taggelés, „gyere már msn-re”, szülinap, birthday, szülinap... – Miért kell két nappal előre boldog szülinapot kívánni? - csodálkoztam.

- Presztízskérdés. Aki az elsők között van, azt hiszi, jobban számít - motyogta unottan Kinga, továbbra is a suliujságot böngészte.

- Megtudjuk nézni, ki kezdte? - néztem Virágra.

- Oki - bólogatott, aztán folyamatosan lefelé haladt az oldalon, végül hallatott egy „pffff” félét. - Edina. Vasárnap.

- Óriási - nevettem el magam kínosan. Kezdem azt hinni, Dina csak azért jár Cortez körül mindenkivel, hogy a közelében maradhasson. Na de persze ez csak tipp... - Viki? - kérdeztem kicsit feszengve.

- Ááá. Millt hét pénteken kitörölt mindenkit közülünk.

- Tényleg?

- Persze. Totál berágott. Azt hiszem, nemcsak arra jött rá, hogy Cortez veled jár, hanem, hogy izéé... eleve miattad dobta - húzta el a száját Virág.

- Ó. Értem - mosolyodtam el, mert azért ez mindentől függetlenül elég jól hangzott.

- Ijjjj, asszem' be van kapcsolva az msn-ed - tette fel a kezét Virág hirtelen, amolyan „nem csináltam semmit” stílusban, mire Kinga azonnal odanézett.

- Kata az, ugye? Nem nyugszik, egyszerűen nem nyugszik.

- Nem. Ez Arnold - meredt Virág a képernyőre.

- Engedj oda - toltam arrébb gyorsan, és megnéztem, hogy mit írt. Videóhívást kezdeményezett. - Akartok vele beszélni?

- Én nem, de puszilom - motyogta Virág.

- Én sem. De add át neki főszerkesztői, iskola- és évfolyam elsői üdvözetem - vigyorgott Kinga

gúnyosan. No comment.

Írtam Arnoldnak, hogy tíz perc és jövök, aztán kikísértem Kingát és Virágot.

Facebook: 5/2 – a jelek szerint Cortez napok óta nem volt fent, mert semmire nem válaszolt, pedig igen sokan hiányolták.

Jacques: 5/4 – Dave kezelésbe vette, ma is egész nap félrevonulva diskuráltak „Flóra” meghódításáról.

Justine: 5/5* - hurrá, amikor anyu hazaért, mondta, hogy megérkezett a csomagom. Párizsi barátnőm segített megrendelni a francia amazonról Cortez szülinapi ajándékát (egy dízdobozos sci-fi DVD-gyűjteményt), mert nem tudtam pontosan, hogy kell. Fogalmam sincs, mások honnan tudják ezeket.

Arnold: 5/5 - majdnem egy órát webkameráztunk, őszintén örültem, hogy tudtunk beszélni. Jól van, jól megy neki a sulis, tulajdonképpen minden oké vele, és valamikor tavasszal jön haza egy hétvégre. Tök jó. ☺

A hajam: 5/1 -fodrászért kiállt.

Cortez: 5/5* - anyu boldogan mesélte, hogy megvan a foglalás csütörtökre és hogy „mindent megszervezett”. Kérdésemre pedig azt felelte, hogy semmi ciki/lúzer/übeciki/überlúzer szituáció nem lesz, csak egy sima vacsora. Khm. Meglátjuk.

Március 3., csütörtök

Cortez tizennyolcadik szülinapja. Hű. Kicsit álmosan ébredtem, mert mindenképp boldog szülinapot akartam kívánni neki éjfélkor, úgyhogy még éjjel felhívtam. Emiatt volt vagy fél egy, mire elaludtam, ma meg normálisan, a megszokott időben kellett kelnem, szóval nem festettem túl frissen korán reggel. Így, gondoltam, szerzek anyutól egy kis korrektort, de miután felkentem a fejemre, úgy néztem ki, mint akinek valami fura, foltos bőrbetegsége van. Ezért lemostam, és inkább vállaltam a karikás szemeket. Az legalább nem annyira „természetellenes”. Gyorsan felöltöztem: farmer, velúr Converse, pulcsi, dzseki, Szent Johanná-s sál, és indultam is. Cortez a kapunkban várt, lazán nekidőlve a kocsijának.

- Boldog szülinapot! - kezdtem, aztán mosolyogva a nyakába ugrottam. Na, kinek van nagykorú barátja? Nekeem. ☺

- Már mondtad éjfélkor. És megüzented negyed egykor – töprengtet.

- Ez személyes verzió - magyaráztam.

- Aha. És van még más „verzió” is?

- Talán egy e-mail - vigyorogtam.

- Oké - bólintott mosolyogva.

- És, kívántál valamit éjfélkor? - érdeklődtem, miközben beszálltam a kocsiába.

- Egy kólát. Megittam. Jólesett.

- Nagyon vicces - röhögtem el magam. - Úgy értem...

- Tudom, hogy érted. Virág hülyesége. Kívánj a szülinapod előtti napon, éjfélkor, és teljesül...

- Ez nem hülyeség. Én is mindig kívánok.

- És őszintén? Bejött már valami? - fordult felém, és csak egy pillanatra vette le a szemét az úttestről.

- Háát - próbáltam lenyelni a vigyorem. - Igen. De nem mondom el, mi volt az.

- Fogalmam sincs, mi lehetett... - szekált, én pedig tettetett felháborodással néztem rá.

- Nehogy azt hidd, hogy veled kapcsolatos!

- Dehogy - röhögött fel.

- Tényleg nem.

- Oké, elhiszem - bólogatott, és komolynak tűnt, de a szemén láttam, hogy mosolyog.

- Hidd is el, mert te még csak eszembe se jutottál – vettem el a sulykot.

- Na, jó. Nem kell elmondanod, csak azt, hogy mivel kapcsolatos. Tíz másodperc - közölte, én

pedig zavartan megráztam a fejem. Mi? Ne már! Improvizálj, Reni, improvizálj! - És letelt szólt.

- Ööö... - kezdtem totál leblokkolva. - Jó, lehet, hogy veled kapcsolatos - vallottam be, mire Cortez elröhögte magát, én meg azon agyaltam, miért nem jutott eszembe semmi frappáns. Fejlesztenem kell a hirtelen reakciómat. Majd megkérem Kingát, hogy időnként ijesszen rám, és tegyen fel keresztkérdéseket, biztos szívesen vállalja.

Miután felszedtük Ricsit és Virágot, a sulihoz hajtottunk, hogy kezdetét vegye a nemzetközi „Éljen Cortez!” nap. És ez nem túlzás. Sejtettem, hogy ma mindenki körülötte fog ugrálni, és hogy emiatt szinte egy percet nem tudok majd vele tölteni, de ekkora örületre nem számítottam. A sulirádió a kedvenc dalait játszotta, a diákok keresték a társaságát, és látványosan örültek, amikor válthattak vele pár szót (?). A termünkbe folyton bejött valaki, hogy felköszöntse, Dave pedig kezelte a közösségiket, ahol igencsak sok ember írogatott neki. A telefonja egész nap rezgett, kapott egy halom sms-t, és leginkább Ricsitől kérdezgette, hogy „ez ki?”, majd átdobta neki a telefont. Huh. Mentségére legyen mondva, Cortez abszolút nem élvezte a mai napot, kicsit talán be is sokalt, és őszintén megkönnyebbült, amikor kicsöngették utolsó óráról.

- Na. Akkor húzzunk mekizni. Én állom! - emelte fel a kezét Dave miközben mindenki pakolászott. A bejelentésére Andris és Robi csillogó szemmel összenéztek, és „ingyen kajaaa” kiáltással éljeneztek. - Úgy értem, Cortezét állom én. A születésnapján - helyesbített Dave, mire kicsit alábbhagyott a lelkesedés.

- Kösz, de majd máskor - veregette meg a vállát Cortez, és ő ezzel lezárta volna a témát, de Dave nem az a srác, akit csak úgy le lehet pattintani.

- Hé-hé-hé. Álljatok csak meg! Mit sunnyogtok ti? – fordult hozzám.

- Semmit - sütöttem le a szemem. Hú, de bénán hazudok.

- Aha, na persze. Nem mentek Ricsiékkel moziba. Nem jöttök mekizni. Zsoltit is lepasszoltátok. Halljuk csak. Mire készültök? – fonta össze a karját Dave maga előtt, mire a többiek is kérdőn néztek ránk.

- Nem nagy dolog - ráztam a fejem, Cortez pedig a tenyerébe temette az arcát, és azt hiszem, röhögött.

- Ne már, programotok van, és kihagytok minket? Ez nem szép – cicegett Dave.

- Nem hagyunk ki, és egyébként is, holnap lesz Cortez bulija, mindenki ott lesz - magyarázkodtam, de éreztem, egyre mélyebbre süllyedek. Mindenfelől sértett, szemrehányó pillantást kaptunk, úgyhogy sóhajtván megvontam a vállam. - Jó, vacsorázni megyünk.

- Hé, kajálni mentek, és kihagytok? - háborodott fel elsőként Zsolti.

- Ez nem olyan - fogtam a fejem.

- Hát milyen? - kérdezte Macu, aki szintén beállt a „megsértődtem, duzzogok” csapatba.

- Szülőkkel - motyogtam kínosan.

Mindenki döbbenetesen meredt ránk, aztán kitört belőlük a röhögés.

- Muhahaha! - törölgette a szemét Zsolti, aki iszonyat jól kozott azon, hogy milyen „hivatalos” programon veszünk részt.

- Szerinted ez vicces? - förmedt rá Kinga. - Tudod, én örülnék neki, ha a barátom lenne annyira intelligens, hogy nyilvánosan megjelenjek vele és a szüleimmel valahol.

- Jó szórakozást - mosolygott Virág kedvesen. A fiúk tovább röhögtek azon, hogy ez mennyire átkozottul „ciki” Dave követelt helyzetjelentést, lehetőleg fényképpel (?), Andris és Robi velünk akartak jönni (nekik mindegy, csak „ingyenélhessenek”), Macu kiröhögte a programunkat (nagyon vicces), Jacques pedig csalódott volt, mert ő tényleg szívesen jött volna (?).

Egyedül talán Ricsi értette meg, hogy ennek mi értelme. Ő csak óvatosan rám mosolygott, és bólintott egyet. Igen, ő tudta, hogy Cortezt a szülei a skype-on köszöntötték fel éjjel, kábé tízperces beszélgetés alkalmával, tudta, hogy ezt én szerveztem így, és tudta, hogy Corteznek mit jelent. Úgyhogy nem szólt semmit, csak némán, egy-egy pillantással fejezte ki, hogy abszolút korrektnek tartja. A többiek mind leragadtak a hülésnél.

Miután otthon megcsináltam a leckéimet meg tanultam, gyorsan elkészültem (sikerült a hajam viszonylag jól beszárítani, de most már tényleg el kell mennem fodrászhoz, mert kezd kezelhetetlenné válni), aztán anyuékkel együtt elindultunk. Egy mexikói étterembe volt foglalásunk,

és útközben gondoltam, megkísérlek még egyszer megmagyarázni, hogy Corteznek semmilyen mexikói vonatkozása nincs, egyszerűen csak ez a beceneve, de reménytelen volt. Anyu ezt egyszerűen nem akarja megérteni. Végül is mindegy. Apu viszont felettébb örült, mert szereti a mexikói kaját. Mármost az igazit, nem az „otthonit”.

- Jó estét. Hat főre volt foglalásunk - állt meg anyu a bejáratnál pincér pedig mosolyogva bólintott, és megkért, hogy kövessük.

A terembe belépve körbenéztem, és azonnal megakadt a szemem egy asztalon. Jaj, ne, csak ne az legyen a miénk! Lufik voltak a székek támlájához kötve. Naná, hogy az volt a miénk.

- Ez kicsit túlzás, nem? - suttoztam apunak, szövetségest keresve magamnak.

- Vajon itt milyen a quesadilla? - kérdezte.

Hát ennyit a szövetségeseimről. Aput hatalmába kerítette a „mit egyek?” dilemma, anyu rendezgetni kezdte a lufikat, én meg égő vörös fejjel ültem le a székre. Mert igen, bármilyen meglepő a teremben mások is voltak, akik érdeklődve néztek felénk. Az asztalunk, csak hogy teljes legyen a nyilvános megsemmisülés, premier plámban, a bejáratnál szemben állt, hogy minden belépő azonnal észrevegyen minket.

- Parancsoljanak - lépett hozzánk a pincér, és kiosztott egy-egy sombrero kalapot. Te jó ég!

- Anyuuu... - sziszegtem totál elképedve.

- Vedd csak fel. Olyan mókás - mosolygott, anyu feldobottnak tűnt, és mivel a szüleim felvették a kalapot, én sem tehettem másképp. Ez annyira nem fair! Ha ma Cortez szakít velem, akkor az utolsó együtt töltött perceinkben ez az idióta kalap lesz rajtam!!! Nincs igazság.

A késemet magam elé tartva próbáltam csekkolni, hogy állhat a sombrero, de nem láttam jól, ami, valljuk be, talán jobb is. Ja, és ennyit a hajamról. Cortez és a nagyszülei a következő pillanatban megérkeztek, és amíg a „felnőttek” köszöntötték egymást, én égővörös fejjel, összehúzott szemmel, kissé félve néztem Cortezre.

- Szia - suttoztam.

- Hola - bólintott, és kissé lehajolva benézett a kalapom hogy lássa az arcom.

- Ööö... Hová ülsz? Ide vagy egy másik asztalhoz? - érdeklődtem. - Mert azt is megértem.

- Jó lesz itt is - röhögte el magát, és leült velem szemben.

- Előre is bocs mindenért - magyarázkodtam, amikor mindketten anyu felé néztünk, aki éppen megigazította az asztalra kirakott kis pinátát (úgy ejtjük, hogy „pinyáta” ☺).

- Semmi gond. Te, figyelj - hajolt közelebb hozzám. - Várunk mexikói vendéget?

- Az te vagy - mondtam zavartan.

- Aha. Hát jó - vont a vállát, aztán a pincérhez fordult, aki felvette az italrendelést.

Anyu, hogy oldja a beállt csendet (Cortezzel folyamatosan „szemeztünk”, azt játszva, ki bírja tovább röhögés nélkül) egy kicsit az időjárásról. Örök klasszikus téma, Cortez nagyszüleit ráadásul igencsak érdekelte, hogy mikor jön a jó idő, Cortez és apu az étlapot böngészte, én meg zavartan néztem körbe, mert a vendégek többsége minket figyelt.

- Sikerült választani? - lépett újra hozzánk a pincér. - Szerintem igen - nézett körbe apu, mire mindenki bólintott.

- Mi van a combo tálon? - kérdeztem.

- Burrito, fajita, enchilada - sorolta a pincér.

- Jó, akkor egy csirke combo tálat kérnék - bólintottam Cortez összevont szemöldökkel meredt rám.

- Az több személyes tál.

- Á, ne aggódj - legyintettem. Most miért? Éhes voltam, és amúgy is. Cserekereskedelem-párti vagyok, főleg, hogy apu nachost rendelt quesadilával és chilivel. Ez felkeltette az érdeklődésemet.

A többiek kulturáltan egy főre elegendő ételt rendeltek amit mi, apuval egyáltalán nem értettünk, hiszen az úgy eléggé unalmas, de mindegy. Amíg a „felnőttek” beszélgettek, Cortezzel továbbra is egymást szórakoztattuk. A szemkontaktust tartva szigorúan némán kommunikáltunk, ami iszonyatosan vicces volt, főleg, hogy tulajdonképpen mindketten égtünk a kissé „kínos” anyu miatt. Aztán, amikor véletlenül felröhögtem, anyu, mintha csak öt éves lennék, lesütött szemmel rám szólt, hogy „viselkedjek rendesen”. Ááá, nem volt ciki, egy kicsit sem. Az ételek megérkezéséig sajnos

minket is bevontak a beszélgetésbe, szó volt a suliról, az ilyenkor kötelező nyaggatásokról, aztán szerencsére megérkezett a pincér. Jó, talán tényleg berendeltem, az elém rakott tál elég lett volna egy kisebb gerillacsapatnak is, de mindegy.

- Jó étvágyat - vigyorgott Cortez, ami ezt jelentette: „tuti, hogy ott hagyod”.

- Köszí, neked is - vigyorogtam vissza, ami pedig ezt: „hah, nem ismered te engem, tizenhét éve anyu főztjén élek, kihasznélom, ha rendes kaját kapok”.

- Az mi? - hajolt oda hozzám apu, és belenézett a tálamba.

- Burrito. Tessék - szúrtam bele a villám, és átdobtam a tányérjára.

- Köszönöm. Tacót?

- Jöhet - bólintottam, aztán észrevettem, hogy Cortez elég furán néz ránk.

- Most már értem, miért akartál mindenáron apukád mellett ülni.

- Ez alap - jelentettem ki, és áttettem apunak egy fajitát is, mert mindenképp tudni akarta, hogy milyen.

Tulajdonképpen gusztustalankodtam egy sort a szószokkal, majd enni kezdtem, azzal a feltett szándékkal, hogy nem foghat ki rajtam egy combo tál. Haha. És majdnem igazam is lett. Már befejezte, csak apuval ketten küzdöttünk, de harciasan.

- Nem megy - dőltem hátra csalódottan. - Ha ezt még megeszem, mi lesz a desszerttel? - bökdöstem a villámmal egy árván maradt burritót.

- Fél Mexikó kajáját benyomtad. Hogy jut eszedbe a desszert? - röhögött ki Cortez.

- A desszert fontos. Az az étkezés vége - szögeztem le, apu pedig lelkesen bólogatott, miközben látványosan hányingere volt már a chilitól, de azért folytatta az evést.

- Most nézd meg - csóválta a fejét anyu. - Nem értem, olyanok, mintha otthon nem kapnának enni

- mondta Corteznek. Apuval összenéztünk, és igyekeztünk „ártatlan” arco vágni.

Cortez nagyszülei és anyuék is kértek kávé, én meg egy szelet sajttortát, aztán következett a top kínos sztori. Ugyanis a pincér ahogy elment, négy másikkal tért vissza, mindannyian sombrero-t viseltek, és egy tortát hoztak be, amin tűzijáték égett. És természetesen ez még nem minden. Énekeltek. Naná, hogy énekeltek. Cortez enyhén zavartan masszírozta az ornyergét, mivel az egész étterem felénk fordulva mosolygott rajtunk. Miután abbahagyták a dalt (hosszabbnak tűnt, mint amennyi egybként volt), anyu buzdítására mindenki tapsolni kezdett.

- Köszönöm - motyogta Cortez, és mosolyt erőltetve magára, körbefordult, hogy megköszönje azoknak az idegeneknek a tapsot, akik azt sem tudják, hogy kik vagyunk.

Cortezt előbb a nagyszülei, majd anyuék köszöntötték fel, végül szegény leülhetett, és rémültem meredt rám.

- A tortáról nem tudtam. De tényleg. Akkor nem kértem volna sajttortát - magyaráztam. Cortez közben örömmel konstata, hogy nem vakult meg a vakutól. Merthogy anyunak kedve támadt megörökíteni a pillanatot. Wow.

Ezután már tényleg nem jött más meglepi, úgyhogy beszélgettünk egy fél órát, majd mindannyian egyetértettünk abban induljunk. Én Cortez nagyszüleivel előrementem, amíg anyuék a számlát rendezték, Cortez pedig bevárta őket, hogy váltsanak pár szót. Gyanítom, hogy megköszönte az egészet, és nem akarta mindenki előtt. Rájuk tartozik, nem is tettem szóvá. Azt viszont láttam, hogy anyu mosolyogva megsimítja a karját, amitől előntött a boldogság. Klassz, hogy szeretik.

Ahogy hazaértünk, én is megköszöntem anyuéknek az estét, majd sietve felmentem a szobámba. Tíz másodperc múlva felcsendült a *Basket Case*.

- Itt vagyok - kaptam fel.

- Én is - szólt bele Cortez.

- Nagyon rémes volt? - érdeklődtem.

- Nem, egyáltalán nem.

- Akkor jó. Bár nem fair, hogy te nem vettél fel sombrero-t. Így egyedül égtem.

- Nekem idegen emberek énekeltek. Az se jobb.

- Igaz. Na, mindegy. Szóval kábé ilyen velünk egy szülinap, tökmindegy, hány éves vagy, a lufi, a torta és az éneklés, kötelező. Továbbá kajálás minden mennyiségben, időjárás-jelentés és ciki kellékek. Ez is alap.

- Aha. Erről jut eszembe. Apukád hogy van?
  - Hát, jól, anyu adott neki valami gyógyszert, de tuti, hogy nehéz ékszakája lesz. Talán egy óriás taco üldözi majd rémálmában. Vagy valami ilyesmi.
  - Oké - röhögte el magát Cortez. - Na, léptem filmet nézni.
  - Oké. Holnap...
  - Holnap - köszönt el.
- Aztán letettük, mosolyogva elmerengtem. Aztán lementem anyuhoz, hogy adjon nekem is abból a gyógyszerből, mert úgy éreztem, annyira tele vagyok, hogy soha többet nem tudok

Cortez születésnapja: 5/5* - mindent összevetve nagyon klasszul sikerült.

Kapcsolatunk: 5/5* - látott sombreroóban töméntelen mennyiségű mexikói kaját enni, és nem dobott. Azt hiszem, ez jelent valamit.

Apu: 5/1 - összefutottunk késő este. Egyikünk sem tudott aludni, úgyhogy a konyhában szénsavmentes ásványvizet ittunk, és azzal szórakoztattuk egymást, hogy különféle nehéz kaják nevét soroltuk. Ő nyert, a töltött káposzta hallatára (és gondolatára) lefordultam a szekrényről, addig ültem.

Edina: 5/1* - minden követ megmozgatott, hogy küldjön ma a suliban Corteznek egy dalt. Hát, küldött. Kábé ennyi.

Facebook: 5/2 - Cortez falán zenei videók, képek, születési jókívánságok stb. minden mennyiségben. De azt hiszem annyira nem érdekelte, mert a válaszoltság helyett a tőlem kapott DVD-t nézte. (LLLL)

Március 4., péntek

- Viiiiii, ez ki ez? - sipákkolt Virág boldogan, amikor beszállt a kocsiba, és meglátta a hátsó ülésre tett pinátát. Sejtettem, hogy totál odalesz a papírból készült játék számárért.
  - Az a tiéd - néztem hátra mosolyogva.
  - Úúú, köszi. Hogy hívják? - mosolygott. Erre nem tudtam válaszolni, mert egy ideje (úgy tizenkét éve) nem adok nevet a játékoknak, Virág azonban, úgy tűnik, képtelen leszokni erről.
  - Akkor majd én elnevezem - mondta, miután nem érkezett válasz senkitől. - Mondjuk, „csacsi”.
  - Ötletes - nézett Cortez a visszapillantóba.
  - Mutasd csak, miből van? - nyúlt felé Ricsi, és ököllel beleboksolt a játék számár fejébe. Virág azonnal sikoltozni én folyamatosan röhögtem, Cortez meg megkérte őket, hogy „ne tomboljanak” hátul, mert marhára nem tud az útra koncentrálni.
- Hát, így érkezünk meg ötven a sulihoz. Cortez, Ricsi, Virág, én és a pinata.
- Van benne cukor? Ezekben szokott lenni cukor – kezdte Zsolti azonnal, ahogy meglátott minket. Virág riadtan dugta a háta mögé a játékát, mert a fiúk egyöntetűen azon a véleményen voltak, hogy „boncolni” fognak.
  - Milyen volt a vacsi? - érdeklődött Dave.
  - Jó - motyogtuk halkán Cortezzel, és elég feltűnően igyeztünk témát váltani.
  - Nem, nem - csóválta a fejét Dave. - Nem ússzatok meg ennyivel. Fényképeket akarunk.
  - Nem készült - füllentettem, de elég bénán csinálhattam, mert „húúú”-zni és füttyögni kezdett.
- Jó, talán egyet mutatok - szedtem ki a táskámból a fényképezőgépet (a suliujság miatt természetesen mindig nálam van). Úgy terveztem, hogy egy pillanatra rálehetnek, és ennyi. Igen, majdnem így történt. Csakhogy Zsolti kikapta a kezemből, aztán Dave-vel, a taraj Macuval és a társaságunkban lógó Bálinttal félrevonultak, hogy hangosan kiröhögjék a fotókat. Naná, hogy a hülye sombreroómmal voltak elfoglalva. Mindegy, égtem már be jobban is. Vagy? Égtem már be jobban is? Nem emlékszem. De biztos.

A péntek mindig ugyanolyan hangulatban telik, a diákok indiszponáltak, és semmi másra nem tudnak koncentrálni, csak arra, hogy csendesnek legyen már ki, a tanárok rezignáltan próbálnak órát

tartani, de ez szinte reménytelen, a szünetekben pedig mindenki a hétvégét tervezi. Ahogyan ma is. Azzal a különbséggel (lényeges különbség), hogy szinte valamennyi diák egy programot tervezett mára: Cortez buliját Zsoltiéknál. Ebédszünetre már kezdett kínos lenni, hogy az eredetileg zártkörű (értsd, max. húsz fő) bulira igen sokan jeleztek vissza. Miután Edina is viháncolva szólt Corteznek és Ricsinek, hogy „este találkozunk”, az udvaron lévő pad körül összegyűlt társaság egy emberként fordult Dave-hez.

- Ugye nem posztoltad sehol a ma estét?... - húzta össze a szemét Ricsi.

- Khm - nézett az ég felé Dave, és hirtelen arról kezdett beszélni, hogy „gyorsan fújja a felhőket a szél”.

- Te barom! Hány embert hívtál meg? - fogta a fejét Zsolti.

- Nem hívtam meg senkit. Csak kivettem eseménynek. – Dave-re záporoztak a különféle megjegyzések (nem írom le, mik), végül Kinga úgy döntött, ez minimum egy „zsibit” ér, belevert Dave vállába.

- Aúúúú! Zsolti, szólj már rá a barátnődre, ez baromira fáj. A múltkori is belilult! - dörzsölgette a karját sziszegve Dave.

- Védd meg magad, kislány - vigyorgott Zsolti Dave-re, és eszébe sem jutott rászólni Kingára. Amúgy sem lehet, meg különben is. Ők csak úgy szeretnek veszekedni, ha nem egyezik a véleményük, harmadik személy miatt soha.

- Ez valami vicc, ugye? - nézett fel Cortez a Blackberryjéből, és értetlenül megrázta a fejét. - Kik ezek?

A telefonján az „eseményen” résztvevők névlistája Hetvenketten jelezték, hogy jönnek. Őszintén remélem, hogy nem komoly. Mert az egy dolog, hogy én szinte senkit nem ismertem a listáról, de egy csomót Cortez és Ricsi sem „csak úgy felvett” ismerősei a Facebookon.

- Írjuk ki, hogy elmarad - tanácsolta Virág, aki a pinátáját hurcolta magával. Órán a padján ült, vele volt a büfében és szünetekben is. ☺

- Nem veszik be - csóválta a fejét Zsolti. – Hallod, apám mondta, hogy nyugodtan hívhatunk „pár” embert. Muhahaha - röhögte ki tulajdonképpen saját magát.

- Ááá, írjátok át a helyszínt és az időpontot. Hátha páran lekopnak így - tanácsolta Móni.

- Na, ez jó ötlet - biccentett Ricsi, és megragadta Dave-et, aki behúzott nyakkal vette elő a mobilját, és azonnal nyomkodni kezdte a kijelzőt.

Ebédszünetre kezdték elhinni a diákok, hogy „változott” a buli helyszíne és időpontja, és páran oda is jöttek, hogy megkérdezzék, igaz-e.

- Akkor nem ma, hanem holnap - értelmezték az a-s lányok, miközben megálltak előttünk.

- Bezony - bólogatott Ricsi.

- És nem Zsoltiéknál, hanem ezen a címen – mutatta fel a papírt Dina, amire piros tollal kiírta a Facebookon közzétett adatot.

- Ahogy mondod - kontrázott Zsolti is, és egészen jól bírták röhögés nélkül.

- Rendben - vigyorgott Edina, aztán a csapatával együtt elcsörtettek.

- Miért ismerős nekem az a cím? - gondolkoztam hangosan, de a többiek másról beszélgettek.

- Mi lesz Bálinttal? - kérdezte Macu.

- Ő az alternatív bulira megy. Bekajálta, hogy áttettük - felelte Ricsi. – Inkább, mint hogy Edinát elhozza magával.

Jogos - értett egyet mindenki, nekem meg abban a pillanatban esett le a dolog, és felháborodva néztem körbe.

- Megörültetek? Az Karcsi címe!!! - kiáltottam rájuk, mire mindenki elröhögte magát.

Haller bejött a terembe, és egy kis figyelmet kért.

- Andris és Robi, tegyétek el a nintendót. Virág, pakold le az asztalodról a játékszamarat, Ricsi, ne hintázz a székkal, Reni, kérlek, tedd el a könyved, Cortez, szállj le Reni padjáról, és ülj a helyedre, Macu tedd el a laptopod!

- MacBook - szólt sértetten, legyintett az ofő. - Dave, ne lássam a telefonodat csengetésig.

- Tanár úr, ez fontos...

- Kérlek tedd el! - Dave „nem hagynak nyugodtan élni” sóhajjal eltette a készüléket, Haller pedig folytatta. - Zsolti, fejezd be az evést!

- Csak két hari - emelte fel Zsolti az almát, mutatva, hogy szinte megette.

- Rendszben, de ne legyen több. Jacques, tedd el a képregényt! – Kinga és Gábor rendszerben voltak, ők figyeltek. Illetve az utóbbi persze nyitott szemmel aludt. - Tehát. A mai órán szeretném, ha megnéznének egy filmet...

- Felvilágosító film? – röhögött Zsolti.

- Lesznek benne jó csajok??? – kiáltotta Robi. A kijelentését hangos röhögés és fütty kísérte, az ofő pedig zavartan megrázta a fejét.

- Nem, nem – emelte fel a karját tiltakozásképpen. – Az internet helyes használatáról szól a videó.

- Lájkolom – szólt Dave. Megint kitört a röhögés, szegény ofő pedig az ornyergét dörzsölgetve csóválta a fejét.

- Egy kis komolyságot kérek. Fontos dolgról van szó. Rengeteg tinédzser esik áldozatául az internetes bűnözésnek, a fiatalok igen sok veszélnek vannak kitéve a videómegosztók, a közösségi oldal helytelen használata és a nem szűrt tartalom megeintése révén.

- Mer’? – üvöltötte Zsolti.

- Mindjárt megtudod. Kérlek titeket, hogy csendben nézzétek végig a felvételeket.

Az ofő bekapcsolta a teremben lévő tévét, majd miután kicsodálkozta magát azon, hgy „jéé, kábelcsatornák”, áttette a sulis adójára, ahol kezdődött is a film.

Ahogy az elni szokott, először mindenki röhögött és füttyögött, mert az elején olyan profilképeket mutogattak, ahol lányok fürdőruhában, esetleg fehérneműben pózolnak.

- Ez ki? Bejelölöm – röhögött Andris.

- Hé, ez hasonlít Dave anyjára – kiáltotta Zsolti.

- Vadbarom – Dobta meg Dave egy fél literes kólával.

- Hagyjátok abba – szólt rájuk az ofő mérgesen.

Aztán kicsit elcsendesedett mindenki, mert a következő felvételen az előbb látott lány beszélt arról, hogy a feltöltött képei nem voltak korlátozva, mindenki megtekinthette őket, és azon túl, hogy a sulijában mindenki látta és megvetették érte, a tanárai rossz véleménnyel voltak róla, mások is visszaéltek a fotókkal. Különböző „felnőtt” oldalakra kerültek ki képek, és konkrétan egy hét alatta ment tönkre az élete. Eléggé mélyen érintettek a látottak, csakúgy, mint a következő eset, amikor is egy lány felelőtlenül bulizott, és az illuminált állapotban készült videóit felpakolták a netre, ami másnap egyenesen a szülei mailjében landolt. Ekkor már mindenkit lekötött a felvétel, főleg, hogy egyre durvább sztorik következtek. Chat és fórum, ahol pedofilok vadásznak a fiatalokúra, egy halom eset, amikor msn-en idegeneket vettek fel, és azt sem tudták kivel eszélnek, de mindent kiadtak magukról, végül pár extrém példa, amikor netes szívatás fajult üldözéssé, aminek feljelentés lett a vége. Totál ledöbrentett, hogy a netes bűnözés milyen méreteket ölt, és hálát adtam azért, amiért mindig, mindenhol korlátozva voltak az adataim, és soha nem osztottam meg különösebben semmit magamról. Viszont csak a mi osztályunkban is legalább a fél társaság felelőtlenül netezik.

- Nos – kapcsolta ki az ofő a tévét -, szeretném, ha vigyáznátok magatokra és egymásra. És ésszel neteztetek, ne felejtsetek el a valóság nem virtuális, éljétek az életet, ne szimuláljátok.

- He? – vakargatta a fejét Andris.

- Úgy értem nagyon kedves játék a Guitar Hero, de attól még nem tudsz gitározni. Fogj egy gitárt, és próbáld meg! Mert az az igazi.

- De tanár úr, iszonyat mennyiségű pontom van – hóbörgött Robi.

- Bizonyára. Azonban semennyi pont nem helyettesíti azt az érzést, amikor sikerül hangszerezen lejátszanod egy dalt. Cortez? – nézett az ofő mosolyogva mögém, mire én is hátrafordultam.

- Hát, ja – bólintott rágózva. Andris és Robi fura arcot vágtak; ők ilyenek, amikor elgondolkoznak.

- Tudom, hogy az életetek része lett az internet, csak ne felejtsetek el ésszel használni. Ne lépjétek be a közösségre, mert csak unatkoztok, ne az msn-en lógtatok, amikor mindannyian negyedórára laktok egymástól, és ne írjátok ki mindent, mert akkor az életetek egy nyitott könyv mások számára.

- De atnár úr! – lóbálta a kezét Dave.
  - Tessék?
  - Ha nem netezek, lemaradok. Túlpörög a fal, nem elsőként kommentelek, fogalmam sincs, mi történt. Egyszerűen muszály - magyarázta Dave.
  - Rendben. Akkor vedd elő a telefonod, és lépj be – bólintott Haller.
  - Most? Órán? - csodálkozott Dave.
  - Igen, megengedem.
  - Kúl - vigyorgott Dave, aki nem is sejtette, hogy mire megy ki a játék. Önfeledten nyomkodta a telefonját. Haller mosolyogva figyelte.
  - Facebook?
  - Igen.
  - Mi történt fél órája? - kérdezte Haller.
  - Fél óra, fél óra - húzogatta az ujját a kijelzőn. - Megvan. Két ismerősöm ismer egy új embert.
  - Egy órája? - nézett rá Haller.
  - Valakit taggeltek egy képen, öten lájkoltak egy videóklippet és egy ismerősöm kiírta, hogy elege van a mai naptól.
  - Rendben. Tizenkét órája?
  - Máris - böngészett a telóján Dave. - Semmi, mindenki aludt.
  - Huszonnégy órája?
  - Sok boldog születésnapot komment Corteznek, valaki utálja a kémiát, tizenhét lájk különböző együttesekre, és ismersök felvétele...
  - Ez egy nap - bólintott Haller, aki szemmel láthatóan nem akart többet tudni. - Képzeld el, ha erről mind lemaradsz. Mi történik? Reni? - nézett rám hirtelen az ofő.
  - Semmi - mondtam őszintén.
  - Szerintem se - mosolygott rám kedvesen, én pedig elmosolyogtam. - Köszönöm, hogy megnéztétek a videót.
  - Mi köszönjük - szólt Gábor, akit szinte sokkhatás ért, és alig várta, hogy kitörölhesse magát mindenhol. Komolyan megijedt, hogy ezek a dolgok vele is előfordulhatnak.
  - Ezzel kapcsolatban még... - kért egy kis csendet az ofő, mert mindenki beszélni kezdett - kaptok egy feladatot.
  - Úúúú, játék??? — vigyorgott Virág.
  - Igen, annak is nevezhetjük. Ez egy kitartás-teszt, ha úgy tetszik.
  - Nyertem - jelentette be Kinga előre.
  - Mi a feladat? - kérdeztem.
  - Nem jegyre megy, bárki, bármikor feladhatja, ez tulajdonképpen egy próba, aminek az eredményére nagyon kíváncsi vagyok.
  - Igen? - türelmetlenkedett Kinga.
  - Tehát a kérésem a következő. Mostantól kezdve, jövő hét végéig, a következő osztályfőnöki óráig teljes internet- és mobil korlátozást rendelek el.
  - Micsoda??? - kiáltott fel Macu.
  - A suliban? - pislogott Virág.
  - Nem. Huszonnégy órában. Egy hétig. A mobilt felvehetitek, ti azonban nem kezdeményezhettek hívást.
- A többiek még ledöbbenve gondolkodtak, én viszont mosolyogva bólogattam. Okos ötlet. Ha mi fogadhatunk hívást, akkor, a szülők megnyugodhatnak, ők elérnek minket. Mi viszont nem hívhatunk senkit, ergo egymást sem tudjuk hívni. A netezés meg ugyanaz. Infón elméletnél tartunk, a suliban tehát egyáltalán nincs rá szükség, a suliujság még csak most jelent meg, egy hétig amúgy sem dolgozna senki, a többi meg csak szórakozás lenne, amiről most le lettünk tiltva.
- Miért utál minket a tanár úr? - fogta a fejét Dave.
  - Dehogy utállak titeket. Csak szeretném, ha tudnátok, az internet és mobil előtt is volt élet, és mindenki tudta tartani a kapcsolatot. Hajrá!
  - Sms - kérdezte Macu.

- Nem-nem - csóválta a fejét Haller.
  - Bármikor fel lehet adni? - kérdezte Dave.
  - Igen.
  - Akkor én feladom - jelentette be, mire mindenki felröhögött.
  - Megteheted, Dave, de én szörnyen csalódott lennék.
  - De ennek semmi értelme. Még csak tétje sincs - hőzöngött Zsolti.
  - Kimondott tétje nincs. Viszont inspirációként elárulom, a tizenkét diákból összesen négyről feltételezem, hogy kibírják.
  - Hééé, ez nem fair. Ne tessék már előre leírni minket tanár bácsi! - vigyorgott Zsolti.
  - Bizonyítsátok be az ellenkezőjét.
  - Tanár úr! - jelentkezett Kinga. - Ki az a négy diák?
  - Elmondjam?
- Különböző „na, halljuk”, „jöhet”, „naaa” beszólások után Haller elsorolta:
- Kinga, Gábor, Jacques és Ricsi.
  - Hőőőő- kiáltotta Zsolti. - Ricsi? Miért pont Ricsi?
  - Mert Ricsi film- és sorozatfüggő, vele előfordul, hogy nem netezik, inkább tévét néz, és amúgy sincs soha kimenője, úgyhogy nem telefonál - válaszolt Kinga az ofő helyett. A többiek röhögtek, én pedig kicsit csalódottan néztem a tanárra.
  - Én is simán kibírom net nélkül egy hétig – mondtam zavartan.
  - Tudom, Reni. A ti kettősötökre a telefon és sms vonalkozik - mutatott Cortezre és rám. Óóó. Ja, tényleg. Jó, előfordul, hogy beszélünk. Előfordul, hogy többször. Okééé, értem. Na.
  - Még kiírhatom gyorsan Twitterre, hogy nem leszek egy ideig? - kérdezte Dave.
  - Nem, a játék elindult. Drukkolok nektek. Jó hétvégét -csapta össze a naplót, és kiment a teremből.
  - Hát, ez nem tűnik olyan nehéznek - tűnődtem, aztán Cortezhez fordultam. - Tudsz morzézni? Cortez röhögve felállt, aztán mindketten Dave-re néztünk. Kissé remegett.
  - Kibírod - léptem oda hozzá, és megsimítottam a vállát.
  - Igen. Ki fogom bírni - markolászta a telefonját, és fájdalmasan lesütötte a szemét. Amúgy ami először olyan egyszerűnek tűnt, az konkrétan két perc után okozott komoly fejtörést.
  - Na, jó, akkor beszéljük meg most az estét. Mindenki legyen Zsoltiéknál hétkor - kiáltotta Ricsi.
  - És mi van, ha kések? Hogy jelezzem? - riadt meg Macu.
  - Egyszer csak odaérsz - vonogatta a vállát Ricsi.
  - Basszus, mi lesz a farmommal? Íííííj - nézett gondterhelten Virág.
  - A virtuális növényeid virtuálisan megrohadnak – közölte Cortez.
  - Ajj már, egy óra múlva le kéne szednem - csóválta a fejét szomorúan.
  - Majd ültetsz másikat - nyugtattam, aztán kissé én is elbizonytalanodtam. Merthogy egy hét alatt tuti, hogy kapni fogok Arnoldtól mailt, és neki azonnal válaszolni szoktam, csakúgy, mint Justinnek és Petinek is. Talán feladok egy levelet. Mennyi idő vajon a posta? Hm. Érdekes ez a 21. század.

Hazaérve azonnal elmeséltem anyunak az ofőiórán kapott feladatot, és nem lepett meg túlságosan, hogy totál odavolt az ötletért.

- Nagyszerű játék. Igazán örülök, hogy Haller tanár úr odafigyel rátok. Rengeteg időt töltötök a netezéssel és telefonálgatással. Éppen itt volt az ideje, hogy kicsit visszafogjanak titeket.
- Anyu, figyu, én alig netezek.
- Tudom, viszont a mobilozásnak is vannak határai. Tudod, hogy az utóbbi időben hányszor töltöttük fel az egyenleget? És érdekes módon mindig lefogy...
- Ööö... Hát... Díjcsomagot kéne váltanom.
- Elég kedvező a díjcsomagod - fürkészett anyu, én meg sóhajtván bólintottam.

A délután hátralévő részében a *Fiestát* olvastam, aztán fél hét körül készülődni kezdtem, hogy induljak Cortez bulijára. Technika híján megpróbáltam erősen összpontosítani, és telepatikus úton jelezni Virágnak, hogy „tippem sincs, mit vegyek fel. Te hogy állsz?”. Sajna nem válaszolt. Hülye telepátia, sose működik amikor kéne.

Net- és mobilzárlat: 5/2 - szerintem kibírom, de fogalmam sincs, hogy a többiek hogy boldogulnak majd.

Álbuli: 5/1 - huh. Szegény Karcsi. Ha holnap tényleg odacsődül hozzá egy rakás ember. Jaj.

Buli: 5/5 - elvileg ma csak azok jönnek, akik tudnak róla. Tehát kábé húszan. ☺

Mit vegyek fel?: 5/? - ááá, megőrülök.

Fiesta: 5/5 - na, még olvasok egy oldalt indulás előtt.

Elkésem: 5/* - hét oldal lett belőle. És mindjárt hét. No comment.

Március 6., vasárnap

Vasárnap reggel hajnali hat órakor kelni nemcsak kifejezetten fájdalmas, de elég igazságtalan is. Márpedig így történt. Az ember felébredhet ébresztőórára, mobilébresztőre, mobilcsörgés vagy mint esetben is, csöngetésre. Valaki ugyanis lógott a csengőn és nem akarta abbahagyni. Én még a lépcsőn botorkáltam le résnyire kinyílt szemekkel, amikor anyu kinyitotta az ajtót.

- Jó reggelt! - lépett be Kinga a házba.

- Szervusz, Kinga. Igazán friss vagy ma reggel - ásított anyu.

- Köszönöm. Renáta? - kérdezte abszolút fitten.

- Renáta azt hiszi, hogy álmodik - motyogtam, és mivel nem voltam teljesen éber, nem vettem észre az utolsó lépcsőfokot. Miután lezuhantam, némileg felébredtem.

- Á, ébren vagy! Beszelnünk kell.

- Most? És személyesen? - dörzsöltem a szemem.

- Mobilzárlat, rémlik?

- Ja, tényleg. De akkor is. Most??? - nyöszörögtem, és hallottam, hogy anyu kávéfőz a konyhában. Húú. Tejeskávé pirítóssal.

- Figyelnél rám? - zökkentett ki Kinga a gondolataimból.

- Hogyne. Baj van? - néztem rá fáradtan.

- Pontosan. Vass Angéla részt vesz az áprilisi jótékonyági futóversenyen. Ahogyan én is! Edzenem kell!

- Kinga. Ti nem valami lovas dologban versengtek? - kezdett lassab kattogni az agyam.

- Díjugratás. És igen, abban is. De most másról van szó! Évek óta futok a jó célért, erre most kitalálja a dög, hogy ő is. Márpedig én fogom megnyerni.

- És mi lesz a lovakkal?

- Renáta, ébredj már fel! - üvöltött rám. - Most nem lovaglásról van szó, verd ki a fejedből. Futóverseny! Futás! Lábbal. Tudod, mit jelent???

- Oké. Nyugodj meg - biccentettem kómásan. Kinga enyhén hisztérikus állapotban volt. - Mi közöm nekem az egészhez? - tértem a lényegre.

- Ha már így kérdezed. Felsorakoztatnám az érveimet. Először is, kell egy edzőtárs, akinél jobb vagyok, hogy gyakorolhassam a „lehagyás” örömét. Másodszor, amióta Corteznek kocsija van, végképp elkényelmesedtél, és annyit sem mozogsz, mint előtte, harmadszorra, lassan tavasz van, be kéne fejezned a gusztustalan kaják fogyasztását olvasás közben, és elkezdeni mozogni.

- Ha jól értem - túrtam a hajamba -, azt akarod elhítni velem, hogy ha veled futok, akkor tulajdonképpen jól is járok?

- Elsősorban az én szórakoztatásom a cél, de felőlem értsd, ahogy akarod - vigyorgott gúnyosan.

- De én nem akarok futni - döbrentem rá.

- Na, ide figyelj Renáta! Három perced van, hogy összekapd magad, és kezdjük az edzést!

- Ne már! - hisztiztem.

- Jó idő, szoknya, ujjatlan póló... mondd, te elégedett vagy az alakoddal?

- Szenyó - motyogtam, és rekordidő alatt fogat mostam, majd felkaptam egy szabadidőruhát, copfba kötöttem a hajam, kesztyű, sál, egy alma (reggelizni csak kell), és már kész is voltam.

- Elmentem futni - kiáltottam a nappali felé.

- Játsszatok csak! Jó szórakozást - köszönt el anyu kedvesen. Na, köszi.

Kinga a fülvédőjét igazgatva nyújtott a kapuban, én pedig a korán keléstől és reggeli hidegtől dideregve ácsorogtam mellette.

- Na, keltsük fel Virágot is - tapsolt kettőt Kinga, és futni kezdett.

- Mi? Ezt nem gondolhatod komolyan - indultam utána eléggé komótosan.

De, komolyan gondolta, simán felverte álmából Virágot, aki egy Fall Out Boy-os pulcsiban, kockás gatyában, gyorsan felkapott sportcipőben, kapucnival a fején ácsorgott reszketve.

- A FOB már rég nem menő - nézett rá Kinga lesajnálóan.

- Ez a pizzim - motyogta Virág, mire elröhögtem magam. Szegény, komolyan az ágyból kikelve indult futni.

- A terv a következő - kezdte az eligazítást Kinga.

- Futunk? - kérdeztem a szavába vágva.

- Renáta, elhallgatnál végre? Éppen most akartam mondani. Tehát. Futunk.

- Szinte sejtettem - suttogtam Virágnak, aztán kérdően néztem rá. - Hol a szemüveged?

- Otthon felejtettem. De izé. Nem baj, úgyse nagyon akarok látni semmit ilyenkor.

Eközben Kinga is befejezte a tervének ismertetését, majd elővette a telefonját, mire kérdően néztem rá.

- Mobilzárlat.

- Szerinted nekem nincs agyam? Tisztában vagyok vele. Csak edzőzenét keresek - nyomkodta a készüléket. Virággal pislogás nélkül meredtünk rá. Felcsendült a *Rocky Gonna Fly Now*, Kinga pedig pár pillanat helyben futás után megindult.

- Tizta pszichopata - néztem utána. - Virág. Virág! - rángattam a karját. Azt hiszem, elaludt állva.

- Gyetek már! - kiáltott hátrafelé futva Kinga.

- Na, jó, kezdjük - ragadtam meg Virág kezét, és elindultunk a zene és Kinga után.

Másfél órát futottunk, azt viszont megállás nélkül. Nekem már minden bajom volt, szúrt az oldalam, szédültem, hányingerem volt, Virág meg közölte, hogy a „futástól fáj a foga”. Ezt nem érttem, de elmondása alapján „naon rossz érzés”. Kinga viszont mintha, tulajdonképpen meg se kottyant neki, ő igazán jó formában van. Miután elköszöntünk Rocky Balboától, Virág hazament visszaaludni (?), én meg otthon lezuhanyoztam, haját mostam, és rájöttem, előttem az egész nap. Sajna a netzárlat miatt nem tudtam átküldeni mailen a többieknek a péntek esti képeket, de azért feltettem a gépemre, hogy meglegyen. A fotók baromi jól sikerültek, bár nem adja vissza száz százalékban a buli hangulatát. Beállítottam háttérképnek egy csoportképet, amit Móni készített rólunk (és amin valamennyire normálisan nézek ki), aztán diavetítésre kattintottam, és hátradőlve az ölembé vettem a laptopot, hogy végig nézzem a képeket. Ilyesmik lettek... Cortez átölel (☺). Virág nevet, mellette Ricsi chipszet önt a szájába. Dave depressziósan üldögél a sarokban, és a mobilját szorongatja. Macu vigasztalja. K ketten egymás vállát veregetik. Andris és Robi metálvillát mutatnak a váza mellett. A váza leesik. A váza összetörve, mellette Andris és Robi vihog. Kinga megérkezik a seprűvel. Kinga seprűvel üti a két rockert. Virág békejeles pólóban táncol. Négy végzős vigyorog a kamerába. Zsolti rátalált a négy végzősre, így öten vigyorognak a kamerába. Valaki kiöntötte a kólát. Kinga hozza a felmosót. Jacques és Dave tanakodnak. Jacques és Dave észreveszik, hogy fotózom, így mindketten belemosolyognak a kamerába. Cortez ahogy valakivel beszélget (☺). Móni és Zsolti egymást köpik ropival. Kinga hozza a seprút és felsöpri a ropit. Kinga kisseprűvel üti Zsoltit. Ricsi énekel (a felvételtől lemaradt, hogy mit, de talán nem baj). Ricsi s Cortez röhögnek. Egy halom ember, akiket nem ismerek. Aztán Dave elszedte tőlem a gépem, így a következő pár képen ott vagyok Cortezzel (☺). Virággal egymáshoz nyomjuk az arcunkat, afféle „LB” stílusban, és belemosolygunk a kamerába. Kinga is akar velünk egy ilyen képet, úgyhogy odajön, és beáll közénk. Zsoltival beszélgetek, a háttérben Andris ugrál a kanapén (?). Zsoltival beszélgetek, addigra Robi is ugrál a kanapén. A következő képen egyedül nézek, és mindhárman röhögve ugrálnak a kanapén. Zsolti leesik, mindenki körbeállja. Ezek után pedig fogalmam sincs, hogy kihez került a kamera, de tuti, hogy az egyik rockerhez, mert olyan képek készültek, mint valakinek a szájpaplása (???), a chipses tál közletről, egy bakancs, hamutartóba kiköpött és beleragadt rágó, Móni farmerje, hátulról, elég közletről (???). Tipikusan „semmi értelme” képek, úgyhogy ki is töröttem őket. Hülyék. ☺

Délutánig tanultam és leckét írtam, aztán amikor anyu végzett a Meteorológiai Intézetben, elmentünk bevásárolni, hazaérve kipakoltunk, majd a szobámban raktam rendet kicsit, végül vártam Cortezt, aki hatra jött át (előzetes, személyes egyeztetés alapján).

- Nem emlékszel, kinél volt a fényképezőm pénteken utoljára? - kérdeztem, amikor bementünk a szobámba, és becsuktuk magunk mögött az ajtót.

- Andris és Robi fotózták egymás fogait - mondta, miközben leült a babzsák fotelemre.

- Sejtettem - bólintottam unottan. A rockerek totál meghülyültek. - Hogy bírod net nélkül? - érdeklődtem.

- Teljesen jól - vonogatta a vállát. - Te?

- Á, annyiszor volt régebben netkorlátozásom, hogy ez nelem semmi. A telefon húzósabb.

- Tudom. Legutóbb, amikor nem tudtalak felhívni, fonton lett volna - jegyezte meg lazán, én pedig elkerekedett szemmel néztem rá. Cortez olyan ritkán beszél arról, hogy mi volt „régén”, hogy teljesen ledöbbsentem.

- Szilveszterkor? - kérdeztem halkán, és eszembe jutott, az amikor először megcsókolt, anyu elkobozta a mobilom, és nem tudtuk megbeszélni a történeteket. Cortez csak mosolyogva bólintott egyet, nekem pedig vadul csapkodni kezdtek a lepkéim.

- Kérdezhettek valamit?

- Általában megtiltom, hogy kérdezz, de most az egyszer kivételt teszek - mondta, én pedig felnevettem. Jogos. Hülye kérdés- hülye válasz.

- Jóó, értem - motyogtam zavartan. - Mikor volt, hogy... szóval te mióta... mármint tudod. Mikor gondoltad először, hogy... - szenvedtem, Cortez pedig, bár elsöre értette, hogy mit akarok kérdezni, szórakozottan nézett, és totálisan élvezte a bénázásomat.

- Segítenél kicsit?

- Á, tők jó nézni, ahogy nem tudod kifejezni magad.

- Örülök, hogy szórakoztatlak - vágtam rá elvörösödve. - Szóval mikor?

- Régen - nézett mélyen a szemembe.

- Ó. Oké. És kábé...

- Csak régen - zárta le a témát, én pedig mosolyogva a szőnyegemet néztem, mintha csak lenne valami érdekes rajta. Régen. Hát, jó. Nekem így is teljesen oké. ☺

- Akarod látni a dobozt? - kérdeztem hirtelen, fogalmam sincs, hogy milyen megfontolásból, de egyszer csak úgy éreztem, szívesen megmutatnám neki a titkos „Cortez-dobozom” tartalmát.

- A dobozt? Azt nem. De a CD-eket igen.

- Ne már. A sírós zenéimet akarod kinevetni? - fogtam a fejem.

- Csak érdekel.

- Hát, jó. De ne cikizd, ez komoly dolog. - szedtem elő a „Cortez-dobozom”, és az ereklyéim közt matatva (rágóspapír, cetlik, régi képek, Nirvána tab, amivel hiába próbálkoztam stb.) kihalásztam belőle a CD-eket.

Cortez betette a laptopba az elsőt, aztán elindította a lejátszót, az ismerős dallamok azonnal hatottak, az illattól kezdve az érzésig minden visszajött, és az erős 'déja vu hatás miatt lehunytam a szemem. Ó, te jó ég, tényleg! Hogy én mennyit bögttem!

- Tudod, ha nekem is ezt kellett volna hallgatnom, tuti én is sírtam volna - mondta, én pedig visszatértem a valóságba, és őszintén felnevettem.

- Miért?

- Reni, a Beatles és Oasis oké, már komolyan megszoktam, hogy ezeket hallgatod. De Cat Stevens??? - röhögött fel hangosan.

- Jó, hát ez egy kicsit béna. De akkor jó volt - legyintettem eléggé égvé.

- Hát, azt nem tudom - nyomta tovább a zenét, mert nem bírta meghallgatni a *Wild world*-öt. Kicsit megértem.

- Oké, és neked mi volt a zenéd? - kérdeztem, törökülésben ülve a babzsák fotelemon.

- Sírós zeném? - kérdezett vissza elég fura arccal.

- Gondolom, az nem volt - vágtam rá azonnal. Ez a sírós abszolút lányos dolog. Legalábbis általánosságban. Bár Petinek is van sírós száma. Na, mindegy, ez más téma.

- Hát. Remélem, nem omlik össze benned egy világ, ha azt mondom, nem sírtam.
- Nem, semmiképp - bólogattam nevetve.
- De voltak zenéim.
- Tényleg?
- Aha. Volt egy gigányi „megölöm Neményit” számom - közölte, én pedig csak mosolyogtam.
- Akkor azt hallgattad szünetekben?
- Többnyire.
- Sajnálom - néztem rá őszintén, mire megragadta a karom, és magához húzva átkarolt.
- Én is. Miattam ezt kellett hallgatnod - csóválta a fejét a laptopomra nézve.
- Hé, ez jó! Tedd vissza!
- Ne már, Muse? - fogta a fejét.
- Igeen. Ez jó.
- Értem - sóhajtott, és duplát kattintva a laptopomra, újból betette az *Unintendedet*.

Egy biztos. A sírós számaimat hallva többé nem az jut majd eszembe, hogy mennyire kegyetlenül szenvedtem és sírtam, és fájt, és nagyon fájt, és borzalmasan fájt... Hanem az, hogy a szobámban ülve totál lazán beszélünk arról, hogy mennyire elszúrtunk mindent, amit csak lehetett, egészen tavaly karácsonyig, és ma már képesek vagyunk nevetni ezen. Talán ez minden, amiről álmodtam. Vagy még annál is több. ☺

Futás: 5/1 - aúú! Oké, estére megérkezett régi barátom, az izomláz.

Cortez: 5/5* - (L)(L)(L)(L) nagyon!

Vacsora: 5/2 - paradicsomos izé valamivel. így definiálnám.

Mobil- és netzárlat: 5/3 - szegény Dave, Virág és Macu! Talán ők hárman meglógtak, és a Szilícium-völgybe tartanak. ☺

Muse *Unintendcd*: 5/5*** - „You could be the one I'll always love”

Cat Stevens: 5/2 - na jó, ezen ma már én is fogom a fejem, de kinek nincs olyan dala, amit akkor „nagyon-nagyon”, most meg már „de ciki”... Na, ugye. ☺

Március 7., hétfő

- Bocs, de feladtam - szállt be Virág a hátsó ülésre.
- Virág, ne csináld! Nem bírtad ki? - kérdeztem szomorúan.
- Neeem, az nem úgy volt. Hanem izé. Szóval az volt, hogy tegnap este valamit azonnal el kellett mondanom Ricsinek. Úgyhogy felhívtam. Íjjj, sajnálom.
- És mi volt az, ami nem bírt várni, amíg talákoztok? - mosolyodtam el, mert Virág a sárga horgolt sapija alatt elég szerencsétlen arcot vágott.
- Hogy kapcsoljon az „emtívire” - ismerte be őszintén.
- Ezért hívtad fel? - röhögtem el magam önkéntelenül is.
- Iggen, mert úúú, odanyomtam, és Korn-koncert volt a world stage-en. Azonnal szólnom kellett.
- Értem - bólintottam. Haller nem fog örülni, viszont Ricsi totál odavolt a dologért, mert azáltal, hogy Virág szólt neki, simán elcsípte a koncert két számát, ami elmesélése alapján durván jó volt. Oké, nem pontosan ezekkel a szavakkal mondta, de a lényege kábé ez. ☺

A sulí előtt kiderült, hogy a hétvége hosszú volt és unalmas, ezért kapásból kiestek páran a versenyből. Macu (nem bírta megállni, hogy ne netezzen), Zsolti (állítólag vasárnap felkelt, és ösztönösen benyomta a gépét, elfelejtette, hogy nem szabad) és Virág is használták a tiltott mobil/internet kettős valamely! Úgyhogy ők mára feladták.

- Dave-ről tudtok valamit? - kérdeztem kicsit izgatottan, és meg voltam győződve arról, hogy az Alma sem bírta a hétvégét.

- Nem láttam, hogy posztolt volna - mondta Macu.

- Hm. Érdekes - tűnődtem el, aztán elmosolyodtam, Cortez mögém állva átkarolta a derekam, és a vállamon pihentette az állát. A suliba érkező diákok pillantásaitól elvörösödve igyekeztem

koncentrálni a beszélgetésre, bár őszintén, nehezen ment.

- Jön Dave - mutatott Zsolti mögénk.

A fekete kocsi megállt, az anyósülésről pedig Dave pattant ki rezignáltán. Még beszólt az ablakon valamit az apukájának, aztán kissé meggyötört arccal lépkedett felénk.

- Te jó ég. Elég rosszul néz ki - suttoztam.

- Nem hiszem el. Ember, kibírtad a hétvégét? - kiáltott oda neki Ricsi, Dave pedig a hajába túrva állt meg mellettünk.

- Nem bírom tovább. Netet! Mobilt! Térerőt! Hálózatot! Wifit! - sorolta, mi pedig hangosan felröhögünk.

- Dave, nem neteztél a hétvégén? - kérdeztem őszinte csodálattal.

- Meghalok - közölte. Ezt úgy kellett érteni, hogy kibírta. A pénteki ofőóra óta Dave tiszta! ☺

- Szörnyen büszke vagyok rád - veregettem meg a vállát.

- Komolyan mondom, pénteken fájt. Szombatra remegtem és kiszáradt a szám. Vasárnap már tördeltem az ujjaim, és érintőivel álmodtam. Ma meg már hallucinálok. Halljátok ezt? Halljátok? - kapkodta a fejét.

- Én nem hallok semmit - rágsált Virág egy kekszet, amit Zsoltitól kunyizott.

- De, de... Hallom, ahogy bootol a Mac. Ti nem halljátok?

- Nyugi. Ügyes vagy. A nehezen túl vagy. Most már gyerekjáték lesz - nyugtatgattam.

- Nem, muszáj felnézнем Facebookra - gyengült el hirtelen, és elővette a mobilját.

- Ne már - szólt rá Virág. - Hidd el, nincs ott semmi. Nem történt semmi. Becsszó.

- Te neteztél? - kerekedett el Dave szeme.

- Űhüm. De mert izé... én feladtam.

- Feladtad? Miért? És én miért nem? - kérdezte, azt hiszem, inkább magától, mint tőlünk.

- Mert te erős vagy - biztattam tovább.

- Kit érdekel? Csak Virág adta fel?

- Ööö... - néztünk hirtelen mindannyian másfelé.

- Macu, Zsolti és Emó - nyögte ki Ricsi.

- Macu, te áruló! - förmedt Dave a barátjára, aki ösztönösen hátrált egy lépést. - Hogy tehetted ezt?

- Elgyengültem.

- Akkor én minek szenvedek? - kezdte nyomkodni Dave a telefonját, mi pedig tanácstalanul néztünk össze.

- Gyerünk, lépj csak fel a netre - lépett hozzánk Kinga, és gyilkos vigyorral nézett Dave-re, aki kissé hisztérikus állapotban volt. - Tudtam, hogy gyenge vagy, és nem bírod ki.

Dave leengedte a kezét, és vett egy mély lélegzetet.

- Eddig is kibírtam.

- Lehet, de fogy az akaraterőd. Szinte látom, ahogyan megy össze és egyre gyengébb vagy. Úgysem fogod kibírni - jelentette ki gonosz vigyorral, én pedig őszintén sajnáltam Dave-et, akinek minden önuralmára szüksége volt ahhoz, hogy ne „posztolja” ki azonnal Twitteren, hogy „Kinga egy dög”.

- Na, most már csak azért is kibírom. Hogy téged idegesítselek - állta Kinga tekintetét, és ki is húzta magát, hogy ne tűnjön elesettnek.

- Hah. Majd meglátjuk - mosolygott Kinga.

Megérkezett Karcsi, Zsolti fél karral átölelte a tizedikest, aki összenyomva próbált levegőt venni.

- Milyen volt a bulid? – röhögött.

- Én nem tudom, milyen buliról beszél mindenki a fejét Karcsi. - De szombat este nagyon sokan álltak a házunknál, és be akartak jönni. Anyuék azt sem tudták, mi történik - mesélte.

Én megértően bólintottam, a többiek meg folyamatosan röhögtek. Karcsi elmesélése alapján egy halom Szent Johannás (és pár nem SzJG-s is) megérkeztek Karcsiékhoz szombaton nyolc körül, és mindenáron be akartak menni, hogy „szétbulizzák” az agyukat. Karcsi szülei persze nem engedték be őket, akkor a tömeg Cortezt „követelte”, aki természetesen nem volt ott. Végül ráuntak a dologra, és szétszéledtek, Karcsi mi meg büntetést kapott a szüleitől, amiért „annak ellenére bulit

szervezett, hogy megbeszéltek, ez tilos”.

- Két hét szobafogság - panaszolta nekem.

- Sajnálom - néztem szomorúan.

- Nézd a jó oldalát, Charlie - bökte meg Ricsi a Fantájával. - Amúgy hova a bánatba mennél?

- Sehova - ismerte be.

- Na. Akkor olyan, mintha nem lennél büntetésben – bólogatott Macu is.

- Végül is - töprengett, és belátta, a szobafogsággal semmi nem változik, ergo tekinthetjük meg sem történtnek. ☺

Bálint és Edina érkeztek meg, egyikük sem volt túl boldog.

- Hol voltatok szombaton? - tette csipőre a kezét Edina.

- Mer'? - idézett vissza Zsolti.

- Mert a buli kamu volt - közölte Bálint.

- Óóó - kapta a szája elé Ricsi a kezét. - Nem tudtátok?

- Mit? - húzta össze a szemét Edina.

- Mégis pénteken volt - vonogatta a vállát Cortez. – Mindenki akkor ért rá.

- Menjetek már a fenébe! Miért nem szóltatok? — háborodott fel Edina.

- Net- és mobilkorlátozás. Én bírom - húzta ki magát büszkén Dave.

A suliban Avril Lavigne *What the Hell* című dala fogadott minket, és próbáltunk elsunnyogni Máday mellett, aki a Jeanne d'Arc szobor mellett az elengedhetetlen vonalzójával csekkolta a belépő diákokat. Szerencsére az egyik kilencedikes lány úgy döntött, hogy magas sarkú csizmában jön suliba, úgyhogy amíg az ig. helyettes vele ordított, mi zavartalanul felmentünk az emeletre.

Emelt francián összefoglaltunk, nyelvtanon Kardos végig feleltetett, matekon és fizikán pedig dogát írtunk. Úgyhogy kemény nap volt, ráadásul a többiek nem tudtak a dolgozatokról, és nem értették, hogy páran honnan szedték, hogy ma írunk. Kingával próbáltuk megmagyarázni, hogy akkor hangozhatott el a dolgozat lehetősége, amikor múlt órán, bőven csengetés előtt, a többiek randalírozni kezdtek, és az ordításuktól a tanár még a saját hangját sem hallotta. Na, Gábor, Kinga és én akkor olvastuk le a tanár szájáról az infót. Tisztán emlékszem, hogy összehúzott szemmel néztem, és azon tűnődtem, hogy most vagy azt mondta „kötő gozgat”, vagy „jövő órán dolgozat”. Valamiért (szimpla megézés) az utóbbira tippeltem, és bejött. Úgyhogy tanultam rá. A többiek viszont nem, így segíthettem nekik. Mint mindig.

Ebédszünetben már mindenki ment volna a dolgára, amikor Haller bejött, és becsukta maga mögött az ajtót.

- Tanár úr, szünet van – lóbálta a kezét Zsolti.

- Csak egy perc. Tegye fel a kezét, aki feladta a játékot - nézett körbe. - Csak őszintén.

Zsolti, Macu és Virág mellett Andris, Robi és Jacques is feltette a kezét. A rockereket abszolút tudtuk, ők túl kockák ahhoz, hogy kibírják internet nélkül (online stratégiaijáték-függők), Jacques azonban mindenkit meglepett.

- Nahát - csodálkozott Haller.

- Mi történt? - érdeklődtem halkán, amíg az ofő Dave-et istenítette, amiért ennyire, de ennyire meglepte. Dave szereti hallani, hogy éltetik, úgyhogy büszkén mesélt a jelentkező tüneteket, ahogyan leküzdötte, a szív és ész harcáról, az akaraterejéről. Tulajdonképpen ódákat zengett magáról, szegény Haller az óráját nézegetve hallgatta.

Eközben Jacques elmagyarázta nekem, hogy ez a „játék” hető legrosszabbkor jött, mert Dave-vel együtt csütörtök este megírtak egy „szerelmes mailt” Flórának, amit Jacques reggel küldött el. Úgy gondolta, a lány péntek estefelé fogja megnézni, úgyhogy tükön ülve várta a választ, végül nem bírta tovább, és ellenőrizte az e-mailjét.

- És? Válaszolt? - kérdeztem, visszatartott lélegzettel. Mert ez olyan izgi.

- Non - rázta meg a fejét csalódottan. Szegény Zsák. Iszonyatosan sajnáltam, közben pedig mindennél jobban szerettem volna elolvasni azt a levelet, amit Dave írt. De én nem netezhettem, még versenyben voltam. ☺

Utolsó óránk tesi volt, úgyhogy átvonultunk az udvaron, majd Kingával és Virággal együtt

bementünk az öltözőbe. A négy a-s lány már bent volt, és zavartalanul trécseltek öltözés közben. Az utóbbi időben nagyjából kibékültem magammal, mondván, az emberen látszik, ha boldog és jól érzi magát a bőrében, de azért annyira nem, hogy az a-sokhoz hasonlóan fesztelenül ücsörögjek melltartóban a többi lány előtt. Virággal mi továbbra is szenvedve öltözünk át, pólóra póló, kibújni az ujjából, aztán kirángatni a tesipóló nyaka alól az eredeti ruhadarabot. Egész nagy rutinunk benne, így viszonylag gyorsan el szoktunk készülni. A Szent Johanna-s melegítőfelsőmet felvéve elkaptam Edina pillantását, aki a csuklómát figyelte. Naná, hogy kiszúrta rajtam Cortez kötőjét. Zavartan elrejtettem a pulcsi ujjá alá, és egész órán azon voltam, nehogy elhagyjam, mert ha megtalálja, fix, hogy elteszi. Van, aki nehezen fog fel dolgokat. Edina ilyen. A tegnapi futás után mára kellőképpen izomlázam volt, úgyhogy külön örültem, hogy Korponay a teremkör futást adta ki feladatul, de nem ecsetelném, hogy milyen érzések kavargogtak bennem. Óra végén Virággal egyszerre zuhantunk le a tatamira, meg sem tudtunk mozdulni.

Olvasókörre szinte beestem (mint mindig), gyorsan elnézést kértem a késésért, és felültem a padra. Karcsi, Kata és Flóra egy-egy József Attila-kötetet tartottak a kezükben, majd mikor elhelyezkedtem, Kardos nekem is adott egyet.

Iszonyatosan jó volt a szakkör, tulajdonképpen annyira belemerültünk a beszélgetésbe, hogy csak arra lettem figyelmes, Kardos megköszöni a figyelmünket. Sajnáltam, hogy már vége is, és kifelé menet folytattuk a beszélgetést négyen. Az aulában Cortez várt, úgyhogy elköszöntem a többiektől (Flóra egy pillanatra sem volt egyedül, ezért nem tudtam megkérdezni tőle a Jacques-dolgot ☺), és odaléptem a barátomhoz. Hűűű. Ezt még mindig olyan jó így leírni. A barátom. Wow. Na, mindegy.

- Dilidoki? - kérdeztem nevetve.
- Talán ma egy kicsit kiborult... - mosolyodott el.
- Mit csináltál? - érdeklődtem félve.
- Nem volt kedvem beszélni. Van ilyen - vonogatta a vállát.

Ó, tényleg? Hogyhogy? Mintha nem ismerném eléggé, hogy milyen, amikor Corteznek éppen nincs kedve kommunikálni. Ezt velem is játszotta régen, igazán bájos olyankor. Az ember már komolyan megőrül, hogy mi lehet a baja, amikor ő még mindig rezzenéstelen arccal és főleg némán bírja. Ezért sem tervezek vele csendkirályt játszani, mert tuti, hogy ő nyerne. Ja, és azért sem tervezek vele ilyet játszani, mert elmúltunk ötévesek. Ez lényeges szempont. Szóval Cortez egy teljes órán át némán ült a sulipszichológusnál, és a zenelejátszóját nyomkodta. Haha, a régi szép idők. Valahogy együtt éreztem a dilidokival, és kezdtem megmegsajnálni.

- Cső - esett be Ricsi a suliba.

Természetesen Viráért jött, aki még nem végzett a rajzszakkörön. Ricsi komolyan veszi, hogy Virágnak összetűzése volt a szakkörösökkel, éppen ezért hétfő délután visszajön érte a suliba, és azt játsza, hogy „nem túl kedves” arccal pásztázza végig a sorban érkező rajzszakkörösöket, akik általában nagyot köszönnek neki, és behúzott nyakkal slisszolnak ki az épületből. A „Ricsi terror” óta Virágnak semmi problémája nem volt. Tény, hogy a háta mögött iszonyat durvákat mondhatnak róla, de a lényeg, hogy hétfő délutánonként nem provokálják és hagyják „dolgozni”. Aminek következtében ma is sikerült elképesztően gyönyörű képet festenie. A még csak félkész állapotban lévő festmény teljesen letaglózott. Virág egyre ügyesebb. ☺

Izomláz: 5/1 - két, egymást követő nap futni? Aúú.

Dave: 5/5 - hajrá, hajrá!

Karcsi bulija: 5/2 - nem szabadna, de azért kicsit nevettem rajta. Valamennyire vicces. De tényleg.

Csörög a telefonom: 5/3 - jééé! Mobilzárlat van. Pedig szól. És ez a Placebótól a *Meds*. Akkor viszont Peti! Már veszem is. ☺

Március 8., kedd

Mára elesett még egy bajtársunk. Szegény Gábor, kénytelen volt feladni a net- és mobilmentes

hetet. Mi igazából tőle valami vészhelyzet szitot vártunk volna, ami miatt egyszeren nem volt más választása. Aztán kiderült, hogy senki nem tartott fegyvert a fejéhez, vagy ilyesmi, egész egyszerűen várt egy műsort a Comady Centralon, nem jött, ő meg csekkolta a neten, hogy miért van műsorváltás. Ezért esett tehát ki a játékból. ☹ Maradtunk öten. Rajtam kívül Kinga, Cortez, Ricsi és Dave. Aki még mindig hősiiesen, összeszorított foggal, túrva a szinte már fizikai fájdalmat, amit a netelvonás és a mobilja hiánya okoz neki. Más kérdés, hogy ráérezett, rengetegen figyelnek rá, mert mindenki tudja, ez neki a legnehezebb, így kellőképpen kiélvezi a helyzetét. Komolyan, ha péntekig bírja, talán szobrot is emeltet magának. Ha van egy kis mázlija, akkor az aulában lévő Jeanne d'Arc mellé kiállíthatják a Hős Dave-szobrot. Elképzelésem szerint füléhez tartott iPhone-nal, gallérijára csíptetett iPod shuffle-lal, hóna alá szorított MacBookkal állna egy óriási Apple-logós talapozaton. Legalábbis én így képzelem el Dave szobrát. ☺

Irodalom előtt mindannyian a teremben voltunk (elég csúnya idő volt kint, hideg + eső), úgyhogy amíg én a *Fiestát* olvastam a helyemen, a többiek tombomoltak. Virág Vad Fruttikat üvöltetett a telefonján (egyre alterebb ☺), Andris és Robi a szemben lévő a-sok termébe dobáltak át üres flakonokat (tippem sincs, miért), Zsolti és Kinga „haragszomrád”-ot játszottak, mivel pokolira összeveszték korán reggel (nem tudjuk, mi volt a konkrétum, de az volt a jó, amikor egymásra sem néztek, mert amúgy iszonyat hangosan ordítottak egymással). A többiek nagyjából elváltak, Cortez a padomon ült és zenét hallgatott, Ricsi az asztalára hajtott fejjel, kezével takarva az arcát aludt, Macu pötyögött a kütyűjén, Dave a lehető legmesszebbre vonult tőle, és Jacques-kal tanakodtak, aki továbbra sem kapott választ az e-mailjére. Gábor pedig csendben nézte a tévét. Azt ugyan nem tudom, hogy a teljesen lenémított filmből mit értett, de azért nézte. Amikor Kardos becsapta maga mögött az ajtót, mindenki a helyére vonult, és kezdetét vette az irodalomóra.

- Stendhal: *Vörös és fekete* - tette le a naplót az asztalra, és dühösen lapozgatni kezdte. Minden oldal elhagyása után fellélegzett egy diák, majd amikor a végére ért, visszafele kezdett lapozni. Ekkor újra beállt a feszültség. Behúzott nyakak, lesütött szemek és pad alá bújás. Az utóbbi Andris volt, aki talán azt hitte, hogy így Kardos nem veszi észre.

- Csak ne én, csak ne én, csak ne én - motyogta Zsolti. Kardos felpillantott, és gúnyosan konstatálta, hogy az osztály nagy része retteg a feleléstől.

- Reni - mondta ki, megállapodva az én nevemnél.

- Ez azzzz! - pattant fel Zsolti, és örömeiben lejtett egy gyors táncot. Mindenki röhögve figyelte, Kardos pedig összevont öldökkel meredt rá.

- Nagy Zsolt, attól, hogy ma nem felelsz, még el kell olvasnod a kötelezőket, és mivel kétlem, hogy a következő órákra megteszed, még élvezném néhány alkalommal a riadt tekinted, és csak azután buktatlak meg.

- Én is szeretem a tanár bácsit - intett Zsolti.

- Ül a helyedre, és egy szót se halljak - szidta le, majd felém nézett. - Reni?

- Igen - tápáskodtam fel, és kimentem a táblához.

Irodalmon íratlan szabály, hogy ha olyan felel, aki tanult, az addig húzza a felelést, amíg csak lehet, hogy ne legyen idő másik tanulóra. Múltkor Gábor tizenhét percen keresztül elemzett verset, egyszerűen akkor sem hagyta abba, amikor a tanár konkrétan megkérte erre. Ma pedig én regéltem kissé sokat Stendhal remekéről.

- Köszönöm, ötös - bólintott Kardos. A szám szélét harapdálva pillantottam a Baby G-mre. Még csak hat perc. Ebben benne van még egy felelés. Juj.

- És még hozzátenném... - kezdtem. A tanár bólintott, jelezve hogy „tegyem hozzá”. Újabb két perc. Az már nyolc. Nem elég.

- Nagyszerű, kitűnő felelet, a helyedre mehetsz.

- Ellenben... - tettem fel a mutatóujjam. Kardos sóhajtván intett, hogy jó, akkor gyorsan fejezzem be a gondolatmenetet. Tizenegy perc lett összesítve. Rendben.

- Ez minden? - mosolygott rám.

- Azt hiszem - villantottam meg a „csak a kedvenc tanáromnak” mosolyomat.

Kardos kettőt lapozott a naplóban, aztán a faliórára lesett.

- Nyissátok ki a tankönyvet.

Mindenfelől „örök hála”, „köszí” és „hurrá” pillantásokat kaptam, úgyhogy elégedetten nyitottam ki a könyvemet. Hozzá tartozik a sztorihoz, hogy egyébként imádtam a művet (a nyári szünetben felfaltam), úgyhogy ha kell, akár egész órán át beszélek róla, de az elég nagy kiszúrás lett volna a többiekkel szemben. Virág így is elaludt. ☺

Médiaismereten osztályunk komoly próbatételnek volt kitéve, ugyanis az infóteremben valamennyiünket megkísértett a gonosz. Vagyis a számítógép.

- Végem van - suttozta Dave.

- Nyugi - veregettem meg a vállát.

Leültünk a gépekhez, Tölgyessy pedig becsukta mögöttünk az ajtót.

- Dave, ülj le.

- Nem.

- Tessék? - csodálkozott a tanár.

- Nem ülhetek le. A közelébe se megyek. Te jó ég, az ott be van kapcsolva? Látom a Safarit!

Böngészőőő! Tüntessétek el! – kiabált.

Kinga odaugrott az ominózus géphez, és „alvó állapotra” állította.

- Tanár úr, Dave péntek óta nem netezett - magyarázta Macu.

- Gratulálok - biccentett elismerően Tölgyessy.

- Köszönöm - szorította össze a fogát Dave, és megpróbált egy pontot nézni és arra koncentrálni, hogy ne zökkentse ki a tizenkét számítógép látványa.

- Dave, nyugodtan ülj a tanári asztalhoz az órán - ajánlotta fel a tanár.

- Rendben - bólintott, és a tanári asztalhoz lépett. Némi agyalás után (az új helyéről valamennyi gépre rálátott volna) megfordította a tanári széket, és a fal felé nézve ült le. Dave erősrác, ez most már kétségtelen.

- Gratulálok az osztálynak, lezárult a szavazás, a ti werkfilmeket nyert.

- És ez így van rendjén - kommentálta Kinga.

- A tanár úr kinek drukolt? - pislogott Virág.

- Nem mondhatom meg, az úgy nem fair – próbált háritani Tölgyessy.

- Ne már! Vége a szavazásnak, most már tökmindegy - hóbölgött Zsolti.

- Jó, rendben - adta meg magát a tanár, és mosolyogva körbe nézett. - Nektek. És külön gratulálok a zeneválasztáshoz. Űtős lett.

Az infótanár nem véletlenül az egyik (ha nem a) kedvencünk. Fiatal, jó fej, és totálisan értékeli a humorunkat. És úgy tűnik a zenei ízlése is rendben van. Már ami a fiúk véleményét illeti.

- Macu, tartsuk tiszteletben azon társainkat, akik mi vesznek a játékban - szólt Macura, aki természetesen internetezett.

- Mit csinál? Hol van? Milyen oldalon? Twitter? – kérdezte Dave a fal felé fordulva.

- Semmit - válaszoltuk egyszerre. Na, jó, igazából Macu Twitterén lógott, de inkább füllentettünk Dave-nek, mintsem, hogy bevalljuk, és ettől esetleg meginogjon. Már így is túl sok atrocitás érte.

Az óra egyébként gépek nélkül is érdekesen telt, Tölgyessy ki is használta a ritka alkalmat, és diktált pár dolgot, meg beszélgettünk az anyagról. Csengetéskor Dave felpattant, és szinte kiviharzott a teremből, azt üvöltve, hogy „jó óra volt, de mennem kell”.

Úgyhogy a nap végén öten voltunk, akik bírták a net- és mobilkorlátozást. Reméltem, hogy így marad, de aztán fura dolog történt. Éppen a konyhában csináltam egy szendvicset (anyu az esőzések miatt a rádióba ment, apu még nem ért haza), amikor megszólalt a *Basket Case*. Nos, ez tényleg csak egy dolgot jelenthetett.

- Oké, mondd, hogy minden rendben - szóltam bele köszönés nélkül.

- Minden rendben - mondta Cortez, mire kicsit megnyugodva magam elé.

- Feladtad?

- Fel. Duplán.

- De miért? – csodálkoztam.

- Mert ugrott a délután, nem tudok átmenni, és nem akartam, hogy úgy várj rám, hogy nem tudok szólni.

- Oké. De rájöttem volna. Idővel. Mondjuk, kicsit jobb így, hogy szólsz.

- Tudom. Azért hívtalak.
- És miért? Mármost, hogy tudod, mi jött közbe? Vagyis csak úgy kérdezem... - makogtam összevissza.
- Az a másik. A szüleim várnak skype-on, muszáj neteznem. Úgyhogy mindenképp szívtam.
- Sajnálom. De, gondolom, fontos. Szóval érthető. Talán Haller megérti - mondtam, mert úgy éreztem, ezt a játékot nem azért találta ki, hogy például Cortez ne beszélhessen a szüleivel, hanem hogy ne lógjunk ész és ok nélkül a neten.
- Most már mindegy, hívtalak - nevette el magát.
- Kösz - szóltam halkán, közben meg vigyorogtam, mint a vadgalamb.
- Így viszont te se fogod kibírni - mondta hirtelen.
- Én? Én biztos, hogy kibírom - vágtam rá gondolkodás nélkül.
- Ezer százalék, hogy nem.
- Az, hogy te feladtad, nem jelenti azt, hogy én is fel fogom - értetlenkedtem. Merthogy legalább ő tud hívni, gondolom, fog is, szóval beszélni tudunk. Miért lenne nekem így nehezebb? Két pillanat múlva kiderült.
- Ha üzenek, nem üzensz vissza?
- Nem – erősködtem.
- Bármit írok, nem reagálsz?
- Nem.
- Kizárt dolog.
- Fogadjunk? - akadtam ki, mert nem igaz, hogy nem hisze el. Ha azt mondom, nem írok vissza, semmilyen körülmények között, akkor az úgy is van.
- Veszítesz.
- Várj - kaptam észbe. - De nem haragszol, ha nem válaszolok...
- Nem haragszom. De válaszolni fogsz.
- Én nem.
- Meglátjuk.
- Meglátjuk - bólintottam, aztán letettem a telefont.

Két pillanat múlva jött egy sms, mire felröhögtem, és megnéztem, mit írt. „A hét végén megnézzük a *Harcosok klubját*. Nem gond, ugye? Oké. Kösz.”

Nagyon vicces. Jó, mivel nem tudtam reagálni rá, akkor így megnézzük azt a fura filmet, amiért minden fiú osztálytársam annyira odavan. Végül is mi lehet abban olyan rossz? Brad Pitt és Edward Norton. Kibírom.

Ez elég gyenge próbálkozás volt. ☺

Elvágtam az ujjam: 5/2 - kenyérvágás közben beleszaladt a kés. Aúúú. Leragasztottam, de kicsit lüktet. ☺

Irodalom ötös: 5/5* - az átlagom így pontosan 5,0. Hurrá.

Fiesta: 5/5 - mindjárt kiolvasom.

Töri: 5/4 - Barka ma elég jó fej volt, a többiek kikönyörögték, hogy tegyük át a dogát, és inkább foglaljunk össze. Megint. ☺

Kinga és Zsolti: 5/? - passz. Valamin irtóra összeveszlek, sulis után is külön mentek haza. És nem tudom felhívni Kingát, hogy megkérdezzem, mi van. Jaj.

Március 9., szerda

A suliba érve Virággal bementünk a mosdóba, és miközben megigazította a pillangós csatját (?), én elmeséltem neki, hogy Cortez este konkrétan bombázott az sms-ekkel, totálisan kiélvezve, hogy nem tudok rá reagálni.

- Komolyan, még elalvás előtt is azon nevettem, amiket írt – néztem rá a tükörből.

- Az tök vicces - mosolygott, közben meg Kinga csörtetett be, konkrétan bevágva maga után az ajtót. Köszöntünk neki, majd Virággal továbbstilizgattunk, miközben Kinga unottan bólogatott,

végül egyszerűen félbeszakított minket.

- Nem mintha nem hallgatnám szívesen nyálás és abszolút szánalmas beszélgetéseket... Illetve. Hopp. Tévedtem. Nem hallgatnám szívesen a nyálás és abszolút unalmas beszélgetéseket - jelentette ki. Remek, Kinga bal lábbal kelt. Már megint. Pech, hogy szerintem neki két bal lába van. Úgyhogy várhatom, hogy egyszer jókedvűen érkezzen.

- Mi újság Zsoltival? - érdeklődtem, remélve, hogy ha kibeszéli magából az idegességét, kissé bájosabb lesz. Mondjuk, úgy tízes skálán kettes. Nála már az is komoly haladás lenne.

- Minden rendben - bólintott. - Szakítottunk.

- Miiii?- kerekedett el a szemem, és Virág is megperdült a tükör előtt.

- Szakítottunk - ismételte el.

- Ahogy szoktatok? - kattogott az agyam. Ők kicsit „máshogy” értelmezik a járást, szerelmet, kapcsolatot, ragaszkodást... szóval mindent. Reméltem, hogy megint ez történt.

- Nem, ezúttal komolyan - mondta rezzenéstelen arccal, én meg a szám elé kaptam a kezem.

- Miért? Hogyan? Mi történt? És miért? - dadogtam összevissza.

- Egyszerűen képtelen vagyok kommunikálni veled, mivel ő egy született idióta. Ennyi.

- Ez most komoly? - pislogott Virág ámultan.

- Komoly. Ne vágjatok már ennyire nyomorult képet. Ilyen az élet - húzta ki magát.

- De miért? Min vesztetek össze?

- Ha azt hiszitek, hogy most csinálunk egy lánybulit, ahol kisírt szemmel, egy százas csomag zsepivel fogom elpanaszolni, hogy mennyire fáj ez az egész, nagyon is tévedtek. Ugyan már. Komolyan így gondoltátok? Ne röhögtessetek - nézett ránk lesajnálóan és kiment a mosdóból. Virággal szinte lesokkolva néztünk egymásra, és széttárva a karunkat, egyszerre indultunk utána.

A terembe érve Kinga elővette a lovas mappáját, mintha átnézné a franciaanyagot, a többiek meg közben az osztály hátsó végében bomlottak. Zsolti egy fél literes ásványvizet ivott, és Dave-vel röhögött. Próbáltam elkapni a tekintetét, de nem sikerült. Éppen ezért totál tanácstalan voltam, egyikük sem tűnt meggyötörtnek vagy szomorúnak, és emiatt fogalmam sem volt, hogy kihez kell odamennem, kinek van szüksége a támogatásomra, és továbbra sem tudtam, hogy mi a fene történt. Első szünetben, amikor Kinga felpattant és kiment a folyosóra, odamentem Zsoltihoz, mielőtt ő is lelépne.

- Beszélhetünk? - kérdeztem halkán.

- Miért, most mit csinálunk?

- Jó, tudom, de úgy értem. Négy szemközt. Illetve hat - mutattam magam mellé, ahol Virág rágozott izgatottan.

- Jó, jóóó. Ez olyan izgi - ugrándozott Zsolti erőltetett „lányos” stílusban, mire rájöttem, ezekből igen nehéz lesz kiszednem bármit is.

Megvártam, amíg Dave elmegy Macuhoz, és akkor kérdeztem Zsoltit is, hogy mi történt.

- Az egy barom - közölte. És igen. Kingára gondolt.

- De miért? Min vesztetek össze ennyire?

- Nem fontos - legyintett, és félrenézett. - Passzold ide! - kiáltotta Andrisnak és Robinak, a következő pillanatban pedig Zsoltinak csapódott egy táská.

- Én ezt nem értem - motyogtam Virágnak, aki csak szomorúan meredt maga elé.

Egész álló nap nem sikerült kiderítenem, hogy az „idióta” és a „barom” miért szakíthattak. Ráadásul totál megtévesztő volt, abszolút normálisan viselkedtek, mármint a körülményekhez képest. Nem balhéztak, nem veszekedtek, még csak nem is zsörtölődtek. Kerülték egymást, nem néztek a másik irányába, és a szünetekben is hol az egyikük, hol a másikuk volt a társaságunkban, de egyébként az egész egy nagy rejtély. Eközben Jacques befordult, mert továbbra sem kapott választ Flórától, Dave nem tudta vigasztalni, mert bekattant a kütyüjei hiányától, Macu összeveszett valakivel Facebookon, ő emiatt dühöngött egész nap, ugyanis érkezett pár „durva” kommentje képekhez és bejegyzésekhez. Gábor pedig megfázott, és egész nap az orrát fújta. És ha ez nem lenne elég, Andris és Robi keményen összeszólalkozott, hogy ki cheat-elt (csalt vagy mi) egy online stratégiai játékban. Úgy tűnt, a mai negatív napot csupán négyen éltük meg pozitívan Virág, Ricsi, Cortez és én. A többiek hangulata azért rányomta a bélyegét a mi kedélyállapotunkra is,

úgyhogy leginkább csak zenét hallgattunk, és igyekeztük kivonni magunkat az örületből.

Utolsó óra után elkészöntem Corteztől (szoros ölelés és gyors csók az aulában ☺), aztán útba ejtettem a könyvtárat, hogy kikölcsönöztem *A skarlát betűt*, majd átrohantam a tesiterembe. A színpadon a március 15-ei próbáját kellett fotóznom.

Egy csomag ropival és dobozos narancslével ültem fel a lelátóra, és amíg a könyvtárosnő beállította az embereit, én elkezdtem olvasni a könyvet.

- Renáta, örülnék, ha nem sziesztáznál kedvedre, hanem, dolgoznál is. Azért vagy a suliujság fotósa, hogy képeket készíts. Ehhez tartsd magad, különben repülsz! – kiáltotta Kinga. Hát lehetne még ennél is kedvesebb?

Mivel minden színjátszós engem bámult, zavartan motyogtam valami „bocsánat, jövök”-félét, és a gépemmel együtt lementem közéjük. Az idén valami egészen „új” ünnepi előadást terveztek: egy musicalt. Legalább ötször ment le a „föl, föl, vitézek” táncos változata, aztán Kinga egy végzős fiúval duettezett (az új változat szerint a romantikus oldalát fogták meg a forradalomnak), én meg folyamatosan fotóztam. És komolyan kifáradtam.

Hazaérve anyunak beszámoltam a napomról (kötelező „semmi nem történt”, kicsit részletesebben), aztán megcsináltam a leckémet, majd Virág leckéit, végül megtanultam egy verset, és a babzsák fotelembe lehuppanva elővettem *A skarlátbetűt*. Legalább négy perce olvastam, amikor megérkezett Cortez elszaladt az idő.

- Szia - néztem rá mosolyogva. - Mondj egy dalt.

- Mi?

- Akármit. Nem megy ki a fejből a *Gábor Áron réagyúja*. Mondj mást, mert megőrülök.

- *Kossuth Lajos azt üzente* - felelte, mire elnevettem magam.

- Igazad van, ez tényleg sokkal jobb - bólintottam elismerően. És komolyan, onnantól kezdve az járt a fejemben. Ez annyira nem ér!

Cortez leült a másik babzsák fotelemre, én meg összecsuktam a könyvem, és kérdően néztem rá.

- Mit tudsz Zsoltiékról?

- Semmit.

- De miért szakíthattak? Nem mondta neked Zsolti?

- Nem szoktunk ilyesmiről beszélni. - Aha. Szóval a fiúk nem pletyisek. Oké, megértettem. - Mondanám, hogy azért szakítottak, amiért az emberek szakítani szoktak, de az ő esetükben akármi lehetett. Tényleg akármi.

- Azért ez elég szomorú. Remélem, hogy kibékülnek.

- Megoldják - legyintett Cortez, aztán magához húzott „utalva arra”, hogy nem igazán szeretne tovább beszélgetni Kingáékról. És, ha őszinte akarok lenni, már nekem sem ők jártak a fejemben.

Amikor kinyílt az ajtó, rögtön szétrebbentünk (természetesen), és kérdően néztem a szobámba belépő... Kingára!

- Hát te? - kérdeztem, enyhén célozva arra, hogy zavar.

- Szingli lettem, úgyhogy most mindenre szakítok időt, amire az „idióta” miatt nem jutott.

- Gondolom, a lista élén az én bosszantásom áll - morogtam, Cortez pedig mosolyogva nézett maga elé.

- Azt hiszed, humoros vagy? - tette csípőre a kezét Kinga.

- Hát, nem tudom. Szerinted? - kérdeztem Cortezt.

- Időnként - bólintott, én pedig megelégedtem ezzel a válasszal.

- Hah. Zsák a foltját. Nos. Megköszönném, Cortez, ha magunkra hagynál.

- Hééé - szóltam felháborodottan Kingára. Nehogy már kidobja, ráadásul a mi házunkból. Álljon meg a menet!

- Felőlem maradhatsz, ha annyira nem tudtok elszakadni egymástól. Dugd be a füledbe a vackodat, és ne figyelj ide - utasította Kinga. Cortez pislogás nélkül meredt rá, végül egyszerűen kiröhögte. Kinga ügyet sem vetve rá kiment a szobámból, majd lábával berúgva az ajtót visszajött, és egy nagy dobozt cipelt.

- Zsolti-doboz? - kérdezte Cortez, unottan felnézve a telefonjából.
 - A lányok ilyen „dobozosak” - magyaráztam.
 - Aha. Én inkább lépek - tápázkodott fel Cortez.
 - Ne. Mármost... - néztem kínosan rá, aztán Kingára, aki fejfelé tartva a dobozt, az egész tartalmát a földre szórta. - Oké.
 - Később hívlak - hajolt oda hozzám azzal a szándékkal, hogy megcsókoljon.
 - Tolerálni a szinglit! - parancsolt ránk Kinga anélkül, hogy odanézett volna. A beszélése miatt a csókunkból puszi lett, aztán lekísértem Cortezt a lépcsőig.
 - Megtennél egy óriási szívességet?
 - Nem maradok itt Kingával helyetted - felelte, én meg elröhögtem magam.
 - Nem, őt megoldom én. Csak dobj Virágnak egy S. O. S. üzit a nevében. Érteni fogja.
 - Oké. Ennyit, hogy S. O. S.?
 - Aha - biccentettem, és szomorúan néztem utána, Kinga tönkrevágta a délutánunkat!
 Naná, hogy Virág értette az üzenetet, hat perc múlva esett be az ajtómon. Ekkor Kinga éppen Zsolti fejéi vágta le egy fényképről. Kedves gesztus.
 - Juj, ne... mit csinálsz? - kapta ki Virág a kezéből az ollót.
 - Mindent szanállok, ami rá emlékeztet! - mutatott körbe. A szobámban hatalmas rumli lett, mindenféle összegyűrt levek, pulcsik és egyéb fura, abszolút oda nem illő dolgok heverték.
 - Várj, az a törökönyved! - kaptam ki a kezéből.
 - Nem érdekel. Szemét!
 - Zsoltira emlékeztet a törökönyved? - csodálkozott Virág.
 - Igen. Lapozz a 146. oldalra - forgatta a szemét unottan.
 Virág odalazogott, én meg a válla felett belelestem, aztán hangosan felröhögtem. Mária Terézia kicsit kipingálva volt. Kinga gyilkos tekintettel meredt ránk, úgyhogy abbahagytuk a vihogást, és amíg ő mindent ki akart dobni, addig mi nem győztük kivenni a kezéből a tárgyakat (például a kabátkát) és félrerakni, hogy ne hülyüljön, ezek még kellenek. Ahhoz képest, hogy Kinga nem tervezett semmilyen lánybulit vagy bögös délutánt, mégis úgy alakult, hogy három tábla csokival a szőnyegen ücsörögve hallgattunk ciki számokat valami rádióból (net nélkül elég nehéz az élet). Kinga továbbra sem mondta el, hogy miért szakítottak, mi pedig nem kérdeztük többet. Ha akarja, majd elmondja. Viszont kora estére Kingából kicsli kimerült a harci kedv, és egyre többször suhant át valami az arcán, amit én szomorúságnak mondanék. Igen, ez még vele is előfordulhat. ☺

A mai nap: 5/1 - negatív hangulat, de utálom!!!

A skarlát betű: 5/5* - eddig szörnyen tetszik.

Cortez: 5/3 - sajnálom, hogy hamar lelépett. Mondjuk, kárpótolt őt üzenettel. Egyre sem válaszoltam, bár volt, hogy elkezdtem írni, de végül kitöröltem. Erős vagyok. És amúgy is direkt csinálja!!! ☺

Kinga: 5/1 - szegény, én ezt tényleg nem értem. Amúgy meg itt van a kabátja, amit megmentettem a kidobástól. Csak nem engedem, hogy kukába kerüljön, mert éppen az is emlékezteti Zsoltira.

A fejemben ragadt dal: 5/2 - „Kossuth Lajos azt üzenté...”. Könyörgöm, valaki verje ki a fejemből!

Szakítás: 5/? - este, olvasás után belegondoltam, , milyen lehet. És bár úgy érzem, mi, Cortezzel elég messze vagyunk ettől a dologtól, mégis keserű szájjal, gombóccal a torkomban fogok elaludni. És most nagyon szeretnék üzeni egyet.

Március 10., Csütörtök

Hogy min vészett össze Kinga és Zsolti annyira, hogy végül szakítás lett belőle? Ma kiderült. Bár hozzátartozik a dologhoz, hogy egyikünk sem szeretett volna ott lenni, mégis mind jelen voltunk. Amúgy visszagondolva, tökre gyanús volt, hogy mindketten olyan normálisan elvannak, érezhettem volna, hogy ez afféle „vihár előtti csend”. Így is történt. Első óra előtt robbantak. Miután vettünk a

büfében némi muníciót (kóla Corteznek, forrócsoki és sajtos croissant nekem, olvadós rágó és kakaós csiga Virágnak, dobozos Fanta és Túró Rudi Ricsinek), felmentünk az emeletre, és úgy terveztük, hogy nyugisan megreggelizünk a teremben. De ahogy bementünk, lehajtottam a fejem, mert egy tolltartó zúgott át a termen és a falnak csapódva zuhant a földre.

- Beféjeznéd? Úgy viselkedsz, mint egy dühöngő örült! – ordította Kinga. A tolltartót Zsolti dobta. És még csak nem is az övé volt. Na, mindegy.

- Te mondd, hogy örült? Gondolkozzál már, ember! – kiabálta Zsolti.

- Annyira gyerekes vagy, hogy képtelen vagyok szavába önteni. Fellapoztam a szinonimaszótárt, csak hogy egy kifejező jelzővel illesselek, de nincs! Überelhetetlenül gyerekes vagy! - fújtatott Kinga, a mappájával csapkodva az asztalon.

- Te meg überelhetetlenül idegesítő! - vágta rá Zsolti.

- Pszt – sziszegtem Macunak, aki lepattant az asztaláról, és odajött hozzám – Mióta tart?

- Négy-öt perce – suttozta.

- És hogy állunk? – érdeklődtem.

- Döntetlen.

- Kösz.

- Nincs mit.

Felültem a padomra és beleharaptam a sajtos croisant-ba, majd arrébb csúszva hagytam helyet Virágnak, aki hozzám hasonlóan helyezkedett el és nézte a műsort. Volt mit.

Kinga és Zsolti konkrétan tomboltak, egymás után hangoztak el brutálisan kemény sértések, de mindektőlől lepergett, amit nem tudom, hogy csináltak, mert már én éreztem magam kínosan tőle.

- Akkor bravó! Ölelgess minél több embert. Állj ki a folyósóra, és kérd meg az érkezőket is. Gratulálok ennyi vagy – legyintett Zsolti lesajnálóan.

- Te idióta! Az egy darab! Hányszor mondjam még, hogy ne is próbáld megérteni a művészetet! Nincs hozzá agyad. – rikácsolta Kinga.

- Hopp, hopp – néztem Virágra. – Ki fog derülni, min vesztek össze.

- Ühüm – bólogatott Virág vadul.

- Milyen darab? Ne röhögtes már! – üvöltötte Zsolti.

- A március 15-ei darabra próbáltunk, te szerencsétlen! – csapkodott Kinga.

- Állj már le, basszus! Forradalom volt, lőjjenek le, ne ölelgessenek!

- Ez egy musical!

- Teszek rá!

- Ennyi az agyi szinted. Komolyan - ciccegett Kinga.

- Jó, fogd be. Csak fogd be - indult ki a teremből Zsolti, és útközben felrúgta a kukát. Kinga idegesen meredt utána, aztán utoljára lecsapta a mappáját az asztalra, és dühöngve kiviharzott.

Mi többiek kérdőn néztünk össze.

- Ez mi volt? - kérdezte Ricsi.

Elmosolyodtam, és miután vettem egy nagy levegőt, elmagyaráztam. Mert én már értettem. Kinga a darabban főszereplő, csakúgy, mint az egyik végzős srác (Attila, ha jól tudom), és a musical előadás miatt a tömegben lévő „szerelmespárt” játszó Kinga és Attila megölelik egymást. Többször. Én ezt már láttam tegnap, és úgy tűnik, Zsolti is. Tehát az ok: féltékenység. Ez önmagában kedves és bájos is lehet, az ő esetük azonban már inkább riasztó és elrettentő. Tény, hogy annyiból Zsoltinak van igaza, hogy „forradalmi darabban” ne ölelgessék a barátnőjét, de Kinga érvelése is jogos, miszerint ez csak színészkedés.

Ekkor Jacques lépett be a terembe, és tőle szokatlan módon becsapta maga mögött az ajtót, leült a helyére, és lehajtotta a fejét a padra, miközben eltakarta a karjával az arcát.

- Mi van ma itt? - forgolódott Ricsi döbbenetben. Jacques deprimáltsága mára fokozódott, a kilencedikes lány ugyanis továbbra sem reagált a mailjére, úgyhogy totál szétesett.

Csak úgy, mint Dave, aki, szegény, minden démonával küzdött, hősiesen bírta, hogy immáron hatodik napja nem nézte a netet, nem telefonált, nem írt sms-t, nem küldött mms-t, nem látta a Twitter-t, lemaradt a Facebookról, nem csekkolhatta a mailjeit... Mára pont úgy nézett ki, mint egy élőhalott, és már az sem dobta fel, hogy szinte szuperhősnek számított. Egyszerűen rá volt írva a

boldogtalanság, és fájdalmas volt még nézni is. Andris és Robi, akik általában fel vannak dobva, ma nem remekeltek, úgyhogy tök lapos volt a hangulat. A tanórák is fáradtan teltek, duplairodalmon Kardos maratoni felelést tartott (átlagérték 1,7 lett), törin Barka ledarálta a nem kevés anyagot, emelt franciákon pedig Durand az osztályunk minden igyekezete ellenére nem engedte a „szabad foglalkozást”, hanem keményen továbbmentünk az anyaggal.

Amikor kicsengettek utolsó óráról, Virág és Ricsi mozizni készültek (valami sokadik része egy amúgy is rossz filmnek), én meg úgy terveztem, hogy ha megcsináltam a leckém, Cortezzel töltöm a délutánt. „Friss szingli” barátnőm azonban keresziülhúzta a számításaimat. Ugyanis a suliból kifelé menet, miközben a nyakam köré tekertem a Szent Johanná-s sálamat és felhúztam a dzsekim cipzárját, Kinga megragadta a vállam, és visszahúzott.

- Mit csinálunk délután? - érdeklődött.

- Edzésre mész? - kérdeztem vissza.

- Ma elmarad. Szabad vagyok - vigyorgott amolyan „na, ehhez szólj hozzá” stílusban. Nem, nem tudtam hozzászólni.

- Klassz. Hát én igazából Cortezzel...

- Renáta, ha hallanád magad! Mondd, neked nincs saját életed? - fintorgott erőltetetten.

- De. És éppen azt próbálnám élni.

- Kibírod egy napig nélküle. Na. Átmegegyek, és pontozzuk a Szent Johanná-s diákokat 1-től 5-ig.

- Tényleg nincs más dolgod? - sóhajtottam fáradtan.

- A netkorlátozás miatt holnapig nem tudom frissíteni a blogom, mindent megtanultam, mindent megcsináltam előre, megírtam és begépeltem a cikkeimet, túl vagyok a heti tojásos hajpakoláson is, elmaradt az edzésem... - sorolta.

- Értem. Jó, akkor gyere át - biccentettem, némi lelkesedést, erőltetve magamra. - Milyen tojásos pakolás?

- Fénytelenység és fakóság ellen. Rád is rád férne. Olyan a hajad, mint a szénakazal.

- Mert kiszáritotta a sok fűtés! - vágtam rá sértetten.

Kinga sátáni kacajjal kiröhögött (a frászt kapom ettől a hangtól), aztán lesiettem a lépcsőn, és beszálltam Cortez kocsjába.

- Őszintén remélem, hogy kibékülnek - csaptam be az autó ajtaját.

- Ugrott a délután? - mosolygott rám Cortez.

- Igen - bólintottam. - Ne haragudj. Tényleg sajnálom, de szerintem Kinga eléggé kivan. És ha ahhoz, hogy jobban legyen, az kell, hogy engem kergessen az örületbe, akkor nem bánom. Nem tehetek róla, ő a barátom, segítenem kell.

- Oké, persze. Akkor majd üzenek.

- Holnaptól én is tudok üzeni - jutott eszembe, és totál feldobódtam attól, hogy holnap letelik a net- és mobilmegvonós játék.

- Üzensz te még ma is - röhögte el magát Cortez.

- Mondtam, hogy kibírom. Már csak egy nap. És ne is próbálkozz. Nem tudsz olyat üzeni, amire a válasz nem várhat holnapig - mondtam, miközben áthúztam magamon a biztonsági övet, mert időközben beszállt hátra Ricsi és Virág.

- Úúú, lekéssük a filmet - pillantgatott Virág a halacska karójára.

- Nyugi, eldoblak titeket, csak előbb hazavisszük Renit.

- Oki - vigyorodott el Virág. Kicsit fájt, hogy nem mehettem velük (mehettem volna, de ugye, mégse), és miután kiszálltam, szomorúan bámultam a távolodó autó után. Viszont valahol mélyen úgy éreztem, hogy helyesen cselekszem. Sok ember hibája, hogy amikor minden rendben van az életével, megfélekedezik a nehéz időkről és azokról az emberekről, akik akkoriban mindent félretéve támogatták. Hát, én nem vagyok ilyen! Tudom, hogy Kinga, tőle furcsa módon, mindig magától és önzetlenül segített és akkor is mellettem állt, amikor a föld alatt harminc méterre éreztem magam. Teljesen egyértelmű volt, hogy most én segítek neki. És mivel ő nem éppen síró típus, és abban sem vagyok teljesen biztos, hogy vannak érzései, úgy terveztük eltölteni a „szakítás utáni holt délutánt”, ahogy ő szeretne volna. Vagyis hallgattam, hogyan „pontozza” a diákokat a menőtől lúzerig skálán. Érdekes terápia. Éppen szó nélkül hagytam, hogy engem kritikán alul pontozott

(meg se mondom, hányasra), amikor bekopogtak az ajtómon. Azt hittem, anyu jön, hogy hozzon valami „kaját”, de legnagyobb meglepetésemre Dave lépett be a szobámba.

- Szia! - köszöntöttem csodálkozva. Sápadt volt és erőtlén.

- Sziasztok - nyögte fájdalmasan.

- Mi újság?

- Kerestelek otthon. Gyalog. Nem hívhattalak fel, hogy meg kérdezzem, hol vagy - nézett Kingára fáradtan. - Úgy érzem magam, mint az őskorban.

- Jól vagy? - mosolyogtam rá, és igyekeztem egy kis pozitív energiát önteni belé.

- Nem. De úgy örülök, hogy itt vagytok. Együtt. Már csak mi vagyunk versenyben, így talán könnyebb lesz kibírni az utolsó délutánt.

- Még Ricsi is játékban van - emlékeztettem.

- De ő moziba ment. Legutóbbi értesülesem szerint. Ami a suliban volt. Azóta bármi változhatott. Akármi történhetett. És én nem tudok róla! Mert nem netezhetek! - akadt ki totálisan.

- Nyugi, holnap vége - biztattam, remélve, hogy kibírja ezt az utolsó napot.

- Holnap. Az még nagyon sok idő - tűnődött. - És veletek mi van? - nézett hirtelen Kingára.

- Hogyhogy mi?

- Kibékültetek? Mert ha igen, csúnyán lemaradtam róla. Mint mindenről - fordult magába még jobban Dave.

- Nyugodj meg, végérvényesen szakítottunk - erőltetett vigyort az arcára Kinga.

- Fura dolgok ezek - töprengett Dave. A net- és mobilkorlátozás óta nem tudja lekötni magát, aminek következtében sokat gondolkodik, így eléggé filozofikus lett.

- Mármint mi? - kérdeztük Kingával, szinte egyszerre.

- Nem tudom. Azért szakítani és veszekedni, mert féltékeny volt. Ez hülyeség.

- Dave, nem mintha lenne közöd hozzá, de nem ezért szakítottunk. Hanem mert képtelenek vagyunk emberek módjára kommunikálni - hóbörgött Kinga.

- Lehet - tárta szét a karját Dave. - Azért kicsit sajnálom.

- Mit sajnálsz rajta? - kérdezte Kinga, a homlokát ráncolva.

- Igazából pont valamelyik nap gondolkoztam rajta, hogy ti mennyire szerencsések vagytok. Hatan - kezdte, aztán látva, hogy csodálkozva hallgatjuk, folytatta. - Úgy értem, tök jó, hogy együtt vagytok, mert én hiába találkozom vagy ismerkedem meg egy lánnyal, az sose tartozhat annyira közénk, mint, mondjuk, ti. Ő mindig idegen lesz, akit úgy hoztak a társaságunkba, ti meg alaptól beletartoztok. Ezért gondolom, hogy ez szerencsés dolog. Na, nem mintha szeretnék most egy barátnőt, mert abszolút nincs rá időm, tudjátok, milyen elfoglalt ember vagyok. A menedzselés, a suliujság, a „dolgaim”... Csak eljátszottam a gondolattal, hogy ha lenne egy barátnőm, mennyire nehezen fogadnánk be. Ezért klassz, hogy ti így együtt vagytok. Vagy voltatok... Ha lesz új barátod vagy Zsoltinak barátnője, az is érdekes helyzet. - nézett Kingára.

En visszafojtott mosollyal néztem Dave-re, aki igazán jól adta elő a monológját, Kinga pedig a szája szélét rágva agyalt. Azt hiszem, végiggondolta a hallottakat, és rá kellett döbennie, hogy Dave-nek ezer százalékban igaza van. Mi nagyon összetartozunk, és egy szakítás után nemcsak az nehéz, hogy továbbra is egy társaságban lógjunk, hanem hogy esetleg... És itt torzult el Kinga arca. Hogy Zsoltinak akár új barátnője is lehet. Ami egyébként abszolút kizárt, mert mindentől függetlenül ők szeretik egymást, de Dave mondandója szöveget ütött a fejébe, Kinga pedig képes arra, hogy leegyszerűsítve, tárgyilagosan felvázolja a lehetőségeket. És ebben az ügyben ő most igencsak rosszul állt.

- Tulajdonképpen féltékeny volt a darab miatt...

- Igen - bólintottam.

- Ami a maga gyerekes módján még imponáló is.

- Igen - feleltük Dave-vel egyszerre.

- Megőrjít ez az ember, komolyan mondom - állt fel Kinga, és előszedte a mobilját a zsebéből. Én már nyitottam a szám, de Dave óvatosan megrázta a fejét, mire döbbenet bólogottam.

Kinga elküldte az üzenetet, aztán idegesen dobogva a lábával várt Alig negyven másodperc múlva jött a válasz, mire tettett nyugalommal megnyitotta.

- Mennem kell - közölte.

- Ööö... Oké - néztem rá.

- Holnap találkozunk. És mielőtt még önelégülten konstatálnátok, hogy feladtam a játékot, közlöm, hogy büszkén tettem, és nem érdekel. Ez egy értelmetlen játék egy értelmetlen versenyben. Nem kell gyakorolnom az önkontrollt, mert én vagyok az az ember, aki ésszel és okosan használja az internetet és mobiltelefont. Ráadásul akkor és arra, amire csak akarom. Nekem senki ne húzzon határokat, mert csak a sajátjaim érdekelnek. Jó szórakozást!

És kiviharzott a szobámból. Hát, ez is egy felfogás. Sajátos, de el kell fogadni. Totál feldobódva néztem Dave-re.

- Ez óriási volt! Hogy csináltad?

- Értek a nők nyelvén - nagyozolt, mire felnevettem.

- De most komolyan. Tényleg így gondolod? Hogy ha lenne barátnőd, akkor nehezen illeszkedne be a társaságunkba?

- Fogalmam sincs, nem akarok barátnőt. Csak azt akartam, hogy Kinga elgondolkozzon. Sikerült.

- Hihetetlen vagy - nevettem fel.

- Tudom - bólogatott, teljesen egyetértve velem. - Na és, versenytársam? Mit csináljunk most? Mit csináltak az emberek a net előtt?

- Barkochbáztak - feleltem.

- Jó. Gondolj.

- Oké, megvan - bólintottam.

- Google?

- Neeem! De ne kérdezz rá, az úgy nem ér!

- Jó, bocs. Akkor folytassuk. Tárgy?

- Igen.

- iPod?

- Neeeeeem. De nem játszom veled! - nevettem el magam.

- Na, csak még egyet.

- Oké, de ne kérdezz rá.

- Nem fogok. Szóval tárgy. Kicsi, mint egy iPod?

- Nem.

- Akkora, mint egy iPhone?

- Nem.

- Aha. Rákérdezek.

- Biztos?

- Biztos.

- Jó, kérdezz.

- Amire gondoltál, az egy iPad!

- Dave... - sóhajtottam, mire érdeklődve meredt rám. - Igen, az - legyintettem.

- Tudtam. Egyszerűen jó vagyok - büszkélkedett.

- Pontosan - veregettem meg a vállát. Egyébként kenyérsütőre gondoltam, de tökmindegy.

Kinga tehát elment, nem sokkal később Dave is, közben meg Cortez üzent, hogy ha már ott van Virágékkal, akkor bemegy velük a filmre. Amúgy sem tudtam reagálni, mert akkor megszegtem volna a fogadalmat. De igazából nem akartam ugráltatni vagy hülyének nézni, hogy most meg azt mondom, szabad a délutánom, és akkor rohanjon vissza. Nem, szerintem jó helyen volt, jó emberekkel, szerintük jó filmen, úgyhogy szó (és válasz) nélkül bólintottam, és miután segítettem anyunak előkészíteni a vacsorát (tonhalas, tejszínes spagetti), a szobámban bedugtam a fülembe a fülhallgatóm, és egy Coldplay-albumot hallgatva olvassam *A skarlát betűt*. Vacsora után aztán megsörrent a *Basket Case*.

- Úgy tudtam, ezen a héten internet- és mobilbojkott feladatot kaptatok - ráncolta a homlokát anyu, amikor összeszedte a tányérokat.

- Ööö, igen. De sokan feladták - szaladtam ki a konyhába a mosatlannal, aztán gyorsan felvettem a telefonom.

- Milyen volt a film? - érdeklődtem, és felosontam a lépcsőn, mert hogy ez „privát” hívás.
- Sokadik kaszabolás rész, erdőben futva elesik a nő, és riadt fejet vág - mesélte Cortez, mire felnevettem.
- Hú - húztam el a számat. Én tuti féltem volna.
- És neked milyen volt a délutánod?
- Kinga és Dave is hamar elment, úgyhogy olvastam - vallotam be.
- Mit keresett ott Dave?
- Barkochbázni jött. De nem maradt sokáig - vonogattam a vállam.
- Aha - röhögte el magát. Nem csoda, hogy nem értette. – És nem szóltál.
- Neem, mert moziban voltál, és nem akartalak elrángatni Ricsiéktől.
- Plusz nem is tudtál hogy szólni - fejezte be a gondolatom.
- Plusz nem is tudtam hogy szólni - ismertem be.
- Oké. Feladom. Tényleg kibírod holnapig.
- Ugye? - nevettem fel büszkén. Cortez akkor már tudta, hogy üzeni fogok neki, de hagyott nekem egy kis időt, hogy örüljek. Milyen kedves.

Fogmosás közben éppen a homlokomat fürkésztam (találtam rajta pár „halálra” ítélt patit), amikor üzenetem jött. Friss kapcsolatban lévő emberhez híven mindig nálam van a mobilom, úgyhogy kihalásztam a pizsim zsebéből a telefont, és a fogkefém a fogam közé szorítva felnyitottam a készüléket. Aztán rámeredit az üzenetre, majd véletlenül lenyeltem a fogkrémet. Pfuj.

Némi döbbenet után elmosolyodtam, és azonnal rányomtam válaszra. Egész héten szó nélkül hagytam az üzeneteit, mindet, pedig néhányra reflexből reagáltam volna. De amit ma este kaptam, arra válaszolnom kellett. Csak egy szó, nem nagy ügy, nekem mégis az volt. A legnagyobb. Miután a telóm kiírta, hogy üzenet elküldve, kiköptem a maradék fogkrémet, és tudtam hogy azonnal csörögni fogok. Így is történt.

- Csak visszaírtál - szólt bele köszönés nélkül.
- Igen, mert erre reagálnom kellett... - vigyorogtam folyamatosan.
- Ahaa - gúnyolódott totál édes stílusban.
- Ha csak azért írtad, hogy feladjam a versenyt, akkor közlöm, ez gonosz dolog volt.
- Azért írtam, mert így van - vágta rá. Húú. Lepkék, ne bomolnjatok odabent!
- Értem - motyogtam zavartan, és a tükörképem látva megállapíthattam, hogy totál elvörösödtem.
- Miért visszhangzol?
- Mert éppen fogat mosok.
- Jó éjt.
- Neked is.

Miután leraktuk, még elég sokáig mosolyogtam. A „szeretlek” sms-em pedig ott lapul a bejövőim között. Azért néha ránéztem, hogy biztosan ott van-e még. Ott volt.

Cortez: 5/5* - azt írta: szeret. Viiiiiiii.

Kinga és Zsolti: 5/5 - minden biznnyal kibékültek. És ez annyira nagyon jóóó.

Pótvacsora apuval: 5/4 - találtunk fahéjas gyümölcsrizst. Megettük.

A homlokom: 5/2 - végül megtámadtam, mert nem hagyhattam, hogy ott röhögjenek rajtam azok a fránya pattanások. Egyébként meddig tart egy ember kamaszkora?

A hajam: 5/3 - vasárnap végre fodrász.

Dave: 5/5 - ő egy hős. Nincs mese.

Március 11., péntek

A szárítástól totál feltöltődött elektromossággal a hajam, úgyhogy amíg kimentem a kapun, mindkét kezemmel az égnek meredő hajszálaimat lapítgattam.

- Szia - ültem be Cortez mellé a kocsiba, aki elég furán nézett rám.
- Áramütés?

- Nem, csak szimplán így áll - legyintettem, miközben áthajoltam hozzá, hogy „köszöntsem”. ☺

Miután felvettük old school Ricsit (adidas cipő, cipzárás, állig felhúzott pulcsi, raszta haj és vastag keretes, dioptria nélküli szemüveg) elmentünk a barátnőjéért, alter Virágért (színes kardigán, buggyos fazonú nadrág, valami tarisnyaszerű táska, bazi nagy sál, félrecsatolt, hullámos haj és dioptriás szemüveg, mert amúgy nem lát). Hát, köbő így festenek ők ketten. Annyira nem passzolnak, hogy ettől egyébként nagyon. A sulihoz érve kisütött a napocska (oké, ezt öt éves énem mondatta velem), ami tök jó hatással volt a diákokra. Amúgy is az „éljen péntek” hangulat uralkodott, a kellemes, kora tavaszi idő csak rátett arra, hogy mindenki minél előbb szabadulni akart. Nem akartam lelombozni őket, hogy anyu szerint ez csak egy pár napos felmelegedés, aztán még visszaköszön a hideg, úgyhogy csendben maradtam. Amúgy is lekötötte a figyelmemet Cortez, aki fél karral átölelt, miközben továbbra is Ricsivel beszélgetett. A mozdulata annyira ösztönös és spontán volt, hogy megremegett tőle a mellkasom, és akaratlanul is elmosolyodtam. Akkor is a gondolataiban vagyok, amikor nem feltétlenül rám koncentrálok. Wow.

- Na, jönnek a balhésak - mondta Macu, mire mindannyian odafordultunk. Kinga és Zsolti kézen fogva sétáltak felénk, szemmel láthatóan teljes volt köztük az összhang, és amikor megálltak mellettünk, úgy tettek, mintha semmi nem történt volna. Atért a tekintetemet belefűrtam Kingáéba, ahogy Virágéba szoktam, és szó nélkül, csupán szemkontaktussal megkérdeztem, „hogyminden oké?”. Virággal ellentétben, aki némán is normális válaszokat szokott adni, Kinga arcáról azt olvastam le, hogy: „felejs már el!” Na, igen, ők ketten máshogy a barátaim.

Dave apukájának a kocsija állt meg mellettünk, az anyósületről pedig Dave pattant ki.

- Na, kivel vagyok versenyben? Reni? Ricsi? - dörzsölte össze a kezét izgatottan.

- És Kinga - tette hozzá Virág.

- Kicsi, naiv Virág, hát nem tudod? Kinga úgy feladta, mint a pinty.

- Ne játszd túl a szereped - forgatta a szemét Kinga.

- Ne mááár. Kinga, feladtad? - hüledezett Macu, aki éppen a telefonját nyomkodta, gyanítom, Twitterre tette fel az infókat.

- Nem feladtam, hanem a továbbiakban nem veszek részt ebben az értelmetlen játékban, mivel megvannak a saját szabályaim, és én kizárólag azok szerint vagyok hajlandó játszani. – közölte felszegett állal. Közben mellette Zsolti (úgy, hogy Kinga ne lássa) folyamatosan grimaszolt, csücsörített, és tátogott. Kinga nem értette, mi olyan vicces abban, amit mondott, de mindenki röhögött, aztán kapcsolt, és könyökkel oldalba verte a barátját. Szóval minden a régi. Olyan szépek együtt (?). ☺

- Bocs, de én is kiszálltam - tettem fel a kezem, visszatérve az eredeti témához.

- Reni, miéért? - csettintett csalódottan Dave. Óvatosan Cortezre pillantottam. Most is azt mondom, nagyon megérte.

- Fontos volt - vonogattam a vállam mosolyogva.

- Akkor ketten maradtunk, Richárd? - méregette Dave afféle „vetélytárs” pillantással.

- Ahogy mondod, Dávid - bólintott Ricsi komolyan, aztán mindkettő elnevette magát.

- Sziasztok - lépett oda hozzánk Bálint.

- Csoki - biccentett Zsolti kelletlenül.

- Este bulizni megyünk az a-sokkal. Jöttök? - kérdezte. Olyan lesajnáló pillantásokat kapott, hogy szinte elsüllyedt.

- Aha. Majd rájössz - legyintett Ricsi, és összeröhögött Zsoltival.

- Jó, csak kérdeztem. Klassz helyre megyünk. Múlt hét végén is voltunk.

- Nem bírjuk a tinidiszkrét - vigyorgott Dave gúnyosan.

- Nem tini.

- Tinidiszkrétó. Muhahahaaa!

Zsolti jól szórakozott.

- Akkor te mit keresel ott? - kérdezte Kinga számonkérő hangon.

- Beengednek - vigyorgott Bálint.

- Gratulálok. Partizz tizenöt évesen. Okos gyerek vagy. Így tovább. Pff - forgatta a szemét unottan Kinga.

- Most mit szenyóztok? Jó buli lesz.
- Zene? - kérdezte Cortez, aki először szólalt meg a témában. Ott a pont, erre mindenki érdeklődve nézett Bálindra.
- Partizene - vonogatta a vállát.
A fiúk elég egyértelműen reagáltak erre a kijelentésre, mindenféle „menj már”, „húzzál partizni”, „szeleteld magad arrébb” beszólással boldogították Bálintot. Nem, semmi baj a partizenékkal meg klubokkal, csak egyszerűen nem a mi világunk. Nagyon nem.
- Na, végre, jön a táskatartóm - intett Zsolti, mire Karcsi odasétált hozzánk.
- Szia - köszöntöttem kedvesen.
- Fogd csak - nyomta a kezébe Zsolti. Karcsi megállt mellettem és tartotta a táskáját.
- Ne már, hagyd békén! - vettem ki a kezéből, és visszaadtam Zsoltinak. Aki megint Karcsinak. Akitől én elvettem, és Zsoltinak adtam. Eljátszottunk így ezzel, aztán észrevettem Flórát.
- Mindjárt jövök - siettem el. Ennek az lett a vége, hogy Karcsi foghatta Zsolti táskáját, mert ha én nem védem meg, akkor senki. Szegény. Viszont nekem más dolgom volt.
- Flóra - szaladtam oda hozzá. A kilencedikes lány kedves arccal, mosolyogva nézett rám. - Válthatnánk pár szót?
- Persze, hogy vagy? - érdeklődött.
- Köszönöm, én nagyon jól. Jacques viszont ramatyul – tértem a lényegre.
- Miért, mi a baj? - riadt meg. Ártatlannak tűnt. Hm. Gyanús.
- Kicsit fájlalja, hogy nem reagáltál az e-mailjére, mert ha nemleges a válaszod, akkor is örült volna, ha jelzed neki. Ez így nagyon kellemetlenül érintette...
- Miről van szó? - kérdezte némi töprengés után.
- Az e-mail. Amit irt neked.
- Mikor?
- Múlt hét csütörtök este, vagy ilyesmi – gondolkoztam.
- Óóó - bólintott.
- Óóó?
- Nem olvastam még.
- De több mint egy hete küldte.
- Igende nálunk is netkorlát hét volt. Ma netezhetünk először. Képzeld, végig bírtam - mesélte.
- Gratulálok. Akkor még nem is láttad?
- Nem.
- Ööö. Hát akkor... bocs, ha lelöttem a poént - fintorogtam magamban. Viszont azért valahol baromira megkönnyebbültem. Mert Jacques-nak még van esélye. Hajrá, hajrá!

Első óra Monsieur Durand csengetés után öt perccel sem jött, úgyhogy kérdőn néztünk körbe.

- Gábor, elmész tanárért? - kérdezte Kinga.
- Vagy - tette fel a kezét Ricsi - becsukjuk az ajtót.
- Nem! Kell egy szaktanár - erősködött Kinga.
- Ne már, lyukas óra. Jók leszünk. Naaa. Nem kell tanár – kérlelte Macu, mire Andris és Robi vadul bólogatni kezdtek.
- Nem bánom, de egy hangos szó, és megyek Mádayért! – csukta be Kinga az ajtót, de előtte kilesett a folyosóra.

A legtöbb osztálytársamnak a lyukas óra a kedvenc tantárgya. Csakhogy nem igazán tudtuk tartani az „egy szót se” fogadalmat. Ha egy teremben tizenkét fő halkán beszélget, az is lármássá válhat, de ha nem beszélgetnek, hanem ordítanak, akkor garantált a káosz. Andris és Robi a tévét üvöltették, Ricsi focizott egy összenyomott alumínium kólás dobozzal, Virág nagyon hangosan nevetgált Macun. aki valami vicceset mutatott neki a telefonján. Dave Jacques-kal konzultált, Cortez a padomon ülve beszélgetett a tőlünk igen távol lévő Zsoltival, én meg olvastam. Az óra negyedik percében aztán benézett Farkas tanárnő.

- Mi van itt? A szemben lévő teremben a saját hangomat sem hallom!
- Tessék hangosabban beszélni - tanácsolta Zsolti, és beszólását óriási röhögés kísérte.

- Hol van a szaktanár? - forgatta a fejét Farkas.
- Ott - mutatott a tanári asztal felé Andris.
- Hol? - kérdezte furán a tanárnő.
- Ott ül - kontrázott Robi.
- Ne szórakozzatok velem. Kivel van órátok?
- Az új tanárral. Láthatatlan Béla, de mi csak Láthatatlan tanár úrnak szólítjuk. És ott ül az asztalnál - erősködött Andris.
- Bernáth, ez nem vicces.
- Tanárnő, óránk van, ne tessék zavarni – kurjantotta Zsolti.
- Mondja már meg valaki, hogy kivel lenne órátok. Hol egy értelmes diák? Kinga! - állapotodott meg a tekintete.
- Monsieur Durand nem jött órára - húzta ki magát Kinga.
- Akkor menj a tanáriba, és szólj. Addig egy hangot sem.
- Ne tessék aggódni, Láthatatlan Béla bá' figyel ránk – intett Ricsi.
- Az agyamra mentek - sóhajtott fáradtan Farkas, és nyitva hagyva az ajtónkat, kiment.
Amíg Kinga elsietett tanárért, mi próbáltunk viselkedni, de tényleg. Csak amikor az embernek csendben kell maradjon, akkor hajlamos arra, hogy ok nélkül vihogni kezdjen. Virág vihogott, aztán Zsolti, végül a rockerekből is kitört a röhögés. Farkas idegesen ájtött az a-soktól.
- Ki volt az?
- Mi? - kérdezte Ricsi.
- Ki hangoskodott?
- Itt? Senki - rázta a fejét Macu.
- Ne hazudjatok, valaki hangosan vihorászott! Virág, te voltál?
- Tessék? - pislogott Virág ártatlanul.
- Reni?
- Igen – néztem fel.
- Egy hangot sem - rázta a fejét Farkas csalódottan. Amikor kiment, szinte beleütközött Kingába.
- Nincs tanár a tanári szobában.
- Nagyszerű - túrt bele idegesen a hajába a tanárnő. – Rendben. Akkor nyitva hagyom az ajtót, ahogyan a másik teremajtó is. Ha egy hangot meghallok, átjövök, és beszédem az ellenőrzőket. Gábor! Gyere, kérlek, ülj a tanári asztalhoz, és figyeld a többieket!. Odaát leszek. Pszt! - sietett vissza az órájára.
Gábor unottan kiment a tanári asztalhoz, és elővette a képrejtvényét, míg a többiek közben mind mozgolódni kezdtek. Én hátrafordultam Cortezhez, és suttogva váltottam vele néhány szót, aztán gyorsan visszafordultam, mert a hülye Zsolti úgy döntött, megmutatja, milyen hangot ad ki egy majom. Prüszkölve tartottuk vissza a röhögést, öt másodperc múlva pedig megjelent Farkas az ajtóban.
- Ki adta ki ezt a hangot?
- Nem tudjuk. A folyosóról jött - közölte Ricsi.
- Igen. Egy majom lehet az épületben. El kéne kapni. Hátha veszett - tanácsolta Dave.
- Tényleg. És ha megharap valakit? - vágott Virág igazán rémült arcot. Remélem, ő nem hitte el tényleg... ☺
- Ti teljesen hülyének néztek engem? Miféle majom? Azonnal álljon fel, aki majmot imitált! Te voltál, Cortez? - kapta a fejét felénk, mert Cortez felállt, és elsétált mellettem.
- Nem, de kidobom a rágom.
- Azonnal köpd ki! - rikácsolta Farkas kissé hisztérikusan.
- Innen vagy odamehetek? - torpant meg Cortez.
- Gyorsan, mozgás. Gábor! Figyelj a rendre - hagyott ott minket Farkas megint.
- Na, jöhet a makákó? - suttogta Zsolti.
- Naná - vigyorgott Dave.
- ÚÁÁÚÁÁ- kurjantotta Zsolti, mire mindannyian lehajtuk a fejünket, hogy palástoljuk a röhögést. Hát, ez egy ilyen óra volt.

Szegény Farkas tanárnő, csengetésre tényleg megsajnáltam sőt, pár ősz hajszálat is láttam a halántékánál, ami határozottan új lehetett. A matekóra már kevésbé volt vicces, és bioszon is viselkednünk kellett, mert a tanáriban hamar híre ment, hogy „kezelhetetlenek” vagyunk, úgyhogy a többi tanár felkészülten érkezett. Ebédszünetben az udvaron ültünk, és miközben én arccal a nap felé fordulva megpróbáltam minimális mennyiségű D vitamint nyerni a szervezetem számára (hosszú volt a tél), Katával beszélgettem, a többiek meg folyamatosan röhögtek valamin. A terembe visszaérve aztán belefutottam Flórába, aki éppen tőlünk jött ki.

- Bocs - álltam félre, hogy kiengedjem. Flóra zavartan és kifejezetten vörös arccal motyogott valami „köszönöm” félet, majd mint akit kilöttek, elrohant a folyosón. Mi ez a futkározás dolog kilencedikben? Érdekes.

Gyorsan besiettem, lehajolva átmentem a tévé előtt (Andris és Robi guitar heróztak), és egyenesen Jacques előtt álltam meg.

- Mit mondott? Elolvasta? Reagált rá? Mondj valamit - türelmetlenkedtem. Jacques is elég kipirult volt, úgyhogy elkezdtem félni, ez valami szörnyen ciki szituáció lehetett.

- Nos, Reni - ölelte át a vállam fél karral Dave, aki hiszi, hogy a mozdulat jól áll neki. - Zsák barátunk felnőtt. Úgy néz ki, barátnője van - mondta büszkén, én meg a szám elé kaptam a kezem. Te jó ég! Jacques zavartan nézett rám, aztán látva, hogy tök odavagyok a dologért, óvatosan átölelt. Dave meg meg minket ölelt át.

- Csoportos ölelés? Jövöök! - ordította Zsolti, és ránk ugrott. Én kibírtam volna, ha nem, de hát így történt, ez van.

Jacques irtóra zavarban volt, és mivel ezt a többiek megneszelték, direkt elkezdtek szívatni, én meg már attól félttem, hogy annyira vörös a feje, hogy lassan felrobban.

Öfőórán Haller megkérdezte, ki a „majom” az osztályban.

- Fogggggalmunk sincs, miről van szó - füllentette Macu elég bénán.

- Sejtettem. Zsolti, neked sincs tipped? - kérdezte Haller, most már burkoltan célozgatva.

- A majom szó hallatán a tanár bácsinak rögtön én jutok az eszébe? Ez sértő! - tettett felháborodást.

- Csak gondold végig, miért lehet ez - motyogta Kinga, és mosolyféle suhant át az arcán, de mire többen észrevehették volna, már el is tűnt. ☺

- Rendben. De azt szeretném, hogy kérjete elnézést Farkas tanárnőtől.

- Hogyne. Bocsánatot kérünk - legyintett Ricsi amolyan „majd mindjárt” stílusban.

- Más - váltott témát az öfő, mire Dave izgatottan kihúzta magát. A padján szépen ki volt készítve a telefonja és a MacBookja, és kizárólag rá vártak. - Tegye fel a kezét, aki eddig a pillanatig kibírta a feladatot. Tehát nem internetezett és telefonált 168 órája - nézett körbe az öfő. Ricsi és Dave felemelték a kezüket, mi, többiek pedig behúzott nyakkal ültünk a helyünkön.

- Kinga! Gábor! Jacques! - döbrent le Haller totálisan, aztán látva Dave feltartott kezét, elkerekedett szemmel nézett rá.

- Dave, ezt most komolyan mondd?

- Teljesen komolyan.

- Nos, le vagyok nyugözve. Gratulálok. Ellenőrzőket, Ricsi és Dave.

- Mit kapnak? - kapta fel a fejét Kinga.

- Osztályfőnöki dicséretet.

- Erről nem volt szó! - kezdett hóbörögni.

- Szerettem volna, ha maga a feladat motivál titeket, nem a dicséret lehetőségé - magyarázta Haller.

- Akkor is! Ez így nem érvényes! - pattant fel Kinga indulatosan, Haller meg kissé riadtan nézett rá.

- Tanár úr - jelentkezett még mindig Dave.

- Tessék?

- Akkor vége? Letelt?

- Ó, hogyne. A játéknak vége.

- Igeen! - üvöltötte Dave diadalittasan, és bekapcsolta a gépét. Bootolás közben a telefonjával is

feljelentkezett a netre, hogy egyszerre nézte a Facebookot és a Twitteret, kattogott a bilentyűzet, Dave arca pedig úgy simult ki, ahogyan az információ áradat zúdult rá.

- Dave, már megbocsáss, de még óra van - emlékeztette Haller, de hiába. Dave már a rendszerben volt, onnan pedig nem lehetett kiszedni többé. Az ofőnek pedig nem volt ideje vele foglalkozni, mert Kinga dührohamot kapott, amiért a játékot végigjátszó két ember osztályfőnöki dicséretben részesült.

Véget ért tehát a net- és mobilmentes hét, két nyertessel, és sok-sok tanulsággal. Dave ugyan sose vallotta be, de mindannyian tudjuk, hogy nem maradt le semmiről. 168 órát volt offline minden tekintetben, és mikor újra netezni kezdett, minden visszatért a régi kerékvágásba. A lépcsőn lefelé lépkedve a telefonját nyomkodta, én pedig mosolyogva figyeltem.

- Na, mondd, mit történt nélküled - érdeklődtem, Dave pedig bólogatva nyomkodott még párat, aztán felém fordult.

Kapott egy halom e-mailt (Ricsi bandájába jelentkezett, hírlevelek és spamek minden mennyiségben), Facebookon bejelölt egy ember (a suliból), és kitettek a falára pár dolgot, Twitterén semmi, msn-en semmi.

- Annyira hiányzott - magyarázta megkönnyebbülve. Bólogatva rámosolyogtam, aztán elgondolkoztam. Egy hét alatt senki nem kérdezte meg, hová tűnt, hol van, hol volt. Nem kapott „hogya vagy” e-mailt, üzenetet vagy kommentet. Nem keresték, nem hiányzott túlzottan senkinek. És Dave-nek sem hiányzott senki. Neki a netezés hiányzott, az, hogy a része legyen. Mondhatnám, hogy ez az egy hét megváltoztatta Dave gondolkodását, és rájött, feleslegesen tölti az ideje nagy részét a virtuális világban. De ez hülyeség. Ez az egy hét bebizonyította, hogy ha kell, kibírja nélküle. Amúgy pedig, ha imádja, akkor legyen online, hiszen ő ettől boldog. ☺ Én viszont az ő példájából tanulva rájöttem, ha legközelebb véletlenül unatkozom (ritka, de előfordul), biztos, hogy nem a közösségi oldalon ütöm el az időt. Minek? Annyira pörög nélkülem is, tök mindegy, hogy én nézem-e vagy sem. Egyáltalán nem számít. Éljenek az emberi kapcsolatok! Vagy valami ilyesmi.

Hazaérve egyedül voltam, apu még dolgozott, anyu pedig hívott, hogy később ér haza, mert helyettesíti az egyik kollégáját, így ő lesz az esti időjárás-jelentő a tévében. Biztosítottam róla, Zsoltiék garázsában megnézem (akkor is, ha hallani nem hallom), aztán csináltam magamnak enni (a nutellás kenyér ételnek számmit, nem?), és úgy döntöttem, indulás előtt olvasok kicsit. 10, max. 20 oldalt...

Virág: 5/5* - az előbb hívott, hogy hatra átjön, és akkor együtt megyünk Zsoltiakhoz, mert közben megsétáltatjuk Jonathan Davist. Mármint a kutyát.

A-sok: 5/1 - valami trendi helyre járnak partizni. Hűű. Eredeti.

Zsolti: 5/5 - órák után elkísérte Kingát a hétfői előadás főpróbájára. Nos, nem lettem volna Attila helyében, gondolom, Zsolti a lelátón ülve csak rá figyelt, ahogyan a barátnőjét ölelgeti.

Flóra és Jacques: 5/5 - ☺

Makákóhang: 5/5 - na, ez nagyon vicces volt.

Március 16., szerda

Hú, de rég írtam. Na, akkor sorban. Pénteken mind együtt lógtunk Zsoltiék garázsában, ahol a fiúk csocsóbajnokságot rendeztek. A zene egymillió decibellel üvöltött (és nem, nem Beatles szólt), ennek következtében mindenki megpróbált ordítva kommunikálni, hogy halljuk is egymást. Persze totál berekedtünk, de Ricsi a világerő sem halkította volna le a Slipknotot. Még álmomban is hörgést hallottam, de mindegy. A csocsóbajnokág örülten vicces volt, a résztvevők hol a csapattársaikkal, hol az ellenféllel üvöltöttek, a nézők pedig (mint én is, mert pocsek csocsós vagyok) végigröhögtek az egész estét. Amúgy Cortez Ricsi párosa nyert, őket elég nehéz lenne überelni. Kinga nehezen viselte a vereséget, hol az asztalt csapkodta idegbajoson, hol a mellette álló játékost. Egy idő után pedig nem értette, hogy miért nem akar senki a csapatában játszani. Kábé így telt a péntek.

Szombaton Cortezzel DVD-ztünk, a gálád módon rámtukmált *Harcosok klubját* néztük meg, és mivel igen szenvedtem közben, kompenzációként én választhattam a következő filmet. Gondoltam, ha már Brad Pitt, akkor a *Benjamin Button különös élete*. Szegény Cortez, film közben többször ki akart ugrani az ablakon, de végül maradt, és becsülettel végignézte. A végén szinte mindketten megkönnyeztük, én azért, mert meghatott, ő pedig azért, mert túlélte. ☺ Tény, hogy az ízlésünk szinte semmiben nem egyezik, de szerintem ez jópofa, mert például a két film megnézése után majdnem egy órán át gyözködtük egymást, hogy a másik hatalmasat téved. Ez sokkal érdekesebb, mint ha egyetértően bólogatnánk. Én Fitzgerald-fan lévén védtem *Benjamin Buttont* a kissé durva vádtól, ami kábé így hangzott: „nem hiszem el, hogy szépnek tartod az összeaszalódott gyerek történetét” ő meg védte a *Harcosok klubját*, amire nemes egyszerűséggel azt mondtam, hogy „szerintem ez a film értelmetlen”. Soha nem fogjuk tudni meggyőzni a másikat, de a próbálkozás vicces.

Vasárnap hajnalban Virággal együtt Kingát edzettük, aztán anyuval elmentünk fodrászhoz. Végre már. Kaptam egy kis színfrissítést (télen mindig eléggé bebarnul, éljen a melír), vágtak a töredezett végekből, vagyis nagyjából rendbe tették a fejem, aminek következtében újra embernek éreztem magam. Hurrá.

Hétfőn végigszenvedtem a március 15-ei ünnepélyt, mert a fránya Szent Johanná-s ünneplőmben előnytelenül vastagnak látom a vádlím és akármennyire akartam, anyu nem engedett el magas szárú Converse-ben. Nem értem, miért. Nem baj, a lényeg, hogy eletel., bár hozzátenném, a napom egyedüli fénypontja Cortez volt öltönyben (WOW. Csupa nagybetűvel.) De ez a látvány azért sok mindenért kárpótolt. Az ünnepségről még annyit, hogy Zsolti árgus szemekkel figyelte a színjátszósok musicaljét, és miután Attila, szerepe szerint, többször is átölelte Kingát, a darab végén Zsolti nemes egyszerűséggel megkérdezte tőle, hogy „anyád hogy van?”. A végzős fiú zavartan motyogott valami „nem értem”-félét, mi pedig szakadtunk a nevetéstől. Egészen addig, amíg Máday ki nem zavart minket a suliból azzal a határozott utasítással, hogy „a keddi tanítás nélküli munkanapon tomboljátok ki magatokat, és normálisan gyertek vissza szerdán”. És hogy kitomboltuk-e magunkat a keddi szünnapon? Természetesen nem. ☺

Reggel ahogy kiléptem a kapun, esős, borult, szeles idő fogadott. A világosszürke égbolton gyorsan mozogtak a sötét felhők, amikből szemerkélt az eső. Nem szeretem ezt az időt, ez a tipikusan „már nem tél, de még nem tavasz” időjárás becsapós, mert miközben a levegőben már érezni lehet a közelgő jó időt, és egyre hosszabbak, világosabbak a nappalok, még mindig pokoli hideg tud lenni, és a kegyetlen szél miatt állandóan könnyes a szemem. Hát, ennyit az időjárás blokkról.

Cortez a kocsijának támaszkodva ácsorgott, és miközben szemével követte a mozgásom, nem tudtam figyelmen kívül hagyni, hogy neki még az is jól áll, ha a szél összeborzolja a haját. Adtam neki egy „tizenkét órája nem láttalak” csókot, és beszálltunk a kocsiba. Cortez tök toleráns velem, ahogy beültem, kinyomta a zenét (Clasht hallgatott), úgyhogy maradt a rádió. Ez afféle megalkuvás: én nem szeretem az ő zenéjét, ő sem az enyémet, ami a a rádióban szól, azt meg egyikünk sem. Úgyhogy azt mindketten szidhatjuk. Liberális kapcsolat, éljen. Ricsi éppen beszállt, amikor egy Katy Perry-dal szól.

- Ezt most sürgősen nyomjátok ki - jegyezte meg fintorogva, mire nevetve előrehajoltam, már amennyire a biztonsági övem engedte, és kapcsolgatni kezdtem az adók között. Közben megérkeztünk Virághoz, aki beszállt a hátsó ülésre, és nagyokat pislogva nézett ránk felváltva.

- Mit játszunk? - kérdezte kíváncsian.

- A szokásos - mosolyogtam rá. - Olyan zenét keresünk, amire mind a négyen azt mondjuk, oké.

Ez abszolút bevett rituálé reggelente, és eddig még sohu jártunk sikerrel. De nem adjuk fel. Egyébként, szerintem nem létezik olyan szám, amit mindannyian szeretnénk, de a remény hal meg utoljára, vagy mi. Megállapodtam egy adón, ahol éppen *She Loves You* szól, mire megvonva a vállam, már éppen hátra dőltem volna. Ha hagyják.

- Felejtse el, Ren, tovább - utasított Ricsi.

- Nyomd el a retró adóról - helyeselt Cortez.

- Ez uncsi - bólogatott Virág. Ennyit a Beatlesről. Egy a három az egy ellen. Zsolti, Dave és Macu már ott álltak a sulis előtt, és érkezésünkre eléggé feldobódtak.

- Tessék - nyújtott felém Dave egy otthon nyomtatott névjegy kártyát, majd a többiek közt is szétszórt párát.

- Mi ez? - olvastam el összeráncolt szemöldökkel: „Felmayer Dávid, tanácsadó”. Ez valami vicc?

- Új bizniszbe fogtam - húzta ki magát Dave büszkén.

- Óriási, de nem bandát kéne keresned nekem? – vágta rá Ricsi.

- Folyamatban van. De nem akarom egy projekthez kötni magam, párhuzamosan is működik.

- Ahha - ráncolta a piercinges szemöldökét Ricsi. - És milyen tanácsot adsz? Mac?

- Nem, de ha kérdésed van, szívesen válaszolok. A tanácsadás kicsit más jellegű - fontoskodott.

- Milyen jellegű? - kérdeztem, igyekezve figyelmen kívül hagyni Zsoltit, aki begyúrta a szájába a névjegy kártyát. A többiek röhögtek rajta én meg szegény Dave-re koncentráltam, akinek mondanivalója volt.

- A múlt hét sikerén felbuzdulva...

- Net- és mobilmentes hét? - pislogott Virág.

- Ha engednétek, elmondanám - türelmetlenkedett Dave. – Mivel kibékítettem Kingát és Zsoltit, valamint összehoztam Zsákot és a kilencedikes lányt, úgy döntöttem, komolyabban is foglalkozok a dologgal. Így tanácsadó lettem.

- Randiguru? - röhögtem fel hitetlenül.

- Oloyasmi. Kibékíték, összehozok, tanácsot adok, mailt írok, randihelyszínt ajánlok... Globális szerelmi tanácsadó – magyarázta. Dave és a bizniszei. Pedig azt hittük, már semmin nem lepődünk meg vele kapcsolatban. Tévedtünk. Ő mindig meg tud lepni.

Mi döbenten néztük, hogy vajon Dave komolyan gondolja-e, amikor Macu közölte vele, hogy ha már így van, hozza össze a „nagy mellű kilencedikkel”.

- Hohó - tette fel a kezét Dave. - A piszkos anyagiakról se feledkezzünk meg.

- Dave, senki nem fog a te tanácsodért pénzt adni – veregette meg a vállát Ricsi.

- Pénz? Eszembe se jutott - rázta meg a fejét.

- Akkor mi az ára? - kérdeztem nevetve.

- Kidolgozott tételek, beadandók, házik... - vigyorgott önelégülten.

- Okos – biccentettem.

- Köszönöm, Reni, tudtam, hogy te támogatni fogsz. Tehetek érted valamit?

- Miért?

- Mert még nem indult be a biznisz, és kéne a matekházid.

- Odaadom, nem kell érte semmi - matattam a táskámban.

- Biztos? Ha akarod, megmondom Corteznek, hogy szereted.

- Hát, kicsit elkéstél - adtam át mosolyogva a füzetem.

- Kösz. Azért megteszem - vette el Dave a füzetem, és Cortezhez fordult. - Cortez. Reni szeret téged.

Cortez és Ricsi összenéztek, majd kiröhögtek szegény Dave-et, aki zavartan kapkodta a fejét köztük.

- Mi az? Nem volt hiteles?

- Dave, ezért senki nem fog neked tételeket kidolgozni - röhögött Zsolti jóízűen.

- Dehogyanisnem. Csak figyeljétek...

- Egyébként - néztem furán a névjegy kártyára - új számod van?

- Az a randiguru számom. A régi is él.

- Hány számod van neked? - csodálkozott Virág.

- Egy komoly embernek több elérhetősége van - húzta ki magát, aztán feltette a mutatóujját, afféle „pillanat” stílusban. - Elnézést, ott a nagy mellű kilencedikes - tolt finoman arrébb, majd Virág és köztem átréselve magát, elsietett. Kérdőn néztünk utána.

- Ha beszervezi nekem, komolyan kidolgozom a tételt - röhögött Macu.

- Ember, fél perc és lepattintja - nézett a karójára Zsolti – És indul.

A fülünkbe süvítő szélben néztük, ahogyan Dave és az említett lány váltanak pár szót. Közben

Kinga is odaért hozzánk.

- Mit nézünk? - érdeklődött, azonnal bekapcsolódva a bámulásba.
  - Dave megpróbálja beszervezni Macunak – suttogta Zsolti - Popcorn? - emelte fel a zacskót.
  - Miért van nálad popcorn? - kérdeztem csodálkozva.
  - A diétám szerint fehérjenapom van.
  - És szerinted ebben van fehérje? - dörrent rá Kinga.
  - Fehér, nem?
  - Te jó ég - forgatta a szemét Kinga, és belenyúlt a zacskóba, hogy kivegyen belőle egy marékka.
- Eközben Dave és a lány váltott pár szót, majd láttuk, ahogy a lány felháborodottan félrelöki Dave-et, és dühösen becsörtet a suliba.

Dave kínosan elhúzta a száját, majd a fejét ingatva visszajött hozzánk.

- Fél percen belül. Nyertem. Muhaha - röhögött Zsolti, és kiesett a szájából pár kukorica. Kinga fintorogva meredt rá, aztán rászólt, hogy „ne viselkedjen úgy, mint egy állat”.

- Mi történt? - érdeklődött Cortez, és szeme sarkában az apró ráncok arról árulkodtak, hogy jól szórakozik.

- Sajnos felkészületlenül mentem, ez a jövőben nem fordulhat elő - ingatta a fejét bosszúsan.
- Mi volt? - röhögött Ricsi.
- Nem tudom a nevét. Nem néztem utána. Amatőr hiba.
- Akkor hogy szólítottad? - kerekedett el a szemem.
- Ahogyan mindenki ismeri. Nem gondoltam, hogy ez sértő.
- Dave, te azt mondtad neki, hogy „nagy mellű kilencedikes?” - kaptam a szám elé a kezem.
- Neem, nem vagyok közönséges. Azt mondtam, Macu barátom szívesen megismerkedne egy ilyen dekoratív lánnyal, akivel kegyes volt a természet.
- Te vadbarom! - hőkölt hátra Kinga, akinél szörnyen kiveri a biztosítékot, ha valaki egy lány külső adottságait preferálja, és abszolút nem érdekli a személyisége.
- Most miért? - kapkodta a fejét Dave, megerősítést várva tőlünk. Sajnos mi annyira röhögtünk, hogy nem tudtunk hozzászólni a dologhoz.

Mivel az eső rákezdett, és egyébként is, lassan csengettek, bementünk a suliba. Emelt francia után duplamatekunk jött, ahol Dave próbálkozott a házimmal a táblánál. Hosszú és fárasztó szenvedés után (nézni is kemény feladat volt) kiegyezett a tanárral egy hármásban, és elégedetten ült a helyére. Ezt követően továbbmentünk az anyaggal, és mint minden duplamatek után, kissé leamortizálódva mentünk ki szünetre.

Ebédszünetben nem esett, úgyhogy a büfé után (passzoltam Virágnak a párizsis zsömlém, vettem helyette vegaburgert) letöröltük zsepikkel a vizes padot, és felültünk rá. Ahogy az lenni szokott, én olvastam, Cortez mellettem ülve beszélgetett, mert egy halom diák gyűlt körénk. Tény, hogy nem az én társaságomat kerestek, inkább a Cortez-Ricsi-Zsolti-Kinga-Dave ötöshöz kapcsolódtak, remélve, hogy ezáltal ők is „hüdenemők” lesznek. Úgyhogy amíg ők dumáltak, én „hüdenemmenő” módon olvastam *A skarlát betűt*, Virág pedig a fülébe dugott zenelejátszóján hallgatta a „hüdenemmenő” zenéit. ☺

- Akkora parti volt, kár, hogy nem jöttetek – magyarázta Móni.
- Na, mekkora parti volt? - szívatta Ricsi. – Tízből hatos? Hetes? Vagy ne szórakozz, nyolcaas?
- Volt vagy nyolcas - vigyorgott Móni, aki nem vette észre, hogy a fiúk cukkolják. Egyébként Móni az a fajta vadóc lány, aki imád bulizni, és jópofának tartja, ha kinyújtott nyelvvel mutogat egy fényképen (?) vagy ha erőltetetten ugrál, esetleg más után iszik üvegből. Szerintem kicsit majmolja Keshát, ő a meg nem értett „rákendroll” arc a suliban. Újabbán legalábbis.
- Cortez, kihagytunk egy nyolcas partit - nézett Ricsi Cortezre.
- Borzalmas. Pedig annyira mentem volna.
- Ja, én is - tette hozzá Ricsi.
- Ne szenyózzatok már. Pénteken gyertek! - invitálta Móni.
- Passzolom - rázta meg a fejét Cortez.
- Megy a halál - tette hozzá Ricsi.

Móni csalódottan tudomásul vette, aztán szerintem ejtettük volna a témát, ha Dave és Macu nem bizonytalanodik el.

- Az a-sok is állandóan járnak bulizni. Nem kéne elnézni? - ingott meg Macu.

- Én nem megyek tömegnyomorba táncolni, ahol illuminált állapotban lévő kamaszok óbégatnak, és olyan rohadtul felnőttek érzik magukat - fonta össze a karját Kinga maga előtt.

- Én sem - értettem egyet. Az se biztos, hogy elengednének.

- Ember, a „Kill the DJ” feliratú pólóm a kedvencem, nem megyek olyan helyre, ahol elektronikus zene van – közölte Zsolti.

- Honnan van olyan pólód? - érdeklődött halkan Kata, aki egészen eddig csendben ácsorgott mellettünk.

- Rendeltem. Kérsz linket?

- Milyen színű?

- Fekete.

- Akkor naná - bólintott Kata. Azt hiszem, közénk való. ☺ Sajnos Kinga ennek nem örült annyira, gyanakodva méregette a dark lányt, akiről még mindig azt feltételezte, hogy gálád módon beférkőzik a hármas lánycsapatunkba. De Kinga örült, neki vannak téveszméi.

- ...mindegy, én pénteken elnézek a bulira - kaptam el Dave mondatának második felét.

- Ne már, ennyire nem bírod ki, ha lemaradsz valamiről? - sóhajtotta Zsolti.

- Csak megnézem, milyen a hangulat.

- Veled tartok - értett egyet Macu.

- Akkor nem jöttök Zsoltiakhoz??? - kerekedett el Virág szeme.

- Egy alkalom, nem nagy ügy - vonogatta a vállát Dave.

- Nekem az - szomorkodott Virág.

- Kihúzok - húzta össze a szemét Kinga, és rá volt írva az arcára, hogy igen rossz véleménnyel van a dologról.

- Be is jelölöm a Facebookon, hogy megyek - kapta elő a mobilját Dave, és nyomkodni kezdte az érintőképernyőt.

Cortez, Ricsi és Zsolti összenéztek, és azt hiszem, szó nélkül beszéltek meg valamit.

- Jó, megyünk mi is - szólalt meg elsőként Ricsi.

- Mi? - háborodtam fel, Kingával tökéletesen egyszerre.

- Komoly? Klassz. Akkor megyünk partizni - nyomkodta Macu is a telefonját, majd Dave-vel együtt halk egyeztetésbe kezdtek, hogy kinek ki látjolta már a bejegyzését.

- Megörültetek? Mi ütött belétek? - kapkodta a fejét Kinga a három fiú között.

- Figyelj - nézett rá Zsolti. - A franc se akar menni egy ilyen partira. De nem engedhetjük el a két nyeszletet egyedül magyarázta.

- Nagyfiúk, vigyázzanak magukra, ha egyszer ennyire elszántak - hóbörgött tovább Kinga.

- Legutóbb, amikor Dave egyedül volt, egy villamoson kötöttek bele. Egy ilyen helyen a két hülyét azonnal megtalálják – tette hozzá Cortez.

- Ja. Előszedik a kutyúiket, és három perc múlva pofiin verik őket - közölte Ricsi unottan.

- Ez tök rendi töletek - vigyorgott Virág elérzékenyülve. - Elmentek velük, nehogy bajuk essen?

- Kábé - szólt Zsolti.

- Értem - sóhajtottam. - És akkor mi lesz a péntekkel? Mi mit csináljunk?

- Nézzetek nyálas, romantikus filmeket, és sírjatok, amikor DiCaprio elsüllyed a hajóval - vágta rá Zsolti reflexből. Kinga elkerekedett szemmel nézett rá.

- Szerinted ezt jelenti lánynak lenni? Hogy merészelsz lebecsülni? Nézzünk filmeket, miközben ti buliztok? Fix, hogy péntek este én is megyek veletek! - bökte meg Zsolti vállát indulatosan.

Kinga kijelentésére én is elbizonytalanodtam. Cortez egy szórakozóhelyen. Ahol az igazi a-s lányokon kívül még nagyon-nagyon sok „ál-a-s” lány is jelen van? Nem nyugtatott meg a gondolta. Miután közöltem, hogy én is megpróbálok menni, Virág is beadta a derekát.

„Partitervünknek” hamar híre ment, konkrétan mire felértünk a terembe, Andris és Robi tudtak róla. És nem örültek.

- Diszkópátkányok - néztek ránk egészen csúnyán.
- Dave és Macu - intett Ricsi a terem végébe.
- Mi a fenét csináljunk pénteken?
- Menjetek hozzánk. Apám beenged - legyintett Zsolti.
- Jó - bólogattak a rockerek, akik természetesen belementek a dologba. Más kérdés, hogy Zsoltiék garázsa afféle „publikus törzshelyünk”, bárki, bármikor bemehet közülünk, az sem fontos, hogy Zsolti ott van-e.

És így történt, hogy életemben másodszor kellett elkéredzkednem otthon, hogy „szórakozni mehessek”. Az első egy szilveszteri koncert volt. Hát, az se sikerült rosszul. Pff.

- Szó sem lehet róla - közölte anyu, aki éppen répát szeletelt a konyhában. Ez azért is érdekes, mert a vacsorában nem volt répa. Na, mindegy.

- De a többiek mind mennek - húztam el a számat.

Azonnal megkaptam az „engem nem érdekelnek a többiek” és hasonló érveket, úgyhogy csendben hallgattam anyut, közben meg azon kattogott az agyam, hogy hiába leszek a jövő hónapban tizenhét, ez semmit nem jelent. Továbbra is „gyerek” vagyok, élnek a „szabályok”, és még mindig a „felnőtté” az utolsó szó. Aztán megérkezett apu, aki azonnal mellém állt, és kezdődhetett a vita. Anyu érvelt, hogy „kicsi vagyok”, jó, ha „szem előtt tartatanak”, és hogy „egy szórakozóhelyen semmi keresnivalója kiskorúnak”. Apu kontrázott, hogy „jó gyerek vagyok”, „megbízhatóak a barátaim”, és hogy „amúgy is szeparáltan élek, nem árt egy kis friss élmény”. Ezt kár volt, anyu totál kiakadt, hogy nem mehetek, apu sajnált, hogy én leszek az a lúzer, aki egyedül nem mehetett el, mikor mindenki más igen. Majdnem háromnegyed órán át húzódott a beszélgetés, és mivel nem örültem, hogy én vagyok a téma, valamint a konfliktusforrás, már az elején mondtam, hogy annyira nem is érdekes a dolog. De a szüleimet egy cseppet sem érdekelte, hogy mit mondok, tovább vitáztak rajtam. Végül anyu sóhajtva felém fordult.

- Cortez megy?

- Igen.

- Nem iszik alkoholt, ugye?

- Nem kocsival megyünk, mert nem lehet a környéken parkolni, de amúgy sem iszik... - motyogtam.

- Hazajössz időre.

- Hazajövök időre.

- Nem csinálsz ebből rendszert.

- Anyu, csak Dave-ék miatt megyünk...

- Rendben. És Kinga is megy?

- Kinga is jön.

- Ez biztató. Nem bánom. Elmehetsz. De kérem a hely címét és telefonszámát...

- Persze.

Miután ezt megbeszéltük, anyuék mindketten fellapoztak egy kamaszkezelő könyvet, hogy megnézzék, kinek van igaza. Úgyhogy ők belemerültek a „segítség, bulizik a gyerek” témába, én meg felmentem a szobámba, és bekapcsoltam a gépem. Eközben elővettem a telefonom, és a vállammal a fülemhez tartottam.

- Elmehtek - mondtam viszonylag lelkesen.

- Jobban örültem volna, ha nem - mondta Cortez, és őszintének tűnt.

- Miért? - szontyolodtam el kicsit.

- Mindegy. Mit csinálsz?

- Megnézem az e-mailem - feleltem. - És te?

- Playstation.

Ekkor beleszólt az utálatos férfihang a beszélgetésünkbe, és közölte, hogy „egyenlegem tizenöt másodperc múlva lejár”.

- Lefogytam - mondtam gyorsan.

- Visszahívlak - tette le, én meg mosolyogva néztem a telefonomra. Pár másodperc múlva csörögni kezdett, úgyhogy azonnal felkaptam.

- Itt vagyok.
- Én is.
- Nem jössz át? - kérdeztem hirtelen.
- Átmenjek?
- Csak ha van kedved - vigyorodtam el boldogan.
- Tíz perc.

Épphogy csekkoltam a mailem (Arnoldnak és Justine-nek is válaszoltam), Cortez megérkezett. Ledobta a táskáját a babzsákfotelemre és kivette belőle a... PS-t!

- Te tényleg áthoztad?
- Mondtam, hogy épp játszom - hajolt a tévéhez, hogy bedugja.
- Igen, de... - Cortez felvont szemöldökkel várta, hogy be tudom-e fejezni a mondatot, aztán mikor úgy tűnt, nem, folytatta a konzol összedugását.
- Akkor én olvasok - emeltem fel *A skarlát betűt*.
- Oké - bólintott.

Mikor Cortez bekapcsolta a PS-t, és szinte egy pillanat alatt belefolyt a játékba, én mosolyogva nyitottam fel a könyvem. Persze, ez most úgy hangzik, mintha tök unalmasak lennénk, én csendben olvastam, ő meg játszott, és egyébként felmerülhet a kérdés, hogy így akkor mi értelme együtt tölteni a délutánt. Ez jogos. Lenne. Csak mégsem az, mert attól függetlenül, hogy mindketten azt csináltuk, amit külön is tettünk volna, mégis együtt tudtuk. És amikor Cortez rám nézett, hogy „láttad ezt???”, akkor én összecsukva a könyvem bólintottam, és pár pillanatig figyeltem a képernyőt, amikor pedig felnéztem az oldalból és felháborodva magyaráztam, hogy „úgy sajnálom Hestert!”, Cortez elszakította a tekintetét a tévéről, és meghallgatta, hogy tulajdonképpen ki az a Hester és miért sajnálom annyira. ☺

Karcsii: 5/1 - beteg, nem is lesz a héten. Szegény. Csak mailt tudtam neki küldeni, mert nincs a kártyámon pénz.

Péntek: 5/2 - nincs nagyon kedvem, de hát szeretnék a többiekkel lenni, úgyhogy elmegyek. Meglátjuk.

Angol: 5/5 - Mr. O'Realynél ötösre feleltem. Éljen!

Cortez: 5/5* - (L)

A skarlát betű: 5/5 - Akkor is szegény Hester!

Március 18., péntek

Hát, az egészen biztos, hogy többet nem megyünk ilyen szórakozóhelyre! Ááá, azt se tudom, minek mentünk. Mindenesetre tuti, hogy Dave és Macu is lemondott arról, hogy igazi partiarok legyenek. Az utóbbi főleg. És hogy végül mit kerestünk Zsoltiék garázsában este tíz körül? Azt hiszem, nekünk ott a helyünk. Ott legalább nem ér minket atrocitás.

A nap egyébként klasszul indult, a suliban minden oké volt, bioszon Baranyai akarata ellenére a „hol a csontváz bal lába” játékot játszottuk, duplaangolon a királyi családról néztünk dokumentumfilmet eredeti nyelven, angol felirattal (kábé három szót értettem belőle), ofőin pedig egyeztettük a naplóban lévő jegyeket az ellenőrzőbe beírtakkal. Érdekes eredmények születtek. Zsolti például a napló szerint bukásra áll töriből, az ellenőrzőjébe azonban bekerült pár ötös. Virágnak az ellenőrzője szerint februárban és márciusban nem volt jegye (?), Dave pedig hibajavítóval tüntetett el pár matekjegyet. A rockereknek ezzel szemben egy hónapja nincs ellenőrzőjük. Kissé megizzasztottuk Hallert. Tesin Korponaynál tollasozni kellett, jegyre, és mivel páratlanul voltunk (négy a-s lány és mi hárman), én Kingával kerültem párba, Virág pedig a tanárnővel. Miután kiment a válla, kapott egy kettést, és a lelátón ücsörögve nézte a fiúk focizását. Így telt kábé a nap értékelhető része. Aztán jött az este.

Fogalmam sem volt, hogy mit kell felvenni, úgyhogy még kora este konferenciahívásban voltam a skype-on Kingával és Virággal. A neten megnéztük, hogy hová megyünk, és olyan romkocsmaszerű helynek tűnt, így megfogadtam Kinga tanácsát, és „átlagosan” öltöztem fel. Ami az én

esetemben farmer, blúz, kardigán, bakancs, sál és kabát. Kábé, mint a sulicuccom, azzal a különbséggel, hogy most nemcsak szempillaspirált használtam, hanem szemceruzát is. Hát nem vagyok eszméletlenül bevallós? Hihi.

Cortez átjött értem, ami azért is fontos, mert így a szüleimnek alkalmuk nyílt beszélni velem. A lelkére kötötték, hogy vigyázzon rám, időben hozzon haza, ne tévesszen szem elől, figyelje, hogy üveges üdítőt kapjak, ne poharasat... stb.

- És van egy kis póráz, amit a csuklómra kell erősíteni, és egy méterre tudok csak elkószálni - tettem hozzá. Cortez mosolyogva nézett rám, apu is jópofának tartotta a beszólásom, anyu azonban nem volt humoránál.

- Renáta, ez nem vicces. Éjfélre itthon vagy. És hívj, ha odaértetetek.

- Persze. Csak a kártyám... - húztam el a számát, arra utalva, hogy még nincs feltöltve.

- Már megint lebeszélted? Hogy indulhatsz el lemerült egyenleggel? Komolyan mondom, néha megdöbbsz a felelőtlenséged! - rikácsolta anyu, és egyáltalán nem volt égő, hogy Cortez előtt kezel úgy, mint egy ötévest.

- Útközben feltöltjük - ajánlotta fel Cortez.

- Rendben - sütötte le a szemét anyu azzal a tipikus „most haragszom rád” arckifejezéssel.

Mire végre kiszabadultunk a házból, már annyi kedvem sem volt az egészhez, mint azelőtt. Ricsi és Virág a buszmegállóban vártak ránk, a többiekkel mind a Moszkván találkoztunk.

Pechünkre éppen az orrunk előtt ment el a busz, Ricsiék nélkülünk nem szálltak fel rá, úgyhogy tizenkét perc várakozás. Éljen. Szemmel láthatóan egyikünk sem volt túlzottan feldobva attól, hogy rendhagyó programunk van, ráadásul szóba se hoztuk, amíg a buszra vártunk, majd a buszon is teljesen másról beszélgettünk. Mire a Moszkvára értünk, már mindenki ott volt. Zsolti, Kinga, Dave és Macu, valamint az a-s lányok, Bálint és négy végzős (köztük Móni is). A 6-osra felszállva egészen harsány társaságot alkottunk, ami részben azért van, mert sokan voltunk, részben meg azért, mert Edina irtóra hangosan, szinte visítva röhögött mindenben.

- Mi az, rossz kedvetek van? - kérdezte István (aki Stív) tosunk felé biccentve. Tény és való, hogy Kinga szótlánul ült az ülésen, előtte én huppantam le féloldalasan, előttem állt (utálom, ha egymás ölében ülnek az emberek, és azt hiszem, ő is), mellette Zsolti, egy kettes ülésen pedig Ricsi és Virág is megosztva a fülhallgatót, zenét hallgattak. Jó, nem voltunk valami fergeteges hangulatban.

- Nem, csak... - legyintettem, mert ahhoz sem volt kedvem, hogy befejezzem a mondatot.

- Engedj, engedj - furakodott át köztünk Ricsi, és rohant lyukasztani. Terve, miszerint jót bliccel, meghiúsult, ugyanis az ellenőrök a második megállóban felszálltak. Mindannyian odaadtuk a jegyeket (közel van a sulink, szinte egyikünknek sincs bérléte), aztán tovább utaztunk.

A csapatunk másik fele hangosan és jókedvűen vihorászott, mi meg halkán beszélgettünk, mert gondoltuk, attól, hogy este villamoson ülünk, még nem kell feltűnési viselkedésséget szenvedni. Még Zsolti is tök normálisra vette a figurát, ami tőle igencsak szokatlan.

- Idejöhettek hozzátok? - kérdezte Tami, miután bocsánatkérések közepette odanyomult hozzánk.

- Ez egy villamos. Szerintem oda állsz, ahova akarsz - mondta Cortez, miközben fél szemmel Dave-éket figyelte, akiknek a hangoskodása elég sok utas figyelmét felkeltette.

Edina Bálint ölében vihogott, Móni és a végzős fiúk fel-le röhögtek, Dave és Macu pedig folyamatosan Twitteren lógtak, hogy képeket és posztokat töltsenek fel. Mivel ez az egész miattuk volt igazán eldönthették volna, hogy szórakozni akarnak vagy csak felválni a neten azzal, hogy komoly programjuk van. Mert nem mindegy. Tami egyébként csendben utazott velünk, aztán, amikor Móni elkurjantotta magát, hogy „leszállunk”, mindannyian a nyíló ajtóhoz léptünk, és az utasok nagy örömeire elhagytuk a villamost.

Cortez megfogta a kezem, és biztatóan rám mosolygott, aztán mentünk. A fél csapat persze átrohant a pirosra, az érkező autók dudálására meg ordibálni kezdtek.

- Értelmi szint? - kérdezte Kinga unottan.

- Hagyjuk - legyintettem.

- Dave, hová rohantok? - kiáltotta Zsolti.

- Ezeknek elment az eszük - motyogta Ricsi.

A környéken egyébként igen sok tizenhét-tizennyolc éves bókászott, kettesével vagy csapatostól,

úgyhogy hamar megtaláltuk, hová kell menni. Ritkán járok sötétedés után a városban, sőt, eleve a városban is ritkán járok, úgyhogy csodálkozva néztem körbe. Jé, más nem otthon olvas vagy a barátaival lóg egy próbateremnek berendezett garázsban péntek este? De fura!

És megérkeztünk a szórakozóhelyre. Ami áááá, de nem tetszett, levegőtlen, zsúfolt és nem túl tiszta. Nem akarok kényeskedni, vagy ilyesmi, de akkor is.

- Hát, itt vagyunk - néztem Kingára, aki levette a kabátját, a karjára akasztotta, és sorban elkérte a miénket is, hogy együtt akassza be a ruhatárba.

- Látod, ez egészen biztos - forgolódott.

- Szar a zene - közölte Ricsi, és félretolt egy gyereket, hogy odaférjen hozzánk.

- Tömeg van - feszengett Virág.

- Ne rinyáljatok már! Éreztétek jól magatokat! - vihogta Móni, és a szájában lógó cigit egy idegen srác gyújtotta meg neki.

- Ha ma nem fulladok meg, akkor soha. Sajnálom a tudóm, hogy idehoztam - morogta Kinga.

- Kikísérlek a ruhatárba - indultam utána, de Cortez továbbra is fogta a kezem. - Csak a ruhatárba megyek Kingával - mondtam, jelezve, hogy „minden oké, nem kell komolyan fognia a kezemet egész este”.

Átnyomultunk a tömegen, megkerestük a ruhatarat, és nagy lendülettel feldobtuk a pultra a dzsekiket. A bilétákat a zsebünkbe mélyesztettük, és indultunk vissza a többiekhez. Akik nem ott voltak, ahol hagytuk őket, hanem egy félreeső helyen ácsorogtak és az örült lármában próbálták megérteni egymást.

- Tessék. Kóla - nyomott Cortez a kezembe egy üveges kólát.

- Köszönöm - mosolyogtam rá, aztán elé állva nekidöntöttem a fejem a vállának, ő meg félkézzel átölelte a derekam.

- Kicsi ez a hely - csóválta a fejét Virág, aki továbbra sem tudott felengedni, mert nem érezte jól magát a tömegben.

- Emó, ha nem bírod, szólj, és kimegyünk – kiálltotta neki Ricsi.

- Oki - bólintott, afféle „még elvagyok egy darabig” jézéssel.

Egy társaság nyomult el mellettünk, de közben megrekedtek, mert megálltak előttük, úgyhogy ők sem tudtak haladni. Így égett ki a kardigánom ujja. Aztán sikerült megindulniuk, és nagy lendülettel elhúztak mellettünk. Így került a gatyámra egy korsó sör. Éljen a kulturált szórakozás.

- Jól vagy? - dulakodta oda magát hozzám Kinga.

- Tiszta sör a gatyám - simítottam végig a combomon, aztán fintorogva a nedves tenyeremre néztem. - Van egy zsepid?

- Kend belém - nyújtotta Ricsi a karját, mire felröhögtem.

- Dehogy.

- Komolyan mondom.

- Nyugodtan - erősködött Cortez is. – Igénytelenül menőbb.

Röhögve beletöröltem a kezem Ricsi pulcsijába, aki bólintott. Komolyan gondolta. Hát, köszönöm, mert nem találtam zsepit.

- Dave-ék merre vannak? - kapkodtam a fejem.

- A másik teremben szeletelnek valami idegtépő - közölte Zsolti.

- Klassz - bólintottam.

Ahogy körbenéztem, egy csomó fiatal üdvözölt nagy örömmel másokat, úgy tűnt, ismerik egymást. Mások cigivel hadonászva, műanyag korsós sört lötyögtetve sztorizgattak, megpróbálva túl üvöltölni a zenét. Az érkezők afféle „mekkora buli” arckifejezéssel konstatálták a hangulatot, a pultnál tömegnyomor volt, mindenki inni akart venni.

- Engem kicsit deprimál ez a hely - néztem körbe feszengve.

- Ren, pedig idevaló vagy. Itt sokan használnak ilyen szavakat – röhögött Ricsi, Cortez meg inkább nem mondott rám semmit, csak szorosabban átölelte a derekam, és belepuszilt a hajamba.

- Á, itt vagytok? - állt meg mellettünk Dave. Szakadt róla a víz.

- Basszus, te úsztál? - nézett rá Zsolti értetlenül.

- Nem, csak levegőtlenység van bent.

- Akkor ne menj be - tanácsolta Cortez.
- Igen, szerintem is elég volt - bólogatott Dave.
- Fél óra? Fél óra alatt kitomboltad magad? Ezért jöttünk ide? - hüledezett Kinga.
- Tulajdonképpen - törölte le a homlokát Dave - én ezt egyáltalán nem élvezem.
- Te most szívatsz? - kérdezte Ricsi.
- Jó, elnézést. Azt hittem, jópofa lesz. Nem az. Izzadt emberek értek hozzám. Bőrgyógyászhoz kell mennem. Most.
- Péntek este van. Örülök, hogy rajtad most jött ki a hipochondria, Virágon pedig a klausztofóbia - állapítottam meg. Egy zsúfolt, fülledt, tömeggel teli helyen mindkét eset szerencsés.
- A következő pillanatban egy srác megállt mellettünk (totál be volt nyomva), és vigyorogva felemelt egy pohár... valamit.
- Egészségetekre! - üvöltötte. Fogalmunk sincs, ki volt az.
- Jó, persze, neked is - nyúlt előre Cortez, és a srác vállát fogva megfordította, hogy „örüljön tovább másoknak”. Igazából annyira részeg volt, hogy azt sem tudta, hogy tett egy 180 fokos fordulatot, lazán beszélt tovább egy másik csapatnak.
- Oké, ki jön velem, hogy vegyünk valamit inni? - kérdezte Macu, aki hirtelen felbukkant mellettünk.
- Én - tette fel a kezét Kinga. Nem tudom, miért jelentkezett, valószínű, ő sose lazít.
- Én is - mondtam.
- Hallod, kiviszem Emót a levegőre, mert lefehéredett – szólt Ricsi.
- Jól vagy? Vegyek neked valamit inni? - hajoltam le Virághoz, aki tényleg sápadt volt, és annyira kiszáradt a szája, hogy tiszta fehér színű volt.
- Ijjj, nem, csak levegő kéne - motyogta.
- Na, gyere - ragadta meg Ricsi a karját, és utat törve a tömegben, kifelé rángatta Virágot.
- Mindjárt jövünk, hozunk inni - szóltam Corteznek, és ott hagytam Dave-vel és Zsoltival.
- Iszonyatosan sokan voltak a pultnál, és a sorban a sorban állás úgy működött, hogy mindenfelől emberek nyomultak, a pulthoz préselődött tagok a kiszolgálásra vártak, és ha valaki tudott rendelni, alig bírt kijönni a tömegből, mert a mögötte állók azonnal a helyére pályáztak. Ezért szerencsés, hogy mi hárman mentünk, mert így csapatot alkotva próbálkoztunk azzal, hogy egymást segítve a pulthoz tolakodtunk.
- Ha még egyszer valaki nekem jön... - sziszegte Kinga, és nem félt használni a könyökét.
- Ezt nem a legjobb helyen mondod - jegyeztem meg, és örültem, hogy valaki lezárt a lábamról, mert kicsit terhesnek éreztem már.
- Megyek - szólt Macu, és betolakodott a frissen felszabadult helyre.
- Hé! - szóltak rá durván, de azt hiszem, nem hallotta meg, hanem rögtön rendelt, mert a pultos éppen ott volt.
- Hátraadta az italokat, aztán fizetett, és kinyomultunk a tömegből.
- Hü, ez durva volt. Lelapult a tarajom? - kérdezte tőlünk ziláltnan.
- Teljesen - mosolyogtam rá.
- A fenébe, pedig annyit szenvedtem a beállításával
- Hallod! - kiáltott valaki a hátam mögül. Macu tovább beszélgetett velünk a hajáról, amikor megint hallottam, hogy valaki kiabál, úgyhogy megfordultam.
- Igen, te. Szólj a sárgának, hogy neki ugatok! - üvöltötte nekem egy srác, mire döbbenet megráztam a fejem.
- Tessék? - kérdeztem, mert abszolút nem értettem, hogy mi van. A fiú egyébként egy hatfős társaságban állt, és nem voltak józanok.
- Jól hallottad. Küldd ide a sárgát!
- Milyen mit? - néztem Kingára értetlenül. Kinga szeme akkor már tikkelt, és csípőre tett kézzel tett egy lépést a társaság felé.
- Ne haragudj, de „sárga” alatt a barátomat értetted? - kérdezte „mindjárt ordítok” hangsúllyal, amit én már elég jól ismertem, új „barátaink” azonban nem.
- Ja, a kínai. Sárga. Ferdeszemű.

- Bocs, de japán származású vagyok - helyesbített Macu félénken.
- Rohadtul nem érdekel! Hogy mersz elém állni a sorba, te kutya? - szólt rá dühösen a provokáló tag, mire Macu elhallgatott, én pedig ösztönösen elé álltam, mintha csak el tudna bújni mögöttem, vagy ilyesmi.

- Tudod, mindig megmosolyogtat az emberi butaság. Akik a határait keresik, azoknak szívesen bemutatnád, mert te vagy az élő példa arra, hogy az emberi butaság határtalan. Gratulálok, ez egyébként nem semmi teljesítmény - bólogatott Kinga tettetett elismeréssel.

- Mi a francot magyarázol? - förmedt rá a fiú, akinek a haverjai továbbra is Macut fürkészték. Akkor, ott tényleg azt hittem, hogy pillanatokon belül agyonverik.

- Börszín és származás alapján megítélni valakit? Óriási teljesítmény. Bravó - tapsolt Kinga kettőt, én pedig éreztem, hogy kezdi túlfeszíteni a húrt.

- Inkább csak menjünk - mondtam kétségbeesve.

- Nem, nem - rángatta ki a karját a szorításomból, és még egy lépéssel közelebb lépett a társasághoz. - Te ilyen vizuális alkat vagy? Látsz valakit és elítéled? - tette csipőre a kezét Kinga. – Tudod milyen, ha első látásra véleményt alkotnak rólad? Na figyelj! Kinga szeme szikrát szórt. - Körülbelül százhetvennégy centi magas, hetvenöt-nyolcvan kilogramm súlyú, világos bőrű, középbarna hajú fiú vagy. A röhögésedből ítélve rosszak a fogaid, aminek köze lehet ahhoz, hogy most is savanyú sörszagot árasztasz. Az öltözéked márkásnak tűnik, de te csak hiszed, hogy nem tudja mindenki, hogy replika, ráadásul nem is az igényes fajta. Koszos a cipőd, pedig reggel óta nem esett, ergo nem tisztítottad ki. A fejedben lévő zselé láttatni engedi, hogy ritka a hajad és hamar fogsz kopaszodni. Talán ez genetika. A tekinteted arról árulkodik, hogy erősen illuminált állapotban vagy, nem keveset itál ma este, ami csak még nevetségesebbé teszi a fellépésed. Megszólalásod és véleményed pedig ezeknél bőven többet árul el rólad. Összességében, első hallásra és látásra te egy kisebbségi komplexusokkal küzdő, unintelligens, rasszista elvekkkel rendelkező fiatal vagy, aki a saját kudarcát rávetíti a világra, mert nem képes szembenézni vele - fejezte be Kinga, én pedig lesütöttem a szemem. Tudtam, ha a társaság megérti, mit mondott, elszabadul a pokol. - Nos. Ilyen érzés, ha az embert első látásra elítélik. Ha a barátom sárgának tűnik, akkor te olyannak, amilyennek elmondtalak. Mindkettő igaz. Csak az ő esetében külsőségekről van szó, amin egy normál gondolkodású ember abszolút nem akad fenn, a te esetében viszont komplexebb a dolog. Ez van - tárta szét a karját Kinga.

- Azta - motyogta Macu. Benne ekkor tudatosultak a hallottak. A srác Kingával szemben állt, meg-megremegett a szemhéjja, és láttam, hogy ökölbe szorítja a kezét. Ezt Kinga is azonnal észrevette, és gúnyos mosolyra húzta a száját.

- Ha tetézni szeretnéd, akkor emelj kezet egy lányra. Bátran. Na - röhögte ki, és annyira gúnyos volt, hogy már én éreztem magam kínosan. A srác keze elernyed, és mondott valamit, ami igazán csúnya, úgyhogy nem írom le. Kinga nem reagált, csak megragadta Macu karját, és miközben maga előtt tolta (nehogy bántódása essen hátulról), elindultunk vissza, Cortezékhez.

- Menjünk innen. Elég volt - mondta Kinga, és Zsolti kezébe nyomta a szénsavmentes ásványvizet.

- Hozzuk a kabátokat - biccentett Cortez, és Kingával együtt elment, én pedig Zsoltival és Macuval a kijárat felé igyekeztem.

A szabadba érve éreztem, hogy mennyire fülledt volt a levegő odabenn. Virág és Ricsi az épület oldalában ácsorogtak, amint észrevettek minket, odasiettek hozzánk.

- Megyünk – mondtam.

- Viii, de jó. Utálok ezt a helyet - bólintott Virág, és Ricsi vállára hajtotta a fejét.

- Én is - felelte Macu.

- Én is - intettem.

- Zsolti! Kinga örületes - szólt Macu.

- Mer'? - kérdezte Zsolti.

- Simán szembeszállt hat fiúval, akik lesárgáztak engem – mondta.

- Muhahahaha! - röhögött fel Zsolti. Azt hiszem, a „lesárgázós” rész szórakoztatta ennyire.

- Ez nem vicces - böktek oldalba.

- Jó már, na - törölgette a szemét Zsolti. - De akkor is. Sárga? Kinek jut eszébe ekkora baromság?
- Sajnos sok mindenkinek - mondtam, és bátorítóan Macura mosolygott, aki kedvesen visszamosolygott.

Cortez és Kinga jöttek ki, és szétszították a kabátokat.

- Halljátok - vakarta meg az állát Ricsi -, van arra esély, hogy a részeg, beszélős társaság lassan megérti, amit Kinga mondott?

- Előfordulhat - bólintottam.

- Akkor húzzunk innen, mielőtt betörnek a fejünket!

- Elérjük? - nézte Cortez a nyitott ajtóval álló villamost, ami a piros lámpánál várakozott.

- El. Futás! - indult meg Kinga, aztán mindannyian rohanni kezdtünk.

Szinte feleltünk a villamosra, ami Zsolti mögött csukódott be. Vagyis inkább odacsukta a kabátját.

- Húzd! - kapta el Kinga, és teljes erejével cibálni kezdte. Végül kiszabadult, és mindketten elveszítették az egyensúlyukat. Óriási röhögés hangzott fel, a többi utas pedig kérdően forgolódott hátra felé, hogy mit művelünk.

Mikor feltápáskodtak, odaálltak hozzánk, és hangosan felszabadultan beszéltek meg a történeteket. Cortez vállára hajtottam a fejem, hallgattam a többieket, és őszintén örültem, hogy visszafelé tartunk. Fájt a fejem a dnb zenétől, tele volt az orrom füsttel, berekedtem a kiabálástól, mindennél jobban szerettem volna kezet mosni, lefolyt a sminkem a párától, sör- és cigiszag áradt a ruhámból, és a hátam közepére nem kívántam beszólogató, részeg fiatalokat. Odafelé nyomottan és kínosan feszengve utaztunk, valójában azért, mert egyáltalán nem volt kedvünk az egészhez. Visszafelé már egészen más volt a helyzet. Nevettünk, picit talán hangosabbak voltunk a kelleténél, és Zsolti is újra formába jött, miután megsimogatta az előtte ülő néni kalapját (?). És hogy hová mentünk? Természetesen a szokásos helyünkre.

Üzentem anyunak, hogy rendben vagyok és ne aggódjon, számunkra véget ért a buli, és Zsoltiéknál leszek, ahogy szoktam. Azt írta vissza, hogy sajnálja, amiért nem sikerült egy jót szórakoznom, de tudom, hogy ez nem igaz. Nem sajnálta, örült, hogy nem jött be a dolog, és nem kezdek el minden héten eljágni. Ez egyébként tuti. Eszemben sincs.

Amúgy a két rocker tényleg Zsoltiék garázsában volt, amikor megérkeztünk, éppen csocsóztak.

- Mi van, tré volt a buli? - vigyorgott Andris.

- Olyasmi - mosolyogtam, a rockerek pedig „mi megmondtuk” bólintással néztek össze.

- Megettétek a hűtőben lévő kaját? - állt fel Zsolti a guggolásból.

- Csak egy alma volt ott.

- De megettétek?

- Meg.

- Az volt a vacsorám.

- A csutkán még van egy kicsi. Lerághatod - ajánlotta fel Robi.

- Pfuj - fintorgott Virág nevetgélve.

- Rendeljünk pizzát - javasolta Cortez.

Ezt mindannyian jó ötletnek tartottuk.

- Hogy kérjük? - mosolygott Macu.

- Add, majd Vader Zsolti - fogta be a száját Zsolti, és szörcsögve, Darth Vader stílusban vette a levegőt.

- Nem mered - cukkolta Dave. Zsolti azzal a tipikus „miről beszélsz? Ezt figyelj!” nézéssel kapta el Cortez BlackBerryjét, majd a füléhez emelte. És tényleg megcsinálta, horkantva, szörcsögve, hangosan lélegezve kérte a pizzát, a „milyen névre?” kérdésre pedig a Sötét Nagyúr nevet diktált be! Szakadtunk a röhögéstől. De szerintem a diszpécser is.

Amíg a pizzát vártuk, Andris és Robi faggattak minket, hogy zene volt-e szörnyű a buliban, vagy úgy minden.

- Hogy egyeseknek mi a jó abban, ha öntudatlanra isszák magukat és részegen fetrengenek! Szánalmas - forgatta a szemét Kinga. És ebben egyébként mindannyian egyetértettünk. Jó, Andris és Robi vihogtak, hogy ők „imádnak piálni”, de pár sörön kívül még ők sem nagyon találkoztak

alkohollal.

Igazából tökbe belemerültünk a témába, mindannyian érveltünk egy kicsit, hogy miért nem motivál minket a „kamaszos züllés”. Cortez indoka első osztályú volt, ő Amerikában nőtt fel, ott nem divatos tizenévesen berúgni (legalábbis az ő ismeretségi körében), ráadásul még három évig nem is nagykorú ott, úgyhogy az ő felfogása ilyen szempontból elég „amcsis”. Kinga, aki határozottan és teljes meggyőződéssel küzd a családon belüli erőszak ellen, azt magyarázta, hogy éppen elég családban probléma, ha a szülő iszik, legalább a fiatalok lehetnének normálisak. Ő száz százalékgig absztinens. Zsolti azon vihogott, hogy ő „pia nélkül is überjó fej”. ☺ Ricsi úgy érzi, neki józanul kell vigyáznia Virágra, mert néha így is nehéz, hát még, ha nem lenne tudatánál. Dave és Macu nem látják értelmét, én meg csak megvontam a vállam és közöltem, én „nyomi” vagyok, nem iszom. Ezen mindannyian felröhögünk.

- Én biztos, hogy soha többet - tette fel a kezét végül Virág, és fintorogva elhúzta a száját.

- Soha többet? Mi az, nyomtál már be? - röhögte ki Zsolti. Virág kínosan körbenézett, aztán megvonta a vállát.

- Ühüm. Még tizedikben. És fúúú, soha nem voltam még annyira rosszul...

- Váá, hánytál is? - kérdezte vihogva Andris.

- Ühüm - bólogatott Virág, és látszott rajta, nem büszke magára. Mindannyian pontosan tudtuk, hogy ez akkor történt, amikor Doriánnal és a barátaival lógott. Nos, azokra az időkre senki nem emlékszik vissza szívesen.

- Ezért még egyszer lefejelem azt a szemetet - idegeskedett Ricsi.

- Már megtörtént - mosolyogtam rá, emlékeztetve, hogy a „Dorián-ügyet” már lerendezte.

- Ezért kettő jár - vágta rá Ricsi. Hát, van, aki nem felejt és bocsát meg egykönnyen. Ricsi ilyen. Tulajdonképpen a világon szinte mindennel kapcsolatban közömbös, de ha Virágról van szó, akkor ugrik. És attól függetlenül, hogy ilyenkor elég ijesztő, ez iszonyat nagy igazolás Virág felé. Szörnyen összetartoznak.

- Hohó. Itt a pizza - ugrott fel Zsolti. - Melyik birodalmi segít behozni?

- Majd én - pattant fel Dave fontoskodva.

Vannak, akik partiznak, buliznak, isznak és züllenek hétvégén, mert az olyan „trendi”. Lehet, hogy anno igaza volt Vikinek és lúzerek vagyunk. De mit számít, amikor van egy helyünk, ahol lóghatunk, ahol nem bántanak minket, nem ér sértés és sérelem, ahol együtt vagyunk, és együtt tölthetjük az időt. Hülyék lennénk innen elmenni. És még pizzánk is volt. ☺

Szórakozóhely: 5/1* - örülök, hogy mind negatív érzelmekkel távoztunk. Legalább nem kell többet mennünk.

Darth Vader: 5/5 - a pizzafutár tök jó fej volt, egy csomót röhögünk vele a rendelésünkön.

Cortez: 5/5* - miután hazakísért, kábé negyedórát ácsoorogtunk a kapuban. Mondanám, hogy beszélgettünk, de ez így nem feltétlen igaz. ☺ (L) (L) (L).

Peti: 5/4 - írtam neki mailt, mert most meg ő tűnt el. Remélem, kiheverte az emós lányt.

Quimby: 5/5 - Virág küldött vagy öt linket, hogy hallgassam meg, mert tök jó, és ezek a kedvenc számai. Tényleg jók.

Facebook: 5/5*** - Ricsi kitette a falára, hogy „Rakd ki ezt a linket, ha elítéled a rasszizmust! Veled vagyunk, Macu-san!” Megnyitottam a videót, ahol a Body Counttól a *Born Dead* kezdődött el. Függetlenül attól, hogy nekem brutál durva volt a dal, gondolkodás nélkül kivettem a falamra, Ricsi szövegével együtt. És jó érzés volt látni, hogy mennyien cselekedtek ugyanígy és hogy mennyi lájk ment a kiírásra. Vannak még jó emberek. A mai incidens láttán ez azért kicsit megnyugtató.

Március 21., hétfő

Reggel elég bénán állt a hajam, úgyhogy miután sikertelenül kísérleteztem, egyszerűen összegumiztam. Észrevehetetlen, mégis sokat számító smink, kardigán, farmerdzseki és sál (szeles

idő), valamint napszemüveg, mert sütött a nap. Végre! Tavaszszerű idő. Beszálltam Cortez mellé a kocsiba, és miközben megcsókoltam, kedvenc lepkéim összevissza vergődtek a gyomromban. Ha lehet, akkor a tavasz közeledtével még jobban szeretem.. Bár már egy ideje nem mérem különböző skálákon, hogy mennyire vagyok oda érte. Úgyis mindig leverem a mércét. Ez van.

- Miért van az, hogy ha mondok egy színészi, akkor a legbénább filmjét akarod megnézni? - mosolygott rám, pillanatra elszakítva tekintetét az útról.

- Ez nem így van - védtem magam rögtön. Persze a hétvégére gondolt, merthogy szombaton Jonny Depp-estét tartottunk. Ami, ugye, annyit tesz, hogy egy színésztől két film, egyet ő választ, egyet én. Ez afféle bevett dolog nálunk, ami egyébként annyira nem nagy ügy, engem mégis majd szétvetett a boldogság tőle. Mert negyedévi együttjárás után igenis vannak bevett dolgaink! Wooow. Szóval Johnny Depp. Ő hozta a *Közellenségek* című filmet, én pedig az *Én, Pán Pétert*. Egyébként nem volt fair tőle, hogy amíg én viszonylag viselkedtem az ő filmje közben (nem szenvedtem látványosan. Na, jó csak néha), addig ő végighülyülte az egyébként nagyon szép filmet. Persze ehhez hozzátartozik, hogy egy ideig csiúnyá néztem rá, meg püsszegttem, hogy figyeljen, végül feladtam, és elnevettem magam. Nincs mese, nem lehet nem szeretni. ☺

A sulihoz érve láttam, hogy Zsolti Karcsi kapucniját fogja, Dave pedig telefonnal fotózza őket, úgyhogy amíg Cortez leparkolt, én sietve Karcsi segítségére indultam.

- Jó reggelt, ne szadizzátok Karcsit - kezdtem köszönésképpen.

- Áá, mindig elrontod a bulit - engedte el Zsolti a tizedikest, aki hálásan pislogott rám, és azonnal mellém állt, tudva, hogy én megvédem.

- Hogy telt a hétvége? - érdeklődött Dave. Már mindannyian mondani akartunk valamit, amikor feltette a kezét, jelezve, hogy előbb ő meséli el. Dave-nél ez előfordul. Csupán udvariasságból kérdez valamit, ami abszolút nem érdekli, mert ezzel csak bevezeti a saját sztoriját. - Mert nekem nagyon jó volt. – kezdett bele.

Tettetett érdeklődéssel meghallgattuk, hogy egy végzős lánnyal volt sétálni a Várban.

- Menj már, ez mekkora ratyi program - hőkölt hátra Zsolti.

- Hát barátom, kérdezzük meg erről a lányokat. Talán ők jobban tudják - vágott vissza sértetten Dave. Kinga felnézett a jegyzeteiből, és unottan meredt Dave-re.

- Mi vagyok én, kutya? Ne sétáltasson engem senki - közölte, majd Zsolti röhögve feltartotta a tenyerét, Kinga pedig belecsapott, aztán már vissza is tért a jegyzeteihez. Egyébként éppen az áprilisi cikkeket húzta át, elég kíméletlenül.

- Kinga nem számít, ő maga az „antiromantika” - legyintett Dave, és felénk fordult. Virággal kínosan összenéztünk, és megvontuk a vállunkat. - Na, ne csináljátok már! Egy séta a Várban... – nógatott minket Dave.

- Izé. Van ott póni? - pislogott Virág.

- Póni? Hogy jön ide a póni? - csodálkozott Dave.

- Hát, a póni az aranyos. Szeretem a pónikat. Vagy úúú. Szeretnék egy pónit! - nézett Ricsire kérlelően, aki csak sóhajtva bólintott.

- Persze, kapsz egy pónit - legyintett. Ha Virágon múlna, már lenne kis zsiráfja, kismajma, kisbáránya és egy halom kis állata. Szerencsére nem rajta múlik. Így a PETA is fellélegezhet. ☺

- Reni? - kérdezett meg Dave engem is, mire tanácstalanul megvontam a vállam.

- Szerintem klassz program. Mármint... a Vár szép – motyogtam össze-vissza, mert Cortez elég furán nézett rám. Szerintem ő nem az a „sétáljunk a Várban, mert miért ne” srác.

- Na, ugye? Megmondtam - bólogatott Dave elégedetten. – Értek a nők nyelvén.

- Ez hülyeség - vágta rá Ricsi. - Ren mindenért odavan, ami unalmas, több mint százéves, és mást nem érdekel.

- Ja, ezért bírja Kardost is - tette hozzá Zsolti. Mindenki felröhögött, én meg rosszállóan megráztam a fejem, jelezve, hogy „ez nem volt szép”.

A többiek elindultak befelé, én meg éppen azt bizonygattam magamnak, hogy a Vár nem is unalmas, mert szép, és a panoráma is csodálatos, meg amúgy is, amikor Cortez. Megragadta a karom, és visszahúzott.

- Te olyan „Várban sétálós lány” vagy? – kérdezte és magához húzott.

- Miért, te olyan „eljössz velem, ha szeretném?” fiú vagy? - kérdeztem vissza, és a nyaka köré fontam a karom. Tekintetét az enyémbé fúrta.

- Ha nagyon akarod.

- Köszönöm - néztem rá totál megbabonázva.

- És pontosan mit kell ott csinálni? - simította végig a karom aztán megfogta a kezem, és ujjait az enyémbre kulcsolni

- Hát. Sétálni.

- Aha. És az jó? Jobb, mint máshol sétálni?

- Nem tudom, hogy jobb-e, mint máshol, de ott jó. És van kürtös kalács is - tettem hozzá.

- A kalács fontos - bólogatott cinikusan.

- Eléggé - fojtottam vissza a nevetésem, és a belépőkártyánkat felmutatva beléptünk az aulába.

Máday a Jeanne dArc-szobor mellől ránk förmedt.

- Tizenegyedik bé, a terembe, most! Gyerünk, gyerünk!

Az osztályunkba lépve mindenki éppen vadul találgatta, hogy mi lehet a baj. Andris és Robi volt a legjobban ledöbbenve, mert állításuk szerint ők most „tényleg nem csináltak semmit”. Csengetéskor Monsieur Durand helyett Máday lépett be az ajtón. Na, ekkor már mindenki tudni akarta, hogy ki és mit művelt már megint. A legtöbb tipp arra érkezett, hogy az ig. helyette hogy Macu remekül hamisít szülői aláírást, és „lájkokért” cserébe előszeretettel segít a kilencedikeseknek. De nem, nem ez volt a probléma.

- Sajnálatos módon Haller tanár úr kórházba került... - kent Máday.

- Mi??? - kaptuk fel a fejünket páran.

- Máris felhívom - emelte fel Dave a telefonját.

- Felmayer, azonnal elrakod, a többi csendben marad, és Bencze, áru!d már el, miért sírsz??? - kiáltotta Máday. Virág szipogva megtörölte a szemét.

- A tanár úr meg fog halni? - kérdezte, közben meg elcsuklott.

- Ne gyerekeskedj! - förmedt rá Máday. - A tanár úrnak vesegyulladás van.

- Ijj. Nem akarom, hogy meghaljon - bömbölt Virág, én meg széttárt karral fordultam körbe. Ricsi legyintett, hogy majd ő elintézi, és előrehajolva megveregette Virág vállát.

- Senki nem fog meghalni! Fejezd már be! - üvöltött rá Máday, Virág pedig összerezett, és a döbbenettől még sírni is elfelejtett.

- A mondandóm a következő. Amíg Haller tanár úr kórházban az osztályfőnök-helyettes veszi át a helyét.

- Az meg kiaz? - kurjantotta be Zsolti.

- Nos, fiam, az én vagyok. És ha még egyszer jelentkezés nélkül ordítasz, kimosom a szádat szappannal - förmedt rá. Mindkét hír letaglózott minket. Az ofő kórházban, Máday helyettesíti. Fekete hétfő. Így neveztük el.

Az igazgatóhelyettes elvette Gábortól a keresztrejtvényét, és idegesen a kukába dobta, aztán körbenézett a teremben.

- Egy panaszt se halljak rátok! Csendben van órán, nem használ kütyüt, kiköpi a rágót, nem felesel a tanárnak, és ha csak egyszer is fegyelmezési problémáról panaszkodnak nekem, garantálom, hogy együtt töltjük a délutánokat! - tépte fel az ajtót, és csörtetett ki rajta. Abban a pillanatban megérkezett Durand, és fáradtan kérdezte tőlünk, hogy már megint mit műveltünk.

A pech, hogy most semmit.

Ahogy vége lett az emelt franciának, Dave már hívta is az ofőt, mi pedig körbeálltuk a készüléket, ami kihangosítva csengett ki.

- Tanár bácsi! - ordította Zsolti elsőként, amikor Haller felvette a telefont.

Ezen mindenki elröhögte magát, aztán az értelmesebb diákok (Kinga, Gábor és hát én is) az állapotáról érdeklődtünk, a többiek meg egymás szavába vágva magyarázták, hogy micsod i I van a suliban. Virág végig azt akarta tudni, hogy Haller ugye jobban lesz, ő többször is könnyezett a telefonbeszélgetés alatt. A jó hír, hogy az ofő nincs nagyon rosszul, a rossz hír viszont, hogy a héten bent kell maradnia a kórházban.

- Beszélhetnék az orvossal? - kérdezte Dave, kicsit túljátszva a szerepét.

- Kétlem, Dave, de nagyon kedves vagy, hogy aggódsz az ellátásomért - hangzott az ofő hangja, és biztos voltam benne, hogy mosolyog.
- Tessék már meggyógyulni és suliba jönni, mert Máday a helyettes! - magyarázta Zsolti.
- Máday igazgatóhelyettes asszony - javította ki Haller.
- Nekem mindegy - vonogatta a vállát Zsolti.
- Gyerekek, arra kérlek titeket, hogy viselkedjétek rendesen. Ne hozzatok szégyent rám.
- Okidoki - bólogatott Virág szomorúan.
- Cortez - szólt az ofő.
- Igen? - kérdezte, összeráncolt szemöldökkel nézve a készüléket.
- Figyelnél a többiekre?
- Persze.
- Miért ő? Miért nem én? - háborodott fel Kinga azonnal.
- Te is figyelhetsz - tanácsolta az ofő.
- Fogok is! - fonta össze a karját maga előtt Kinga dühösen.
- Jól hallom, hogy csengetnek?
- Ja, de mindegy - vágta rá Ricsi reflexből, mire felneveltünk. Az ofő nem tartotta annyira viccesnek, úgyhogy elbúcsúzott tőlünk.
- Jobbulást - mondtam.
- Köszönöm, hogy hívtatok.
- Nincs mit. És szeretjük! - köszönt el Zsolti.
- Hogy te mekkora idióta vagy - csapta mellkason Kinga.
- Me'r? - röhögött Zsolti.

Durand visszajött a szünetről, és belekezdünk a franciakultúra órába. Tulajdonképpen az egész napunkra rányomta a bélyegét, hogy Haller kórházba került, egészen más jelentőséggel bírt Baranyai „leküldelek az osztályfőnökhöz” figyelmeztetése vagy éppen Kardos és Dave vitája, aminek az lett a vége, hogy az irodalomtanár a szünetben felkereste az „ofönket”. Úgyhogy Mádaynak mint friss osztályfőnökünknek már ma elege volt belőlünk, pedig még csak most indul a hét.

Olvasókörön Kata tartott előadást Darren Shan démonkönyvéről (elég nagy fan), mi pedig Flórával, Karcsival és Kardossal érdeklődve hallgattuk. Annyira klasszul beszélt róla, hogy Karcsi ki is kölcsönözte az első részt. A vállamra kaptam a táskámat, és már kifelé indultunk, amikor Kardos kért még egy percet.

- Meg, szeretnék kérdezni titeket, hogy érdekelnek-e színházjegyek.
- Persze - bólogatott Karcsi, aki még azt sem tudta, hogy miről van szó.
- Iskolánk kedvezményes jegyeket kapott musical előadásokra. Volna kedvetek? *Rómeó és Júlia*, *Macskák*, *Elizabeth*.
- Én mennék - bólogatott Karcsi.
- Rendben, akkor egy - írta fel a tanári zsebkönyvébe Kardos.
- Hívhatunk mást is? - pirosodott el Flóra.
- Attól függ. Kiről lenne szó?
- Jacques Chatelain, 11/b - motyogta totál zavarban.
- Őt igen - bólintott Kardos. Van egy olyan érzésem, hogy nem mond mindenkire igent. Vajon miért? ☺ - Tehát Flóranak kettő - firkálta le. - Reni?
- Egy - mondtam büszkén. Cortez kompromisszumképes, na de *Macskák*??? Próbára tenné a kapcsolatunkat, az tuti.
- Hm - vont fel a szemöldökét Kardos. Nem tudom, ez a hümmögés minek szólt, de nem is akartam rákérdezni. Nincs oda Cortezért, így valószínűleg, az sem tetszik neki, ha „annyira nem képes”, hogy eljőjön velem színházba, az meg pláne nem tetszene neki, ha jönni akarna. Ebben az esetben nem létezett jó döntés. Úgyhogy hagytam.
- Kata? - nézett Kardos a gót lányra.
- Nem hinném, hogy... - húzta el a száját, és azt hiszem, neki musicalből maximum a *Rocky*

Horror Picture Show tetszene. De aztán meglátott engem, ahogy bólogatva invitálom, „gyere, jó lesz” stílusban, és megvonta a vállát. - Nem bánom. Elmegyek.

- Örülök! - mondtam őszintén. Legalább nem megyek egyedül. Mármint Karcsi ott lesz, de ő nem olyan, mint, mondjuk Kata. Már csak azért sem, mert Karcsi tuti, hogy megkönnyezi a darabokat, Katával meg legalább tudok majd utána beszélgetni. Annyira rég voltam színházban, hogy totál feldobódva mentem át az aulán, ahol Cortez várt rám.

- Jó hír! - ugrottam a nyakába, mire mosolyogva nézelt rám.

- Van *A skarlát betű 2* - kérdezte szemtelen mosollyal.

- Ez nem vicces. Színházjegyek! - mondtam boldogan. Cortez rezzenéstelen arccal meredt rám.

- Nem vagyok gonosz, úgyhogy elmondom, neked nem kell jönnöd. De néztem volna még ezt az arckifejezést egy ideig - vigyorogtam rá. Szemmel láthatóan megkönnyebbült, és lazán átölelte a vállam.

- Kösz.

- Nem jönnél velem színházba? - tettettem felháborodást.

- Nem.

- Pedig *Macskák*.

-Azért nem.

- És *Elizabeth*.

- És azért sem.

- És... és... *Rómeó és Júlia*.

- Pláne.

- Elénekeljem neked a *Szívből szeretnit*? - kérdeztem.

- Semmiképp.

- Pedig tudom.

- Tudom, hogy tudod. De ne.

- Hát, jó. De ha meggondolnád magad...

- Reni, ha ezt most elénekelnéd nekem, vissza kéne mennem a pszichológushoz - röhögött fel, és egy puszit nyomott a homlokomra.

- Ez sértő volt - tettem úgy, mintha megbántott volna. Pedig nem, mert vicces volt.

- Á, anniyra nem.

- Jó ez igaz. De majdnem megsértődtem.

- Én meg majdnem bocsánatot kértem - vágta rá. Cortez elég kül. (L)

Ricsi érkezett meg, köbő Virággal egy időben, úgyhogy megvöltünk mind a négyen. Aztán rohanhattunk, mert Virág látni akarta az *Interaktív végét*, mert AFC Tomit lehetett telefonon kérdezni és Virág nem akart lemaradni róla. Úgyhogy hazaérve, miközben tanultam, benyomtam a Vivát. És igen. Virág bekerült a műsorba, ahogy meghallottam a hangját, azonnal elmosolyodtam és a tenyerembe temettem az arcom, amíg elmondta élő adásban, hogy „úúúú de nagyon várja az új klipet”.

Ofő: 5/1* - ☹☹☹

Máday: 5/1 - jaj nekünk.

Sulirádióó: 5/5 - Kings of Leon-nap. Szeretem! ☺

Dave: 5/4 - a randigurunk megkapta első megbízatását (Macu és a nagy mellű kilencedikes nem számít, az komolytalan). Egy tizedikes fiú kereste fel ebédszünetben Dave-et, hogy segítsen neki kideríteni pár dolgot egy kilencedikes lányról. És Dave már rajta is volt az ügyön. Meg a Facebookon.

Lecke: 5/2 - megkértem anyut, hogy kérdezze ki a törít, de vihartérképet szerkesztett, és nem igazán tudott rám figyelni. Apu pedig késő estig nem ért haza, úgyhogy magamnak mondtam fel.

Március 22., kedd

Mivel ideiglenesen Máday lett az ofönk, a fiúk úgy döntöttek, bevágódnak nála, ha már így alakult. Nos, a tervük, miszerint az aulában Cortez gitárkíséretével és Ricsi tapsolásával Zsolti elénekli neki a „Máday néni, úgy szeretjük önt” című dalt, nem igazán jött össze. Pedig egészen jó kis szám volt, a dallama klassz, a szöveg, amit Zsolti szerzett (kész költő) meg tökre találó volt. Sajnos a refrénig nem jutottak el, mert az ig. helyettes vörös fejjel, torkán kidagadó érrel ordított rájuk, miközben az összes diák szakadt a nevetéstől. Hogy is van a refrén? Valami olyasmi, hogy

„Máday néni, Máday néni, akkor is jön, ha senki nem kéri,
Szigorúan néz, és vonalzóval méri
A diákokat a Máday néni”.

Én úgy gondolom, hogy Zsolti tehetséges dalszerző. Sajnos Máday nem gondolta úgy. Azért a teremben sikerült előadni az egész dalt, amit Dave és Macu is rögzített, és nyolc óra ötven perckor már fent volt a neten. Második órára pedig igen sok lájkotköt kapott a videó. Amúgy pedig, így, hogy Cortez behozta a gitárját, és szünetekben az udvaron elkezdődött a „jammelés”, a társaságunk megint felhívta magára a figyelmet. Az a-s lányok az udvar végében bandáztak, és Bálinttal, valamint pár végzős színjátszóval együtt néztek felénk igen sűrűn, a kilencedikesek sugdostak rólunk, az ablakon kinéző, teremben maradtak diákok csodálkozva könyököltek a párkányon, és a zenét hallgatták. Mert, hogy, ugye, mondanom sem kell, ha Cortez, Ricsi és Zsolti úgy döntenek, ma gitározni van kedvük, akkor a sulirádió is halkabb. No comment.

A padon ülve olvastam, és bár kicsit hűvös volt a szél, erőlködő napsütés felmelegítette az arcomat. A többiek pedig a zenéléssel voltak elfoglalva. Egyébként Cortez + pilóta fazonú napszemüveg + fekete dzseki + gitár = Úristen, de imádom. És ezzel nem voltam egyedül. Valamennyi Szent Johanná-s lány epekedve figyelte a csoportunkat, a legtöbb szempár Cortezt és Ricsit leste, és ahogy a két fiúhoz tudták kötni Virágot meg engem, az arcukon olvashatóvá vált pár „a francba” kifejezés. Meg sok más, de azt inkább nem írom le.

- Akkor most játssz Tankcsapdát! - üvöltötte ki az ablakon Andris, aki mellett Robi hajolt ki derékig. Ők sose jönnek le az udvarra, mert a teremben szeretnek vandáلكodni, de az ablakból nyomon követik a tevékenységünket. Cortez szeme sarkában összefutottak a nevetőránccok, lehajtotta a fejét, és megpengtet egy akkordot.

- „Ülj le mellém, valamit mondok” - kezdte Macu elsőként, Cortez röhögve bölintott egyet. A következő sort mindenki, de mindenki tudta, úgyszólván össznépi éneklés kezdődött.

- Hé - néztem Virágra, aki szintén énekelgetett. - Ennek miért ismeri mindenki a szövegét?

- Mert ez a *Mennysország Tourist* - felelte mosolyogva. - Alap.

- Vááá! - jött a termünk felől az ordítás, és az ablakon át láttuk hogy Andris és Robi a padokat borogatva kezdtek tombolni, ők így örülnek a zenének.

Dave kamerázott a mobiljával, Cortez gitározott, Zsolti a pad támláján dobolt két üdítő flakonnal, mindenki más pedig énekelte. Még Kata is tudta a szövegét, csak hárman nem vettünk részt a dzsemboriban. Kinga, akit nem érdekelt, és Karcsi meg én, akik nem tudtuk a szöveget. *A skarlát betűben* nagy A betűvel vannak megjelölve az emberek. Mi, Karcsival a láthatatlan L betűt (lúzer) viseljük. Van ez így.

Az udvar ajtaja kicsapódott, mire Cortez lefogta a húrokat, a többiek félbehagyták az éneklést, Zsolti pedig a háta mögé rejtette a palackokat. Máday összehúzott szemmel nézett felénk. Mindenki észrevette. Illetve majdnem.

- „Majd rólad szólnak a hírek, veled van tele a sajtó, aki a pokolba kíván jutni, annak balra a második ajtó” - üvöltötte Macu, teljesen belefeledkezve a dalba. Észre sem vette, hogy körülötte mindenki leállt. Máday lassan odalépkedett felé.

- A Mennysország Tourist a legjobb szolgáltatást nyújtja” - énekelte tovább.

- Nem mondd, fiam - szólta rá Máday, megállva mellette. Macu kinyitotta a szemét, és egyszerre észrevette, hogy nemcsak egyedül énekel, hanem egyenesen Mádaynak is.

- Ööö. Elnézést. Elkalandoztam - motyogta.

- Azt látom. Kulturált dalokat! - nézett szigorúan Cortezre.

- Hogyne - bölintott. Máday összefont karral körbenézett, hogy mindenki érezhesse egy pillanatig a bájos tekintetét, majd visszament a suliba.

- Legyen az izéé. *Ha az életben* - tapsikolt Virág. Na, ezt a Kispál és a Borz-számot legalább én is tudtam kívülről.

Azon túl, hogy jópofa volt a kora tavaszi napsütésben gitározgatni, meg énekelgetni, egyébként volt ma tanítás is. Irodalmon Kardosnál írtunk, törin páros felelés volt, Kingával ötöst kaptunk, de csapattag helyett ellenfélnek gondolt, így kicsit megnehezedett a dolgom. Francián pedig öten jeleztük, hogy ez most baromira nehéz anyag, úgyhogy lassítsunk kicsit. Sajna ebben az ötben én is benne voltam, úgyhogy rá kell állnom a több tanulásra, mert le fogok maradni. ☹

Suli után megbeszéltük Cortezzel, hogy ötre átjön hozzám, de annyira be voltam havazva leckével és tanulnivalóval, hogy észre sem vettem, és már öt óra volt.

-Bocs, mindjárt befejezem, csak... - lapozgattam a szótáram.

- Nyugi. Ha még nem vagy kész, akkor lépek.

- Nem, nehogy elmenj! Már a végén vagyok.

- Segítsek?

- Mármint... - néztem rá furán, aztán kapcsoltam. Cortez Jacques után a legjobb franciás az osztályban. Simán tudna segíteni.

- Hát... van itt ez a rész. Egyáltalán nem értem – mutattam felé a füzetem.

Előrehajolva elvette, és beleolvasott. Aztán elolvasta még egyszer. Végül megrázta a fejét.

- Nem jól fordítottad.

- Gondoltam - dörzsöltem meg idegesen az arcom.

- Nyugi, az elején elrontottad, ezért rossz az egész. Javítsd ki.

- Utálom, ha franciából rontok - ráztam a fejem csalódottan.

- Kinga jó hatással van rád - röhögte el magát arra utalva, hogy kicsit túlreagáltam a házim elrontását.

- Á, ez nem Kinga hibája - legyintettem, és kiteptem a füzetből a lapot, aztán idegesen összegyűrtem és elhajítottam. - Megírom, oké? – hajoltam az asztalom fölé, és a tollat kissé mélyen nyomtam a füzetembe.

Cortez szórakozottan nézett, aztán előszedte a zenelejátszóját, és bedugta a fülébe a fülhallgatót, hogy ne zavarjon. Fél óra alatt írtam meg újra, odafigyelve a fordításra, a nyelvtanra és arra, hogy ne rontsak! Kicsit kifáradtam, mire végre felnéztem a füzetemből és visszaolvastam az egészet.

- Kész - mondtam.

- Mutasd - rántotta ki a fülhallgatókat, és felém nyújtotta a kezét.

Felállva kihúztam magam (kábé három izületem roppant, éljen az ülőmunka), és lehuppantam mellé a másik babzsák fölébe. Cortez olvasta, én az arcát néztem, és próbáltam leolvasni róla valamit. Pechemre totál profi a pókerarcban, úgyhogy várhattam, hogy reagál bármit is, a szeme sem rebbent. Kezdtem ideges lenni. Tuti, hogy elrontottam, és akkor én vagyok a legbénább franciás. Ááá!

- Na? - kérdeztem egy idő után, amikor úgy ítélt meg, hogy eltelt annyi idő, hogy egy analfabéta is megtanult volna olvasni.

- Igazából már vagy öt perce elolvastam. Csak vicces, hogy szétgörcsölöd magad egy franciaházin - nézett rám a füzetem felett.

- Szerinted ez vicces? - kérdeztem idegesen.

- Aha. Egyébként hibátlan - csapott rá egy aprót a fejemre a füzetemmel, mire kikaptam a kezéből, és mosolyogva belenéztem.

- Tényleg? Az jó - könnyebbültem meg.

- Óriult vagy - húzott magához, én meg felnevettem, és lazán nekidőltem a mellkasának, miközben ő átölelte a derekam.

- Nem vagyok. Csak fontos, hogy jó legyen a házim.

- Alap. Mindenki így gondolja, ez tök normális – cukkolt tovább, én meg csak mosolyogtam rajta.

Oké, talán kicsit tényleg túlpörögtem a franciaházim. De ő ezt nem érti. Talán ezt mégis Kingával kéne megbeszélnem. Elképzelhető, hogy mélyen, nagyon mélyen és igen kis százalékban van valami hasonlóság köztünk.

Anyu kopogott be a szobámba, és mire benyitott én már nem Corteznek dőlve ültem, hanem tőle fél méterre, a „rendes” helyemen. A szülők szeretik azt hinni, hogy szerelmünk kiteljesedik egy mély pillantásban, nem igazán kedvelik a csók/ölelés variációkat.

- Itt vagyok, kikérdezem a történelmet, ahogy kérted - mondta anyu.

- Az tegnap volt. És ma ötösrre feleltem belőle.

- Ó. Óóó. Hát. Örülök, ügyes vagy - bólogatott. Anyu kiment, Cortez pedig kérdőn nézett rám.

- Sokat dolgoznak, kicsit szét vannak esve – magyaráztam meg egy legyintéssel.

A felnőttek időnként furán állnak az időhöz. Legtöbbször nincs nekik, amikor pedig hirtelen van, akkor mindent be akarnak pótolni, lehetőleg azonnal, mert utána megint nincs rá idejük.

Jacques és Flóra: 5/5* - kézen fogva járkálnak a suliban. Annyira édik!

Színházjegy: 5/5 - jövő kedden van az első darab. Alig várom!

Gyakorikérdések: 5/4 - este kikapcsolódásként válaszoltam szórakozás/könyvek kategóriában.

Ajánlottam jó sok mindent, és véleményeztem is párat. ☺

Facebook: 5/? - ezer éve nem jártam ott. Viszont ma beléptem, mert Peti üzent nekem. És tizenhét barát jelölésem volt. Ezt abszolút nem értettem, mert én nem ismerek ennyi embert, úgyhogy megnéztem, honnan jöhettek. Minddel egy közös barátom van. Cortez. Fogalmam sincs, hogy miért kezdtek bejelölgetni az ismerősei, de egyelőre senkit nem jelöltem vissza.

Március 24., csütörtök

Virág nagyon izgatott volt, de mindenképp úgy akarta elmondani „örömeinek tárgyát”, hogy mindannyian ott vagyunk. Úgyhogy egyik lábáról a másikra állva szökdécselt, mire végre Dave is megérkezett. Teljes volt a csapat. Zsolti kölesgolyót rágszál (íztelen, szagtalan ízé, amit állítása szerint korlátlanul fogyaszthat), Kinga riportokat szerkesztett (kihúzófilccel megtámadta a jegyzetfüzetét), Macu Twitterezett, Ricsi a szemöldökpiercingjét forgatta (?), Cortez a BlackBerryjén zenét szanált, én meg köszöntem Dave-nek, aki odalépett hozzánk.

- Úúúú, nagy hírem van - kezdte Virág türelmetlenül.

- Jonathan Davis végre megtanult egy trükköt? Muhahaha - röhögött Zsolti. Ezen mindannyian jót szórakoztunk, mert nem titok, Virág még mindig nem adta fel, és szeretné megtanítani a nem túl okos spánieljét néhány trükkre. Legutóbb ott tartott a dolog, hogy Ricsivel eldobtak neki egy botot, mire a kutya végre utánnarohant, viszont nem jött vissza. Másfél órán keresztül keresték Millenárishnál találták meg. Pozitívum, hogy nem reménytelen az ügy, mert a kutya szájában ott volt a bot. ☺

- Neeem, mást akarok mondani - tapsikolt Virág mosolyogva, mert közben szerintem eszébe jutott a kuttyája, úgyhogy kicsit elkalandozott.

- Reméltem, mert amit azzal a szerencsétlen állattal műveltek... Egyáltalán hallgat az bármilyen névre? - csóválta a fejét Kinga, lelkes állatvédőként.

- Szinte mindenre - bólított Ricsi.

- És a bohóchala még él?

- Peace is jól van - nyugtatta meg Ricsi.

- Engedjük, hogy elmondja, amit szeretne – tereltem vissza a témát, mert szegény Virág alig bírt magával.

- Halljuk - nézett rá Dave.

- Feltették a festményem a verseny oldalára! Viiii – lelkesedett fülig érő szájjal.

- Szavazhatunk? Ráállok a témára, annyi lájkod lesz, hogy simán nyered - kapta elő a telefonját Dave.

- Nem, nem - rázta meg a fejét Virág. - Zsúri dönt. Csak ízé. Felkerült a versenyrajzok közé.

- Gratulálok - simítottam meg a vállát büszkén.

- Köki - vigyorgott, mint a vadalma.

- Nem lehet lájkolni? Akkor mi értelme van? – bosszankodott Macu. Dave is hasonló véleményen volt, a „lajkmenek” felfogása szerint amit nem lehet lájkolni, az nincs is. Próbáltam nekik megmagyarázni, hogy ez így sokkal nagyobb dolog, mert nem az nyer, akinek sok az ismerőse, hanem komoly, szakmai zsűri bírálja el a munkákat. Na, ez végképp nem tetszett a két fiúnak.

- Zsűri, he? - cicegett Dave. - Keressek kontaktot!

- Dave! - nevettem fel. - Csak hagyományos módon kell drukkolni Virágnak. Semmi más dolgunk nincs ezzel kapcsolatban - győzködtem.

- Ó. Az más - értette meg, illetve úgy tett, mintha megértette volna, aztán összenézett Macuval, és csak vonogatták vállukat.

Amúgy azt, hogy mennyire nagy dolog, amit Virág elért (beválasztották az ötven legjobb közé), az is bizonyítja, hogy Kinga kimérten gratulált neki, továbbá sok sikert kívánt. Hű, is megéltük. Elképesztő dolgok ezek. A suliba beérve Máday, az ideiglenes ofőnk azonnal ránk förmedt, hogy ma nem szeretne panaszt hallani (tegnap kiosztott három osztályfőnököt Corteznek, Ricsinek és Macunak, mert elkéstek angolról), úgyhogy amíg felmentünk a lépcsőn, megbeszéltük, hogy baromira hiányzik Haller. És nemcsak azért, mert Máday árgus szemekkel figyeli minden lépésünket, hanem mert szeretjük az ofőt.

A teremben Andris és Robi éppen egy új plakátot tett fel a teremben lévő tartóba (bikinis modell elektromos gitárral, kinyújtott nyelvvel), úgyhogy Kinga azonnal vitába szállt velük, mert szerinte „pejoratív értelemben gondolnak a nőkre”. Andris és Robi nem vették sértésnek, főleg, mert egyikük visszakérdezett, hogy „pejoratív? Kösz, nem, már reggeliztem”. Fogalmuk sincs, mit jelent. Úgyhogy ők elváltak, én meg csütörtök lévén leültem a helyemre, és csendben vártam Vladárt, aki csengetéskor meg is érkezett, és lecsapta a naplót az asztalra.

- Rentai a táblához - kezdte üdvözlésképpen. Nem lepődtem meg, kedvenc tanárom lelke akkor nyugszik meg, ha megalázhat. Úgyhogy becsuktam a füzetem, feltápászkodtam, és sóhajtva nekikezdtem a felelésnek.

Totál megszokott dolog, hogy az etikát (ami durván töltelék tantárgy) még csütörtök reggel, indulás előtt átnézem. Ez afféle megérzés. Ráadásul nem is rossz.

- Nagyszerű, szokás szerint bevágtad az anyagot. A magolás tehát megy - nézett rám Vladár. És ez tőle még csak nem is volt sértő. - Most nézzük a filmelemzést.

- Tessék? - kerekedett el a szemem.

- Múlt hét csütörtökön kiadtam, hogy nézzétek meg az *Esőembert*, hogy tudjatok válaszolni a kérdésekre. Első kérdés. Hogyan jellemeznéd a karakterfejlődést? - fürta a tekintetét az enyémbe. Én meg totál leblokkoltam. Mi van? Milyen film? Hogy jön ez az etikaórához?

- Elnézést, de én nem... Nem tudtam, hogy meg kell nézni ezt a filmet - motyogtam.

- Nem tudta! Hát persze hogy nem tudta! - röhögött fel erőltetetten Vladár. - Sejtettem. Ül le, elégtelen.

- De - kerekedett el a szemem - az elméleti részt elmondtam, miért kapok elégtelent?

- Megkérnélek, hogy ne felelj - förmedt rám, szikrát szórva a tekintetével.

- Én sem tudtam, hogy meg kell nézni - szólt be Cortez, mire Vladár gúnyos mosolyra húzta a száját.

- Csodálkoztam volna, ha nem így van. Érdekes. Ti keten nem tudtátok. Egy pillanat, hadd találgassak még. Virág, Ricsi, Dave, Zsolti és talán Macu. Érzésem szerint ők sem hallották a feladatot. Szép dolog a barátság, de ez esetben jobb lenne, ha nem erőltetnétek a dolgot, mert bár Rentai kétségkívül kivételen ember - nézett rám lesajnálóan -, kétlem, hogy helyes miatta meghazudtolni egy pedagógust - fejezte be.

- Elnézést - tette fel a kezét Kinga. - De én sem hallottam a feladatot. Bár láttam a filmet régebben, a mai órára nem készültem belőle - mondta, én pedig döbbenet bámultam. Vladár összeráncolta a homlokát.

- Na, ez kezd érdekes lenni! Jacques, te hallottad a feladatot.

- Non - rázta meg a fejét kissé hevesen.

- Gábor? - fordult Vladár Gábor felé, aki felnézett a füzetből.

- Milyen film? - kérdezte ártatlanul.

A tanár beharapta a száját, és az osztályra meredve gondolkozott. Andrist és Robit meg sem kérdezte, ők úgysem látnak/hallanak soha semmit. Mindenki más pedig egyöntetűen állította, hogy nem hallottuk a házit.

- Rentai, az agyamra mész! - nyitotta fel újra a naplót, és kihúzta az egyesem, majd szignózta, hogy ő javított bele.

Vadul dobogó szívvel meredtem a padomra, és egy pillanatra sem néztem fel, mert nem akartam újabb összetűzésbe kerülni a tanárral. Annyira vártam az óra végét, hogy már azt hittem, egyszerűen megállt az idő, amikor végre megszólalt a csengő.

- HÁZI FELADAT! - kiáltotta Vladár kissé túljátszva a szerepét és a nyomaték kedvéért még a táblára is felírta. - A jövő órán veled kezdek - nézett vissza rám. Fenyegetés volt? Naná. De kár volt bejelentenie, úgy is tudom.

Ahogy Vladár kiment az ajtón, megkönnyebbülten sóhajtottam fel, és hálásan néztem körbe.

- Mindenkinek köszönöm - mondtam meghatottan.

Gábor mosolyogva rávágta, hogy „bármikor”, Ricsiék füttyögtek, hogy „nem igaz, hogy ennyire utáljon engem egy tanár”, Jacques pedig forgolódott, hogy „most komolyan, milyen filmről van szó?”. Ő sem hallotta. Erős a gyanúm, hogy egymással beszélgettünk, amikor csengetés után Vladár még kiadta ezt feladatnak.

- Renáta - állt meg előttem Kinga -, soha, semmilyen körülmények között nem hazudnék miattad, főleg nem egy tanárnak, és talán elment az eszem, mert ha most megkapod azt az egyest, megint én lennék az évfolyamelső... de ez most már annyira leplezetlen gyűlölet irántad, hogy közbe kellett lépnem. Legrosszabb esetben is középezt érdemelt volna a feleleted, hiszen az első felét tökéletesen elmondtad. És semmit nem gyűlölök jobban az igazságtalanságnál.

- Kösz, hogy kiálltál értem - néztem a szemébe.

- A megaláztatás ellen álltam ki - vágta rá, nehogy úgy tűnjön, hogy csakis miattam tette.

- Persze - értettem egyet.

- Akkor ezt megbeszéltük.

- Meg - mosolyodtam el.

- Egyébként szégyen, hogy még nem láttad a filmet - oltott le, csak hogy ne hazudtolja meg önmagát.

- Pótolni fogom.

- Helyes.

És túl is voltunk az első órán. Innen mindig csak jobb lehet a csütörtök. ☺

Szünetben az udvaron a többiek próbáltak feldobni, mert bár hozzászóktam az elmúlt években a Vladárral való kapcsolatomhoz, azért az önérzetemen erős csorba esik egy-egy ilyen alkalommal. Ráadásul a legnagyobb ciki, hogy mások rendszerint a kémia/fizika/matek/magyartanárral kerülnek negatív kapcsolatba, én meg pechemre kifogtam a rajz/etikatanárt, akinek a tárgya finoman szólva sem túl fontos.

- Hagyd a fenébe, Ren! Meg se nézd - lázított Ricsi, miközben meghúzta a dobozos üdítője alját, aztán letörölte a száját.

- Az egész film lényege, hogy egy csöki számolja a kártyalapokat - tette hozzá Dave.

- Te láttad? - csodálkoztam.

- Ááá - nevette el magát Dave. - A durván vágott verziót csekkoltam.

Dave a „durván vágott verzió” alatt azt érte, hogy mivel sokszor „nincs ideje” teljes filmet nézni, ehelyett inkább a videómegosztókon a vicces, „filmek pár másodpercben” verziót választja. Így egy óra alatt valamennyi klasszikust letudja.

- Megnézem, azzal nincs gond - magyaráltam, utlva arra, hogy nem feltétlenül azzal van problémám, hogy Vladár filmet nézet velünk. Nekem magával Vladárral van bajom.

- Figyelj. Van az a retardált... - kezdte mesélni Zsolti az *Esőembert*, mire Kinga elkerekedett szemmel meredt rá.

- Az autisták nem „retardáltak”! - szólt ingerülten. - Az maximum te vagy!

- Most mit nyerítesz? - csóválta a fejét Zsolti. - Csak egy vígjátékról beszélünk.

- Az *Esőember* nem vígjáték! - csattant fel Kinga.

- Ja... pedig én végigröhögtem - vonogatta a vállát, és azonnal összeröhögött a többiekkel.

Amíg Kinga és Zsolti elvitatkoztak, mi tovább beszélgettünk.

- Ki akarja megnézni velem? - kérdeztem körbe. Cortez passzolt, elmondása szerint egyszer elég volt végigszenvednie, Ricsi marad annál, hogy megnézi az előzetest, és majd következtet, Dave-nek nincs ideje ilyesmire, mert „randiszervezésben” van, Macu nem bírja Tom Cruise-t (?), Kata pedig egyszer el kezdte megnézni, de elaludt rajta. Virágon állapotodott meg a tekintetem, aki a napocskás bakancsának orrát tanulmányozta. - Virág?

- Oki - bólintott kedvesen. - A hét végén átmegyek, és csinálunk popit meg megnézzük a filmet - tervezgetett, aztán eszbe jutott valami, és elhúzta a száját. - Ijjj, mégse jó. A hétvégén apunál vagyok.

- Nézzétek meg ma... - javasolta Ricsi.

- De ma csütörtök van, a mozinapotok - ellenkeztem, mert Virágék csütörtöki programja szent.

- Ja, de ma amúgy se mennénk, mert mára kaptam időpontot. Itt a tavasz. Szervizbe viszem a Járművet - magyarázta Ricsi.

- Mi az, kicserélik benne az aksit? - kérdezte Zsolti, és a poénját óriási röhögés követte. Én is elmosolyodtam, mert bár tudom, hogy Ricsinek a szíve csücske a robogója, ez viccesen jött ki.

Ricsi előrehajolt, hogy beleüssön Zsolti vállába, aki büszkén befesztette az izmait, és szó nélkül állta az ütést. Nevetve figyeltem őket a napszemcsim mögül, aztán fellapoztam a könyvem. Egy pillanatra megakadt a szemem az udvaron sétáló kilencedikeseken és tizedikeseken, akik kettesével-hármasával beszélgettek, és gyakran pillantgattak felénk. Összeráncolt szemöldökkel meredtem feléjük, és bár látszólag úgy tűnt, rajtuk gondolkozom, ez nem így volt.

- Mi az? - kérdezte Cortez, és a pad támláján ülve kibontotta a kóláját

- Semmi - feleltem, és mosolyogva felé fordultam, elszakítva a tekintetem a többi diákról.

Cortez visszamosolygott rám, aztán félrekapta a fejét, és egy óriásit röhögött Ricsivel, aki éppen Zsoltira mondott valamit. Mindenki szakadt a nevetéstől, zajosak voltunk, jókedvűek és a többi diák szemével nézve ultramenők. Hirtelen rádöbentem, mennyire birka voltam az elmúlt években. Hányszor lestem, hogy az árkádok alatt ácsorgó társaság milyen menő. Hányszor kívántam, bárcsak köztük lehetnék, hogy halljam, miről beszélnek. Hányszor hittem, hogy nekem semmi keresnivalóm köztük. Mennyire naív, gyerekes és nem utolsó sorban előítéletes voltam. Ha tudtam volna, hogy a legtöbbször filmekről, sorozatokról és focimeccsről beszélgetnek. Ha tudtam volna, hogy a röhögésük tárgya legtöbbször valamelyikük, és nem pedig egy olyan diák, aki nincs a társaságukban... Mindig azt hittem, hogy mindenkit kibeszélnek, lesajnálnak meg kiröhögnek másokat, és témának maximum azt tudtam elképzelni, hogy ők mennyire jó fejek, mi meg nem. Sokat tévedtem már sok mindennel kapcsolatban Az egyik például ez. Minden közhiedelemmel ellentétben nem kellett meghívó a társaságukba, nem kell két-három naponta sziporkáznom, hogy ki ne zárjanak, vagy ilyesmi. Az esetek többségében ott ülök köztük, és olvasok, de ha véletlenül felnézek akönyvemből és elkapok egy-egy beszólást vagy poént, akkor mosolyogva várják a reakciómat. A társaságunkon kívüli diákok ugyanúgy félreértik a helyzetet, mint ahogy én is tettem. Ők azt hiszik, itt mindenki el van szállva magától, egocentrikus nagymenők gyülekezete ez, akik egymást überelve próbálnak a gimis hierarchia élére kerülni. Remélem, egyszer ők rájönnek, hogy ez hülyeség. Addig pedig mondhat nekik bárki bármit. És őszintén, ha most találkozhatnék a kilencedikes énemmel, és megmondhatnám neki, hogy „ébredj fel, ne bámuld őket, hanem menj oda, mert jó fejek és szeretnek, és nem cikiznek ki. És Cortez nem bunkó, majd meglátod, csak állj fel, és indulj!”, azt hiszem, semmi esélyem nem lenne. A kilencedikes énem, attól függetlenül, hogy frászt kapna, amiért a tér-idő kontinuum megváltoztatásával a jövőbeli énjével találkozhat (?), biztos, hogy nem hinné el, amit mondok. Mert a kilencedikes énem az elérhetetlen Cortezt szerette, szerinte örülten. Ma már erre csak annyit tudok mondani, hogy a kilencedikes énem csak hitte, hogy szereti. A tizenegyedikes énem már más tészta. Ő tényleg nagyon szerelmes egy nagyon is elérhető Cortezbe. ☺

Duplairodalmon Kardos számon kért, Robi, Dave és Kinga feleltek. És a jegyeket is így szép

sorban kapták. Egyes, kettes, ötös. Törin Barka tanárnő diktált (azt hittem, csengetésig leszakad a kezem), dupla emelt francián pedig Monsieur Durand közkívánatra ismételtetett velünk. Egész órán figyeltem és jegyzeteltem, meg egy csomót jelentkeztem is, a tanár pedig igazán türelmes volt, figyelembe vette, hogy sokan nehéznek találtuk az elmúlt órák anyagait, úgyhogy mindent visszaneztünk. Ezért is szeretjük annyira Monsieur Durand-t. Észreveszi, ha megakadunk, ha kínlódunk vagy ha valamit nem értünk, és inkább újra átveszi, csak hogy mindenkinek tiszta legyen. Ellentétben Barkával, aki akkor is diktál, ha tudja, hatan lemaradtak, ketten el se kezdték, három aki közben ledobta a tollát és hátradólt, mondván „írjon a fene ebben a tempóban”. És akkor Gondos tanárnőt meg sem említette, aki azt sem veszi észre, ha két, egymást követő órán ugyanazt az anyagot diktálja, és amikor szólunk neki, ad egy egyest (?) és csöppet sem zavarja, ha a hetes lecke után a tízesbe kezd bele.

Suli után érzékeny búcsút vettem Corteztől (hüpp-hüpp), aki elkísérte Ricsit és a robogóját szervizeltetni, Virág meg jött velem *Esőembert* nézni.

Vladár: 5/1 - váááá!

A skarlát betű: 5/5 - nagyon jó könyv.

Fotózás: 5/4 - ebédszünetben összevissza mászkáltam a suliban, és az *Életképek* rovatomhoz löttem képeket, tökre jók lettek.

Esőember. - 5/5 - én megkönnyeztem, Virág nem értette. ☺

Arnold: 5/3* - hú, még nem válaszoltam a mailjére. Rohanok.

Március 25., péntek

Kinga szülinapja! Amire semmivel nem készültünk, mert ő ezt komolyan így akarta. Ő nem az az ember, aki mondogatja, hogy „nem kérek semmit, ne szervezzetek semmit, nem fontos”, és a szíve mélyén bízik benne, hogy mindenki meglepi. Nem. Kinga vaóban úgy gondolja, ez is csak egy nap, úgyhogy hagyjuk a felszínes dolgokat... Ezért én is csak egy sms-t küldtem neki, miután felkeltem, amire összesen egy „k” betűt válaszolt. Ez, azt hiszem köszönömöt jelentett. Szóval semmifajta meglepi buli vagy össznépi szórakozás nem volt várható, annyi történt, Zsoltival előre, már hetekkel ezelőtt közölte, mi az a két dolog amit kér. Az egyik, két jegy az Operába, a másik, hogy Zsolti csak ma egy-egyszeri alkalommal, viselkedjen normálisan és kísérje el őt. És Zsolti tartotta a szavát, minden hülyülése és komolytalansága ellenére Kingáért hajlandó áldozatot hozni. Úgyhogy elmegy az Operába. Hát mi ez, ha nem szerelem??? ☺

Reggel anyu mondta, hogy hűvös, de napos idő lesz, úgyhogy ennek kifejezetten örültem, aztán mondtam, hogy suli után Cortezzel elmegyünk a Várba. Anyu mosolyogva valami olyamit mondott, hogy ez „milyen aranyos”. Nem tudom, mire gondolt, mi olyan ari? A Vár? Passz. Na, mindegy. Viszont az esőmentes, enyhe idő végre kis változást hozott az öltözködésben, simán előkerült mára a zöld Converse-em, és a nagykabátot a szekrény mélyére süllyesztve felvettem a farmerdzsekim. Éljen a tavaaaaasz! És ha már tavasz, akkor éljenek a túlsordult érzelmek, a gyomorban repkedő lepkék, a „napsütésben minden szebb és boldogabb” látszat, és végül, de nem utolsósorban, éljen „imádom Cortezt” intenzív, csillapíthatatlan, sőt, egyre csak erősödő érzés. Hát, belőlem ezt hozza ki a tavasz. Miért, másból nem?

A sulinál Dave nagyon fontos dolgot akart velem megvitatni, úgyhogy amíg a többiek a lépcső előtt állva beszélgettek, diszkrétan félrevont.

- Van még hely az áprilisi apró rovatban? - kérdezte.
- Ööö - gondoltam át. - Nem tudom, lapzártá van, Kinga már szerkeszt. Miért?
- Be kéne nyomni egy hirdetést.
- Megpróbálom. Neked?
- Tulajdonképpen Ricsinek. Bandatagtoborzás.
- A suliból? - döböntem le.
- Innen sem jelentkezhetnek durvább arcok, mint a netes hirdetőoldalról. Ma reggel utasítottam vissza egy hastáncost.

- Ó mit akart Ricsi bandájában? - nevettem el magam.
- Gondolom, hastáncolni - tárta szét a kezét, amolyan „ez rajtam is kifogott” stílusban.
- Most megpróbáltam elképzelni Korn-dalokra egy hastáncot - hunyorogtam a távolba meredve.
- És sikerült? - kérdezte Dave.
- Nem igazán.
- Szerencséd van. Nekem igen.

Hangosan felnevettem, és együtt érzően megveregettem Dave vállát, közben meg biztosítottam róla, hogy megpróbálok segíteni. Ami egyébként nem ment olyan könnyen. Első óra előtt Kingát a szerkesztőség termében találtuk (Dave természetesen jött velem), Kinga éppen a haját tépte dühében, mert elszállt a gép, amin dolgozott, úgyhogy a lehető legrosszabbkor léptünk be az ajtón.

- Vacak, ócska, szemét! - csapkodta a billentyűzetet.

- Mi történt? - léptem mellé, aztán rájöttem, ez meggondolatlan gesztus volt. Ha Kinga ideges, jobb üttőtávolságon kívül lenni.

- Hogy mi történt? Mi történt? - üvöltötte bele az arcomba. - Mondd, Renáta, te ezt minek neveznéd? Áthúzott jegyzetek, elsötétült képernyő és egy billentyűzetet csapkodó főszerkesztő. Talán ereged arrébb az agyadból a rózsaszín vattacukor felhőket, és meglátod, hogy a való életben vannak valós problémák - főmedt rám bájosan. Annyira szeretem, amikor Kinga rajtam tölti ki a dühét. Olyankor egyszerűen élvezem a társaságát.

- Sajnálom. Segíthetek valamiben?

- Igen, persze - bólogatott hevesen. - Kérlek, ölelj át, mert egy szoros baráti ölelés most segítene. Mi a fenét akarsz csinálni? Mit tudsz te csinálni??? - ordította kivörösödött fejjel.

- Ööö. Semmit - hátráltam ösztönösen. Ez most már éles. Hatástanítani késő. Mindenképpen robbanni fog. Inkább futáááás!

- Mutasd - lépett oda Dave, és félretolta a tomboló Kingát.

- Ne nyúlj hozzá, még jobban elrontod!!! - visította.

- -Vidd már innen - nézett rám Dave, én pedig megkértem Kingát, hogy hagyja Dave-et, mert hátha tud segíteni. Talán egy habzó szájú, vérekes szemű kutyát hamarabb megsimogatok, mintsem Kingával ilyenkor megpróbáljak szót érteni, de mindegy.

Dave kattogott a klavin, összevissza nyomkodta a dolgokat, (ha akarnám, se tudnám leírni, hogy mit művelt), a lényeg, hogy rekordidő alatt visszajött a kép. A monitoron pedig ott volt a szerkesztett szöveg, ahogy Kinga hagyta.

- Nagyon szívesen - mondta Dave, megelőzve Kinga köszönetét. Aki egyébként nem tervezett megköszönni semmit.

- Suliújságtag vagy, az a minimum, hogy megpróbálsz segíteni - dobta hátra a válla fölött dús, barna haját, és már le is ült a székre, hogy folytassa a munkát. Dave-vel egymásra néztünk, és szó nélkül egyetértettünk abban, hogy eljött a cselekvés ideje.

Én összefont karral álltam meg Kinga előtt, Dave pedig a géphez lépett, és rátette az ujját a Reset gombra.

- Mit művelsz? - hüledezett Kinga.

- Tudom, hogy még nem mentted - mosolygott Dave.

- Mit akarsz? - tért a tárgyra Kinga.

- Nem azért segített, hogy megköszönd, de úgy érzem, nem leszel kevesebb ettől a szótól, és Dave nélkül tényleg nagy bajban lennél - mondtam.

- Renáta, te sürgősen maradj ki ebből - mondta Kinga szárazon, és úgy döntött, mostantól ez „Dave és az ő ügye”.

- Mit akarsz? Hogy megköszönjem?

- Nem - vont a vállát Dave. - Szívesség kéne.

- Hallgatlak.

- Az apróba vegyél bele még egy hirdetést.

- Betelt.

- Üresedjen meg.

- Levennéd a kezéd a gombról? - fújtatott Kinga idegesen.

- Igen - lépett el Dave a géptől. Kinga gyorsan mentett aztán felállt, és a papírkötegek között kikeresett egy oldalt.

- Lássuk - futotta át Kinga a sorokat. - Rendben, ki tudom szedni, hogy Karcsi matricaalbumba keres cseréket.

- Nagyszerű. Akkor ezt megbeszéltük. Reni mondja a többit. Nekem dolgom van - sietett ki Dave a teremből.

- Milyen hirdetés? - sóhajtotta Kinga.

- Ricsi bandát keres.

- Még ma add le, maximum két sor, és kérek hozzá egy kisméretű képet.

- Rendben. Köszö - indultam ki a teremből. - De... - torpantam meg -, mi lesz fgy Karcsival és a cserematricáival?

- Renényeim szerint felnőtt - forgatta unottan a szemét.

Szegény Karcsi. Pedig annyi cseréje van. ☹

És Haller még ma sem jött. Titkon mindannyian bíztunk benne, hogy ofőórára benyit, és vége az egész „Máday-rémálomnak”, de pechünkre az ofő továbbra is kórházban van. Így osztályfőnökin Máday becsapta maga mögött az ajtót, lecsapta a naplót az asztalra, és rácsapott Jacques asztalára, afféle „tedd el, vagy én teszem el” mozdulattal. Jacques szó nélkül elrakta a táskájába a képregényét, Máday meg elkezdte a „csapkodós” ofőórát.

- Bencze, Haraszi, Bernáth és Szatmáry kihozza az ellenőrzőjét, a többi csendben ül, és számolgatja a kicsengetésig fennmaradó perceket.

- Tanárnő, pontosan miért kell kivinni az ellenőrzőnket? - tápázkodott fel Kinga a helyéről.

- Aki a nevét hallotta, osztályfőnöki figyelmeztetésben részesül.

- Tessék? - kerekedett el Kinga szeme.

- Jól hallottad. Virág Gazdag tanárnő szerint harmadszorra nem hozott felszerelést...

- Ajj már, nem találok a füzetem - nyöszörögte Virág a padra lehajtott lejjel.

- Akkor újat kezdesz. Baranyai tanárnő panaszkodott Bernáth Haraszi felháborító magatartására... - folytatta, amire senki nem reagált, ez tényleg így volt. - Gondos tanárnő pedig felkéréselt, és azt mondta, egyszerűen nem hallgattál el az óráján. Ezért a figyelmeztetés.

- Már elnézést! - támaszkodott Kinga két kézzel a padjára, és felvette a „rettegett” pózt, amit a suliujságnál is gyakran alkalmaz. - Gondos tanárnő elszámolta a fizika pontjaimat, és amikor szóvá tettem, akkor sem akarta átjavítani a jegyem. Márpedig én ötöst írtam, ő pedig nem volt hajlandó átnézni és újraszámolni a pontjaimat, azt mondta, csaltam, most írtam bele. Ezt kikértem magamnak, a tanárnő azt kérte ki magának, hogy én kikérem magamnak, én pedig kikértem magamnak, hogy ő ki meri kérni magának, amiért én kikértem magamnak! - üvöltötte Kinga Mádaynak. Huppsz.

- Én pedig az ellenőrződet kérem ki magamnak. Most - szólt Máday nyugodt, szinte veszélyesen nyugodt stílusban.

Kinga fđjdtatva kivitte a tanári asztalhoz az ellenőrzőjét, ledobta (húúú), és visszament a helyére. Levágta magát a székre, és idegesen rágt a szája szélét. Zsolti előrehajolt, és rátette a kezét a vállára, mire Kinga félig hátranézve egy pillanatra mosolyt erőltetett magára, aztán tovább dühöngött. Mindenki csendben ült a helyén, és amíg az ig. helyettes beírt az ellenőrzőkbe, mi össze-összenéztünk, és csupán szemkontaktussal megállapítottuk, hogy ez a világ legpocsékabb ofőórája.

-Tessék, érte lehet jönni - nézett fel a beírásokból.

- Máday néni! - jelentkezett Zsolti. - Akkor most játszunk?

- Parancsolsz? - szaladt fel Máday szemöldöke, elég magasra. Szinte a plafonig.

- Mittomén', valami játék, ofőórán szoktunk - vonogatta a vállát Ricsi.

- Ó, elnézést, nem tudtam - biccentett Máday. - Mint tudjátok a héten többször is előfordult, hogy valakik dohányoztak a mosdókban.

- Pfuuj - ingatta a fejét Andris.

- Ja. Az igénytelenek - bólogatott Robi.

- Ugye? - vigyorgott Máday. Vagy inkább vicsorgott. - Ezért úgy döntöttem, most játszunk egy kicsit. A játék neve: „Mi van a szekrényedben?”. Mindenki feláll, és néma csendben kimegy a

folyosóra. Most!

Szekrényrazzia. A fenébe. Kérdőn néztem Andrisra és Robira, akik a szájukat.

- Hol van a cigitek? - suttogtam, szinte némán. Csak mutattak, az ajtó irányába. Vagyis a folyosó felé. A szekrényekben. Annyi panasz van rájuk, annyi intőjük és figyelmeztetésük van már ebben az évben, hogy ha Máday rájuk bizonyítja, hogy ők bagóznak a fiúvécében, akkor végük. Márpedig Máday tuti, hogy rendelkezik egy két bizonyíték csikkel.

Gyorsan és precízen kellett cselekednünk. Amíg Máday Gábor szekrényét kutatta, mi néma csendben ácsorogtunk a folyosón, ahova kiszűrődött a csukott ajtón át hallatszó tanítás.

- Rrendben, köszönöm, bezárhatod - bólított Máday. – Chatelain - nézett Jacques-ra, aki felnyitotta a saját suliboxát. Az ajtaján Párizs poszter, francia matrica, osztályfénykép (☺) és filmes plakátok.

Mivel Máday minden neszre felkapta a fejét, esélyünk sem volt, Andris és Robi szekrényéből észrevétlenül ki tudjuk csempészni a cigit. Úgyhogy más terv kellett. Egy csali. Zsolti, ki más...

Lazán elsétált a csendes folyosón, megállt az a-sok ajtaja előtt, felnyitotta, és mosolyogva benézett.

- Csókolom, tanár néni! Hogy tetszik lenni?

- Nagy Zsolt, kifelé! - hallottam Baranyai hangját.

- Itt sétálgattam, gondoltam, beköszönök - indult be a terembe.

Baranyai az osztályból, Máday pedig a folyosóról indult meg Zsolti felé, aki, szegény, két tűz közé került. Viszont így volt időnk arra, hogy a két rocker gyorsan kivegye a gyújtót és a cigit a szekrényből. Én önként nyúltam érte, arra gondolva, hogy nálam úgyse keresik. És legnagyobb döbbenetünkre Kinga volt a másik, aki azonnal eltette. Ő egy kicsit berágott a figyelmeztetéséért, úgyhogy eldöntötte, nem érdeklík a szabályok.

- Mégis, mit képzelsz magadról? - rángatta ki Máday Zsoltit az a-sok terméből.

- Elnézést, Máday néni. Ne tessék haragudni rám - pislogott Zsolti ellenállhatatlanul édes stílusban. Máday csak morgott valamit, Zsolti pedig megúsza egy intővel. Azt hiszem, neki ez tényleg nem számít.

Visszatértünk a szekrényrazziához. Virág szekrénye után (tele volt festékekkel, ecsettel, képekkel, az ajtajára pedig Ricsi, kinyomtatott fotója volt ragasztva) én következtem. Hamar végeztünk, tancuccok, könyvek, csak a szokásos. Kinga suliboxán is túlestünk, utána a két lájkmen jött, Macu és Dave. Nos, előkerült úgy egy kilométernyi kábel, usb csatlakozók, telefon- és MacBook-töltők, mindenféle bigyó és kütyü.

- Ez mégis mi? - egyenesedett fel Máday Dave szekrényéből és egy szivacs iPhone-t tartott a kezében.

- Relaxációs nyugitelefon. Tessék összenyomni. Megnyugtatja az embert - magyarázta Dave. Mindenki felröhögött, Máday ránk förmedt, hogy azonnal fejezzük be, mert máshol óra van.

Zsolti szekrényét felnyitva az igazgatóhelyettes kissé ledöbbsent. Egyrészt, mert szembetalálta magát a saját fotójával (Zsolti Máday képével plakátolta ki az ajtaja belsejét ☺), másrészt mert egy karton ásványvíz és több csomag puffasztott rizs volt a szekrényben.

- Diéta - vonogatta a vállát Zsolti, és ha már eszébe jutott és kivett egy darab „rágcsálnivalót”, és beleharapott. A csendes folyosón fülsüketítően visszhangzott a csámcsogás.

Ricsi kérésre felnyitotta a szekrényét, és csodálkozva maga elé.

- Jé! Megvan a gördeszkám - bólogatott elismerően.

- Nem tudta, hogy itt van? - kérdeztem mosolyogva.

- Elfelejtettem - röhögött hitetlenül. - Basszus, november óta nem láttam. De jó! - vette ki, és örömmel forgatta a keze között. Cortez következett, forgatta a számkombinációt, aztán kinyitotta az ajtaját. A szekrényajtajára semmi nem volt ragasztva (nem is feltételeztem róla), belül pedig a tesicucca és a gitártokja volt.

- Abban mi van? - mutatott Máday a szekrényben lévő tokra. Cortez behajolt érte, kivette, és az ig. helyettesre nézett.

- Nem tudom, hogy mondjam el, hogy elkerüljem a döbbenetet - kezdte, és óvatosan lehúzta a cipzárt. - Ebben a gitártokban - folytatta, és a hatás kedvéért kissé lassabban nyitotta ki. Máday

összehúzott szemmel, afféle „most megvagy!” nézéssel figyelte az eseményeket. - Senki ne ijedjen meg - figyelmeztetett Cortez -, de ebben egy gitár van - mondta ki, és felnyitotta a tokot. Mindenkiből kitört a nevetés, Máday pedig idegesen rázta a fejét.

- Tűnés, a következő jöjjön ide - legyintett, befejezve „Cortez razziát”.

A két rocker maradt a végére, Máday pedig biztos sikerben bízva magabiztosan kopogtatta meg a sulibox ajtaját.

- Ezzel kezdjük.

Robi odament, és kinyitotta. Máday nagyon sokat matatott, talált gumicsirkét (???), összetekert Metallica plakátot, párnát, amire, ha ráül az ember, kissé kellemetlen hangot ad ki (Gondos sem nevetett rajta, és ezt meg is értem), egy csomó játékot (PSP, Nintendo DS stb.), és Csontváz Carlos jobb lábfejét. De semmi olyat nem talált, amiért Robit kicsaphatta volna.

- Az ajtón lévő képeket szedd e, felhőborító! - utasította idegesen, mert minden, amibe bele tudott kötni, az pár metálos kép. Ez így elég gyenge.

- Bernáth! Nyisd a szekrényed - szólt oda Andrisnak, aki összepacsizott Robival, amikor elhaladtak egymás mellett.

Andris kinyitotta a szekrényét, Máday pedig behajolt. Két másodperc múlva felegyenesedett, és kirángatott valamit, ami... ami egy leszóródott fenyőág volt, rajta díszekkel és szaloncukorpapírral.

- Ez meg mi? - hüledezett az ig. helyettes.

- Az osztályunk karácsonyfája - magyarázta, mintha ez nem lenne egyértelmű.

- Te barom! Azt mondtam, dobd ki! - csapott a homlokára Kinga.

- Honnan tudjam, hol a szemetes? - tárta szét a karját Andris.

- És ezért betetted a szekrényedbe? Március vége van.

- Jólvanna! - bólintott Andris. - Akkor kidobom. Szabad kérem? - kérte el Mádaytól, aki szó nélkül odaadta neki. - Várj, van rajta szaloncukor? - nyúlt felé Robi.

- Csak a papír - mondta Andris, aztán, ahogy tapogatta az üres csomagolásokat, felcsillant a szeme. - Itt van egy.

- Pfuj, meg ne egyétek - vihogott Virág.

- Mér? - bontotta ki Robi, aztán lazán bekapta a kissé régi csokit. Érdeklődve néztük, ahogy megrágja.

- Milyen? - fintorogtam.

- Zselés. Asszem! - mondta teli szájjal, aztán úgy döntött, ha nem hisszük, hát megmutatja. Úgyhogy kinyitotta a száját, hogy jól lássuk. Bah.

Máday közölte, hogy elege van belőlünk és hogy hétfőn találkozunk. Elmondása szerint a fegyelmetlenségünk miatt „jobban odafigyel” majd ránk. Ööö. Szerintünk pedig eddig is eléggé figyelt...

Öfőóra után kissé meggyötörten álltunk meg a sulis előtt. Szinte valamennyien beszélni akartunk Hallerrel. Dave kihangosította a telóját, amit körbeálltunk, és miután megkérdeztük az ofőt hogy van, egymás szavába vágva kezdtünk panaszkodni. Követeltük, hogy hétfőn jöjjön, mert nem bírjuk tovább.

- Én kaptam egy figyelmeztetést! - dühöngött Kinga. Ezt nem bírta lenyelni.

Haller azonban rossz hírekkel szolgált. A jövő héten még biztosan nem jön. Marad a Máday-terror. Hatalmas no comment.

Viszont a nap további része örületesen klassz volt. Cortez tartotta a szavát, és nem sokkal sulis után „kimozdultunk” kicsit. Mármost kimentünk a második kerületből. A Várba. Hurrá.

Igazából én már attól tökre odavoltam, hogy elméletileg beleegyezett a sétába, de hogy gyakorlatilag sem volt kifogása ellene, az tényleg tök sokat jelentett nekem. Miután leparkoltunk, Cotze kiszállt a kocsiból, és kérdően nézett rám.

- És most?

- Keressünk kürtös kalácsot - mosolyogtam rá, mert az, hogy „most sátáljunk”, olyan hülyén hangzott volna.

Cortez elküldte az sms parkolást (vagy valami ilyesmit csinált, ehhez nem nagyon értek), aztán

megfogta a kezem (☺), és csak úgy elindultunk. Jó, giccsesen hangzik, meg minden, de szerintem a Várban sétálni tökre romantikus (szinte hallom Kinga hangját, ahogy pfujol, de nem érdekel), és Cortezzel meg amúgy is bárhol szeretek lenni, úgyhogy összességében majd kicsattantam a boldogságtól. Ja, és még kürtös kalácsot is találtunk. Hurrá. Leültünk egy szabad padra úgy, hogy átvettük a fél lábunkat a pad támlája alatt, így egymással szembe kerülünk. Közénk raktam a beatleses válltászkám és a zacskót, aztán letéptem egy darabot a kalácsból.

- Te nem eszel? - kérdeztem csalódottan, amikor láttam, hogy nem igazán nyúl hozzá.

- Nem szeretem - mosolyogott, és a napszemüvege miatt nem tudtam a szemébe nézni.

- Hogy lehet nem szeretni a kürtös kalácsot? - csodálkoztam, mert ez számomra tényleg érthetetlen volt.

- Hogy lehet szeretni? - kérdezett vissza. Oké, ott a pont, neki ugyanolyan fura, hogy én szeretem, mint nekem az, hogy ő nem. Megvontam a vállam, és tovább ettem, Cortez pedig mosolyogva nézett. Tavasz, szerelem, Cortez... ez ilyen mosolygós dolog. Cortez csendben nézegette a táskámon lévő kitűzőket (Eiffel-torony, Beatles, I luv reading, Paris, Louvre, Help! stb.), közben pedig megszólalt a mobilom.

- Bocsi - vettem el előle a táskát, és belenyúltam, hogy megkeressem. Miközben matattam (hol máshol, mint az alján van a mobil), mindenféle dolgot nyomtam Cortez kezébe, hogy fogja meg. Könyvet, pénztárcát, fél literes ásványvizet (kürtös kalács után kell), ilyesmit.

Anyu hívott, hogy megkérdezze, mikor megyek haza, mert otthon elfelejtettem kiírni sulis után (siettem). Biztosítottam róla, hogy nem megyek későn és hogy az országban vagyok, Cortez nem szöktetett meg. Ezt anyu egyébként nem tartotta viccesnek. Na, mindegy. Összecsuktam a telefonom, és elhúztam a számát, mert Cortez kezében a személyim volt, amin természetesen überbénán nézek ki.

- Azt ne! - nyúltam a kártyáért, remélve, hogy nem látta a fotót. Persze hogy látta.

- Miért?

- Mert gáz.

- Így ismertelek meg - mutatta felém, hogy szembesüljek vele. Na, igen. De erre miért kell emlékezmem?

- Tudom... - motyogtam kínosan. Mivel utálok, ha egy lány a barátjának hisztizik, hogy „csúnya vagyok”, „hogy néztem ki”, meg Jézus, ocsmány ez a kép rólam”, inkább nem mondtam rá semmit, gondoltam, ezt majd Virággal és Kingával megvitatom. Lányos téma, a fiúk úgysem értik, plusz, ha már velem jár, gondolom, egy kép miatt nem fog dobni. Inkább elkértem Cortezét, mert úgy döntöttem, ez akkor fair, ha az ő régi énjét is csekkoljuk.

Kaptam személyit és jogsit is, mondanom sem kell, hogy egyáltalán nem tudtam röhögni rajta, róla jól sikerült képek voltak. Bár van egyáltalán Cortezről rosszul sikerült kép? Kétlem. Viszont fura volt látni, hogy más volt a haja, meg minden. Régen volt, na. Így, hogy átcsereztünk mindenféle iratot, automatikusan az következett, hogy a telefonjainkban is megnéztük, hogy mik vannak. Az enyémmel kezdtük, és mindketten a készülék fölé hajolva figyeltük, ahogy a menüvel bénázok. Tény, hogy a telefonom ősrégi és ultracikinek számít, de én attól még szeretem. Viszont kicsit fáradt néha. Van, hogy ellenszegül. Olyankor veszekszünk. De összességében jól kijövünk egymással. ☺ Sikerült megnyitnom a galériát, és direkt a legrégebbi képekkel kezdtem.

- Te jó ég - sütöttem le a szemem, amikor megláttam Virágot emósként. Cortez levette a napszemüvegét, és összeráncolt szemöldökkel nézte a képeket. Egy csomó van a telóban, úgyhogy ezzel elvöltünk egy darabig.

- Párizs? - kérdezte, amikor Kingával a reptéren állunk a fotón, és én mosolyogva nézek a kamerába, Kinga pedig ideges. (A csomagjai később érkeztek meg a szalagon, mint az enyéim, ezért akkor azért rágott be, mert „én nyertem”.)

- Igen - bólintottam mosolyogva.

Az utolsó képek közt egy csomó készült rólunk, azok voltak a frissek. Miután eltettem a telefonom, Cortez a kezembe nyomta a sajátját, de mivel nem tudom kezelni a BlackBerryt, inkább felém mutatva nyomkodta. Neki több mappája volt, és velem ellentétben alig volt sulis képe, inkább akkor készített sok fotót, amikor elutazott. Ezzel kapcsolatban pedig minden érdekelt,

úgyhogy egy csomót kérdezgettem. (Ez hol van? Ki ez? Mikor volt? Ez pontosan hol van? Ez melyik nyár? Ez szilveszterkor van?... stb.).

- Tényleg érdekel? - nézett rám kicsit furán.

- Persze - vágtam rá teljesen őszintén.

- Oké - röhögte el magát, és miután meggyőződött róla, hogy valóban kíváncsi vagyok, tovább mutogatta a fényképeket. Naná, hogy minden érdekelt.

Miután egy csomó mappát átnézegettünk, Cortez kilépett a menüből. Csak egy pillanat volt, mielőtt elrakta volna a telefonját, de az pont elég volt arra, hogy lássam a háttérképét. Illetve a háttérképének a helyét. Semmi nem volt ott, egy szimpla sablonháttér. Nem voltam ott, vagy ilyesmi. Persze nem várhatom el tőle, hogy én legyek a telefonjában, meg hogy állítson be háttérképnek, csak mégis. Emiatt önkéntelenül is kicsit csalódott lettem.

- Nincs háttérképed... - jegyeztem meg, és magamban azonnal meg is bántam.

- Nincs - vontam meg a vállát.

- Volt, hogy volt - vágtam rá, mert ezt viszont nem tudtam lenyelni. Emlékszem rá, hogy volt... Nagyon jól emlékszem.

- Azt nem én állítottam be.

- Aha... - néztem félre, és kissé beharaptam a számat.

- Na, most mi történt? - mosolyodott el, és közelebb húzott magához.

- Semmi.

- Látom rajtad.

- Nem, tényleg semmi - legyintettem. Cortez már nem mosolygott, hanem sóhajtva bólintott, és megkért, hogy vegyem elő a telefonom.

- Minek?

- Csak - mondta.

- Oké - kerestem ki megint a táskámból, és kérdőn tartottam felé.

- Hívj fel.

- Mármint hívjalak fel? Most?

- Igen.

- Jó - vontam meg a vállam, és benyomtam a hívás gombot. Cortez végig engem nézett, a telefonjára rá sem pillantott, csak az arcomra figyelt, miközben a szeme sarkában összefutottak a nevetőránccok. A BlackBerryje rezegni kezdett (mindig némára van állítva), a kijelzőn pedig megjelent a nevem (Reni), és fölötte egy kép. Lélegzet-visszafojtva meredtem a fotóra. Együtt vagyunk rajta. December 20-án. A suli udvarán. Dave készítette rólunk. Akkor csókolt meg hivatalosan először (a nem hivatalosról nincs kép). Ez a fotó nekem is megvan. És ezek szerint neki is.

- Nincs jelentősége, hogy van-e háttérképem - mondta, amikor kinyomta a saját telefonját.

- Tudom - bólintottam, százszázalékosan meggyőzve, mire Cortez felém hajolt, és megcsókolt. Hosszan. Jó, ezt nem részletezném. A lepkéim tomboltak, a mellkasom bizsergett, a gyorom pedig örült tempóban liftezett. ☺

Még üldögéltünk kicsit, de azért kezdett hüvi lenni, meg amúgy is elszaladt az idő, hogy észre sem vettük.

- Nem fázol? - kérdezte.

- De kicsit. Ez most egy olyan pillanat, mint a filmekben? A lány fázik, a fiú odaadja a dzsekijét... - kérdeztem nevetve. Cortez kérdőn meredt rám.

- Nem, ez egy olyan pillanat, hogy a lány fázik, ezért indulnak, és a fiú benyomja a fűtést a kocsiban - állt fel a padról, én meg hangosan röhögve tápáskodtam fel.

- De még nem láttuk a panorámát - jutott hirtelen eszembe, és megtorpantam, de Cortez a kezemet fogva húzott maga után.

- Jártál a várban, kaptál kalácsot, a panorámát majd megnézed a neten. Húzzunk, mert megfázol - közölte ellentmondást nem tűrő hangon. Hát, jó.

Amikor beültünk a kocsiba, rájöttem, hogy tényleg fázom. Jaj, csak megfázast ne! Bármit, csak azt ne. Cortez felnyomta a fűtést, pedig összehúztam magamon a farmerdzsekimet, és önkéntelenül

elmosolyodtam.

- Egyébként... - mondtam némi töprengés után -, az a kép nekem is megvan.
- TUDom - hajolt hozzám, és nyomott egy gyors puszit. - A gáz az, hogy egy csomó mindenki másnak is, mert a hülye Dave felnyomta a Twitterre.
- Gondolod, hogy más is letöltötte? - kérdeztem őszinte döbbenettel.
- Fogalmam sincs - vont vállat. Aztán összehúzott szemöldökkel rám nézett, és ahogy szinte egyszerre végiggondoltuk ennek az egésznek az abszurditását, egy pillanat alatt kitört belőlünk a röhögés. Annyira nevtünk, hogy pár percig el sem indultunk, csak röhögtünk a kocsiban.

Ez az egyik, amit olyan nagyon szeretek Cortezben. Minden más mellett, természetesen. Hogy nagyon jól érzem magam vele. Valahogy így ez az egész olyan flottul működik, nincs benne semmi mesterkéltség. Mindig úgy töltjük az időt, ahogy kedvünk van, nem erőltetjük a dolgokat. Egyszer órákig beszélgetünk. Máskor totál csendben vagyunk. És van, hogy alig bírjuk abbahagyni a röhögést. Néha tényleg vicces dolgokon nevetünk, néha azonban csak úgy, magunkon.

Apróhirdetés: 5/5 - Ricsiről nagyon klassz képet csináltam ebédszünetben. Tuti sokan jelentkeznek majd.

Karcsi: 5/2 - szegény, hogy lesz így tele a matricaalbuma. Vagy segítek neki összegyűjteni, vagy megmondom kerek-perec, hogy elmúlt ötéves, és ne gyűjtsön ilyeneket. Magamat ismerve inkább az előbbi.

A-sok: 5/1 - a tesiöltözőben meghallgattuk, hogy ki mit vesz fel a hétfégi partira. Szörnyen izgin hangzott...

Máday: 5/1* - hiányzik Haller. Brühü. ☹☹☹

Kinga szülinapja: 5/5 - késő este rácsörögtem, hogy megkérdezzem, milyen volt az Opera és hogy Zsolti él-e még. Kinga sosem volt egy trécselős lány, úgyhogy lerendezte egy „nagyon jól érzem magam, és Zsolti is hamar felépül a sokból” válasszal. Akkor jó. ☺

Jármű: 5/5 - Ricsi és Virág megint robotgéppel közlekednek. Tök jóó.

Cortez+én: 5/5*** - luv. Nagyon. (L) (L) (L).

Április 7., csütörtök

Az elmúlt majd' két hét annyira kemény volt, hogy sem időm, sem kedvem nem volt írni. Még soha nem volt olyan, hogy az osztályunk minden tagja ki lenne borulva idegileg, de most megtörtént. Haller első heti hiányzása, mondhatni, jópofa volt, még néha nevtünk is azon, hogy Máday lett az főhelyettesünk. Aztán a „szekrényrazziás” pénteken pont elég is lett volna belőle, de sajna Haller nem gyógyult meg. Úgyhogy a következő hét hétfőjén elszabadult a pokol. Máday pokla. Nemcsak az idő romlással (nyirkos, esős, szeles, pfúj), hanem a hangulatunk is. Az igazgatóhelyettes úgy bekeményített, hogy még a legcsendesebb, legproblámamentesebb diákok is kaptak intőt (pl. Gábor). Máday ránk szállt, ami azt jelentette, hogy minden szünetben meglátogagatott minket, átkísért a tesiórákra az udvaron (nem vicc, kettesével kellett mennünk), és amikor Andris és Robi a feszültség levezetéseképp lógtak egy napot, Máday azonnal hívta a szülőket, úgyhogy már második órára lebuktak. A balhész ötöst (Cortez, Ricsi, Macu, Dave, Zsolti) állandó felügyelet alatt tartotta, mindenért rájuk szólt, úgyhogy igazából totál kibuktunk. Máday kiosztott egy halom figyelmeztetést és intőt, begyűjtött egy halom kütyüt tanórákról (telefonok, zenelejátszók...), és figyelemmel követte a Facebookot, így amikor páran (Virág, Macu, a rockerek) kipoztolták, hogy mennyire elégük van az igazgatóhelyettes terrorjából, Máday is feltűnt a kommentelők között. Na, ettől aztán mindenki frászt kapott, és S. O. S. kezdte visszamenőleg kitörölgetni a tanórák alatt küldött bejegyzéseket... Mindemellett a tanulás sem volt könnyű, a legtöbb tárgyból gigantikus tévéket írtunk, közben volt egy fogadóóra, ami után majdnem minden osztálytársam kibukott, mert otthon állt a cirkusz. Rám is jött panasz, Vladár egészen durva sztorikat mesélt rólam anyunak, úgyhogy hivatalosan is rám ragadt a „szemtelen” jelző. Pedig nem is vagyok az. Mindegy. A délelőttök tehát így teltek.

Ami pedig a délutánokat illeti, hát, volt mit csinálnom. A szívem azt súgta, töltsék velem annyi időt,

amennyit csak lehet. És akkor itt van a dolog másik oldala, ami egészen húzós döntések elé állított. Mert bár nem vagyok híve a „fojtsuk meg egymást a szeretetünkkel” kapcsolatnak, azért nyilván minden szabad gondolatom Cortez körül forog, és ha önként mondom is le a közös délután lehetőségéről, ettől függetlenül még szomorú vagyok, ha nem látom, plusz örületesen hiányzik. Csakhogy azért mindkettőnknek volt élete a másik előtt is, és ez az a vékony vonal, amin baromi nehéz egyensúlyozni. Mármint a „mikor sok az együtt töltött idő?”, és ha változtatunk, mikor lesz belőle „sosem találkozunk!” szintű probléma. A féltékenységet leküzdve (nem volt könnyű, de muszáj) hagytam, hogy legyen olyan délután, amikor nem találkozunk sulis után. Erre azért is szükség volt, mert észrevettem magamon, hogy kezdek elhanyagolni bizonyos embereket. Totál önkéntelenül, mert sosem bántanám meg a barátaimat, még is beleestem abba a tipikus hibába, amikor magával ragad a „boldog vagyok, teszek a világra” érzés. Így az elműk időszakban gyakrabban írtam Justine-nek, többször mentem ki Virággal este megsétáltatni Jonathan Davist, ilyenkor Kinga is velünk tartott, és tudtunk beszélgetni olyan dolgokról, amire máskor a fiúk jelenléte miatt nincs lehetőség. Nem nagy ügy, de nekünk fontos. Mint például gyantázás utáni kipattogzás a bőrön (én dobtam fel témának), ki a helyesebb a *Vámpírnaplókban* (Virág kérdése), vagy éppen az a-s lányok kibeszélése (Kinga tartja fontosnak). Felhívtam Petit, és jeleztem, hogy levehet az „eltűnt személyek listájáról”, mert megvagyok, és találkozunk, amikor csak mondja. Emós barátom örült nekem, és el is mentünk plázázni. A parfümériában fűjkálgattunk (új illatot kerestünk neki), közben meg sokat beszélgettünk. Peti igazi barát, nem jegyezte meg, hogy milyen gálád módon hanyagoltam az elmúlt időben, csak örült, mert boldognak látszom, és jólesik neki, hogy gondoltam rá és elhívtam. ☺ Ezenkívül voltam színházban az olvasókörösökkel és Jacques-kal, vasárnap futni Kingával és Virággal, utána elkísértem anyut a Meteorológiai Intézetbe, péntekenként Zsoltiék garázsában lógtunk, hétköznaponként délután pedig tanulás után vagy olvastam, vagy Cortez átjött, és akkor együtt töltöttük az idő!

Apropó, még három fontos dolog. Az első, hogy Cortez kezd komolyan aggódni az angolom miatt, úgyhogy azon túl, hogy letiltott a magyar feliratról (csak eredeti nyelven, angol felirattal DVD-zünk, azóta nem értem, miről szólnak a filmek), elmentünk a Váci utcában lévő idegen nyelvű könyvesboltba, és miután átnézte nekem a rövidített könyveket, vettem is hármat, amit ajánlott. Penguin kiadás, CD-vel. ☺

A másik fontos dolog, hogy a suliujságban megjelent apróhirdetés hatására pénteken egy halom diák jött el a „Ricsi bandát keres” válogatásra. Komolyan, nem is tudtam, hogy a Szent Johannások ennyire muzikálisak. Na jó, nem is azok, de megpróbálták, iszonyatosan vicces volt, mert a „felvételi dal” az Ill Nino *This Time's for Real*, és én még ennyi hamis, félreintonált hangot életemben nem hallottam. Dave persze mindent felvett, szerinte egy-két „produkciónak” a neten van a helye, mert nem lenne fair megfosztani a világot ezektől a gyöngyszemektől. Gondolt itt például Karcásra, aki nagyon szeretett volna bekerülni az együttesbe, ettől remélve változást a sorsában, vagy Jacques-ra, aki, énekkaros révén, a számot kicsit musicalesebben adta elő. Arik voltak, mert Flóra elkísérte, és nagyon drukkolt neki, de sajnos Ricsi nem egészen őt keresi. Délután öttől fél nyolcig annyi változatban hallottuk a dalt, hogy már agybajt kaptam tőle, és ezek után esély sincs arra, hogy megszeretem az eredetit. Már kezdtük feladni a próbálkozást, mert erősen úgy tűnt, Ricsi egyedüli basszgitárosként marad az egytagú együttesében, amikor Kata érkezett meg Zsoltiék garázsába. Amíg Andris és Robi azon vihogtak, hogy „itt a Kaszás”, Kinga pedig hangosan fújtatva fejezte ki nemtetszését, amiért állítása szerint Kata „állandóan kapcsolódik”, én felpattantam, és odamentem hozzá, mert gondoltam, engem keres. Nos, tévedtem, ő is zenekari tagnak jelentkezett. A többiek kicsit szkeptikusan álltak a dolghoz, ami totál érthető, mert annyi borzalmas próbálkozáson voltunk túl, hogy már szétment a fejünk. De persze úgy fair, ha mindenkit meghallgatunk. Kata megigazította a csatos, fekete kesztyűjét (ujjajknál levágva, természetesen), beállt mikrofon elé, lehunyta a szemét, és énekelni kezdett. Hú. Mit is mondhatnék. Hát, az eredeti daltól ő is eltért, de javára vált, Amy Lee stílusában énekelte, és óriási megdöbbenést keltett. Merthogy megtörtént, amire nem is számítottunk már. Jött egy szép hang!!! Ricsi azonnal lecsapott rá, mondván, tök jó, ha a dalokat áthangszerelik és akusztikusan „feltolják” a YouTube-ra. Úgyhogy ketten lettek a bandában, Dave pedig vállalta a menedzselésüket. Nemcsak azért örültem Kata sikerének,

mernedzselésüket. Nemcsak azért örültem Kata sikerének, mert tényleg tök eredeti, ahogy saját stílusára formálja a dalokat, hanem mert igazán kedvelem, és örülök, ha a társaságunkban atom. Úgyhogy ez megoldva. Csak Karcsit sajnáltam kicsit, ő tényleg mindent megtett, de hát, valljuk be, nem az a rocksztár alkat.

A harmadik, és talán a legfontosabb megemléltendő dolog az elmúlt időszakból, Arnold. Miután észrevettem magam, és rádöbentem, hogy talán kicsit ritkábban, rövidebben és összecsapottabban válaszolok vagy írok neki, megpróbáltam elérni, hogy beszéljünk. Hát, a telóját nem vette fel, ennek már vagy ötödik napja, és a mailemre is csak röviden válaszolt. Ahogyan én is tettem az utóbbi időben. Ez a dolog kicsit bánt. Na, jó valójában totál kikészít, de nem tudok mit tenni, ráadásul jogos, ha megsértődött rám. Persze megírtam neki, hogy „tényleg nagyon sok dolgom volt”, meg hogy a „suli most kicsit kemény”, és hogy „nem akartam elhanyagolni, csak ez így nehéz, mert, ugye, nincs napi kapcsolatunk, és mire leírom, amit mondanék neki, szinte elveszíti az aktualitását”. Nehéz dolog ez a távbarátság. ☹

Reggel lesiettem a lépcsőn, és az uzsonnámat felkapva már rohantam volna, amikor anyu megállított. Mivel a szüleim tisztában vannak vele, hogy reggel egyetlen dolog érdekel, mégpedig, hogy minél előbb lássam Cortezt, csak indokolt esetben tartanak fel.

- A nagyiék megkértek, hogy adjam át a születésnap ajándékodat.

- Ó. Köszönöm - bólintottam zavartan, amikor anyu a pénztárcájában matatott. - Megkapom a személyidet tőlük? - kérdeztem furán. Anyu egy „ne szemtelenkedj” pillantást vetett rám, aztán pénzt vett elő.

- Hát, ez nagyon megható - találtam meg a megfelelő szavakat.

- Úgy gondolják, hogy jobb, ha megveszed magadnak, amire vágysz, így nem vásárolnak feleslegesen semmit.

- Vagy - szakítottam félbe - úgy gondolják, hogy semmi kedvük ezzel vesződni, inkább lerendezik az egyszerűbb verzióval.

- Reni, ne butáskodj, a nagyiéknak ez nem vesződés. Csupán így helyesnek.

- Ahhhha - bólintottam. - Nagyon köszönöm - sziszegtem kelletlenül.

Miért van az, hogy apu szülei, akik Kanadában élnek, veszik a fáradságot, összeállítanak nekem egy csomagot, és érdekes módon ők mindig azt küldik, aminek borzalmasan örülök. Most is kaptam tőlük francia nyelvű regényeket meg egy tök jó dzsekit, pont a hét elején jött meg a dobozom. Az anyai nagyszülők meg, akik itt laknak egy köpésre (szerencsére egy nagyobb lépésre) két nappal a születésnapom előtt megdobnak egy kis pénzzel. Ha már látni nem akarnak (nem tudom, és nem is érdekel, miért) legalább aznap fizetnének le, amikor ténylegesen születtem. És a legdurvább, hogy anyunak erről nem mondhatok semmit, mert hát mégiscsak a szülei. Az hogy hangzana, hogy „én nem szeretem a nagyiékat”. Inkább csendben maradtam, és azt hiszem ez böles dolog volt tőlem.

Még mindig döbenten gondolkoztam, amikor kimentem a kapun.

- Minden oké? - fürkészett Cortez.

- Aha - bólintottam. - Pénzt kaptam a nagyiéktól.

- Valamit el kell hallgatnod? - kérdezte mosolyogva.

- Nem - nevettem fel. - Születésnapomra.

- Szombaton lesz.

- Előre megajánlották. Ezek szerint biztosak benne, hogy megélem - mondtam, Cortez meg elröhögte magát.

- Kiakadtál?

- Kicsit - biccentettem. - Ez mennyire személytelen! Legalább utalvány lenne, vagy ilyesmi. De kápé? - méltatlankodtam, miközben beültem a kocsiba.

- Hát - csapta be Cortez az ajtaját, és beindította a kocsit. - Az én szüleim is állandóan pénzt küldenek. Pont azért, mert fogalmuk sincs arról, ki vagyok, mit vennék, ilyesmi. A kanadai nagyszüleid nem ismernek, szóval szeri... - magyarázta.

- Anyu szülei küldték a pénzt... - szakítottam félbe. Cortez összeráncolta a szemöldökét a napszemüvege mögött.

- Akik itt laknak? - mutatott fel az egyik utcára, amerre egyébként laknak.

- Aha.

Cortez továbbra is hallgatott, és azt hiszem, ezzel mondta a legtöbbet. Megvolt a véleménye. Nekem is.

- És mit veszel rajta? - kérdezte némi töprengés után.

- Megnézem az ujnagyszuloketvennek.hu oldalt. Hátha találok kedves, idős embereket - mondtam dühösen, Cortez nevetve bólintott.

- Sok sikert.

- Köszí - mosolyodtam el én is, mert ahogy elmeséltem neki a dolgot, már sokkal inkább tűnt viccesnek, mint bántónak. Cortez igazán jó hatással van rám. Amúgy pedig, át tudja érezni a helyzetet (az övé sokkal durvább), és ha ő lazán kezeli, akkor én miért görcsölnék, ráadásul pont a nagyiek miatt.

A sulis előtt a fiúk a tegnapi fociról beszéltek (állítólag nagy meccs volt, a valaki és a valaki játszottak, felrúgták a nemtudomkit, a büntető meg, na az iszonyat volt. Fogggggalmam sincs, miről van szó, de nem baj), mi meg Virággal és Kingával mellettük állva figyeltük, ahogyan az a-s lányok megérkeznek. Tippem sincs, hogy mit képzeltek, hol vannak, de kábé úgy vonultak, mintha egy kifutón vagy legalábbis a vörös szőnyegen lépkednének. Szokás szerint menő ruhák (tavaszi magas sarkú csizma - határértéken belüli sarokmagassággal -, szoknya, vékony pulóver), belőtt haj és tökéletes smink. A belépőjük olyan volt, mint valami rossz tinivígjáték kezdőjelenete, és komolyan nem vicc, nemcsak egyszerre lépkedtek, hanem a napszemüvegüket is ugyanakkor vették le, tökéletes szinkronban egymással.

- Ezek mégis mit képzelnek magukról? - tolt fel a napszemüvegét Kinga, mintha csak rosszul látta. Nem, nem látott.

Az a-s lányok így, ahogy voltak, szerepelhettek volna valami poénekes háttértáncosaiként, mi meg csak néztük őket. Nagyon máshogy festettünk. Kinga derékban övvel behúzott tavaszi kabátjában, ahogy szokott, totál konzervatív, de baromi csinos stílusban. Virág maga volt a boldogság, mindenféle minta szerepelt a szerkójában, színes bakancs, valami zöld kockás gatyka és mintás pulcsi, aminek volt kapucnija meg két bojtja is. Szeribte igen fontos a bojt. Sötét, hullámos haja lazán kiengedve omlott a vállára (emós korszaka után nem vasalta többet, akkor jöttük rá, hogy eredetileg ilyen). Én pedig. Hát, a szokásos. Converse, farmer, a csíkos pulcsim (ez kivételesen egy menő darab, láttam az egyik újságban is!!!), vékony sál és mellény. Semmi extra. De az a-s lányok divatbemutatóját látva úgy érzem, a kevesebb néha több. És ezt nem irigységből vagy ilyesmitől mondom. Dehogya! Csak üvölt róluk, hogy azért veszik ezeket a cuccokat, mert divatos. Egyetlen olyan darabot sem hordanak, ami passzolna az egyéniségükhöz. Komolyan, minden évszakban tök más stílusban, az éppen trendi cuccokban menőznek. Ahogy odaértek elénk, mindenki csekkolt mindenkit csupán pár pillantással. Velük a tavaszi kollekció, velünk a sulis három legmenőbb fiúja. A-s vs. b-s lányok. Mi hárman az ő négyesük ellen. Illetve három ellen, mert amíg Dina és két csatlósa szó nélkül fellépkedtek a lépcsőn, addig Tami mondott egy laza „sziasztok”-ot, és gyorsan Dináék után sietett.

- Lotyók - rázta a fejét Kinga.

- Gyáá, de nem szeretem őket - húzta el a száját Virág.

Én csak sóhajtván megcsóváltam a fejem. Egy hete történt, hogy Bálint, a kilencedikes srác dobta Dinát, aki azóta újra szingli. És azóta újra minden szabad pillanatában Cortezt lesi. Mondjuk, előtte is, csak akkor titokban, most meg már megint élesben megy. Ennyit róla. Ami pedig Bálintot illeti. Hát, miután ejtette Dinát (komolyan, azt a lányt mindenki dobja), megpróbált kapcsolódni Cortezékhez, mintha mi sem történt volna, de a fiúk nem foglalkoztak vele. A lányok még csak-csak megbeszélnek az ilyesmit, de ha egy srác dobja a haverjait egy lány miatt... Ők ezt mésképp élik meg. És azt hiszem, ilyen téren náluk nincs bocsánat...

Mivel mára egészen szép idő lett, elég sokáig nem mentünk be a suliba, hanem kint ácsorogtunk, és Dave sztoriját hallgattuk, akit megint megkerestek azzal, hogy „hozzon össze valakiket”. Mivel Dave biznisze virágzik, és Ricciék menedzselése is sok idejét elveszi, plusz ott van még a suliujság, a hobbijai, meg úgy általában az ő élete, Macu lett a személyi aszisztense. Tehát Dave-nek, aki

amúgy személyi asszisztensnek lett egy személyi asszisztense. Ez így jópofa, meg minden de komolyan, most már, tizenegyedik második félévében meg kell kérdeznem: a többiek mikor tanulnak???

Az aulában esélyünk sem volt elsunnyogni Máday előtt, már jó ideje rajtunk tartja a szemét, úgyhogy fájdalmas arccal vártuk, hogy ma mit kapunk, amikor csoda történt. Ránk nézett, összehúzta a szemöldökét, kidagadt egy ér a homlokán, és a következőket mondta:

- Tizenegyedik bé. Haller tanár úr a tanáriban van, ha szeretnétek vele beszélni!

Éljen! Hurrá! Wow! Az ofő meggyógyult, ma először jött suliba, és ezzel véget ért nyomorúságos két és fél hetünk, világ legkegyetlenebb igazgatóhelyettese volt az ál-ofőnk. Természetesen mindannyian a tanárihoz rohantunk, és folyamatosan magyaráztunk Hallernek, aki csak a fejét kapkodva nézett mindenkire, mert totál egyszerre panaszkodtunk. Amikor becsöngettek, még mindig az ofő visszatérését ünnepeltük a folyosón, mit sem törődve azzal, hogy kezdődik az óra. Ami azt illeti, talá kellett volna figyelnem olyan részletekre, mint hogy ma csütörtök és ha tizenegy ember elkésik az óráról, Vladár akkor is legyint és a helyére ülteti őket. De ha a tizenkettedik diák én vagyok, akkor állok a táblánál huszonhárom kellemes percig. Előfordult már máskor is, úgyhogy kibírtam.

A többiek állították, hogy Haller érkezése hozta meg a jó időt is, mert érdekes módon, amíg Máday helyettesítette, végig esett és be volt borulva. A kedvünkről már nem is beszélve. Mára pedig megjött Haller, mi fellélegezhettünk, a nap kisütött, az udvaron töltöttük a szüneteket, és a tanórák is könnyebben teltek, szóval, ha bárki (mondjuk, a rockerek) beszél valamit, akkor a „szólok az osztályfőnököknek” megint azt jelenti, hogy a pénteki ofőórán Haller mosolyogva megpróbál fegyelmezni minket, legtöbbször eredménytelenül. Kemény időszakon vagyunk túl, nincs mese. A fiúk pedig sajátos módon reagáltak arra, hogy visszatért kedvenc ofőnk. Kitétek az ajtóra egy Máday-fotót, ami át van húzva. Amolyan „Mádaynak belépni tilos”-féle tábla, csak a rend kedvéért.

Utolsó óra után Ricsi és Virág moziba mentek, Kinga és Zsolti konditerembe, Dave és Macu rohantak egy elektronikai szaküzletbe, mert ma akciós valami kütyü (?), a rockerek siettek haza, egymás ellen játszanak PC játékkal, Jacques és Flóra kézen fogva sétáltak el a sulitól, Gábor pedig egyedül baktatott fel a dombon hazafelé. Szokásos csütörtök délután.

Még nem voltam teljesen kész a házimmal, amikor Cortez ájtött, úgyhogy mondtam, hogy kicsit foglalja el magát, amíg végzek. Nos, gondoltam, addig netezik, vagy ilyesmi, de mivel nála volt a PS (???), beüzemelte és játszott. Hogy miért hordja ezt át hozzám rendszeresen, azt nem tudom, de tényleg elvan vele. Annyira, hogy amikor befejeztem a biosházit (nemcsak a sajátomat, hanem végül is mindenkiét), még mindig játszott.

- Ebben mi a jó? - kérdeztem, a babzsák fotelemre huppanva, Móra Ferenc *Aranykoporsólyát* fellapozva.

- Mármint a játékban? - nézett rám egy pillanatra.

- Aha - bólintottam. Még csak azt sem lehet mondani, hogy ez olyan fiús dolog, mert Virág is képes éjszakákat végigjátszani.

- Tessék - nyújtotta felém.

- Ööö. Nem, köszi. Azt se tudom, mit kell nyomni.

- Gondold végig, hogy azok közül, akiket ismersz, kik játszanak veled. Szerinted nehéz megtanulni? - kérdezte mosolyogva, én meg elnevettem magam. Jó, ebben van valami.

- Hát, jó - tettem félre a könyvem. - Mivel játszunk?

- Mivel szeretnél? - húzta magához a táskáját, és kivett belőle pár játékot.

Valami autósra böktem rá, fogalmam sincs, miért, talán az volt a legszimibb. És akkor mondanom sem kell, hogy milyen volt a többi. No comment.

Cortez kábé elmondta, hogy mit nyomjak, de végül azt az instrukciót adta, hogy nyomkodjam, majd ráérezek.

- Mehet? - kérdezte, én meg furán nézegettem a kontrollert a kezemben.

- Igen - bólintottam. - Vagyis várj. Melyik vagyok én? Melyik kocsit kell néznom?

- A zöldet.
- Jó. Melyik a tiéd?
- A fekete.
- És mit csináljak? - kérdeztem, amikor kezdődött a játék.
- Először is, ne gyere nekem - röhögte el magát, és tök rutinosan nyomkodta azt az izét.
- Bocs. Hol vagyok? - kérdeztem pár pillanat után.
- Az biztos, hogy nem a pályán - nézett a tévére, aztán leállította a PS-t, és odahajolt hozzám, ismét megmutatta, hogy mit nyomjak, aztán adott egy puszit, és mosolyogva megkért arra, hogy „kanyarban kanyarodjak”.
- Megpróbálok - bólogattam, Cortez meg tök rendes volt, újra indította a játékot. Párszor. Mondhatni, amíg bele nem jöttem.

Egyébként egész megtetszett ez az autóversenyző izé, sőt volt, hogy nem utolsóként értem célba! Olyankor előntött a böuszkeség.

- Ez alapján sose kapsz jogsit - röhögött ki Cortez kábé ezredszerre a délután folyamán.
- Miért? - nyomkodtam a kontrollert, és az erős koncentrációtól folyamatosan a szám szélét harapdáltam.
- Max. Angliában. Reni, jobb oldal, ott vezess! – figyelmeztett sokadszorra.
- Jóó, tudom - mondtam, és mivel nem figyeltem, összetörtem maga négy másik autóval együtt.
- Reénytelen - nézett rám Cortez, és a szeme sarkában ott bujkált a mosoly.
- Nem, nem. Belejövök. Kocsit váltok - erősködtem.
- Oké, mutatom, mik vannak - biccentett.
- Azt, azt kérem - mutattam a képernyőre, mire Cortez megállt a menüben, és röhögve megrázta a fejét.

- Az egy busz.
- Jó lesz az. Mehet.

Hát, a busszal sem jártam túl jól, és csak remélni tudom, hogy utasok nem voltak rajta, mert akadt néhány kocc. Jó, totálkárosra törtem, de nem az én hibám volt, hanem egy piros kocsié, ami mellettem erősködött. Kopogtak a szobaajtómon, mire mindketten felnéztünk a tévéről. Apu dugta be a fejét.

- Vacsora - mondta, és az arckifejezése nem árult el túl sok jót.
- Mi az? - kérdeztem félve.
- Zöldbabos valami.
- Bah - húztam el a számat, apu pedig megértően bólintott, és érdeklődve Cortezre nézett.
- Cortez, maradsz vacsorára?
- Á, köszönöm, de... - mentegetőzött.
- Mi megértjük - mondta apu, aztán észrevette a kezemben lévő kontrollert, és ösztönösen a tévé felé nézett. Mint egy gyerek, úgy csillant fel a szeme. Cortez is észrevette, úgyhogy letette a babzsák fotelemre a másik kontrollert.
- Nem, ne! Vidd haza a Playstationt - kérleltem.
- Maradhat, nekem ma már nem kell.
- Nekem sem - tettem fel a kezem. Apu már a tévé előtt álldogált, és a játék menüjét nézegette. Gyanítottam, őt érdekli a dolog.

Kikísértem Cortezt, aki aljas módon otthagyta nálam a konzolt, ellehetetlenítve az estémet. Merthogy apu rekordidő alatt megette a vacsorát, engem is erre buzdított, aztán már rohant is fel a szobámba.

- Filmet néztek? - érdeklődött anyu, amikor segítettem elmosni a tányérokat.
- Rosszabb. Játék.
- Videójáték? Nem is tudtam, hogy érdekel az ilyesmi - csodálkozott anyu.
- Nem is - sóhajtottam. Mivel apu kiabált, hogy „indítja a játékot”, mennem kellett.

Nagyiék: 5/1* - az ajándékuk meglehetősen... hm. Khm. Szóval annyira nem tetszett.

Virág: 5/4 - este hívott, hogy elmesélje, milyen „szupi” filmet láttak, de sajna hamar le kellett

tennem, mert apu lelökte a kocsimat egy hídról. Ez nemcsak sportszerűtlen volt, de nem is szabályos.

Aranykoporsó: 5/5 - Nagyon tetszik, és már a felénél tartok. Csak szégyenszemre ma inkább játszottam olvasás helyett. Lelkiismeret-furdalásom is van, szörnyen érzem magam.

Oasis Songbird: 5/5* - ebédszünetben hallgattam, miközben átlapoztam az IPM-et. Ez az egyik kedvenc számom. ☺

PS: 5/3 - klassz, mert elvan vele az ember, meg többen játszva vicces, de egyrészt hosszú távon unalmas, másrészt annyira telik vele az idő, hogy örület. És én erre sajnálom az időt. Főleg, hogy tíz perce tudtam leküldeni aput, mondván „a gyereknek holnap iskola van”. Még duzzogott is, és most ott tartunk, hogy negyed kettő van. Hétköznap. Suliidőben. OMG!!!

Április 8., péntek

Soha életemben nem gondoltam volna, hogy Arnold ennyire meg tud bántani. Pedig sikerült neki. És én ehhez csak gratulálni tudok. Pfff.

Reggel álmosan ébredtem, az éjszakába nyúló PS-ezés eddig kimaradt az életemből, és őszintén remélem, hogy ez egyszeri alkalom volt, mert amikor a telefonom szundi módban rákezdett a *Here Comes the Sun*ra, kénytelen voltam kinyitni a szemem. Ráadásul, a hülye videójáték miatt álmomban Monté Carlo utcáin száguldoztam, az anyósülésen pedig Gondos tanárnő ült. Na, ez van, ha a gyereket erős impulzusok érik, és éjszakára összezavarodik. Talán Kingának igaza van abban, hogy a videójátékok rossz hatással vannak a fiatalokra. Tüntetni nem fogok vele, de kezdek erősen egyetérteni.

- Ne mondj semmit - szóltam oda Corteznek, mielőtt bármit mondhatott volna a begyűrődött fejemre, a kialvatlanságtól és folytonos ásítástól csillogó szememre vagy a hangulatomra.

Csak szórakozottan nézett, és az arcán ott bujkált az a tipikus mosoly, amit annyira, de annyira imádok. Amikor kialudtam magam. Jó, kialvatlanul is imádom. Beszálltam a kocsiába, és lehajtottam a napellenzőt, megnéztem magam a tükörben. Nos, a halvány smink némileg segített, de azért még így is totál gyűrött voltam.

- Ki nyert? - kérdezte, csak úgy mellékesen.

- Az álmoság - vágtam rá kapásból.

- Mikor aludtál el?

- Kettőkor - néztem a Casiómra. Jé, az még csak most volt, nemrég.

- Felhívhattál volna.

- Miért voltál ébren kettőkor? - csodálkoztam.

- Egy barátommal beszéltem skype-on.

- Egy inszomniás barátoddal? - kérdeztem arra utalva, hogy normális ember alszik hétköznap éjjel.

- Nem, de nem mondhatom neki, hogy aludjon el este hétkor. Az kicsit furá lenne.

- Óóó - értettem meg. Szóval amerikai barátja. Az időeltolódás, logikus. Gondoltam, témát váltok, mielőtt tovább égnék és megkérdeztem, mit tervez estére. Zsoltiékhoz megyünk vagy DVD, esetleg majdnem szülinaposként választhatok én programot, meg ilyesmi. Cortez megrázta a fejét, ami nem jelentett semmi jót.

- Bocs, de megígértem Ricsinek, hogy elkísérem valahova - mondta. Először csalódottan bólintottam, aztán felcsillant a szemem.

- A szülinapi ajándékomat veszed meg?

- Nem - mosolyodott el.

- De tuti... - erősködtem boldogan.

- Reni. Már megvan az ajándékom - kezdte, mire nyitottam a számat, de mielőtt megszólalhattam volna, folytatta -, amit csak holnap kapsz meg.

- Jó, értem - bólintottam. - Mit kapok?

- Nem mondom meg.

- Találgathatok?

- Nem mondok semmit.
- Oké, abbahagytam.
- Örülök.
- De könyv alakú?
- Reni! - nézett rám nevetve.
- Rendben, nem kérdezősködöm - ígértem meg. - Virág tudja, mi az?
- Kiraklak - fenyegetőzött mosolyogva.
- Mindegy, már úgylis itt vagyunk - vigyorogtam, és azon túl, hogy tőkre érdekelt, mit vehetett nekem (első szülinapi ajándékom a barátomtól! Wooow), kicsit kétségbe is estem. Mit csinálok péntek este Cortez nélkül?

Alig tíz perc múlva a kérdésem módosult. Mit csinálok péntek este tők egyedül? Merthogy hamar kiderült, a többiek sem terveztek bandázni ma, mindenki abban maradt, hogy mivel holnap szülinapom van, majd akkor töltjük együtt az időt. Így Cortez és Ricsi deszkás boltba készültek, kereket venni, Virág az öccsére vigyát este, Kinga és Zsolti squash-olni mennek (?), Dave-nek randija van egy tizedikes lánnyal, Macu pedig újratelepíti a gépét. Na, jó, neki a legfurább a pénteki programja. Vagyis majdnem, A legfurább az enyém, mert én azt terveztem, hogy otthon majd kiolvasom az *Amnykoporsót*. ☺

A tanórák jól teltek, azon túl, hogy Andris és Robi beültették Csontváz Carlost a tanári asztalhoz, egy papírt lógatva a nyakába, amin az szerepelt, hogy „íme, az utolsó tanár, aki megpróbált minket tanítani”, semmi extra nem volt. A sulirádió vidám pop-punk dalokat játszott (*Wheatus Teenage Dirtbag*, *Ali American Dirty Little Secret*, *Sum 41 Over my Head*, *New Found Glory Kiss me*, stb.), az a-s lányok vonultak a folyosón, a kilencesek a Csodák Palotájába mentek harmadik óra után. Csak a szokásos. Aztán utolsó órára jött a mi igazi ofönk, amitől totál feldobódtunk, és hosszasan megtapsoltuk. El sem tudta képzelni, mit élünk át a távollétében.

- Köszönöm, elég lesz, nagyon köszönöm - csitított minket zavartan, de a mondat második fele alig hallatszott, mert Ricsi belefütyült. Szép lassan azért elcsendesedtünk, és vigyorogva meredtünk Hallerre, aki meghatódottan állt előttünk. - Először is szeretném megköszönni, hogy gondoltatok rám, igazán jólesett. Köszönöm a sok sms-t, amit küldtetek, illetve az mms-eket Macu-nak, bár jobb lett volna nem látni azokat a képeket - kezdte, mire mindannyian felnevtünk. - Továbbá köszönöm az mp3 fájlokat Andrisnak és Robinak, remélem, nem baj, hogy nem tudtam meghallgatni azokat a dalokat. Kinga, neked köszönöm a desszertet és virágcsokrot, amit beküldtél a kórházba, Zsolti, kedves vagy, hogy gondoltál rám és teleraktad a közösségi falamat videókkal. Valamint köszönöm, Dave, hogy a recepción érdeklődtél az állapotom felől minden reggel pontban hétkor, bár mikor hazaengedtek, úgy láttam, a főorvos megnyugodott. Remélem, többet nem hívod - mosolygott ránk az ofő, mi pedig mind visszamosolyogtunk rá. Jó volt újra vele lenni ofőórán. Ami a viselkedésedet illeti - tért át egy másik, kicsit kínosabb témára -, hogy szedtetek be ennyi intőt? Gábor, Kinga! Mondanátok valamit erről?

És ekkor, csakúgy, mint a „Máday-terror” előtt, óriási hangzavar keletkezett, mindenki fújta a magáét, Kinga csapkodott, a fiúk kiabáltak, Andris kiesett a padjából (nem tudjuk, mi történt, csak úgy elzuhant), Jacques folyamatosan franciául duruzsolt (Mádayt kritizálta), Ricsi *Simpson családot* nézett a telefonján (nem halkan), Zsolti meg kölesgolyóval próbált beletalálni a csontváz szájába.

-Gyerekek, kicsit halkabban - kérelt az ofő. - Szeretném kiosztani az osztályfényképeket.

Na, ekkor még inkább elszabadult a pokol, ugyanis a múlt heti osztályfényképezést Máday egész egyszerűen nem volt hajlandó eltolni, hiába magyaráztuk egyszerre legalább nyolcan, hogy Haller nélkül nem akarunk képet, őt ez abszolút nem érdekelte, úgyhogy a fotón ő szerepelt velünk. Aminek mi nem örültünk. Olyannyira nem, hogy amikor Haller kiosztotta a képeket, páran (na vajon kik?) azonnal elkezdtek kipingálni az igazgatóhelyettest a képen, kapott szarvakat, szakállat, agyarakat, valaki pedig egész egyszerűen levágta a kép széléről (Zsolti, neki terve volt ezzel, elkért tőlem egy kitűzöt, és azzal erősítette fel a pulcsijára a kis képet). Még javában tomboltunk, amikor ránk csöngettek, Haller pedig megtörölgette a homlokát, és megpróbálva túlüvöltetni a társaságot,

szimplán „jó hétvégét” kívánt nekünk.

Átpakoltam a suliboxomból a táskámba, aztán a többiekkel együtt indultam le a lépcsőn.

- Akkor jó gördeszkakerék vásárlást - néztem Cortezre szomorúan, amikor áthaladtunk az aulán.

- Kösz.

- Azért még beszélünk ma, ugye?

- Persze - ölelte át a vállam fél karral, és kilökte előttünk az ajtót.

Ahogy kiértünk a suliból, a többiek a lépcső előtt egy kis csoportot alkotva, kínosan néztek ránk. Már akartam kérdezni, hogy mi a baj, amikor észrevettem valakit, és tátva maradt a szám. A járdán ácsorgott, kezében nyitott könyvet tartott, és amikor észrevette, hogy nézem, összecsukta és leengedte maga mellé. Bőrkabát, sötét farmer, bakancs, fürkésző tekintet.

- Arnold! - kiáltottam fel boldogan. Őszinte mosollyal az arcomon azonnal lerohantam a lépcsőn, és odasiettem hozzá.

- Na, basszus - hallottam magam mögött Ricsit, de nem néztem vissza, elengedtem a fülem mellett, és megálltam Arnold előtt.

- Te jó ég! - kezdtem, és a gondolataim totál összekuszálódtak. Hirtelen azt sem tudtam, mit mondjak. Arnold óvatosan elmosódott, aztán megölelt, amit viszonztam, gondolván, ha egy régi barát hirtelen felbukkan, természetes, hogy köszöntöm. – Hogy vagy? Mikor jöttél? Meddig maradsz? Miért nem mondtad, mikor jössz haza? És mióta vagy itt? Kardossal találkoztl? A többiekkel beszéltél? - hadartam, ami hirtelen eszembe jutott.

- Mindent meg fogunk beszélni, mindent elmesélek, és mindent részletezek, miután nyugodt körülmények között tudunk szót váltani, mert némileg frusztrál a volt osztálytársaim gyilkos pillantása, amivel percek óta, energiát nem kímélve, ostromolnak – mondta, én pedig zavartan hátrafordultam.

Való igaz, a többiek ott álldogáltak, és nem túl kedvesen néztek felénk, ráadásul nagyon úgy tűnt, hogy nekik bőven elég Arnoldot öt méterről látni, egyiküknek sem jutott eszébe, hogy odajöjjön. A fiúk sosem rajongtak Arnoldért, az ő esetük talán érthető, Kinga mindig is versenyzett vele, Virág azonban egész jóban volt Arnolddal. Mégsem jött oda. Nem mozdult Ricsi mellől, csak mosolyogva integetett párat. Arnold visszaintett, aztán, mint akit a kialakult helyzet egyáltalán nem zavar, újra rám nézett.

- Elmegyünk valahova? - kérdezte.

- Persze, csak váltok pár szót Cor... - haraptam el a mondatvégét. - Szóval mindjárt jövök - javítottam ki magam, és épp indultam vissza, amikor Cortez megelőzött, és odalépett mellém.

- Neményi - biccentett, és nyújtotta a kezét. Arnold állta a tekintetét (még napszemüvegen át sem lehetett könnyű), és kezét fogott vele. Mindketten viszonylag gyorsan visszakapták a kezüket, Arnold leengedte maga mellé, Cortez pedig megfogta a karom, és rákulcsolta az ujjait az enyémre. Arnold tekintete követte a mozdulatot, aztán a szemembe nézett. Olyan lesajnáló volt a nézése, hogy szinte zavarba jöttem tőle. Aúúú.

- Ööö... - néztem Cortezre, akiről csak sejtettem, hogy engem néz, a sötét napszemüvege mögül nem lehettem egészen biztos benne. - Arnold elém jött, úgyhogy elmegyünk valamerre - modtam, szerintem tök normálisan.

- Persze - bólintott Cortez, szintén tök normálisan.

- Reni, ugye nem gondolod komolyan, hogy el kell kéredzkedned? - kérdezte Arnold, egyáltalán nem normálisan.

- Mi? - kaptam oda a fejem. - Nem, dehogy, csak megbeszéltük. Már mint. Csak mondtam. Hogy tudja. Vagyis - makogtam össze vissza, mert szerettem volna elkerülni, hogy Cortez válaszoljon. Nem sikerült.

- Mi a probléma? - kérdezte Cortez.

- Talán arról is számoljak be, hogy hová tervezünk menni, miután Párizsból jöttem ide csak azért, hogy Renit felköszöntsem a születésnapján? Esetleg szeretnél látni egy programfüzetet, hogy követni tud, éppen merre járunk és miről beszélgetünk? Van egy enyhe birtoklási problémád, nemde? - kérdezte Arnold gúnyos mosollyal.

- Te birtoklási problémának hívod - biccentett Cortez. - Én úgy mondanám, „tudni akarom, hová

viszi a seggfej a barátnőmet" - mondta, én pedig lesütöttem a szemem. Te jó ég.

- Kulturált vagy, mint mindig - mondta Arnold tettetett elismeréssel.

- Zavarsz, mint mindig - vágta rá Cortez gondolkodás nélkül.

- Oké - szólaltam meg, mert nagyon itt volt az ideje, hogy véget érjen a kettejük párbeszéde. - Egy fél perc, és jövök - mondtam Arnoldnak, aztán Cortez kezét fogva kicsit arrébb sétáltam, magammal rángatva őt is.

- Figyelj... - kezdtem, de Cortez megrázta a fejét -, nem akarok ebből problémát. Arnold a barátom, tényleg miattam jött haza...

- Ez teljesen rendben van - bólintott Cortez. - De vidd a közelemből, mert annyira idegesít, hogy...

- Tudom - fojtottam belé a szót. Kábé sejtem, hogyan fejezte volna be, úgyhogy majd továbbgondolom magamtól, hátha úgy kedvesebb a mondat vége. - Akkor rendben vagyunk?

- Rendben vagyunk - mosolygott rám.

- Örülök. Beszélünk később?

- Majd hívj te.

- Jó. Hívlak - néztem mélyen a szemébe. Cortez felém hajolt, mire kicsit hátráltam. Ez teljesen ösztönös volt, és már a mozdulat közben meg is bántam, de egyszerűen úgy éreztem, Arnold előtt nem csókolhat meg. Óriási hiba volt, már akkor tudtam, de késő volt. Cortez felvonta a fél szemöldökét, aztán félrenézve lun elröhögte magát.

- Bocs, csak... - túrtam idegesen a hajamba, Cortez pedig gúnyos mosolyra húzta a száját, és ellépett tőlem.

- Cortez - szóltam halkán, mire megint rám nézett -, szeretlek.

- Aha. Jó - ragozott idegesen, és visszasétált a többiekhez.

Senkinek nem kívánom azt az érzést, ami akkor öntött el. A barátom berágott, mert én, barom, nem csókoltam meg egy régi ismerősöm előtt, az osztálytársaim messziről figyeltek, és rájuk volt írva a döbrent elítélés, Arnold pedig unottan várakozott, tekintetéből csak úgy sugárzott a lenézés. Én pedig ott álltam a kör középpontjában, záporoztak rám a negatív érzések, és az sem könnyítette meg a dolgomat, hogy még én is olyan negatívnak láttam a viselkedésemet, hogy legszívesebben felpofoztam volna magam.

- Mehetünk - mondtam Arnoldnak olyan lelkesen, mintha csak a fogamat húznák.

Szó nélkül indultunk el, és nem bírtam megállni, még egyszer visszanéztem. Kár volt.

Hazafelé sétálva Arnold úgy döntött, kicsit segít, és eltereli a gondolataimat, úgyhogy a sulijáról kezdett mesélni. Bár figyeltem rá, olyan nyomást éreztem a mellkasomban, hogy szinte megfulladtam tőle. Rég éreztem ilyet, és őszintén nem hiányzott.

Otthon felmentünk a szobámba, hogy lepakoljam a cucom, és amíg én kiraktam a táskámból a tankönyveimet, Arnold körül nézett. Mindenem elidőzött a tekintete, szemügyre vette a Ps-t, a tévém előtt lévő DVD-kupacot (Cortez filmjei), az asztalom feletti tükrön lévő fényképeket (csoportképek a teremben, Cortezzel ketten egy rakás felvételen, Kinga, Virág, én egy fotón, majd kérdően felém fordult.

- Olvasol még?

Annyira ledöbbsentett a kérdése, hogy elröhögtem magam.

- Nem, Arnold, elfelejtettem, hogy kell, most tanulom újra - mondtam mosolyogva.

- Cinizmus? - vont a szemöldökét.

- Igyekszem - bólintottam. - Viccen kívül, persze hogy olvasok. Miért ne olvasnék?

- Csak érdeklődtem. Jó képek - mutatott a tükrömr.

- Köszönöm - mondtam, aztán átgondoltam, hogy ez mennyire lehet őszinte tőle, és megráztam a fejem. - Cinizmus?

- Én is igyekszem - vágta rá. Ahha. Gondoltam.

Kiírtam a hűtőre, hogy Arnolddal vagyok (zárójelben megmagyaráztam, hogy ő van itt, és nem én léptem Párizsba. Anyu szokott fejben kombinálni, így megelőztem a fejtörést), aztán indulhattunk is.

Ahogy megérkeztünk a könyvesboltba (Arnolddal hová máshova hova is mehetnék?) kezdtem kicsit felengedni, és függetlenül attól, hogy szörnyen nyomasztott a sulis utáni incidens, tudtam

Arnoldra figyelni, aki nagyon érdekes dolgokat mesélt arról, pontosan milyen élete is van Párizsban. Több, mint két órát böngésztünk a könyvek között, aztán megkaptam szülinapomra a *Virágot Atgernonnakot* (Arnold választotta nekem), magának meg megvette Gerlóczy *Igazolt hiányzását*.

- Tessék, ez még hozzá jár - vett le Arnold a pultról egy könyvjelzőt, és azzal együtt fizette ki az egészet.

- Köszönöm - mosolyodtam el hálásan. Még egy könyvjelző! Már egészen sok van a gyűjteményemben.

A könyvesbolti ténfergés után Arnold azt javasolta, menjünk ki a plázából, mert Párizsban nem jár ilyen helyekre, és „indisznált lesz tőle”. Úgyhogy megbeszéltük, hogy egy közeli teázóba megyünk. Amikor kiléptünk a plázából, szakadt az eső. Még egy meteorológus lányát is meglepi néha az időváltozás. Tényleg nem tudtam róla. Nahát. A buszmegállóba húzódtunk az eső elől, két megálló múlva le is szálltunk, és besiettünk a helyre, így megúsztam pár nagyobb sötét esőfolttal a dzsekimen. Mármint akkor megúsztam ennyivel.

Leültünk egy, a sarokban lévő kerek asztalhoz, és amíg Arnold az itallapot nézte át, én próbáltam hozzászokni a füstölő jellegzetes és számomra kissé bűdös illatához. Arnold hosszú kávéért kért, én meg egy forrócsokit (ezért megérte kifejezetten „teázóba” menni) és az italunkat kavargatva beszélgettünk tovább. Ő mesélt Párizsról, a sulijáról, pár ismerőséről, arról, hol tölti a legtöbb idejét, merre járkal, mit csinál a hétvégéken, meg ilyesmi. Én beszéltem a tanulásról, hogy miből hogy állok, miket olvasok, mit hallgatok, hogy van Karcsi, meg hasonló, és ha kívülről néztem volna magam, tuti azt mondom, ez az egész tök felszínes. Mármint valahogy úgy éreztem, Arnoldot nem érdekli, hogy kikkel vagyok, legfőképp nem érdekli, Cortezzel milyen a kapcsolat, de ő és a többiek annyira részesei az életemnek, hogy anélkül szinte semmit nem tudok mondani. Már így is elég baj, hogy Arnold jelenlétében nem csókoltam meg Cortezt (!!!!!), és ha róla konkrétan nem is mondok semmit, a többieket csak megemlíthetem, hiszen a barátaim. Úgyhogy hirtelen felindulásból elkezdtem mesélni. Túl a sablonos dolgokon, elmeséltem, hogy Ricsivel és Virággal mennyi időt töltök, hogy Kinga enyhén szólva szerves része lett az életemnek, hogy Zsoltiéknál a péntek este fix, ott szoktunk lógni, hogy Dave-et mennyire közeli barátomnak tartom, elmeséltem, hogy Macu mennyire beilleszkedett, hogy Karcsi is sok időt tölt velünk, akkor is, ha ez neki gyakran fáj. Beszéltem Jacques-ról, hogy van barátnője, Gáborról, hogy csendben szórakozik a körülötte lévő örületen, és a két rockkert is megemlítem, hogy ők rendszerint szétszedik az iskolát.

- Szóval egyébként zajlik az élet - mondtam szórakozottan, mert még így is elnevettem magam néhány sztorin, attól függetlenül, hogy ezt nap mint nap átélem.

- Nagyon sokat változtál - jegyezte meg Arnold.

- Jó vagy rossz értelemben? - mosolyodtam el óvatosan.

Arnold nem mosolygott, csak némán töprengett.

- Is-is - szólt végül.

- Ezt hogy érted? - csodálkoztam. Ez az „is-is” semmiképp nem pozitív, akkor sem, ha az egyik „ist” elvileg annak szánta. A másik „is” mindig fontosabb.

- Ahogy mondom.

- Nem értem - ráztam a fejem. Lehet, hogy hülye vagyok, de akkor sem értettem.

- Szeretném, ha tudnád, örülök annak, hogy boldognak látlak.

- Jó, jó persze - legyintettem türelmetlenül, átugorva a szép gondolatokat, rátérve a „de/csak/ellenben...” részre.

- Az lettél, akit régen olyan nagyon elítéltél.

- Mi? Egyrészt nem is ítélek, nem szokásom. Másrészt mi az, hogy lettem? Én én vagyok, nem váltam semmivé - háborodtam fel.

- Miért veszed támadásnak a megjegyzésem? Nem akarlak bántani, ne érezd sértésnek.

- Mert tudom, hogy bántó - nevettem el magam kínosan.

- Vagy tudod, hogy ez az igazság. Reni, nézz magadba. Hol van az a lány, akit én ismertem?

- Itt ül veled szemben. Azt nem tudom, hol van a legjobb barátom, mert őt nem látom sehol -

vágtam vissza sértetten.

- Ez az élet rendje, a dolgok változnak.

- Én nem változtam, nem is értem, miért mondd.

- Nagy társaságba jársz, az iskola nagymenőjével jársz együtt, barátnőid vannak, elkéredzkedsz a barátodtól, hogy eljöjhesz velem, programok, házibulik, nyilvánvalóan nincs nagyon időd e-maileket írni, telefonálni...

- Nem kéredzkedtem el senkitől - mondtam halkán, csupán egy pillantással jelezve, hogy másodszer mondtam ezt, és kezd dühíteni.

- Csak megjegyeztem, régen mindig azt hangoztattad, soha nem akarsz ilyen lenni. Nem tudhattad, hogy talán a szíved mélyén végig erre vágytál.

- Mire? Arnold, mit akarsz mondani, milyen embernek látsz fél év után, csupán pár együtt töltött órát véve alapul, amikor az idő nagy részében könyveket nézegettünk, ahogyan régen is!

- Miért hiszed, hogy csak azt tudom elképzelni, amit elmesélsz?

- Mert csak ahhoz van jogod. Ne kreálj történeteket, főleg ne rólam.

Arnold mosolyogva beleivott a kávéjába, de a szemét nem vette le rólam. Tudom, hogy a reakciómat leste, közben meg analizált, és minél idegesebb lettem, annál jobban megbizonyosodott a saját igazáról.

- Elnézést, nem akartalak felbosszantani, váltsunk inkább témát - ajánlotta fel, de én nem akartam.

- Tudom, hogy mi a bajod. Tudom, hogy ritkán írok e-mailt, és ritkán telefonálok.

- Reni, ez a te dolgod, én ebbe a legcsekélyebb mértékben sem akarok beleszólni. Tudomásul veszem, sőt felfogom, hogy van egy fontossági sorrended.

- Neked talán nincs? Már bocs, de te sem törted annyira magad, kéthetente, ha írsz.

- Itt ülök, kétezer kilométerre attól a helytől, ahol lennem kéne, a születésnapod miatt. Nem hinném, hogy vádolhatsz bármivel.

- Nem, nem is foglak. Köszönöm, hogy ideáig utaztál azért, hogy elmondhasd, mennyire csalódtál bennem, és mennyire megváltoztam - csóváltam a fejem szomorúan.

- Ne mártírkodj - mosolyodott el. - Én tudtam, hogy Cortez nagy hatással van az emberekre, téged is a saját képére formált, erre neki elég volt pár hónap, nyilván ez jellemről függ.

- Rendben - néztem rá. - Megértem, ha engem bántasz, megértem, ha mérges vagy rám, csalódott vagy, de még azt is megértem, ha utálsz. Nem baj. De Őt nem bánthatod, mert nem ismered.

- Ha hallanád magad...

- Hallom magam - vágtam rá. - Fogalmad sincs róla, hogy ki ő. És az a legszomorúbb az egészben, hogy nem is érdekel. Nem mesélek róla, mert tudom, hogy nem kedveled. Nem írok róla, mert tudom, hogy nem akarod olvasni. Nem köszönök el tőle normálisan, mert szem előtt tartom, hogy ez talán neked nem tetszik. De attól még van. Attól még Ő a legfontosabb dolog az életemben, és mindennéljobban szeretem.

- És most jönnek a nagy szavak... - dőlt hátra a székében, elkerekedett szemmel néztem rá, és elröhögtem magam.

- Ez gúnyos volt - mondtam, és nem vics, a sírás kerlgetett.

- Félre ne érts, a viláért sem akarom elbagatellizálni a kapcsolatodat, de én kicsit szkeptikus vagyok.

- Tizenhét éves vagyok, most van itt az ideje, hogy a világon mindennél jobban szeressek valakit.

- Nyilván - vontam meg a vállát cinikusan.

- Tudod - forgattam az ujjaim közt egy kockacukrot, amit már kissé szétmorzsoltam, kupit csinálva az asztalon -, azon gondolkozom, mitől is voltunk mi olyan baromi nagy barátok...

- Ne mondj olyat, amit később megbánhatsz, ez nem véleményed, csak a düh beszél belőled - állított le, illetve megróbálta.

- Ó, szerinted Cortez ellened uszít?

- Megfordult a fejében, igen - bólintott.

- Szerencsére ő erre sajnálja az energiát, abszolút nem beszél rólad, és az sem érdekli, ha levelezünk, találkozunk, telefonon beszélünk. Úgyhogy ne legyen üldözési mániád.

- Megfogadom a tanácsodat - bólintott. És kezdett átmenni a beszélgetésünk egy egyre jobban

elfajuló vitába. De már nem lehetett visszatáncolni, nyakig benne voltunk. - Felfogtad annak a súlyát, hogy min veszekszünk?

- Te felfogtad? - kérdeztem vissza.

- Nem szeretem, ha kérdésre kérdéssel válaszolsz.

- Arnold, ez örület. Komolyan eljöttél csak azért, hogy péntek este velem veszekedj?

- Sajnálom, netán bezavartam a programodba? Hogy is mondtad? Péntek este Zsoltiaknál, fix program. Elnézést, legközelebb időpontot kérek és bejelentkezem, hogy ne húzzam keresztül a számításaidat.

- Oké, most úgy érzem, nem ismerlek - röhögtem fel kínosan.

- Talán feleslegesen ragaszkodunk olyan emlékekhez, amit többé nem élhetünk át, csak imitálhatjuk, de azzal rontunk a helyzeten. Ez már sosem lesz ugyanaz, Reni. Mi már nem vagunk ugyanazok. Te sem vagy ugyanaz. Én sem.

- Én ugyanannak érzem magam, csak lemaradtál fél évről, ami fontos része az életemnek.

- Lemaradtam - biccentett helyeslően. - Talán ez így van jól. Talán nem hagytam volna szó nélkül sok mindent.

- Például?

- Nem való hozzád, rossz hatással van rád, irányít téged, és vakon követed, miközben játszik veled. Reni, ő ilyen, mindig is ilyen volt, csak régen ezt beláttad, most pedig már késő.

- Ha tudnád, mekkorát tévedsz - pislogtam felfelé, nehogy kibuggyanjon az első könnyecsepp. Ha egy jön, jön a többi is. – Fogalmad sincs a kapcsolatunkról. Pár percből állapítottad ezt meg, vaamint abból, hogy ritkán írok levelet. Rendben - bólogattam idegesen. - Nem fogok Cortezről ódákat zengeni, de örülnék, ha tudnád, két ember nem akkor jön ki igazán jól egymással, amikor egy az érdeklődési körük és baromi sokat tudnak könyvekről beszélni. Ennyit erről. A másik. Azért nem írtam gyakrabban, mert nem tudtam, mit. Téged az érdekel, mi van, de velem egyedül ritkán van valami, ha érdekes történik, abban biztos, hogy benne van Cortez, illetve a többiek is. Akik a barátaim. Akiiktől ma még csak el sem köszöntem, annyira megörültem neked. Azt hiszem, kár volt.

- Sajnálom, ha így gondold.

- Igen, így gondolom - álltam fel, mert úgy döntöttem percig nem bírok tovább maradni. - És még valami – néztem le rá, mire Arnold, mintha csak szívességet tenne, a szemembe nézett. - Nem mondhatod, hogy irányít, rossz hatással van rám, de még csak azt sem, hogy nem való hozzám. Nem tudhatod. Fogalmad sincs semmiről. Viszont az, hogy vakon követem, az igaz. De hogy játszana velem? Gondold végig, ki játszik velem - mondtam, és felvettem a dzsekim.

Ahogy felmentem a lépcsőn, nem bírtam tovább, és kitört belőlem a zokogás. Azt hiszem, soha nem csalódtam még emberben akkorát, mint Arnoldban. Megálltam a szakadó esőben és hagytam, hogy összekeveredjenek az arcomon a könny- és esőcseppek. Az elmúlt fél év olyan törést okozott a kapcsolatunkban ami, szerintem, már soha nem jön helyre. Az, hogy eközben Cortezzel kezdtem járni, csak még jobban szétválasztott minket. Való igaz, régen egy véleményen voltunk. Az udvaron ülve, az árkádok alatt álló csoportot nézve gyakran hangoztattuk, hogy mi vagyunk a baromi eredeti emberek, saját stílussal és világnézettel, és Cortezék pedig az erőltetettek, akik nagy csoportban menőznek. Ma már tudom, az, hogy én akkor nem tartozhattam közéjük, az nagyrészt Arnold hibája. Ami nem azt jelenti, hogy ezért hibáztatnám, dehogy. Csak tudom, hogy így van. És az, hogy ő elment, én pedig nélküle is megtaláltam a helyem, végérvényesen falat húzott kettőnk közé. Talán rám haragudhat, hiszen tényleg változtam, bár kétlem, hogy annyira negatívan, mint ahogy ő beállítja. De hogy Cortezt bántsa? Nem, azt még neki sem engedem. Kapucni híján álltam a szakadó esőben, és gondolkoztam. Igaz barát az, akivel soha nem beszélhettem az érzéseimről, akivel közös a zenei ízlésünk meg szeretünk olvasni, de egyszer sem mondhattam el neki, hogy mit és miért érzek valójában? Vagy Virág az igaz barát, aki egy S. O. S. üzenet elküldése után tíz perc alatt nálam van, Ricsi, aki végigdrukkolta, hogy Cortezzel végre összejjünk. Zsolti, akit ha most felhívok, hogy bajban vagyok, zokszó nélkül rohanna, hogy segítsen. Kinga, aki többet segített az elmúlt években, mint bárki, úgy, hogy még csak meg sem kellett köszönnöm. Dave, aki, ha már az eredetiségénél tartunk, kilencedik óta, amióta csak ismerem, totál renitens, egyszerűen más dimenzióban él. Vagy Cortez. Aki órákat vár rám egy könyvesboltban, szó nélkül, csak mert tudja,

hogy nekem ez fontos. Aki nem jön át addig, amíg nem tanultam meg mindent. Aki képes megnézni velem a béna, nyálas filmeket, csak hogy ne mindig azt nézzük, amit ő akar. Aki kiáll az ablakba, vállalva minden következményt, hogy mindenki előtt bejelentse, a barátnője vagyok, és szeret. Ők a legfontosabbak számomra, és ma úgy jöttem el tőlük, hogy senkitől nem köszöntem el. Arnold miatt. Aki vérig sértett, letámadott, megbántott, és olyan dolgokat vágott a fejemhez, ami őt zavarja, nekem pedig a boldogságomat jelenti. Megázva, könnyezve meredtem magam elé, majd rohanni kezdtem a szakadó esőben. Nem is gondolkoztam, csak futottam, beletrappoltam a pocsolyába, azonnal beázott a Converse-em, folyt az arcomon az eső, a hajam tincsekben állt össze, a ruhám csuromvíz volt. Úgy futottam, hogy szinte alig kaptam levegőt, és Kinga edzése ellenére is szűrt az oldalam, mert túl nagy tempót diktáltam bemelegítetlenül. Cortezék utcájába érve kezdtem csak lassítani, és a házuk előtt megtámaszkodtam a térdemen, úgy ziláltam. Benyomtam a videótelefont, és kicsit megigazítottam a hajam, hogy ne tűnjek annyira eszelősnek.

- Reni? Jól vagy? - kérdezte a telefonban Cortez nagymamája, gondolom, kicsit megrémült attól, ahogy kinézek.

- Igen, persze - bólintottam, még mindig a levegőt kapkodva. - Cortez?

- Már elment.

- Ó, értem - sütöttem le a szemem. Most melyik plázában keressem? Hol van deszkás bolt?

- Zsoltiékhoz ment - mondta.

- Ma? - csodálkoztam.

- Persze.

- Köszönöm.

- Megáztál? Nem jössz be, hogy kicsit megszáradni?

- Köszönöm, de rohannom kell - intettem idétlenül a kaputelefonba, és fájdalmas sóhajjal újra rohanni kezdtem.

A vizes gumitalp csúszott a betonon, a beázott cipóm slattyogó hangot adott, egyébként meg bőrig áztam, mindenem tiszta víz volt. A hajam vizesen tapadt a homlokomra, a ujjaim ragadtak az esőtől, a dzsekim pedig a hátamra ragadt. Úgy érkezte meg Zsoltiék házához, mint egy félőrült. Vagy inkább teljesen. Benyomtam a kaput (ilyenkor sosem zárják, mivel péntek este úgyis átjáróház van), és egyenesen a garázshoz futottam. Ahogy beléptem az ajtón, mindenki ledöbbsent. Én is, mert nem számítottam rá, hogy ott találok valakit, és a többiek is, mert ők meg nem számítottak rám. Cortez felpattant a fotelból, és azonnal hozzám lépett, arcán egyszerre váltakozott idegesség, aggodalom és a „megölöm Neményit” kifejezés. Megállt előttem, és fürkészszerűen nézett rám, én meg még mindig könnyeztem.

- Sajnálom - tártam szét a karom - Ne haragudj.

Cortez elmosolyodott, aztán ügyet sem vetve arra, hogy csurom víz vagyok, szorosán magához ölelt.

- Jól vagy? - suttogta a fülemben úgy, hogy senki ne hallja.

- Most már igen - fűrtam bele az arcom a vállába, és egysezerűen nem bírtam abbahagyni a sírást.

- Történt valami? - kérdezte fojtott hangon, ami nála az „überideges” kategóriába tartozott.

- Megbántott. Ennyi - motyogtam.

- Azt túléled - simította meg a vizes hajam, aztán hozzátette, hogy „és azt még Neményi is”.

Annyira szorosán öleltem Cortezt, hogy szinte megfojtottam saját magam, de csak így tudtam erőt gyűjteni ahhoz, hogy a többiekre nézzek. Amikor elengedtük egymást, két kézzel letöröltem az arcom és körbenéztem. Virág, Ricsi, Kinga, Zsolti, Jacques, Dave, Gábor, Karcsi, Kata és a két rocker mind a garázsban voltak.

- Nektek nem volt programotok mára? - kérdeztem csodálkozva.

- Kamu volt - legyintett Ricsi, akinek egy kifújható papírduda lógott a szájában.

- Hogyhogy?

- Meglepetésbuli lett volna - mondta Virág szomorúan.

- De holnap lesz a születésnapom - töröltem meg megint a szemem, mert újra könnyezni kezdtem.

- Ja, azért akartunk ma meglepetésbulit. Mert arra nem számítasz. Számítottál volna - magyarázta Zsolti.

- Szerveztetek nekem bulit? - sírtam el magam, egy percen belül sokadszorra.
- Tulajdonképpen én szerveztem - kezdte Dave. - Egy halom ember meg volt hívva, két hete titokban készülünk rá, csak, ugye, délután megjelent Neményi, és ugrott az egész. Úgyhogy lemondtuk az embereket meg a kaját is... A tortát nem tudtuk, azt Zsák tegnapi megcsinálta, úgyhogy az itt van. De Andris és Robi már beleettek.
- Miért nem szóltatok? Akkor nem mentem volna el - csóváltam a fejem, örült lelkiismeret-furdalástól gyötrődve.
- Meglepetésbuli. Tudod. Meglepetés - magyarázta Cortez.
- Annyira sajnálom - néztem végig rajtuk könnyes szemmel. - És köszönöm, hogy ilyen rendesek vagytok - törölgettem az arcom.
- Na, jó, emberek, szedjük össze magunkat – tapsolt kettőt Kinga, és felállt. - Ti, ketten, azonnal hagyjátok abba a torta zabálást, megjött a születésnapos - förmedt rá Andrisra és Robira. - Dave, intézd a pizzát, lehetőleg gyorsan. Cortez, vidd haza a depressziós barátnődet, hogy félóra alatt szedje össze magát, és vegyen föl valami száraz ruhát. Virág, te kísérd el, neked pityereghet, mert nekem nincs hozzá idegrendszerem. Most van hat óra huszonhárom. Hétre mindenki itt van, és megtartjuk a bulit, ahogy eredetileg terveztük - adta ki az utasításokat, mire mindenki szedelődzkodni kezdett.
- Hívjam vissza azokat, akik jöttek volna? - emelte fe a telefonját, és kérdően nézett rám.
- Ne. Mindenki itt van, aki számít - mondtam. És ez így is volt. Majdnem. - Ööö... Petit hívta valaki?
- A barátnőd elutazott a hétvégére, nem tud jönni - mondta Ricsi.
- Sajnálom. És amúgy barát. Ő egy fiú.
A többiek mind felröhögtek, Virág kiment a kocsihoz, mi pedig Cortezzel utána indultunk. A kapuban aztán megtorpantam és hátrafordultam hozzá, majd a nyaka köré fonva a karomat, hosszasan megcsókoltam.
- Ezzel lógtam - mondtam.
Cortez mosolyogva kifésűlte az arcomból a vizes haját, és még egyszer megcsókolt. Aztán megszólalt a kocsis riasztója, mire mindketten odakaptuk a fejünket.
- Virág, ne rongáld, zárva van, mindjárt nyitom - emelte fel Cortez a kulcsát.
- Gyááá, de megijedtem. Bocsi, azt hittem, be lehet ülni. Fúú, de hangos - visongott Virág.
És igen. Ez volt életem legjobb születésnapja. Illetve előszületésnapja. A barátaimmal. Tortával. És persze Cortezzel.

Arnold: 5/1*** - nem tudok mit mondani, valami eltört bennem.

Szülinapi buli: 5/5* - még mindig elsírom magam, ha eszembe jut, mennyire rendesek a többiek.

Virág: 5/5* - hozott egy csomó partikelléket, volt kifújható dudánk meg színes papírkalapok, rajtam pedig egy papírkorona, merthogy én vagyok a „börzsdéj görl”. ☺

Cortez: 5/5* - nem tudok mit mondani. Egyszerűen (☺)

Éjfél: 5/5*** - tizenhét éves lettem. Nincs meglepetés, a tizenhatot is sírással búcsúztattam, de ehhez már hozzászóltam. Viszont óra egy perckor megcsörrent a telefonom. A *Basket Case* szólt.

Április 10., vasárnap

Mivel a születésnapomra mindenkitől könyvet vagy könyvutalványt kaptam, úgy döntöttem, hogy a nagyiéktól kapott pénzt ruhára költöm, mert néhány cuccom igencsak topis. A hajnali futás közben meg is kértem Kingát és Virágot, hogy kísérjenek el. Afféle „lányos” programnak szántam, plázázással, vihogással a próbafülkében, meg ilyesmi. Mindketten benne voltak, úgyhogy megbeszéltük, hogy délre átjönnek. Persze anyu szörnyű tragédiának élte meg, hogy a „barátnőimmal megyek vásárolgatni”, mert szerinte ez azt jelenti, hogy „rá már nincs szükségem”. Éppen a lelkét próbáltam helyretenni, amikor csöngettek. Apu bekiabált a konyhába, hogy engem keresnek, úgyhogy kisiettem a kapuhoz. Azt hittem, Kinga és Virág érkezett meg, de legnagyobb meglepetésemre Arnold állt ott.

- Szia - köszönt, én meg úgy döntöttem, mindenkinek jár még jfgy esély, és nem hagyom ott szó nélkül.

- Szia - köszöntem vissza hűvösen.

- Nem kell végighallgatnod, de ha mégis megtennéd, szeretném megmagyarázni a viselkedésemet - kezdte diplomatikusan.

- Rendben - fontam össze magam előtt a karomat.

- Szörnyen viselkedtem, ami abból adódik, hogy együtt láttalak vele. Tudtam, hogy ez vár rám, a vizualitás azonban kifogott rajtam, és nem tudtam kezelni a helyzetet. Elnézést kérek, túlreagáltam, és nem szabadott volna azokat mondanom, amiket mondtam. Megtörtént, változtatni úgysem lehet rajta, így csak elnézést kérhetek, remélve, hogy megbocsátasz. Az elmúlt fél évben igyekeztem rendezni az érzéseimet, a pénteki viselkedésem azonban bebizonyította, hogy korántsem sikerült. Sajnálom, és megértem, ha ezek után megszakítod velem a kapcsolatot.

- Nem fogom megszakítani a kapcsolatot veled, miért tenném? - ingattam a fejem zavartan.

- Bevallom, fájt, hogy azt mondtad, nem vagyok igazi barátod és velem csak könyvekről tudsz beszélni.

- Nekem is fájt sok minden, amit mondtál.

- Tudom.

- Oké - sóhajtottam. - Elfelejtjük?

- El. Fél ötkor megy a gépem, ráérsz addig?

- Elígérkeztem Kingának és Virágnak. Vásárolni megyünk, lányos program - mosolyodtam el.

- Értem. Akkor... - tárta szét a karját.

- Jó utat - mondtam, és odalépve hozzá átöleltem. Megbocsátottam neki, és nemcsak azért, mert nem akartam haragban elválni tőle, hanem mert sajnáltam az érzése miatt. Őszintén.

- Bárcsak több lehettem volna, mint valaki, akivel egyezik az ízlésed - suttogta a fülemben, én meg szorosan lehunytam a szemem. Erre nem tudtam mit mondani, csak hátráltam egy lépést és mosolyogva a szemébe néztem.

- Vigyázz magadra!

- Te is.

- És írj.

- Fogok.

- Én is. Ígérem - mondtam.

Arnold halványan elmosolyodott, a hajába túrva megfordult, és elsétált a kaputól. Szomorúan néztem utána, keserű ízt éreztem a számban, mert tudtam, ezt a hétvégét nem éli túl a barátságunk. Túl sok volt, túl hirtelen, túl hosszú idő után. Biztos fogunk még levelezni, és felhívjuk egymást időnként. De talán a mostani kapcsolatunknál is felszínesebb lesz majd. Valami, ami régen sokat jelentett nekünk, ma már nincs meg, de mindketten görcsösen kapaszkodunk abba, ami akkor volt. A barátságunkba.

A fejemet a kapunak döntöttem, és szomorúan lehunytam a szemem. Fájt. Tényleg fájt.

- Renáta, a fejedben van a világfájdalom, mi történt? - állt meg mellettem Kinga.

- Semmi - legyintettem.

- Akkor induljunk, nem érek rá egész nap unalmas ruhákat keresni a szürke személyiségednek...

- Oké, induljunk. Ott jön Virág! - mutattam az utcára. Arnold már sehol nem volt.

- Szijjjasztok! - kiáltotta Virág messziről, és boldogan sietett felénk.

- Jézusom, miért is mentem bele egy ilyen programba... - forgatta a szemét Kinga.

- Meeert... - ért oda hozzánk Virág -, mert LB-k vagyunk! - nézett felváltva hol Kingára, hol rám.

- I.B? Te maximum NO vagy.

- Az miaz? - pislogott Virág. Nagyon ostoba - biccentett Kinga. Így indultunk shoppingolni. ☺

Vásárlás: 5/4 - amíg én válogattam, Virág mindenféle kiegészítőt aggatott magára, Kinga pedig összeveszett a biztonsági őrral, mert felidegesítette, hogy „követi”.

Cortez: 5/5* - délután ájtött, én pedig elmeséltem neki a napom. Mindent, semmit nem hagytam ki. Örült neki, mert azt mondta, „tudja, hogy nekem fontos”. Woow.

Arnold: 5/2 - ☺

Net: 5/4 - kaptam két e-mailt és a falamon egy pár „boldog születésnapot” üzit is.

Ajándék: 5/5* - este átlapoztam a Corteztől kapott ajándék albumaimat. Kettőt is kaptam. Az *1001 könyv, amit olvasnod kell, mielőtt meghalsz* című albumot, mert gondolta, ez igazán nekem való, plusz megkaptam ennek a könyvnek a filmes változatát is. Azt azért, mert állítása szerint „a filmes ismereteim enyhén hiányosak”. Értettem a célzást. ☺

Április 11., hétfő

A költészet napja. És ezzel kezdetét vette a költészet hete a Szent Johannában. Az ilyen hetek mindig tökre érdekesek, és így, április környékén már a kilencedikesek is hozzá vannak szokva a sulis programokhoz, és nem furcsa nekik sem, ha, mondjuk, valakit szavalni látnak a folyosón (gyakorlás) vagy éppen Petőfi-bajuszt visel (Kinga és a márciusi ifjak színjátszósokként), esetleg pár diák egyszer csak megáll, és verseket olvas fel. Ahogyan mi, olvasókörosök tettük Kardos irányításával. Tehát a szüneteink úgy teltek, hogy a sulik különböző pontjain megállva előhúztuk a szöveggyűjteményt, és találomra felolvastunk egy verset. Én mára az aulát kaptam, így a büfében sorban állók legnagyobb öröme egy Radnóti-verssel boldogítottam őket. Kardos állítja, hogy ezzel népszerűsíthetjük a költészetet, de azon túl, hogy néhányan chipset ropogtattak a szavalásom közben, páran pedig bekiabáltak, hogy „lájk”, nem sokat értem vele. Amikor végeztem, ment tovább az élet (vagy addig is), mindenki tette a dolgát, én meg betolakodtam az a-s Krisztián elé a sorba (nem volt kedvem a végére állni, és egyébként is, én dolgoztam!!! ☺), és vettem egy brióst, aztán kimentem az udvarra.

- Hogy ment? - érdeklődött Cortez, amikor felültem mellé a padra.

- Remekül. Úgy tűnt, egy tizedikes figyel, de kiderült, hogy csak elbambult. Pedig szép vers.

- Biztosan, Ren. Tuti, hogy szép - veregette meg a vállam Ricsi, és egy kis gúnyt véltem felfedezni a hangjában. Vagy csak paranoid lennék?

- Milyen óránk jön? - kérdezte Virág egy rágólufit csattogtatva.

- Nyelvtan - felelte Dave, aki gyorsan megnézte a telefonjában az órarendet.

- Ijj. Volt házi?

- Persze - válaszoltam. Na, erre mindenki döbbenően nézett rám.. - A padomon van a füzetem - mondtam. Tizenhét másodperc múlva egyedül üldögéltem a padon, tigy tűnt, senki nem tudott róla. - Te nem írod le? - kérdeztem Ricsit, aki ott maradt udvaron, és lazán felült mellém a padra.

- Nincs füzetem - vonogatta a vállát.

- Otthon felejtetted? - kérdeztem.

- Nem. Nincs nyelvtanfűzetem.

- Mármint egyáltalán? - kerekedett el a szemem.

- Ja - bólintott, aztán mindketten elröhögtek magunkat. Merthogy április van. Na, mindegy.

Pár pillanatig csendben néztük, ahogy Kinga ordít az egyik suliujsággal, és mindenki szeme láttára alázza porig, amikor nemes egyszerűséggel „antitalentum”-nak nevezi a cikkíró, aztán Ricsi felém fordult, és meglökte a térdem.

- Mi van veled?

- Semmi.

- Mi volt a Neményi-sztori?

- Már nem fontos.

- Szétverjem a fejét?

- Dehogy - nevettem fel őszinte döbbenettel.

- Kár. Kibékültetek, mi?

- Igen - mondtam, aztán átgondoltam a dolgot, és sóhajtva megráztam a fejem. - Mármint nem haragszom rá, vagy ilyesmi.

- Hallod, Ren - lökött meg újra, mire odafordultam hozzá, ne emészd magad. Neményi egy arrogáns bunkó, teszi az agyát, mert nem tudja lenyelni a keserű pirulát.

- Tudom, hogy nem kedveled, és nem is kell, de Arnold a barátom, és nem szeretnék haragban

lenni vele.

- Ja, persze - legyintett -, én nem vágom ezeket a dolgokat, de azt mindig tudtam, hogy beléd van esve. Csak, tudod, az a fura, hogy Arnold mindig úgy irányított téged, hogy neki legyen jó. Cortez meg úgy, hogy neked. És most neki rossz, ezért jött. Magasról tesz arra, hogy neked most jó. Full önző. – Érdekes volt Ricsi szempontjából hallani a dolgokat, és mivel ez ritka dolog, csendben figyeltem. Úgy tűnt, elmondta, amit akart, mert harmadszor is meglökte a térdem, és vigyorogva rám nézett. - Van elég barátod, akik jót akarnak neked.

- Tudom - mosolyodtam el boldogan. - És köszi.

- Nincs mit. Mindig bírtalak. A házik nélkül is - vallotta ba.

- Ezt jó tudni - nevettem el magam.

- Ja. Mondjuk, ha megdobnál a matekkal, még ennél is jobban bírnálak.

- A táskámban.

- Kösz - pattant fel, és besietett a suliba.

Utolsó óra után (teszi, sulikörök, egész jól bírtuk Virággal, bár Kingát képtelenség beérni) olvasókörré siettem, és ott Kardostól is megkaptam az Arnolddal kapcsolatos kérdéseket. Nem csodálkozom, hogy tudni akarta, ha itthon töltötte a hétvégét, miért nem ment be legalább köszönni. Én nem válaszolhattam helyette, viszont azt sem akartam, hogy nehezteljenek rá, úgyhogy motyogtam valamit arról, hogy „sok dolga volt, sietett”. Ez van. Persze Kardost nehéz átverni, úgy tud pásztázni a szemével, hogy szinte a lelkembe lát, úgyhogy kissé feszengve füllentettem neki, és életemben először örültem, amikor véget ért a szakkör.

Szinte egyszerre értem az aulába Cortezzel, aki végzett a pszichológusnál.

- Végeztél? - hajolt oda, hogy adjon egy puszit.

- Ühüm. Te?

- Ja, ma felidegesítettük egymást a dokival.

- Miért? - mosolyodtam el.

- Tudni akarta, mire gondolok.

- És mit feleltél?

- Hogy összeállítottam a top 25 filmemet.

- Megint kikészítetted?

- Csak a listát ismerttettem.

- Mennyi idő alatt?

- Hamar ment volna, de vacilláltam a 7. és 8. helyezett között, úgyhogy ezzel el is szaladt az óra.

- Berágott?

- Amikor kiálltam az ablakba, nekem akart nyugtatót felírni. Mára ő szed - vigyorgott, én meg elnevettem magam. Tapasztatból tudom, hogy Cortez ki tudja csinálni az ember idegeit.

Virág érkezett meg, egy óriási képet cipelt, úgyhogy Cortez gyorsan segített, és elvette tőle. Vidám bohócok voltak a festményen.

- Ez tök para - lépett be Ricsi az aulába.

- Ne mááár. Ezek bohik - vigyorgott Virág.

- Bohik? - nézett rám Cortez tanácstalanul.

- Bohócok - fordítottam le Virág mondandóját.

- Vidd előlem - borzongott meg Ricsi.

- Mi baja?

- Fél a bohócoktól - tárta szét a karját Virág.

- A bohócoktól? - csodálkoztam.

- Amúgy nem, de a legtöbb „jó fej” ember azt mondja, fél tőlük. Egy halom roksztár, meg ilyenek - magyarázta Cortez.

- Menj már, ne olts le - röhögte el magát Ricsi. - Tényleg félek tőlük. Iszonyat ijesztőek. Nézd meg, az is vicsorog - mutatott a képre.

- Az nevet.

- És miért hegyes a foga? - kérdezte Ricsi idegesen.

- Nem is hegyes - néztük meg Virággal közelebről a képet. Ekkor a többi rajzszakkörös is sorban

megérkezett, új úgylő egy halom bohóckép táncolt el előttünk, Ricsi meg totál kikészült.

- Húzzunk már innen!

- Nyugi, megyünk kajálni - ajánlotta fel Cortez.

Mind a négyen beültünk a kocsiba, és elindultunk, közben meg Ricsi ismertette, hogy egyszer gyerekkorában egy „rohadt” bohóc felhívta a szőnpadra, amit ő nem akart, az meg erőszakosan rángatta a kezét, közben meg az a „rohadt” festett mosoly ott űlt az arcán.

- Brrrr - rázkódott meg a hátsó űlésen.

- Sajnálom - bólogattam megértően. - Nem akarsz hétfőnként Cortez helyett a dilidokihoz járni?

- Passzolom. Csak ne lássak bohócot.

- Mekibe megyünk, jó lesz? - nézett Cortez a visszapillantóba.

- Nem vagy vicces, hallod. Ott is van rohadt bohóc - röhögött kínosan Ricsi.

- Eddig is volt - nevettem fel.

- De nem figyeltem rá. Most, hogy rákoncentrálok, tuti, hogy észreveszem!

Szegény Ricsi, kezdtük megsajnálni, űgylőgy kocsiból kértük a kaját, ablakon át.

- Ennyi lesz - szőlt Cortez az eladónak. Az ablakban lévő lány erősen szimpatizált Cortezzel, vigyorgott és igazgatta magát. Én is ott űltem, hahó. Na, mindegy.

- Milyen játékot adhatok a Happy Mealhez? - kérdezte a lány. Virág a két űlés közt előreprezelte magát, hogy ő is lássa a játékokat. Elvégre az ő menőjéről van szó.

- űűű. Toy Story-s. Azt - mutatott előre Cortez előtt.

- Rendben - bólogatott a lány, továbbra is Cortezt lesve. A elvette a pénzt, zavarában beejtette a pultba, űgylőgy vihogva keresni kezdte. Ekkor előrehajoltam, és összeráncolt szemöldökkel meredtem rá. A lány kapcsolt, és erőltetett vigyorral kérte, hogy hajtsunk a következő ablakhoz. Éppen ideje volt.

Amikor megkaptuk a kajánkat, Cortez kikanyarodott a mekiből, Virág meg a zacskóban matatott.

- Ajj már! Nem jó játékot tettek bele. Hülye meki.

- Hülye bohóc - bólított Ricsi.

- Hülye kiszolgáló - értettem egyet. Mindhárman feldűltak voltunk, csak másért. Cortez ragozva nézett rám, aztán csekkolta Virágékat a visszapillantóból, végűl megvonta a vállát.

- Bocs, ott voltam, de nem igazán tudom, mitől kattantatok be.

Na, és ekkor mindhárman egyszerre kezdtűnk magyarázni. Én azt fűjtam, hogy a kiszolgálólány flörtölt, Virág, hogy mit kezdjen ezzel a játékkal, amikor már megvan, Ricsi pedig megállás nélkül szidta a bohócokat. Szegény Cortez, azt hiszem, egyedűliként volt normális a kocsiban. Van ez így.

☺

Költészet hete: 5/4 - éljen, éljen. Hát még, ha valakit érdekelne is.

Gyakorikérdések: 5/5 -válaszolgattam, ajánlottam könyveket.

Vacsora: 5/1 - én jóllaktam a mekivel, űgylőgy megűsztam. Szegény apu, nagyon sajnáltam.

Pótvacsora: 5/5 - azért vittem neki almás pitét. Természetesen. ☺

űj ruha: 5/5 - ma a tegnáp vásárolt kardigán volt rajtam. Szerintem szép. ☺

Ápilis 12., kedd

Apróbb balhé a stűdiósokkal. Mármint nem nekűnk, mi jót szőeakoztunk rajta, viszont Máday ma sem volt humoránál, így amikor első szűnetben a két sulirádiós betett egy kisipolás nélküli, kifejezetten trágár rapdalt, az igazgatóhelyettes totál kikészűt. Mi az udvaron űldögélve vártuk, hogy mi lesz a sztori vége, mert, mondjuk, ez már a sokadik eset volt, hogy rájuk szőlt a cenűrázatlan dalok miatt, de űgy tűnt, ma betelt a pohár. Én a *Virágot Algernonnak* elejét olvastam (tűl voltam egy Áprily Lajos versen a menzánál), aztán, amikor űjra visszajött az adás összecusktam a könyvem, és felnéztem. űsztönös beidegződés, hogy nézzűk a hangszőrót, mert hát onnan jön a hang. ☺

-Tisztelt Szent Johanná-s diákok - szőlt bele Máday a rádióba.

- Na, gáz van - rázta a fejét Macu.
  - Tekintettel arra, hogy a két stúdiós többszöri figyelni ellenére sem fogja vissza a trágár dalokat, és iskolánkba nagyrészt fiatalok járnak, a mai napon elhangzott minősíthetetlen stílusú szám kollektív büntetést von maga után. Úgy döntöttem, hogy a pénteki tavaszköszöntő iskolai rendezvény...
  - Na, basszus, elmarad a buli. Pedig tavasztündér akartam lenni. Muahahaha - röhögött Zsolti.
  - Pszt már - lökte oldalba Kinga.
  - Ez tehát a döntésem.
  - Mit mondott? Nem hallottam - nyomkodta Dave a telefonját, aki már készen is állt arra, hogy Twitteren kiírja, mit mondott Máday.
  - Hogy elmarad a buli, nem? - kapkodta a fejét Virág.
  - Ne már! - háborodott fel Dave. - Egy halom megbízást kaptam. El kell hívnom másoknak vagy hét lányt. Tételeket kapok érte.
  - Nem marad el, nem azt mondta - rázta a fejét Cortez.
  - Akkor? - kérdezte Móni. Persze mi mind Zsolti hülyeségét figyeltük, ezért nem hallottuk a mondat második felét.
  - Azt mondta, a bulit megtarthatjuk, de nem lesz zene, a rádiósok miatt.
  - Miii? - hőkölt hátra Ricsi.
  - Mi a fenét csináljon egy iskolányi gyerek néma csendben? - dühöngött egy végzős srác.
  - Ijjj, én ezt nem értem.
  - Akkor az énekkarosok fognak valamit előadni – motyogta Karcsi.
  - Hülye vagy, Potter - csapta fejbe Zsolti egy füzetel.
  - Ne bánts már! - védtem meg azonnal szegény Karcsit.
  - De komolyan, ez mennyire tré? Nem lesz zene? - dühöngött Móni.
  - Mint bandamenedzser, azt gondolom, beszéljük meg Mádayval, hogy Ricsi és Kata léphessenek fel - tanácsolta Dave.
  - Unplugged? - kérdezte Cortez.
  - Nem, nem. Én még nem tudok fellépni ennyi ember előtt – fehéredett le még jobban Kata, és gótként ez igencsak nagy teljesítmény volt tőle.
  - Ember, a YouTube-on vannak a videóid. Akárki megnézheti - szólt rá Macu.
  - De azt nem látom közben - riadt meg Kata.
  - Meglátjuk, úgyis kitalálnak valamit - legyintett Cortez, bízva a stúdiósok rafinériájában. Ez is munkaköri kötelessége a stúdiósoknak. Kijátszani Mádayt. Tök alapkövetelmény.
- És ami azt illeti, egy laza médiakultúra után, ahol Tölgyessyvel kedvenc filmjeinkről beszélgettünk, majd egy izzasztó irodalom után, ahol Jacques felelt majd' húsz percig, meg is született a megoldás. A suliboxokba dugott szórólap szerint (az infóteremben nyomtatták, szünetben) pénteken rendhagyó tavaszköszöntő iPod-buli lesz.
- Ez mit jelent? - csodálkoztam, amikor harmadszor is elolvastam a sorokat.
  - Renáta, miért értetlenkedsz? Ide van írva - csapta meg alulról Kinga a lapomat, ami be is szakadt az ütéstől. Na, mindegy.
  - Belépés csak zenelejátszóval.
  - És milyen zene legyen rajta? - töprengett Virág.
  - Mindenki azt hallgat, amit akar. Amit szokott.
  - Úgy érted, hogy mindenki arra fog táncolni, amit a saját zenelejátszójában megy, és azt más nem is hallja.
  - Örülök, hogy felfogtad. Gratulálok. Csupán négy percet vesztegettem el erre az életemből - forgatta a szemét Kinga.
  - Hű - engedtem el a fülem mellett a megjegyzését, és végiggondoltam a dolgot. Egy iskolai buli, ahol Virág üvölteti az alter zenéit, Andris és Robi a métált, Ricsi a hörgést, Cortez a Ramonest, én a Beatlest, mindenki más meg amit akar? És mindezt úgy, hogy a tesiteremben néma csönd lesz? Óriási. És nem utolsósorban Máday nem tud belekötni. Hurrá!
- Bioszon Baranyai tanárnő hiányzott, úgyhogy Kardos jött helyettesíteni. Ma már volt vele óránk,

ezért a többiek rettegetek, nehogy továbbmenjünk az anyaggal, vagy ilyesmi. Szerencséjükre Kardosnak sok dolga volt, úgyhogy megkérte az osztályt, hogy néma csendben foglaljuk el magunkat, készüljünk a többi órára vagy csak aludjunk nyitott szemmel, ő nem bánja, de egy hangot se halljon. A többieknek kapóra jött a lyukasóra, mert törin dogát írtunk, úgyhogy kezdetét vette a puskagyártás, mindenki halkán csörgött kis papirokkal.

- Nagy Zsolt, remélem, az ott nem az, amire gondolkodok – nézett fel Kardos egy halom dolgozat javításából.

- Neeem, ezek emlékeztető cetlik - mutatta fel Zsolti a puskákat.

- Hogyne - fintorgott Kardos. Közben meg Kinga felpattant, és idegesen nézett Zsoltira.

- Hogy gondolod, hogy a hátamra ragasztod? Normális vagy?

- Nyugi, csak cellux - magyarázta Zsolti, mire mindenki felröhögött.

- Idióta. Miért nem tanultál?

- Mert évadzáró *Helyszínelők* volt a tévében. Na, ki az idióta?

- Továbbra is te - mondta Kinga értetlenül.

- Kinga, ülj vissza, Zsolt, tedd el a cetliket! Csöndet kérek! - szólt rájuk Kardos.

Mosolyogva néztem rájuk, aztán visszafordultam Cortezhez, és az ő padjára téve a könyvem, tovább olvastam. Volna. Mert ahogy ő zenét hallgatva ráhajtotta a fejét a padon lévő karjára, és lehunyta a szemét, engem totálisan elöntött a boldogság. Nem tudom, valahogy eluralkodott rajtam az „imádom Cortezt”-érzés, csak úgy jó volt nézni. Amikor kinyitotta a szemét, kérdően felvonta a szemöldökét.

- Mi az? - kérdezte halkán.

- Semmi. Mit hallgatsz?

- Nem szereted.

- Nem baj - mosolyodtam el. Cortez odaadta a fél fülhallgatóját, én pedig belehallgattam. - Hát, ezt tényleg nem túl jó - suttogtam szinte némán.

- Tudtam, hogy egyszer az 1001 zenés könyvet is meg kell vennem... - mondta, én meg vigyorogva megvontam a vállam.

- Pszt, Ren - sziszegte Ricsi.

- Igen? - emeltem fel a fejem, és kérdően néztem felé.

- Van töripuskád?

- Nincs, tanultam.

- Segítesz?

- Persze. Mit nem tudsz?

- Miből írunk? - kérdezett vissza.

- Szerinted?

- Töriből, nem? - folyt bele a beszélgetésbe Virág.

- Ja, odáig én is eljutottam - biccentett Ricsi.

- Na jó, sürgősen írjatok ki pár évszámot - dobtam át Virág padjára a füzetem.

- Kőki - bólintott. - Ööö, izé - tette hozzá. - Kábé hol tartunk?

- Virág! - csóváltam a fejem. - Az utolsó oldal.

- De az üres - csodálkozott.

- Mármint az utolsó teleírt oldal - sóhajtottam.

- Úúú, megvan.

Hát így történt, hogy megírtam ma pár töridogát. No comment. Amit Barka ki is javított még az órán. Ötöst kaptam, csakúgy, mint Kinga, Gábor és Jacques. Akik tanultak. Ezen kívül ötöst kaptak még a puskázok: Zsolti, Cortez, Dave és Macu. Hármast írt Ricsi és Andris, Virág kettést, Robinak meg leesett a könyve, amiből épp kiírta az évszámokat, úgyhogy ő egyest. Nem is rossz átlag. De tényleg.

Justine: 5/5* - este beszélünk msn-en, tökre örültem és totál véletlenül voltunk mindketten online. ☺

iPod-buli: 5/4 - tetszik az ötlet, de az nem baj, hogy nekem hagyományos mp3 lejátszóm van, és

nem iPodom? És ha ezt megkérdezem, hülyének néznek? Nyilván.

Kvízpart: 5/3 - óóó, nagyon rég voltam, totál kicsúztam a toplistából. ☹

Facebook: 5/2 - benéztem, de nem kötött le, mindenki taggelt meg lájkolt ész nélkül mindent, inkább kiléptem.

Net: 5/1 - ja, igen, azért lógtam a neten, mert Cortez BL-meccset néz, csakúgy, mint az összes fiú/férfi a világon. Úgyhogy gondoltam, felnézek a netre, de csak Justine miatt érte meg, amúgy megyek olvasni.

Április 13., szerda

Ma az udvaron kellett verset olvasnom szünetekben, a költészet hete alkalmából. Igazán megtisztelő feladat volt, kicsit sem féltem tőle, ááá. Végül is csak a többiekkel kellett rávennem arra, hogy ha nem is érdekli őket a vers, azért bírják ki csendben. Ráadásul Kardos is kijött, hogy megnézze, hogyan teljesítek. Szerettem volna, ha Ady jobban leköti a társaságot, de azon túl, hogy ásítoztak meg vihogtak, egyéb reakciót nem váltottam ki belőlük.

- Ez annyira szép volt, hogy mindjárt sírok - törölgette a szemét Zsolti erőltetetten.

- Nagy Zsolt, a jegyeidet látva lenne is okod zokogni. Nagyon úgy tűnik, hogy találkozunk a nyáron... - közölte vele Kardos nyugodtan.

- Sajnos nem érek rá. A pótvizsga a fesztiválszezonra esik, muhahaha - röhögött saját magán.

- Meglátjuk - biccentett Kardos.

A szöveggyűjteményemet összecsuksva felültem a padra, és Cortez kezében tartott telefonra néztem, amin valami videó ment.

- Mit nézel? - érdeklődtem.

- YouTube-videó.

- Kiról?

- Deszkásokról - mutatta felém.

- Ahha. Kickflip - mutattam a kijelzőre, Corteznek pedig felszaladt a szemöldöke.

- Ezt honnan tudod?

- A régi deszkás korszakomból - nevettem el magam, és éreztem, hogy elvörösödöm.

- A miből? - röhögött jóízűen.

- Nem érdekes.

- Szerintem az. Szóval?

- Jaj - sóhajtottam, és lehunytam a szemem. - Régebben próbálkoztam. A deszkázással.

- Régebben?

- Kilencedik - temettem a tenyerembe az arcom, és folyamatosan égtem. - De hamar feladtam.

Nem igazán ment. Viszont bevágta, az összes trükk nevét. Lelkes stréber vagyok, de a gyakorlatban elég sokat bénáztam...

- Miért nem tudlak elképzelni deszkával? - nevetett, én pedig kissé felháborodtam.

- Hé, ne degradálj. Igenis jól állt. Menő volt, meg minden. És eljutottam az Ollie-ig.

- Hú - biccentett tettetett elismeréssel.

- Ne már, komolyan mondom! Elég sokat szenvedtem, hogy imponáljak neked.

- Imponáltál te anélkül is eleget - ölelte át a vállam nevetve, és magához húzva adott egy puszit a homlokomra.

- Milyen deszkád volt?

- Színes - vágta rá.

- Nem pont így értettem, de jó - röhögött fel, aztán Ricsi is beszállt, aki eddig fél füllel hallgatta a beszélgetésünket. Amíg rajtam szórakoztak (haha), mi Virággal vigyorogva összenéztünk. De rég volt, amikor a kocsibeállón próbálkoztunk azzal, hogy rajta maradjak a deszkán! Amikor még nem volt Cortez és Ricsi csak AKÁ és Pete Wentz. Az emlékekre szinte könny szemembe, és jó érzés volt visszagondolni az akkori éünkre.

Duplamatekon Gazdag tanárnő megkért minket, hogy csukjuk be az ablakot (a tizedikesek elég

hangosan fociztak az udvaron) aztán az osztály felé fordult.

- Haraszi, mondd meg nekem, mi az a hiperbola.

- Guglizza ki - vágta rá Andris. Az egész osztály felröhögött, Gazdag arcszíne pedig az egészségesből átváltott lángvörösre.

- A táblához! - üvöltött rá igencsak mérgesen.

Andris vigyorogva kíváncszorgott a tanári asztalhoz, és széttárta a karját.

- Nincs kréta!

- Hová tettétek?

- Sehová - üvöltötték be egyszerre vagy hárman.

- Kinga, lemennél a gondnokhoz?

- Hogyne. Azért járok ide, hogy rohangáljak tanóra alatt, hiszen nem diák vagyok, hanem futár - zsörtölődött idegesen, és mintha csak szívességet tenne, feltápáskodott.

Amíg Kingát vártuk, mindenki úgy érezte, a tanórát felfüggesztették, így elfoglalhatjuk magunkat. Dave magát fotózta a telefonjával, Macu netezett, Ricsi reggelizni kezdett, Virág azt játszotta, hogy minden gyűrűjét felhúzza a mutatóujjára, ezáltal nem tudja behajlítani (?), Cortez zenét hallgatott, Jacques fotókat nézegetett a telefonján (!), Zsolti pedig szénhidrátot számolt, sikertelenül.

- Tanár néni! - jelentkezett.

- Tessék?

- Mennyit ehetek ebből, ha nem akarom átlépni a napi kalória bevitelemet?

- Az én órám semennyit - dühöngött Gazdag.

- Jó, de amúgy?

- Amúgy ki tudod számolni egyedül is - mondta idegesen a tanárnő, aztán látva Zsolti értetlen tekintetét, ahogy a csomagolást olvassa, sóhajtva megrázta a fejét. - Gyere a táblához, és hozd az ételt is.

- Köszönööööm - vigyorgott elégedetten, mert elérte a célját. Tudta, hogy ő csak ott fog állni, Gazdag pedig megoldatja velünk az egyenletet. ☺

- Én mit csináljak? - kérdezte Andris, aki még mindig a táblánál ácsorgott.

- A helyedre, és egy szót se halljak! - szólt rá szigorúan. Andris tehát megúsza a felelést. A mázlista.

Kinga nyitott be a terembe, és érdeklődve nézett a tanári asztalnál álló Zsoltira.

- Már megint mit csináltál?

- A tanár nénivel kiszámoljuk az ebédemet.

Kinga unottan bólintott, aztán lerakta a krétákat, és visszaült a helyére. Gazdag egészen klassz szöveges feladatot gyúrt össze Zsoltiból, a szénhidrátból és a megehető maximális értékből.

- Tehát. Mennyi az x? - kérdezte Gazdag.

- Robi tudja - kiáltotta be Andris.

- Anyád hogy van? - kérdezte reflexből Robi, mire mindenki felröhögött.

- Na, ebből elég lesz! Matsuda, elteszed a telefonod! Felmayer, jelentkezz, ha szólni akarsz. Haraszi és Bernáth elővesz egy lapot, Nagy Zsolt, te pedig ül vissza a helyedre, az sem érdekel, ha megeszed az egész zacskó kekszet, csak ne az én órám! - kiállotta mérgesen.

Kár, pedig én tudtam, mennyi az x. Mindegy, óra után megmondtam Zsoltinak, aki igazán örült a segítségnek. Ami pedig a matekórát illeti... Hú, kapni fogunk az ofőtől, az biztos.

A közelgő szünetnek és a levegőben érezhető tavasznak is köszönhető, hogy ma alig bírtak velünk a tanárok. Az egész osztályunk lázadt, vinnyogtak, hogy menjünk ki az udvarra tanórák helyett (?), röhögtek minden beszéláson, és olyanokkal húzták az időt, mint pl. nem nyitották ki a könyvet, ha a tanár kérte, meg ilyesmi. Kinga persze totál kiakadt, és mindenkivel ordított, hogy „megy az idő, te barom!”. Sajnos ekkor is óra volt, úgyhogy csak tetézte a káoszt. Angolon Mr. O'Realy ledarált az anyagot, hogy a szünet előtti utolsó duplaórán, pénteken már ne tanuljunk, hanem filmet nézzünk. Szegény tanár elkövette azt a hibát, hogy megkérdezte, mit szeretnénk nézni. Tizenkét ember tizenhatféle variációt hallott (Dave és Cortez is több címet ajánlott) úgyhogy végül abban maradtunk, hogy Mr. O'Realy választ, mert lehetetlen volt köztünk igazságot tenni.

- Na, akkor kosztümös filmet nézünk - ciccegett mellettem Macu csalódottan.

- Legalább Ren örül neki - vágta rá Ricsi, és mindenki Jól szórakozott a beszólásán. Hátrafordultam a nyelvi előadó négyes padjához, és összehúzott szemmel néztem rá.

- Nem is csak én örülök neki. Zsák is szereti ezeket a filmeket! - tiltakoztam. Francia osztálytársam mosolyogva bóliniott.

- Tényleg, ez így sokkal jobban hangzik - röhögött Ricsi.

- Mi bajod a kosztümös filmekkel? - kérdeztem.

- Tré.

- Nem is.

- Béna ruhák, béna szövegek, béna az egész. És semmi vér nincs benne, max akkor, ha pukedlizés közben véletlenül mgfejelik egymást - magyarázta, és önkéntelenül is felröhögtem. Ez így poén volt.

Otthon megcsináltam a leckéimet, megtanultam irodalomra, aztán jött egy sms-em. Cortez írt, hogy menjek ki. Ezt nem anyira értettem, úgyhogy felkaptam a pulcsim, és leszaladtam a lépcsőn.

Kimentem a kapun, és felnevettem, amikor megláttam. Fél lábbal a gördeszkáját tologatta, és felém tartotta a táskáját.

- Na, Tony Hawk, még mindig imponálni akarsz? - kérdezte elképesztően szép mosollyal.

- Le leszel nyugözve - erősködtem, és kivettem a kezéből a táskát, majd belenéztem. Bukósisak, térd- és könyökvédő, csuklószorító... mintha nem bízna a képességeimben.

- Mutasd - hajolt le kissé, hogy becsatolja a sisakom az állam alatt. Tuti, hogy hülyén néztem ki. Ki ne nézne ki hülyén egy bukósisakban?

- Oké, akkor megmutatom, amit tanultam - hunyorogtam a napsütésben, és Cortez kezét fogva ráálltam a deszkára. Ami gurult. Merthogy kerekei vannak. Igazából abban a pillanatban lezuhantam volna, ahogy felálltam rá, ha Cortez nem tart meg.

- Eddig nem rossz.

- Tudom. És, hát kábé ennyi.

- Ezt tanultad?

- Igen. Elég sokáig.

- Úgyes - mondta vigyorogva.

- Dehatározottan fejlődőképes vagyok.

- Biztos.

- Azért ne engedj el!

- Nem, foglak - ígérte meg.

Hát, miután bemutattam zseniális tudásom, Cortez úgy döntött, megpróbálkozik a lehetetlennel, és megtanít valami nagyon alapot. Hazudnék, ha azt mondanám, nem élveztem a délután minden pillanatát. Egyrészt, baromi sokat nevtünk (bénáztam kicsit), másrészt a sportolásnak ez a formája állandó fizikai kontaktust jelentet: vagy a kezemet fogta, vagy a derekamat, vagy a karomat ragadta meg, hogy hátra ne zúgjak, szóval tök jó volt. És egyszer sem estem el. Persze ez csak és kizárólag Corteznek köszönhető, aki nagyon vigyázott rám, és mindig elkapott, amikor készültem felborulni. Anyu kocsija közeledett, és kettőt dudálva megállt mellettünk.

- Óvatosan játsszatok, nehogy megsérüljete! - szólt ki az ablakon, mi engedelmesen bólintottunk. Ahogy anyu behajtott a kapun, Cortez felém nézett, mire csak legyintettem. A szüleim akkor is ötévesnek fognak kezelni, ha már harminc leszek. Szerintem, ha ez a dolog eddig nem változott meg, akkor ezután sem fog. Mindegy. A deszkázás végén (én így nevezem, Cortez reménytelen próbálkozásnak hívta) bementünk a kapun, és mivel tök kellemes, enyhe idő volt, ki ültünk a kerti pagodába. Cortez hátradőlt a padon, és keresztbe vetette a lábát a deszkáján, amit időnként lökdösött, én meg a friss tavaszi levegőtől feltöltődve néztem körbe a kertben, ami a hó után kezdett magához térni.

- Feliratkozol valamire a tavaszi szünetben?

- Nem terveztem - mondta. - Te mire mész?

- Olvasókörösökkel a Fővárosi Szabó Ervin könyvtárba, Kingát elkísérem a jótékonysági futóversenyre, azt hiszem, a Margit-szigeten lesz. Színház kedden, és Dave-vel csináljuk a

végzősök évkönyveit... Kábé ennyi.

- Aha - bólintott.
- Illetve még szeretnék elmenni a sajtófotó-kiállításra, de ütközik a kirándulással a Hármashatár-hegyen, ahogy láttam a listát, arra megy mindenki, úgyhogy átgondolom, hogy megyek-e egyedül.
- Sajtófotó-kiállítás? - ráncolta a szemöldökét.
- Igen.
- Elmenjek veled?
- Eljönne velem? - ugrott a szívem azonnal a torkomba.
- Persze - vont a vállát.
- De az neked unalmas - mosolyodtam el totál feldobódva.
- Kibírom. Kábé hány percig kell csodálkozni egy képen?
- Úgy három - számoltam ki nagyjából.
- Jó.
- Köszönöm - öleltem át boldogan.
- Menjünk csütörtökön, utána meg felszedjük Ricsiéket, és mozi - tanácsolta. Wow. Luv. ☺

Virágot Algernonnak: 5/5* - nagyon-nagyon tetszik! Aktuális kedvencem. ☺

Telefon: 5/4 - Virág hívott, hogy kapcsoljak gyorsan a Vivára. A fülemhez szorítva a telefonom gyorsan benyomtam a tévét, aztán megláttam az új AFC-klipet. Ez volt az a nagyon fontos. Értem.

Peti: 5/5 - holnap, sulis után elém jön, mert írta mailben, hogy fel sem köszöntött a születésnapom alkalmából. Felajánlott egy késői cukizást. Én benne vagyok.

Körömlakk: 5/4 - este kipróbáltam az új, színtelen körömlakkom. Szerintem szép. Hát nem vagyok elképesztően merész? LoL. ☺

Április 15., péntek

Ahogy az lenni szokott, a szünet előtti utolsó napon lehetetlenség volt tanítani, a diákok nem bírtak magukkal, a tanárok pedig meg sem kísérelték leadni az anyagot, inkább maradtak a jól bevált „foglaljátok el magatokat csendben” stílusú óránál. Így nagyon lazán telt a nap: matekon az udvaron lehattunk, duplaangolon a *Twist Olivért* néztünk, tesire pedig, át sem kellett öltöznünk. Hurrá. Aztán ofőórán Haller megpróbált megszidni minket, amiért a héten igen sok panasz érkezett ránk (Facebookra feltöltött idióta fotók, evés-ivás tanórák alatt, folyamatos beszélgetés dolgozatírás közben, szemtelenkedés szaktanárral stb.), végül csak kellemes tavaszi szünetet kívánt. Haller jó fej. ☺

A sulirádiós büntetés miatt, ugye, szünetekben csend volt, amit Cortez, Ricsi és Zsolti az udvaron zenéléssel kompenzált, mondanom sem kell, nagy sikerrel. De a legdurvább, hogy miután reggel beértünk a suliba, Cortez feliratkozott velem a sajtófotókiállításra, amin hét óra negyvennyolc perckor hárman voltunk csupán. Egy végzős fiú és mi ketten. Nos, amikor utolsó óráról kicsöngették, és az aulában lévő táblán csekkoltam a lapokat, kicsit hátrahőköltem. Harmincketten lettünk hirtelen. Köztük Móni, az a-s lányok, pár végzős fiú és még egy halom ember. Cortez sose megy semmilyen iskolai programra, ezt mindenki jól tudja, így, gondolom, amikor meglátták a nevét, annyira megőrültek, hogy a szünetben is láthatják, hogy ők is feliratkoztak. Mit mondhatnék erre? No comment. A suliból kilépve kikerültem pár kilencedikest, akik izgatottan sutorogtak a lépcsőn, gyanítom, az esti buliról volt szó. Csak mosolyogva visszaköszöntem nekik, mivel nem felejtettem el, milyen türelmetlen és reménytelen tud lenni egy tizennégy éves, abszolút átéreztem az izgalmukat.

A többieket várva megálltam a lépcső aljánál, és gondoltam, olvasok pár sort, amíg nem jönnek ki (leragadtak a büfénél).

- Reni - szólt hirtelen egy hang, mire felnéztem a regényemből.
- Szia - köszöntem Taminak, aki előttem ácsorgott. Átnéztem a válla felett, de nem láttam a három a-s lányt, Tami egyedül volt.

- Válthatnánk pár szót? - kérdezte.

- Ööö. Hát persze - bólintottam zavartan.

- Kösz. Edina kérdezi, hogy nem tudod véletlenül, Dave kivel jön ma este?

- Dave? - csodálkoztam. - Hát, úgy tudom, ő egyedül, mert annyi randit szervezett le mára, hogy nem ért rá magával foglalkozni.

- Akkor nem is hívta senki?

- De, de. Nagyon sokan hívták, de nemet mondott. Nem hinném, hogy szeretne valakivel jönni, magánzó – töprengtem.

- Oké, értem. Kösz.

- Nincs mit - bólintottam. - Egyébként nem hinném, hogy szívesen jönne Edinával.

- Értem. Gondolom, az osztályunkból senkivel.

- Azt nem tudom, de Dinával tuti nem - állítottam határozottan, aztán észrevettem valami furát Tami arcán. És kezdtem úgy érezni, hogy nem is Edina hívná el... Húha.

- Akkor megmondom neki, kösz szépen.

- Igazán nincs mit. Tami! - szóltam utána.

- Igen?

- Edinát nem kedveli. Másról nem tudok - mosolyodtam el a lehető legmeggyőzőbben. Azonnal észrevette, hogy észrevettem, úgyhogy zavartan elnevette magát, és a haját kezdte igazgatni.

- Kösz. Megoldható, hogy ez köztünk maradjon?

- Persze - ígértem meg azonnal. - Nem hívod el?

- Félek, hogy nemet mond. - legyintett. Végiggondolva a dolgot, abszolút megértettem. Én is félnék. Sőt. Hányszor féltam. Pfff. A többiek kiléptek az ajtón, és elindultak felém. Tami pedig abban a pillanatban elsietett.

- Tessék, csokis csiga - nyomott Virág a kezembe egy papírzacskót.

- Köszönöm.

- Mit akart? - tette csípőre a kezét Kinga.

- Ki?

- Tami. Itt volt. Beszélt veled. Ne játszd az agyad, láttalak! Mit mondott?

- Semmit, csak valamit kérdezett... nem fontos.

- Renáta, azonnal mondd meg, miről beszéltetek! Ne titkolózz!

- Nem titkolózom, csak nem fontos.

- Ó, értem én. Át akar csalni.

- Mi??? - kerekedett el a szemem.

- Megpróbál beszervezni a saját csapatukba. Hogy öten legyetek. Én meg ketten, Virággal. Te jó ég, az tragédia lenne! Nem szállhatsz ki a triumvirátusból! Mi hárman vagyunk!

- Kinga, állj le... - mosolyodtam el, de annyira eszelős volt a tekintete, hogy azonnal abbahagytam a vigyorgást, és komolyan megpróbáltam megmagyarázni neki, hogy senki nem akar engem „átszervezni”.

- Áruló vagy? - nézett rám megsemmisítő tekintettel.

- Mi? Nem csináltam semmit. Csak váltottunk pár szót.

- Ez nyílt támadás volt. A nyomorult a-sok megpróbálják ellopni a legjobb emberemet! Hah! Ha harc, hát legyen harc. Állok elébe - magyarázta, azt hiszem, magának. Mi, Virággal kérdőn öszszenéztünk. Mintha Kinga kissé mániákus lenne. Vagy csak én látom úgy?

Délután ötre jöttünk vissza a sulihoz, és kábé ott folytatódott minden, mint mielőtt hazamentünk volna. A lépcső előtt ácsorogtunk mindannyian, és amíg a többiek beszélgettek, engem Kinga fásasztott mindenféle összeesküvés-elmélettel. Ő a köztes időt azzal töltötte, hogy gondolkozott, ami óriási tragédiának szaszámított rám nézve, mert a tavaszköszöntő buli előtt már kész haditerv volt a fejében.

- Ha beállsz hozzájuk, viszed magaddal Cortezt is. Ezt akarják. Hidd el, nem rád kíváncsiak, csak Cortez kell nekik. Csapdába csálnak.

- Kinga, mondták már neked, hogy örült vagy? - kérdeztem egyszerűen, mert erre már nem

tudtam mit mondani.

- Én szoltam előre. De egy biztos. Ha kilépsz a szövetségünkből, akkor ellenségek leszünk. És ne akarj az én ellenségem lenni.

- Kinga, légy szíves, ne fenyegezz - kértem meg, azt hiszem viszonylag kedvesen.

- Te tudod. Spion - fújtatott folyamatosan.

- Oké, menjünk be - fordultam a többiekhez. Nekik tök jó volt, beszélgettek meg röhögtek, nyomkodták a zenelejátszókat, egymásnak mutogattak számokat. Engem meg nem hagyott békén Kinga. Miért? Miéért?

Feltankoltunk a büfében (kell az energia), aztán átmentünk a tesiterembe. A dupla szárnyú ajtóban a két stúdiós csekkolt az érkezőket.

- Zenelejátszókat - szolt egyikük arra utalva, hogy csak így engednek be. Felmutattuk őket plusz én a fényképezőgépet, merthogy fotósként mindenképp be kell engedniük (☺), aztán beléptünk a terembe.

Hát, ilyen sem volt még. Néma csend, a diákok csoportokba verődve ültek a lelátókon, páran pedig az iPodjukkal a kezükben táncoltak a terem közepén.

- Hát ez elég furán néz ki - mosolyodtam el.

- Kapcsold be a zenédet, és máris más az egész - üvöltötte Macu. Neki már szolt valami a fülében, azért ordított, ő nem hallott. Mi még nagyon is.

Mgfogadtam a tanácsát, és bedugtam a fülhallgatóm, majd bekapcsoltam a zenelejátszót. Az Oasis-tól a *Rockin' Chair* kezdődött el, és teljesen fura volt látni közben a Szent Johannásokat. Mindenki zenét hallgatva üldögélt, és így, hogy már nekem is szolt valami, nem nézett ki hülyén a buli. A terembe lépő diákok mind bekapcsolták a saját készüléküket, és egyre többen álltak fel táncolni, ami szörnyen vicces volt, merthogy mindenki más stílusú zenét hallgatott, így érthető módon máshogy, más ütemre is táncolt. Ilyen, amikor egy büntetésből egy örült hangulatos, irtó klassz buli kerekedik. És ami a legnagyobb poén, hogy mindenki üvöltve kommunikált a másikkal, így két szám közt hallottam egy halom: „MIT HALLGATSZ?”, „NÁLAD MI SZÓL? SZÓÓÓÓ! MI SZÓÓÓÓL???” ordibálást. Andris és Robi feltehetőleg métált nyomattak, mert a terem közepén rúgták egymást (és azokat is, akik közelebb álltak hozzájuk) bakancsral, Virág boldogan ugrálgatott, szerintem ő valami vidám zenét hallgatott. Ricsi lehajtott fejjel ült, és ütemre mozgatta a haját, gyanítom, nála nu metál szolt, Korn vagy valami ilyesmi. Egy kilencedikes lány időnként feltette a kezét, és azt kérdezgette: „na mizu, mizu, mizu?”. Nem nehéz kitalálni, ő mit hallgatott. Flóra és Jacques lassúztak az ugráló tömegben, szerintem nekik melankolikus szerelmes dalokkal volt tele a zenelejátszójuk.

Átvágtam a táncolók között, és képeket készítettem, a nyomomban Dave-vel, aki a telójával kamerázott, és már töltötte is fel a netre. Jó volt Beatlest, Killerst és Oasis-t hallgatni a tömegben, végre egyszer olyan zene szolt egy bulin, amit igazán szeretek. Lefotóztam Móniék csoportját (örültek a fényképezőgépnek, azonnal pózoltak és mutogattak a kamerának), készítettem képeket a táncolókról, majd a lelátón üldögélőkről is.

- Úúúú, ez a kedvenc számom! - ordította Virág olyan hangosan, hogy még úgy is hallottam, hogy szolt a fülemben a zene. Virág mindenképp táncolni akart, ezért lerángatta magával Ricsit, aki éppen Kornt hallgatott, úgyhogy ellökött pár embert, neki ez a tánc. Érdekes. ☺

Karcsi ült le mellém, és mosolyogva nézett rám. Aztán hirtelen Zsolti kirántotta a füléből a fülhallgatót, és behallgatott.

- Muhahaha! Mi ez a ratyi zene? - vihogott. Szegény dadogott valamit arról, hogy kedveli a popzenét, aztán visszatette a fülébe, és a gyéren világító lámpák fényében úgy tűnt, elvörösödött.

- Mutasd - hajolt oda hozzám Cortez, és kivette a fülhallgatómat, hogy behallgasson. Éppen Taylor Swifttől a *Mine* ment, Cortez pedig kérdően nézett rám.

- Szóval te így látod a világot.

- Nagyjából - mosolyodtam el. - Te? - nyúltam a zsiórhoz, hogy adja oda a felét. Behallgattam, és tök fura volt, hogy ugyanaz a kép mennyire más, ha megváltozik a zene. Corteznél a *Less Than Jake* szolt, és egészen más hangulatba hozta a tornatermet.

Mosolyogva visszaadtam neki, és mindketten maradtunk a saját stílusunknál. Így van ez rendjén.

Ahogy elnéztem, szinte mindenki mást hallgathatott, de ez nem volt probléma. Egyesek ugráltak, mások egymásnak ugráltak, néhányan magányosan táncoltak, többen csoportban, úgy, hogy minden zenelejátszóban más szólt. Így színes a világ, nem kell mindennek ugyanolyannak lennie. Ilyen és ehhez hasonló magasröptű gondolataim voltak, amikor Kinga idegesen levágta magát mellém.

- Felőlem csatlakozz csak az a-s lányokhoz. Lehet, hogy közénk való vagy. Pfff - nézett rám lesajnálóm. Jó tudni, hogy Kinga hamar feladja, és túllép egy-egy témán. ☺

- Na, jó - nyomtam meg a szünetet a zenelejátszómon -, befejezted végre? Tami mondott valamit, amit nem mondhatok el. De semmi másról nincs szó. Nem állok át senki oldalára, már ha egyáltalán vannak oldalak...

- Mit mondott?

- Nem mondhatom el.

- Renáta, ki a legkitartóbb ember, akit ismersz?

- Te - vontam meg a vállam.

- Mit mondott, amiről nem tudhatok?

- Kinga, tényleg nem mondhatom el. Aúúú, és ne ütögess! - masszíroztam meg a vállam.

Tíz perc múlva kiszedte belőlem. Sajnálom, én tényleg nem akartam elmondani, és úgy érzem, a végsőkig kitartottam, de Kingával szemben lehetetlenség. Egyszerűen fizikai és pszichikai terrort alkalmaz, mindenki megtörik, ha ő azt szeretné. Miután megtudta, amit akart, visszanyomta a fülébe Beyonce dalait, és elégedetten felállt mellőlem.

- Legalább ne mondd el senkinek! - üvöltöttem, a zenémet hallva talán túl hangosan.

- Mit ne mondjon el? - ült le mellém Dave. Na, a másik „mindent tudni akarok” is megérkezett. Ez esetben viszont ki van zárva, hogy neki elmondjam.

- Ööö... - húztam el a számat. - Hogy ciki dalok vannak a zenelejátszómon - füllentettem, és tudom, hogy béna volt, de akkor ez volt az első, ami eszembe jutott.

- Reni - mosolyodott el Dave, és lazán rátámaszkodott a vállamra. - Én ezt már rég tudom.

- Ez van - tártam szét a karom. Dalváltás következett, úgyhogy a pillanatnyi csendben hallottam, ahogyan néhány diák énekel. Illetve üvölt. Vagy hörög. Ki, mit hallgatott éppen. ☺

Cortez: 5/5* - (L) (L) (L)

Tami: 5/3 - most tényleg tetszik neki Dave? Ez fura. Mármost. Érdekes. Hm.

iPod-buli: 5/5 - egy idő után mindenki cserélgetni kezdett (a saját fülhallgatók maradtak, csak a zenelejátszókat adogattuk át), így hallgattam Linkin Parkot (Macu), Daft Punkot (Dave), Disturbed-öt (Ricsi) és Take Thatet is (Karcsi, a rokonielek). ☺

Kata: 5/? - fogalmam sincs, ő mit hallgathatott, de egész este egy helyben állt, és lehajtott fejjel bólogatott. Vagy valami befordulás, monoton gót zene szólt neki, vagy elaludt. Nem derült ki.

☺

Fotók: 5/5* - feltöltöttem a gépemre őket, tök jól sikerültek. Majd kiválogatok párat a májusi számhoz.

Taylor Swift - *Mine*: 5/5* - „You are the best thing, that’s ever been mine” ☺

Tavaszi szünet: 5/5 - és igen. Pihenés. Alvás legalább kilencig (wow). Későig olvasás. Nos, nekem kábé ezt jelenti a szünet, de a többieknek valami olyasmit, hogy: hajnali háromig DVD-zés, facebookozni éjfél után, délig aludni, reggelig lógni az msn-en, ejteni a sulit/tanulást/házit az első tanítási nap előtti este tíz óráig... ☺☺☺

Április 25., hétfő

A tavaszi szünet után (eszméletlenül jól telt!!!) ma mindenki újult erővel érkezett suliba. Ami azt illeti, a többiek kipihenték magukat, sőt, szinte kisimultak, nekem meg egy nagy rohanás volt az egész. Iskolai programok, Cortez (☺), mozizás, a végzősök évkönyveinek szerkesztése Dave-vel, a fotók retusálása Photoshoppal, futóverseny Kingával... Apropó, ha már szóba került. Az, hogy Virággal együtt miért edzek hetek óta Kingával, a verseny napján ki is derült. Ugyanis gálád módon

benevezett minket és amikor határozottan nemet mondtunk, elővette az adu-ászt, mondván: „jó célokért futunk, titeket nem érdekel, hogy felhívjuk az emberek figyelmét a szűrővizsgálatok fontosságára???”. Erre nem mondhattunk nemet. Így kaptunk egy-egy helyes számot a ruhánkra, és futhattunk önkéntesként. Ami azt illeti, sikerült teljesítenünk a távot, így önmagában eleget tettünk a kérésnek, Kinga azonban többre vágyott, mivel ősi ellenfele, Vass Angéla és a sulijából jó pár diák is részt vett a versenyen, Kinga begőzölt. Nyerni akart. És nyert is, már ami a beérkezési sorrendet illeti. Elsőként ért célba, és azt hiszem, akkor elfelejtette, hogy miért is futottunk. Önkívületi állapotban, szinte extázisban pocskondiázta Angélaék társaságát, a szervezők és résztvevők legnagyobb megdöbbenésére. Kinga átvette a jelképes díjat, és gúnyos vigyorral köszönte meg.

- Talán, ha többet készültél volna, Vass Angéla, vagy formában lennél, akkor lett volna esélyed. Vagy várj csak! Nem, úgy sem. Máskor gondold meg, kit akarsz legyőzni. Hah. De a próbálkozás szép volt, kár, hogy azt nem díjazták - magyarázta, a futástól kipirosodva.

- Khm - köhintettem, és elkerekedett szemmel próbáltam jelezni Kingának, hogy kicsit eltért a tárgytól.

- Ó, igen - jutott eszébe. - És menjenek szűrővizsgálatra! Igen fontos!

Miután elszórtan felhangzott némi gyér taps, Kinga pedig meghúzta a fájdalmasan szoros copfját, és odalépett hozzánk.

- Milyen voltam? - kérdezte büszkén.

- Kingás - feleltem, aztán Virágra néztem, aki az oldalát fogva, kissé ferdén ácsorgott. - Jól vagy?

- Gyáá, beszorult a levegőm. Szúr.

Hát, köbő ilyen volt a futóverseny. ☺

A sulihoz érve tehát a többiek csoportosan sztorizgattak, mindenkivel baromi sok érdekes dolog történt a tavaszi szünetben (akivel nem történt semmi, mint pl. Macu, az ferdített kicsit a történeten ☺), én meg szomorúan hagytam ott a társaságot, és csak egy gyors pusztit nyomtam Corteznek, aztán berohantam a suliba. A szerkesztőség termében már vártak rám.

- Hogy állnak az évkönyvek?

- Kész leszek - feleltem Kingának, aki érdekes módon, egy elegáns keretű szemüveg mögül nézett a társaságra. - Mióta vagy üveges? – csodálkoztam.

- Dolgozzatok, nem érünk rá egész nap - utasította szegény csapatot ellentmondást nem tűrő hangon, aztán odalépett hozzám. - Sima üveg van benne. De emeli a tekintélyem. Nézz csak bele - vette le, és odaadta nekem. Tényleg nem láttam különbséget.

- Aha. Klassz - mondtam zavartan.

- És jól áll - vette vissza.

- Igen, kifejezetten - bólintottam. A mellettünk lévő asztalnál az a-s Krisztián felnézett, mire Kinga gyilkos pillantással meredt rá.

- Majd szólok, ha rád is tartozik, amit Renátával beszélek. Várd ki. Úgy hallom, van elég időd... - mondta, enyhén beégetve szegény srácot.

A végzősök pénteki ballagása miatt tehát ma elkezdődött az örület, szinte minden szünetet a suliujság termében töltöttem Dave-vel együtt, aki természetesen vette, hogy végigcsinálja velem ezt a nem kis melót. Ezenkívül ott volt még a sulirádiósok leköszönése, akik helyett a két tizenegyedikes osztályból jelentkezhetek a posztra. Tőlünk Andris és Robi, valamit Jacques és Gábor pályázta meg a „melót”, az a-soktól viszont sokkal többen, így ez is totál lekötött minket, mert természetesen a sajátjainknak drukoltunk. És ha ez még nem lenne elég, a tanárok úgy döntöttek, nincs „szünet utáni hatás”, ma keményen belekezdtek az anyagba, felhívták a figyelmünket arra, hogy mostantól észre sem vesszük, és év vége van, úgyhogy szedjük össze magunkat. Tehát a tavaszi szünetre mindenki komolyan tanácsolta, hogy pihenjük ki magunkat. Kár, hogy elfelejtettem betartani. A nap végére tele voltam kis cetlikkel, post-itek lógtak még a hajamból is. A „ne felejtse el” üzikekre olyanokat írtam fel, mint pl. „retusálni Móni fejét, mert fénylik a homloka a fotón”, „Sürgős!!! Kingának át küldeni, fontos, tóbol!!!”, vagy „csekkolni, hogy Dave kiszedte-e a fotó háttéréből azt a belógó kezét!!!”

Olvasókorre kissé ziláltan érkeztem, és beletelt vagy tíz percbe, mire agyban is odaértem, mert

hiába ültem ott, valahol elhagytam a fejem, és sokkal később érkezett meg, mint én. Így csak bólogattam, amikor Kardos *A Pendragon legendáról* tartott előadást. Fáradtan, elgyötörten és folyamatosan kattogva sétáltam vissza az aulába. Cortez szó nélkül, csupán egy óvatos mosollyal nézett rám, aztán átölelt.

- Fáradt vagyok - mondtam.
- Tudom. Kemény lesz a hét - bólintott, folyamatosan simogatva a hajam.
- Mások miért olyan kipihentek? - kérdeztem csalódottan.
- Mert nem vállalják túl magukat? - kérdezett vissza.
- Ott a pont.
- Mit kell még csinálnod ma?
- Azon kívül, hogy tanulni töríre és franciára, megcsinálni a matekot, képeket szerkeszteni, retusálni, beilleszteni a szövegeket, választani két betűtípus között, amikor hat ember ilyet, hat pedig olyat akar... - tűnődtem.
- Értem - ragozott mosolyogva.
- Amúgy ráérek - tettem hozzá hitetlenül felnevetve, aztán lesütöttem a szemem, mert a *Cápa* zenéje szólt a zsebemből. - Kinga - sóhajtottam.
- Add ide! - vette ki a kezemből. - Igen? Nem. Aha. Nem, tényleg. Majd visszahív. Jó - tette le.
- Hű. Ennyi? Ennyivel lerendezted Kingát?
- Tulajdonképpen még beszélt, de leraktam.
- Mi? - röhögtem el magam.
- Én elmondtam, amit akartam.
- Szerinted most dühös?
- Max. sokkot kapott, majd rendbe jön - legyintett. Hát nem nekem van a világon a legrendesebb barátom? Deee. ☺

Hazaérve csináltam magamnak egy szendvicset, aztán a tányérommal együtt felmentem a szobámba, becsuktam az ajtót, és lerogytam a babzsák fotelemre. És kezdődhetett az estig tartó tanulás/leckeírás/molyolás a képekkel. Dave a segítségemre volt, mindketten benyomtuk a skype-ot, és néma csendben dolgoztunk, csak egyszer-kétszer szólaltunk meg, ha valaki elakadt.

Ballagási hét: 5/1 - bekezdjük a szünet utáni hetet, az tuti. Nem elég, hogy tizenegyedikesként baromi sok dolgunk van a végzősökkel, de nekem még ott a fotózás, az évkönyvek, a... ááá. Nyugi. Csak nyugi.

Virág: 5/2 - kettőből áll bukásra, matek és fizika. Rá kell hajtania, mert ez így nem lesz jó. Durván egy hónapja van arra, hogy 1,2-ből csináljon 1,8-at. Szegény. ☹

Kinga: 5/4 - Cortez minden igyekezete ellenére este megtalált, mert ő is belépett skype-ra. Ordított vagy negyedórát, amiért „leráztam”, és kikérte magának, hogy nem én vettem fel a telefonom. Miután kitombolta magát, rátért a lényegre, úgyhogy beszéltünk az évkönyvekről. ☺

Április 26., kedd

Sikerült! Igaz, tegnap nem vacsoráztam (anyuék nagyon nem örültek, hogy ellógtam), és Dave-vel majdnem fél tizenegyig skype-oltunk, miközben az utolsó simításokat végeztük az évkönyveken, de mára le tudtuk adni az egészet. A tapsvihar fütykoncert és elismerő pillantások simán elmaradtak, Kinga csak kikapta a kezünkéből a pendrive-okat, és mindenki más is tovább végezte a dolgát. Dave-vel kérdőn összenéztünk, és csalódottan csóváltuk a fejünket.

- Azért minimum egy pezsgőbontás - közölte sértetten.
- Majd ha Forma-1-et nyersz, akkor - vágta rá Kinga. - Most annyi történt, hogy elvégeztétek a dolgokat. Elnézést, de ez egyértelmű, azért lehetek itt. Ha nem végeznétek el, mást vennék a helyetekre - közölte szívtelenül.
- Jó, de annyit dolgoztunk vele. A szünetben is végig ezzel szöszöltünk... -védekeztem.

- Ó, hogy most elismerést vártok? Egy pillanat. Emberek! - tapsolt kettőt Kinga, mire mindenki felénk nézett a szerkesztőség termében. - Nézzünk Dave-re és Renátára büszkén. Mehet – mondta. Ez így egy kicsit kellemetlen volt, úgyhogy beharaptam a számat, és kínosan lesütöttem a szemem. - Megvolt? Rendben. Akkor vissza a dolgunkhoz - bólintott Kinga türelmetlenül.

- Diktátor - suttogta Dave.

- Az - vágtam rá.

- Kérem a májusi cikket és a fotókat - lépett hozzánk Kinga.

- Most viccelsz, ugye? - kerekedett el a szemem.

- Úgy nézek ki?

- Szerintem nem - szólt bele Dave.

- Kinga, nem volt időnk mással foglalkozni, csak az évkönyvekkel.

- Ha holnap reggel nincs itt az asztalomon, repültök - förmedt ránk.

- Nincs is itt asztalod - töprengtem.

- De ha lenne, arra kérném. Így viszont megelégszem azzal, ha a kezembe adjátok.

- Rendben - legyintettem fáradtan.

Becsuktuk magunk mögött az ajtót, és egymásra néztünk. Aztán mindketten elneveltük magunkat.

- Köszí a segítséget - mosolyogtam Dave-re.

- Ez alap.

- Te, figyelj csak - ragadtam meg az alkalmat. - Tetszik neked valaki a suliból?

- Ööö... - vakargatta meg az állát, és erősen gondolkodni kezdett. - Talán a...

- A nagy mellű kilencedikesen kívül - tettem fel a kezem, mielőtt kimondaná.

- Nem, nem igazán. Miért? - kérdezte.

- Csak érdekelt.

- Tudsz valamit? - vont a fél szemöldökét.

- Dave, téged mindenki imád, ez nem újdonság – nevettem fel.

- Csodálsz? Jól nézek ki, menő kütyüim vannak, jól öltözködöm...

- És szerény vagy - egészítettem ki.

- Na, látod. Főnyeremény vagyok.

- Az vagy, Dave - mosolyogtam rá.

Valójában egyébként ez nem is akkora túlzás. Dave leendő barátnője szerencsés lány, ha elfogadja, hogy Dave emberi érzésekre nem annyira reagál, de ha romantikus megnevezeést szeretnénk ráaggatni, akkor lehetne, mondjuk, a „technika szerelmese”. Amúgy pedig őt nagyon lehet imádni. Hiszen ő is imádja magát. ☺ Ahogy a termünk felé tartottunk, valami borzzalom zene szólt egyre erősebben, úgyhogy gyanítottam, Andris és Robi tombol. Talált, sülyedt. Az osztályban a két rocker Csontváz Carlosszal dobálta egymást. Mármin nem úgy, hogy egy testrészével vagy csonttal, hanem az egészszel. A teljes csontvázzal.

- Ez miért is jó? - kérdeztem, magam elé emelve a kezem. Ha repül felém a csontváz, inkább a karom törjön el, mint a fejem. Vagy valami ilyesmi.

- Azt nem tudom, de rohadt vicces - röhögött Macu, aki rögzítette az egészet a telefonjára.

Cortez a padomon ült, úgyhogy a helyemre mentem, és levágtam magam a székre. A rockerek is abbahagyták a kergetőzést és Andris Carlos fejét szedte le, Robi meg a bal karját. A többi részét hagyták, hogy a földre zuhanva elterüljön. Ilyenek az érett, tizenegyedikes fiúk.

- Ne mááááár! - visította Virág, amikor Robi beletúrt a hajába Carlos kezével.

- Csak megsimogat. Szeret téged - röhögött.

- Fúúú, hagyjál mááár - pattant fel Virág, Robi meg üldözni kezdte a csontváz karjával.

- Hallod! - nézett fel Ricsi a telefonjából. - Ésszel! Emó, te meg ne visíts - szólt rájuk. Virág bólintott (mindig szót fogad Ricsinek), és kitepte Carlos másik karját, hogy tudjon kardozni Robival.

Így vártuk az első órát. Állítólag vannak olyan osztályok, ahol a diákok a helyükön ülnek, maximum a mellettük lévő padban ülővel beszélgetnek, elővették a felszerelést, és csak várják a tanárt. Nekem ez erősen úrban legendnek tűnik, afféle városi legendának. Legalábbis én nem tudom elképzelni. Ahogy körbenéztem, Cortez telefonált, Virág és Robi kardozott, Ricsi *Family Guyt*

nézett, Kinga ahogy belépett, üvöltött, mert megint valami bikinis nő képe volt a parafa táblánkon, Gábor az ajtóban állt, és csekkolta, jön-e a tanár, Dave Twitterezett, Macu csatlakozott a MacBookjával az iskolai hálózathoz (passz, honnan szedte a hálózati kulcsot), Jacques Virágékon nevetgált, Andris rágót ragasztott a tanári asztal alá, Zsolti pedig a *Szomszédok* dallamát énekelte (?). Hát, nem is tudom. Talán tényleg nem ez a normális viselkedés első óra előtt.

- Jón - lépett be a terembe Gábor, és gyorsan a helyére pattant.

Vele egy időben mindenki megpróbált viszonylag hamar a saját padjához jutni, így amikor Monsieur Durand belépett, kábé félig álltunk készen egy emeltfrancia-órára. A tanár összeráncolt szemöldökkel félretette a tanári asztalon lévő csontvázkart (©), és kinyitotta velünk a könyveket. Durand jó fej, ért hozzánk. Soha nem akadna fenn egy olyan apróságon, mint egy kar a tanári asztalon.

Amikor kicsöngettek franciáról, és összerendeztem a könyveim, hogy betegyem a suliboxba, furcsa dologra lettem figyelmes, és még én is csodálkozva néztem fel. A sulirádióból valami „tuc-tuc” zene szólt, úgyhogy elkerekedett szemmel húztam el a számat.

- Hóóóó - emelte fel a karját Zsolti.

- Ez meg mi a...? - hintázott Ricsi a székén.

- Fúú. Ez valami DJ? - fintorgott Virág.

- Ki ez a gyík? - indult kifelé Zsolti a folyosóra.

Nos. Igen. Az a-sok próbálkoztak ma a sulirádiózással, merthogy a leköszönő stúdiósok helyett mások kellene. Na, de ez azért durva volt. A Szent Johannában évek óta nem szólt még csak hasonló zene sem, valahogy a tuc-tuc műfajt mindig leszavazták. Még én is azon az elven vagyok, hogy „legyen benne hangszer”, pedig az én zenéimet is szokták cikizni. Na, de hogy valami DJ? Kizárt.

Kissé ledöbbenve mentünk le az udvarra, ahol Móniék már vártak ránk. Velük volt a két régi stúdiós is.

- Ez meg mi? - kérdezte Ricsi.

- Ja, halljuk - biccentett az ex-sulirádiós.

- Szedjétek össze magatokat, és a ti osztályotokból legyenek a rádiósok jövőre... - tanácsolta a másik stúdiós.

- Nem megy. Jó tanulónak kell lenni, meg akkor rámennek a szünetek. Andrist és Robit is kizárták a versenyből a jegyeik miatt... - magyarázta Macu.

- Jaja, van valami átlag, ami alatt nem lehetsz stúdiós. Mennyi az? - kérdezte Zsolti.

- Az idei házirend szerint 4,0 - közölte Kinga idegesen. Őt is feldühítette a zene.

- És nekem mennyim van?

- 2,2.

- Na. Akkor jó - bólogatott Zsolti, mire felröhögtek.

- Várjatok - jutott eszembe. - Jacques és Gábor is jelentkezett. Ők simán lehetnének. Ha adtok nekik zenéket, akkor rájuk fognak szavazni...

- Ren, te okos vagy - veregetett vállon Ricsi elismerően.

A következő pillanatban Ricsi éleset füttyült, mire a terem ablakában megjelent Jacques.

- Te, Zsák! Holnap lesztek ti a rádióban Zsidákkal? - üvöltötte.

- Oui - mosolygott Jacques az ablakban.

- Jól van, akkor majd beszélgetünk kicsit róla - mutatta fel hüvelykujját Ricsi. Az ablakban vigyorgó Jacques ugyanígy tett.

- Asszem', ez megoldva - jelentette ki Zsolti.

- Nekem mindegy, csak ezt ne - vicsorgott Virág, mert alighogy a rádióban befejeződött a hatperces, monoton szám, már kezdték is az újat. Bah.

Ebédszünetre kezdett komolyan elegünk lenni az a-sok partizenéből, és úgy tűnt, ezzel nemcsak a mi osztályunk ért egyet, valamennyi diák fellázadt, és egy csomóan dörömböltek a stúdió ajtaján. Na, most ezzel az volt a legnagyobb probléma, hogy a stúdiósok válogatásához komoly kritériumoknak kell megfelelni, és a tanulmányi eredmény alapján tőlünk tényleg csak Gábor és Jacques jelentkezhetett, minden más fiú durván 4,0 alatt állt. Ami azt jelenti, hogy ha nem Gáborék

nyernek, akkor kizárásos alapon az a-sok fognak. Márpedig egyikünk sem tervezte, hogy a végzős évünk alatt nyolc-tíz perces mixeket hallgatva töltsük a szüneteket. Kénytelenek voltunk kezelésbe venni Gábort és Jacques-ot.

- Na - ültette le Zsolti őket, és rákérdezett, hogy milyen számokat terveztek holnapra. A két fiú félénken összenézett, aztán mondtak pár számcímet. Filmbetétdalok, musicalek (!!!), pár pop dal.

- Basszus, ez halott ötlet - rázta a fejét Ricsi. - Esélyetek sincs.

Jacques kérdően felém fordult, mire elmagyaráztam neki, hogy szerintünk ezekkel a dalokkal nem nagyon lehet meggyőzni a diákokat, akik, úgymond, „pörgősebb” számokhoz szoktak.

- Van valami ötletetek? Mert akkor szívesen betesszük azt - ajánlotta fel Gábor, a többiek pedig mosolyogva bólogatni kezdtek. Persze hogy volt ötletük. Nem is egy.

Őszintén remélem, hogy megnyerik a heti sulirádiós versenyt, és nemcsak azért, mert csoportos öngyilkosságot tervezünk, ha az a-sok szolgáltatják jövőre a zenét. Hanem mert a Szent Johannás-stúdiósok a legmenőbb diákok közé tartoznak, mindenki velük akar jóban lenni (dalküldés céljából), és ha Gábor meg Jacques lennének azok, akkor tulajdonképpen mindig az szólna, amit mi akarunk. Haha! ☺

Sulirádió: 5/1* - váááá. Még mindig hallom a monoton ütemet a fejemben. ☹

Suliújság fotói: 5/5 - mivel délután nagyon szép idő volt, kivonultam a notebookommal a kertbe, és amíg én képeket válogattam, Cortez a gitáromat hangolta vissza. Véletlenül állítottam el.

Tényleg. Na, jó, véletlenül megbotlottam benne, és eldőlt. De pszt.

Vacsora: 5/2 - tejszínes tésztás csirkés trutyis dolog.

Pótvacsora apuval: 5/4 - késő este közös erővel néztünk valami ennivaló után. Találtunk gofrit! Éljen.

Arnold: 5/? - abban maradtunk, hogy írunk egymásnak. Szép ígéret. Azóta egyikünk sem jelentkezett. Mit csináljak? Írjak én neki? Vagy várjak még? Nem könnyű helyzet, kissé nyomaszt a dolog.

Egymás szemében.- 5/5* - elkezdtem Szilvásy Lajos könyvét olvasni, és wow. Csak egyszerűen wow.

Április 27., szerda

Ma kaptuk meg azt a lehetőséget, hogy osztályunk (illetve Gábor és Jacques) bemutassa, hogyan tervezi a sulirádiót a következő évben. Mivel az a-sok repertoárja kimerült a gigantikus hosszúságú, ének nélküli mixekben, egészen sokan kíváncsiak voltak rá, hogy Zsákék mivel rukkolnak elő. Az aulában lévő szavazóláda eddig szinte egész héten üresen állt, mindenki arra várt, hogy valami értékelhető zenéssel készüljön. Tulajdonképpen, ha Jacques és Gábor azokat tették volna be, amit eredetileg akartak, lehet, hogy elvéreznek. Akkor már szinte mindegy lenne, hogy musicaleket vagy DJ-ket hallgatunk a jövő tanévben. Na, de ez nem ilyen egyszerű, mi abszolút az „egységben az erő” elvet valljuk, úgyhogy mára jól felkészítettük őket, kaptak egy halom dalcímet e-mailben, linkelve, a Facebookon, sms-ben... Így történt, hogy ma Gábor és Jacques korán érkeztek a suliba, elfoglalták helyüket a stúdió termében, becsukták maguk mögött az ajtót, és kezdődött az örület. Amikor beléptünk az aulába, éppen a Green Day *American Idiot* című száma szólt. Máday a Jeanne d'Arc-szobor mellől összehúzott szemöldökkel nezett körbe.

- Ezt Zsidák és Chatelain tette be?

- Hogyne - bólogatott Zsolti komolyan. - Máday néni, ma milyen csinos - tette hozzá hízelegve, mi meg lehajtottuk a fejünket, hogy ne látsszon a röhögésünk.

- Nagy Zsolt, tűnj a szemem előtt!

Vihogva mentünk fel a lépcsőn, megúszva a reggeli pofavizitet, mert szerencsére Mádayt lekötötte Zsolti hülyesége, így lemaradt a szokásos „mindenkire teszek pár megjegyzést” szertartás.

Duplamatek előtt azonban bejött a termünkbe, mire mindannyian kissé megijedtünk, mert azt hittük, kiderült, közünk van ahhoz, hogy Gondos tanárnő tegnap egy órával előbb elment a suliból. Ugyanis tegnap hatodik óra után a büfénél álltunk sorban, amikor Dave és Zsolti észrevették a

kémiantanárt, és odaköszöntek, hogy „vizontlátásra, tanárnó!” . Gondos összeráncolt szemöldökkel meredt rájuk, és megkérdezte, mennyi az idő. Ugyanannyi energiába telt volna megmondani az igazat, de helyette Macu vigyorogva rávágta, hogy „fél három” (???), mire a tanárnó motyogott valami olyasmit, hogy „elszaladt az idő”, és kiment a suliból. Karcsiék osztálya pedig hiába várta egész órán át. ☺ Szóval azt hittük, hogy Máday erre jött rá, és már mindenféle elfogadható magyarázatot próbáltunk összerakni a fejünkben, amikor kiderült, hogy szerencsére nem erről van szó.

- Kinga, Reni - szólt ránk.

- Igen? - kérdeztem félve. Mádaytól az is tart, aki amúgy nem csinált semmit.

- Elkértelek titeket Gazdag tanárnótól, a ballagás próbáján szükségem van rátok. Itt van a fényképezőgéped?

- Persze - emeltem fel a táskám.

- Én is elmehetek matekról? - jelentkezett Zsolti.

- Nagy Zsolt, majd ha te is ilyen átlagot produkálsz, továbbá részt veszel az iskolaújság szerkesztésében, vagy tudod mit, majd ha bármiben részt veszel, visszatérünk rá - oltotta le Máday azonnal, miközben Kinga és én is felálltunk.

- Ööö... - töprengtem.

- Mi az? - kérdezte Máday.

- Dave szokott nekem segíteni. Vihetném őt is?

- Felmayer? - töprengett. Dave hálásan nézett rám, és már rendezgette is a holmiját, hogy meglőgjon matekról. - Milyenek a jegyeid?

- Mindent összevetve, vegyesek.

- Matematikából - vágott közbe Máday.

- Jóóók - vágta rá Dave, de azért annyira nem volt meggyőző. - Nem állok bukásra - tette hozzá.

- Ezt akartam hallani. Nem bánom, indíts! - hagyta rá Máday. Eközben én óvatosan és legfőképpen észrevétlenül letettem Virág padjára a füzetem, hogy ha Gazdag kéri, onnan mondja fel a házit. Biztos, ami biztos.

Úgyhogy a tornateremben töltöttük a duplaórát, Kinga jegyzetelt, aztán úgy döntött, nem tetszik neki a ballagás menete, ezért a kezébe vette az irányítást, és mindenki legnagyobb megrökönyödésére dirigálni kezdett. Én meg lelkesen fotóztam, aztán egy idő után Dave-vel felültünk a lelátóra, és csak néztük a műsort. Amit a végzősök, Máday és Kinga csináltak. Szórakoztató volt. ☺

Csupán két órát töltöttünk a többiektől távol, de mikor végeztünk és kimentünk a tesiteremből az udvarra, nagyon úgy tűnt, hogy pályáztak a helyünkre. Kérdőn néztem a pad irányába, ahol Cortezék körül viháncoltak az a-s lányok, néhány bátrabb tizedikes, és a nagy mellű kilencedikes lány is odasomfordált. A fiúk szokás szerint beszélgettek meg röhögtek, Virág és Kata azonban kissé tehetetlenül figyelték az eseményeket.

- Ez gyönyörű, mondhatom - dobta át a válla felett a haját Kinga, és határozottan megindult a társaság felé.

- Hát, nem irigyellek - húzta gúnyos vigyorra a száját Móni, aki éppen megállt mellettem.

- Hogyan? - kérdeztem furán, mert közben azzal voltam elfoglalva, hogy Dave egy végzős lánynak „tette a szépet”.

Móni csak óvatosan Cortez felé intett, akire éppen Edina szállt rá, és folyamatosan vihogott valamin.

- Ja, ő? Már megszoktam.

- Figyelj rá - tanácsolta, és ahogy ránéztem, úgy láttam, teljesen őszintén mondja, nincs semmi hátsó szándéka.

- Oké - bólintottam. - Kösz.

- Szívesen. Régen nem kedveltük egymást, ugye? - mosolyodott el.

- Nem, azt hiszem, nem - ismertem be.

- Örülök, hogy végül jól kijöttünk.

- Én is - mondtam őszintén.

- Pénteken elballagunk - nézett körbe, és a tekintetéből csak úgy sütött a szomorúság. Szó nélkül ácsorogtam mellette, Móni pedig idegesen sóhajtott egyet, és kínosan elröhögte magát. - A fenébe, szerettem ezt a sulit.

Mosolyogva megsimogattam a karját, és látva, hogy ilyen lehet búcsúzni a Szent Johannától, óriási gombóc keletkezett a torkomban. Tudom, hogy soká lesz, de valahogy megcsapott az év vége érzete, ami a mi esetünkben a tizenegyedik végét jelenti, másoknak azonban a végső búcsút. Ahogy rádöbbszemtem ennek a jelentőségére, máshogy kezdtem nézni a tizenkettedikesek arcát. Boldognak tündek, izgatottnak, röhögtek, hangoskodtak, sztorizgáltak, tervezgettek. Fél lábbal viszont már kint voltak a suliból, és bármennyire is erősnek meg felnőttek mutatták magukat, a szemükben láttam, hogy igazából szörnyen szomorúak. Lement egy The Libertines-szám, aztán Jacques kissé megilletődött hangja szólt a hangfalakból, és bejelentette, hogy egy Linkin Park-dal következik. Ahogy elkezdődött az *In The End*, Móni megint óriásit sóhajtott mellettem.

- Képzeld - mondtam neki, remélve, hogy el tudom terelni a figyelmét -, én adom a virágot neked a ballagáson.

- Az klassz - bólintott kissé feldobódva, aztán összemosolyogtunk. Persze ez nem volt olyan fontos pillanat, és nagyon hamar véget is ért, mert pár másodperccel később az egyik fiú osztálytársának a hátára csapott, aztán verekedni kezdtek, vagy mi, én pedig odasétáltam a többiekhez.

Azért annak őszintén örültem, hogy még a ballagásuk előtt kiderült, semmi problémánk egymással. Régen nem kedveltem Mónit, két okból kifolyólag sem. Az egyik, ugye, hogy feltűnően nyomult Cortezre, a másik pedig, hogy túlságosan emlékeztetett Vikire. Hasonló stílus, hasonló mentalitás, és a kinézet is hasonló. De mégsem ugyanaz. Mert Móni tudomásul vette a dolgokat, leszállt Cortezről, és ha nem is nyitott felém, legalább elviselte a társaságom. Viki egészen más tézta. Szerintem a mai napig felelős a csuklásaimért.

Odaértem a padhoz, Cortez pedig ügyet sem vetve arra, Edina éppen hozzá beszél, megragadta a karom, és magához húzva megfordított, átölelte a derekam, és a vállamra támasztotta az állát. Nem hinném, hogy Dina arcszíne egészséges lett volna, erősen szürkének láttam, és miután motyogott valamit arról, a „terembe kell mennie”, a két a-s lánnyal együtt beviharzott a suliba. Tami azonban maradt, és kissé tanácstalanul lépkedett egyik lábáról a másikra, láthatóan idegennek érezte magát a társaságunkban. Viszont senki nem nézte ki vagy jegyezte hogy miért maradt ott velünk. ☺

- Aztaaaa! - üvöltött ki az ablakon Andris, amikor észrevette, hogy a „szerencsés kilencedikes lány” is velünk ácsorog. - Robi, gyere mááár! - fordult hátra. A következő pillanatban Robi feje is megjelent az ablakban, és mindketten a kilencedikes lányt kezdték „stírölni”.

- Mizu, he? - kérdezte Andris az ablakból. A lány totál zavarba jött, és a haját igazgatva megvonta a vállát.

- Mondták már neked, hogy jól áll az... élet? - kiáltotta Andris.

- Mi? - kérdezett vissza a lány fülig vörösödve.

- Hallod, van nálad bikini? - kurjantotta Robi. Az egész udvar röhögött, szegény lány meg idegesen összehúzta a szemét.

- Bunkók! - fonta össze maga előtt a karját, hogy valamennyire eltakarja az „adottságait”.

- Hormonálisan túltengének. Ne törődj velük - tanácsolta Kinga.

A fiúk röhögtek, Kinga idegesen kiáltozott az ablakban lógó rockereknek, akik füttyögtek meg kiabáltak, Virág a fejét kapkodta, mert nem értette, miről van szó, én meg nevetve néztem körbe. Aztán találkozott a tekintetem Móniéval, aki édes-bús mosollyal meredt maga elé. A tizenkettedikesek végeztek. Nekik jövő héttől nincs többé Szent Johanna. Még belegondolni is fáj.

Utolsó óra után (infó, végig neteztünk, Tölgyessy megengedte) kimentünk a teremből, és boldogan konstatáltuk, hogy a sulirádiós szavazás megindult. A diákok egymás után dobták be a szavazataikat, azt hiszem, hatott a sok pop-punk-rock-alter zene, amit a többiek tetettek be Jacques-ékkel. ☺ A sulit előtt elköszöntem Corteztől („nem látalak holnap reggelig” csók), aztán Virággal indultam haza, aki átjött, hogy segítsék neki matekból. Ami azért jó, mert az ő figyelmét durván tíz

percig lehet lekötöni, utána látványosan unatkozni kezdett, és inkább, benyomva a gépem, ráment a YouTube-ra, hogy megmutasson pár Glee-számot, ami terinte „oan nagyon jóóóó”. Ennyit a matekról... Csak átcsúszik valahogy.

Ballagási próba: 5/2 - szép, szép, de totál befordultam tőle. Szomorú volt. ☹

Sulirádió: 5/5* - Paramore (Virág kérésére), Zebrahead (Cortez), System of a Down (Ricsi), Brandon Flowers (ééééén kértem ☺), Billy Talent (Zsolti) és Britney Spears (Andris és Robi kérték, egész nap azon vihogtak, hogy végighörögték a dalt). Nagyon drukkolok, hogy Jacques és Gábor nyerjen.

Tami: 5/? - nem tudom. Eddig azt hittem, csak tetszik neki Dave, de ahogy ma nézte... húha. Lehet, hogy beleesett?

Hamilton-körök: 5/2 - tulajdonképpen Virág nem akarja tudni, hogy mi az. Abszolút nem érdekli.

Végzősök bálja: 5/4 - Dave és Macu is nagyon szeretett volna elmenni, így átadtam a helyem fotósként Dave- nek, aki így vihetett magával egy embert, és ő természetesen Macut választotta. Szerintem ez így fair, én Cortez nélkül amúgy sem szívesen mentem volna, a két lánkmeg meg fotózhatja egymást egész este, és végigközvetíthetik az eseményeket Twitteren.

Edina: 5/1* - no comment.

Cortez: 5/5* - hiányzik. Felhívom. ☺

Április 29., péntek

Egész délelőtt díszítés a suliban. Ami azért nagyon klassz, mert a két tizenegyedikes osztályra hárult a legnagyobb munka. Az udvar és a tornaterem. Ez így rendben is van, csak hogy a tesiteremben a fiúk passzív-agresszív magatartást tanúsítottak, és a lelátón kényelmesen elhelyezkedve úgy döntöttek, semmit nem csinálnak.

A virágokat pakoltuk szét elsőnek, és örömmel vettem tudomásul, hogy szúr. Mivel rövid ujjúban voltam, mindkét alkarom tiszta karcolás meg horzsolás lett. Virág is elszenvedett egy kis sérülést, neki beleállt az ujjába egy tüske, úgyhogy hamar a „kispadra” került.

- Valaki segítene? - álltam szerencsétlenül, roskadásig megpakolva gazzal. Na, jó, virág volt, de addigra már úgy összekarcolt, hogy simán „legazoztam”. Kinga nem ért rá, ő dirigált, Virág az ujját fájlalta, Edina azzal volt elfoglalva, hogy jól nézzen ki a spagettipántos felsőjében (annyira azért nem volt meleg), az a-s fiúk meg létráztak.

- Jövök - ért oda hozzám Tami, és kivette a kezemből a fél bokrot.

- Köszí. Oda kéne felerősíteni - mutattam az ideiglenes színpadra.

Tami tényleg rendes volt, végig segített, meg szemmel láthatóan ő is azon volt, hogy minél előbb végezzünk, úgyhogy egészen jól haladtunk. Amikor szünetet tartottunk, a három másik a-s lány kicsörtetett a teremből, úgy, hogy Tamit nem is hívták magukkal.

- Átme gyünk a büfébe? - kérdezte Kinga, és hol Virágra, hol rám nézett.

- Mehetünk - dobtam le egy csokrot. Már megint megszúr. Mit adunk a végzősöknek, tüskét???

Virág egy papírzsepit szorítva az ujjára (legalább két csepp vért veszített!) bólogatott, úgyhogy elindultunk a büfébe.

- Várj - szóltam Kingának.

- Mi az?

- Nem hívjuk magunkkal? - néztem vissza Tamira.

- Ellenség - közölte totál meggyőződve arról, hogy nem nevetséges, amit, és ahogy mondja.

- Kinga, állj le. Edináék totál kiutálták, szerintem azért, mert mostanában velünk van...

- Az ő baja.

- Ne legyél gonosz.

- Renáta, mi ütött beléd? Az rendben van, hogy mindenféle nyomit magad köré szedsz, elfogadtam, hogy Karcsit behoztad a társaságba, és egye fene, lenyelem, hogy a horrorisztikus gót is hozzád tartozik. De Tami? Nem! Határozottan nem!

- De egyedül van... - mondtam szomorúan, és ahogy az lenni szokott, Virág is azonnal

egyetértett abban, hogy hívjuk magunkkal.

- És akkor mi van? - kegyetlenkedett tovább Kinga. – A mi szövetségünk...

- Gondolj bele, mi négyen, ők hárman - vágtam közbe, mert bár ezt az egészet nevetségesnek tartottam, tudtam, Kingára egyedül így lehet hatni.

- Hm - tűnődött el. - Akkor fölényben lennénk.

- Bizony - vigyorogtam.

- Nem bánom. Csatlakozhat és átjöhet velünk a büfibe.

- Ez igen nagylelkű tőled.

- De a szövetségünkbe nem léphet be.

- Kinga - mondtam, elszámolva háromig-, nem hinném, hogy a mi szövetségünkről bárki tudna, vagy esetleg be akarna lépni.

- Azt te csak hiszed.

- Oké. Nekem mindegy - néztem a színpadnál álló Tamira. Azonnal felénk fordult, és kérdően figyelt minket. – Jössz a büfébe?

- Persze - bólintott, és már indult is velünk.

- Rendben - állította meg Kinga maga előtt. - Vannak információid?

- Tessék? - kérdezte furán.

- Köpnöd kell.

- Miii? - nézett rám Tami elég riadtan. Nem csodálom.

- Semmi gond - legyintettem. - Bízd rám.

- Örömmel - mondta elképedve.

Átmentünk a büfébe, és miközben mi, Virággal folyamatosan nevtünk, Kinga kifaggatta Tamit Dináékról. Ami azt illeti, sok újat nem tudtunk meg. Dina bele van esve Cortezbe. Jé. Utál engem. Jé. Dührohama van, amiért még nem szakítottunk Alig várja, hogy Cortez dobjon. Jé. Utálja Kingát és Virágot. Jééé. ☺

- Bocs, hogy így rátok szálltam, de baromira unom már, hogy állandóan csak ez a téma. Kimerültem - mondta Tami fáradtan.

- Elhiszem – bólogattam.

- Jó, ezt még én is megértem - közölte Kinga. Empátia? Tőle? Wow. Aztán azonnal szét is gyilkolta a nagy pillanatot. - De csak hogy tudd, Dave nem könnyű eset, nem látom esélyét, hogy összejönne veled. Bocs - mondta. Tami azonnal rám nézett, azzal tipikus „elmondta? Miért mondtad el? Megígérted, hogy nem lemondod el!!!” pillantással, amit nem bírtam állni, elkaptam a szeme.

- Kösz - néztem Kingára. - Mintha említettem volna, hogy „ne mond el senkinek”! - förmedtem rá dühösen.

- Ó, igen. Én meg mintha említettem volna, hogy engem soha, senki nem utasíthat - magyarázta meg ennyivel.

- Ne haragudj, hogy elmondtam. Csak nem nagyon vannak titkaink egymás előtt... - rágtam a szám szélét, Tami pedig sóhajtva legyintett.

- Tök mindegy. Igaza van. Nem érdeklek Dave-et.

- Ez nem biztos - vigasztaltam.

- Renáta, ne áltasd! - szólt rám Kinga. - Az elmúlt években kialakult rólátok egy kép. Bizonyítsd be, hogy nem igaz, és te nem vagy Dina.

- Oké - bólintott Tami. Hű. Tényleg szerelmes lehet, ha ez így megfelel neki.

A tesiterembe visszaérve mind a négyen folytattuk a díszítést, a három a-s lányt pedig majd szétvetette az ideg, ahogy néztek minket.

Hát, ilyen ez a gimis élet. Minden percben változhat. Ősi ellenségből bajtárs lett, amikor Tami velünk töltötte a napot, és hátat fordított az osztálytársainak. Rivalizálásból barátság alakulhat ki. Amikor délután átadtam Móninak a ballagási csokrát, mindketten felfelé nézve pislogtunk, nehogy lesírhassuk a szemfestékünket. Az ismeretlenségéből egy csapásra nagymenökké válhatnak diákok, ha hirtelen stúdiósokká avanzsálnak. Gábor és Jacques magasan nyerte a szavazást. ☺

A végzősök búcsúztatása alatt a Szent Johanná-s ünnepelőmben álltam Virág és Kinga között, és

azon tűnődtem, talán Arnoldnak igaza volt. Hiszen, ha napok alatt ennyi minden változik, akkor evidens, hogy majdnem nyolc hónap alatt minden felfordul körülöttünk. Csak ha benne vagyunk, akkor nem nagyon nagyon vesszük észre. Mindezek ellenére úgy gondolom, velem csak jó dolgok történtek, és maximum előnyömmre változtam. És ahogy a mögöttem álló Cortez megfogta a kezem a ballagás közben, hatalmasat dobant a szívem, és mosolyogva félig hátrafordultam, hogy találkozzon a tekintetünk. Nem, nem csak én változtam meg. Minden.

Ballagás: 5/5 és 5/1 - ☺

Érettségi szünet: 5/3 - óriási drukok Móniéknek. Szurkolok értük nagyon. ☺

E-mail: 5/4 - jó, akkor úgy döntöttem, majd én nyitok, írtam Arnoldnak.

Este Zsoltiéknál: 5/5* - kiegészültünk Tamival. Igaz, Dave egy pillanatig sem nézett fel az iPadjéből, de már egy helyiségben voltak. Ez is haladás.

Cortez: 5/5* - este, miután hazakisért, ácsorogtunk egy félórát a kapuban. ☺

Szerelmes vagyok: 5/5*** - nagyon.

Május 2., hétfő

Hajnali hat órakor találkozó a Szent Johanna előtt. Bizony, osztálykirándulás. De azért annyira nem voltunk lelkesek. Több okból kifolyólag. Az első, hogy az osztályunk állítólagos „tűrhetetlen magatartása miatt” csupán egy napra mentünk. Pff. A második, hogy az igazgatóság szerint Haller és Tölgyessy nem bizonyul elég szigorúnak, ha rólunk van szó, így csatlakozott hozzánk Máday. Pff. A harmadik a kirándulás menete: busszal a sulis elöl csak a mi osztályunk, csoportos városnézés, egy óra szabadfoglalkozás, vissza a buszba, irány haza. Mint valami fegyencek. Pff. Így hát némileg kedvetlenül ácsorogtunk a sulis előtt, miközben Máday megszámolt minket. Mind a tizenketten megvoltunk. Még egy képzett kutya is tud ennyi diákra vigyázni, minek ehhez három tanár???

- Rendben, akkor felszállhattok - bólintott szigorúan.

- Ülésrend van? - kurjantotta Macu, és azt hiszem, poénnak szánta. Hát, nem az volt.

- Konkrét ülésrend nincs, azonban a két bagós mellett, Pósa és Antai-Kelemen is szem előtt, Nagy Zsolt, te pedig előttem! - rendelkezett Máday.

- Remek kirándulás lesz - fintorgott Zsolti, aztán megindult, hogy felszálljon a buszra. Mielőtt fellépett volna, megállt Máday előtt, és maga elé húzta a táskáját. - Tetszik kérni rizst?

- Parancsolsz?

- Rizs - emelt ki Zsolti egy műanyag tálat, és felnyitotta a tetejét.

- Ez nagyon kedves, de nem - közölte Máday csodálkozva.

- Értem. Ubit? - húzta ki Zsolti a táskájából egy kigyóuborkát (?).

- Nem, azt sem.

- Jó. Éééés - matatott Zsolti - parit csak tetszik kérni - vett ki egy doboz koktélpáradicsomot.

- Mi lenne, ha felszállnál a buszra?

- De türelmetlenek vagyunk ma reggel - motyogta Zsolti, mi meg folyamatosan röhögünk.

Előttem Dave szállt fel, aki azonnal meg akart ismerkedni a sofőrrel.

- Láthatnám az iratait? - kérdezte.

- Mi? - kérdezett vissza a sofőr. Jogos, szerintem a háta közepére nem kívánt hajnalban egy csapat diákokat. Főleg, akik közt ott van Dave.

- A papírokat. Jogosítvány, forgalmi.

- Te most igazoltatsz? - röhögte el magát a sofőr.

- Nem, de nem szállok fel, ha nem vagyok biztos abban, hogy valódi sofőrünk van. Nem látta a *Rémálom az Elm utcában* második részét?

- Felmayer, tovább! - üvöltött fel a buszra Máday.

- Menj, szerintem rendben vannak a papírok. - veregettem meg Dave vállát.

- És ha ő Freddy?

- Akkor megszívtuk - röhögött Ricsi, és az adidas csukáját feltette az ülésre.

- Hé, vedd le a lábad, raszta! - szólt hátra a sofőr, mire Ricsi unottan tovább taposta az ülést. Cortezzel beültünk a harmadik kettes ülésre, és néztük, ahogy a többiek is felszállnak.

- Csókolom! - köszönt Virág a sofőrnek.

- Szervusz.

- Bencze Virág - nyújtotta a kezét mosolyogva.

- Emó, nem kell bemutatkoznod, gyere már! – kiáltotta Ricsi röhögve.

Virág nevetgélve hátraindult, és beült Ricsi mellé. Ők a mellettünk lévő két ülésen ültek.

- Bonjour! - szállt fel a buszra Jacques, és ment helyet foglalni Gábornak.

Az ofő és Tölgyessy következett, utánuk pedig Kinga. Kirándulóruhának egy hófehér, cipzáros pulóvert választott (hűvös volt a reggel), sötétkék farmert és baseball sapkát, aminek hátulján kitüremkedett a copfja. Ő komolyan vette, hogy ma turisták leszünk.

- Üdvözlöm - köszöntötte a sofőrt hűvösen. - Mi a menetrend? Felírnám - vette elő a jegyzetfüzetét.

- Jövöoöök! - rontott fel Andris a buszra, de megbotlott az egyik lépcsőfokban, és elvágódott Kinga mögött. Mindenki felröhögött, Máday ordított, Robi pedig átlépett rajta, hogy előbb stopolhasson helyet.

- Gyerekek, ésszel - mosolygott az ofő. Való igaz, ő tényleg nem tud minket annyira fegyelmezni, csakúgy, mint Tölgyessy, aki rendszerint velünk együtt röhög. Máday már nincs annyira egy hullámhosszon velünk.

Macu úgy szállt fel, hogy egy pillanatra sem nézett fel a telefonjából, utána Gábor következett, aki lehajtott fejjel lépkedett.

- Jó reggelt - köszönt neki a sofőr. Gábor fürkészően nézett rá.

- Ismerjük egymást? - érdeklődött, aztán mondott valami olyasmit, hogy „amióta sulirádiós lett, mindenki köszön neki, ez fura”. Ezen még jobban röhögtünk, a sofőr pedig kérdően nézett az utoljára felszálló Mádayra.

- Milyen iskola ez?

- A Szent Johanna Alapítványi Gimnázium - mondta büszkén.

- Kisegítőöő! - üvöltött Ricsi.

- Pósa, egy hangot se halljak!

- De méér'? Nem szégyen ez! - bandzsított Zsolti.

Kábé így indultunk el. Ahogy kikanyarodtunk a sulitól, hivatalosan is kezdetét vette az osztálykirándulás. Épp csak ráhajtottunk az autópályára, mindenki kajálni kezdett. Ez olyan kirándulós dolog, tökmindegy, hogy tíz perce tart, enni kell.

- Bah - néztem bele a zsömlébe. Elfelejtettem mondani anyunak, hogy nem kérek májkrémet.

- Mid van? - fordult felém Virág. Szétnyitottam a kezemben lévő zsömlét, mire Virág csillogó szemmel bólintott, úgyhogy oda is adtam. Kaptam cserébe egy fornettis zacskót, benne pizzás, baconös és sajtkrémes dolgokkal. Ez így sokkal jobban festett.

- Pizzásat? - nyomtam Cortez orra elé a zacskót, aki összeráncolt szemöldökkel meredt rám.

- Hat óra negyven van.

- Reggeli - vontam meg a vállam, és tovább ettem.

A csereberéléssel elvoltunk, Zsolti például hátrafordult, hogy kérünk-e sült csirkét (???), Macu pedig kihűlt melegszendvicset vett elő, és a fejét rázva szitkozódott, mert elfelejtett rá ketchupot tenni.

- Nesze - varázsolt elő egy tubust Zsolti, amit már nem hagyhattam szó nélkül.

- Mégis, mit hoztál még? - nevettem fel hitetlenül.

- Lássuk csak - vette az ölébe a táskáját -, van itt keksz, vajazókés, só, zabpehely, Sport szelet, paradicsom, ásványvíz, élesztő...

- Az minék? - vigyorgott Virág.

- Nem az a kérdés. Hanem hogy mióta van benne? Mert nem emlékszem... - töprengett.

- Pfüúúj - fogta a fejét Kinga. - Te egy állat vagy.

- Kígyóubit? - nyújtotta felé Zsolti, mire Kinga a szemeit forgatva kinézett az ablakon, és úgy nevette el magát, hogy senki ne lássa.

- Igazgatóhelyettes asszony! - üvöltötte Robi.
- Miért kiabálsz, itt ülök - szólt át Máday a mellette lévő kettős ülésen ülő rockernek.
- Pisilnem kell - mondta vigyorogva, és az egész busz felröhögött.
- Tartsd vissza - tanácsolta Máday.
- De nagyon kell. Felállhatok ugrálni? - emelkedett fel Robi.
- Maradj a helyeden! Egy óra múlva megállunk.

Hát, igen. A kajálás után a többiek unatkozni kezdtek. És még messze voltunk. Igazából mi, Cortezzel baromi jól éreztük magunkat, zenét hallgattunk, és vagy halkán beszélgettünk, vagy az ablakon át elsuhanó tájat néztük. Ami nem volt túl érdekes, és miután ezt megállapítottuk, tők jót röhögünk rajta.

- Ajjj - nyavajgott Virág.
- Mi az? - nézett hátra Máday.
- Hányingerem van - motyogta, és totál fehér volt a; Virág nem bírja a buszozást.
- Emó, ki ne dobd a taccsot - simogatta Ricsi a haját, Virág pedig összeszorított szájjal bólogatott.
- Sofőr bácsi, egyikünk okádni fog! - kiáltotta Zsolti.
- Hülye! - förmedt rá Kinga, és kimászott mellőle, hogy Virághoz menjen. - Igyál vizet, és vegyél nagy, mély levegőt – tanácsolta.
- Van valakinél hányinger-csillapító? - térdeltem fel az ülésre.
- Megnézem, egy pillanat - matatott az ofő a táskájában.
- Ez nem igaz! Tizenegyedikes diákok vagytok! Az egyiknek pisilnie kell, a másik hányni fog, a harmadik élesztőt eszik... -csóválta a fejét Máday, aztán, amikor leesett neki, hogy mit mondott, Zsolti felé kapta a fejét. - Mit művelsz? Azonnal tedd azt le, mert rosszul leszel!

- Hallod - állt fel Zsolti, és undorodó arccal Virágra nézett -, most már nekem is hányingerem van. Virág a száját befogva felnevetett, illetve néha öklendezett, néha nevetett, közben meg annyira csillogott a szeme, hogy féltő volt, tényleg bármelyik pillanatban kijön a reggelije.

Az ofő talált valami gyógyszert, úgyhogy amikor megálltunk egy „ötperces pihenőre”, Virág be is vette.

Ami az osztályunkat illeti, könnyebb volt leszállni, mint vissza. Máday majd megőrült, mire mindenkit visszaterelt a buszra. Dave és Macu a benzinkút kávézójában MacBookoztak, a két rocker elbújt a vécében (gyanítom, füstöltek), Gábor újságokat nézegetett, Kinga a sofőrt szekálta, mondván „indulnunk kéne”, Cortez és Ricsi vásároltak (chips, kóla, csupa tartalmaz „reggeli”)...

- Gyerünk már, vissza a buszra! - dühöngött Máday. Megszámolta a diákokat (megvoltunk mind), és szólt a sofőrnek, hogy indulhatunk.

- Kövesse azt az autót - utasította Robi, mire mindannyian felröhögtek.
- Miért? - kérdezte a sofőr.
- Mér' ne? - kérdezett vissza Robi.
- Úlj a helyedre! - förmedt rá Máday. - És különben... lehelj csak rám, fiam.
- Elhúztam - slisszolt el Robi, és levágta magát az ülésre.
- Nem akartok énekelni valamit? - érdeklődött Haller. Tizenkét diák nagyokat pislogva nézett rá, aztán a fiúk egyszerre röhögtek el. - Ha nem, nem - vonogatta a vállát. Szegény. Pedig jó ötlet volt. Csak nem nekünk.

Virág bealudt a hányinger-csillapítótól, Ricsi zenét hallgatott, Andris és Robi PSP-ztek, Jacques Gáborral barkochbázott, Kinga lehunyta szemmel meditált, a két lájkmen mobillal Facebookozott, Zsolti pedig németül tanult. Mármint elhozott egy kezdő német könyvet, mondván, „Bécsbe megyünk”, és abból olvasott mondatokat, Máday legnagyobb örömére.

- Was kostet das zimmer? - kérdezte.
- Nagy Zsolt, utoljára mondom, hogy fejezd be! – üvöltötte el magát Máday. - Te sose fáradsz el?
- Nein - vigyorgott Zsolti, én meg a tenyerembe tettem az arcom, és csak úgy rázott a nevetés.
- Hogy állunk? - kérdezte Cortez, miközben kinyomta a zenelejátszóját.
- Még mindig azt az egy mondatot ismételgeti - válaszoltam az elmúlt félóra eseményeit.
- Máday?
- Kikészült.

- Klassz - bólintott, aztán felém nyújtotta a fél fülhallgatóját, és visszakapcsolta a zenét, én meg a vállára hajtottam a fejem, és lehunytam a szemem. Amikor megfogta a kezem, csukott szemmel elmosolyodtam, és mélyen beszívtam az illatát. Így utaztunk mi. A többiek, az ofő, Tölgyessy, Máday, Cortez, én és a lepkéim.

Fél tizenegyre értünk Bécsbe, addigra mindenki kipihente magát, úgyhogy amikor megállt a busz, megint elemében volt a társaság. Máday megpróbált minket kettesével rendezni tizenkét diákot elvileg nem nehéz, de mi erősen deviánsok vagyunk, úgyhogy miközben Dave-nek és Macunak könyörgött, hogy tegyék el a kütyüket, nem figyelt Zsoltira, aki a járókelőktől kérdezgette, hogy „was kostet das zimmer?”. Amikor pedig pólóját elkapva visszarángatta a sorba, akkor Jacques kószált el, mert látott valami „érdekeset”. Máday tombolt, Tölgyessy rockerekre vigyázott, az ofő pedig kedvesen kérlelt minket, „rendeződjünk sorokba...”. Alig negyedóra alatt sikerültis. Én eközben felhívtam anyut, és mondtam, hogy rendben megérkeztünk, továbbá gyorsan időjárást jelentettem, mert a fontossági sorrendje szerint a „rendben van a gyerek???” után mindig a „milyen idő van ott???” következik. Úgyhogy beszámoltam a bécsi napsütésről, kék égről és enyhe észak-északnyugati szélről. ☺

- A program a következő - ismertette Máday, amikor úgy tűnt, hogy nagyjából mindenki figyel rá.
- Schönbrunni kastély, Stephans-dom, Belvedere palota, Hofburg és a Práter...

- Ajj már - húzta el a száját Virág, és a többiek is lázadozni kezdtek.

- Uncsiii - bólogatott Macu. Amíg az osztály nagy része elégedetlenül mocorgott, mi, Kingával összenéztünk.

- A schönbrunni kastély Sissi nyári rezidenciája volt, nem? -kérdeztem.

- De - bólintott.

- De jó. Imádom a filmet! - lelkesedtem.

- Szerintem sem rossz - értett egyet. És egycsapásra egyértelművé vált, mindent látni akarunk. Párizst volt szerencsénk együtt bejárni, a közös városlátogatás mindkettőnkben mély nyomot hagyott, klassz volt, hogy megint együtt vagyunk városnézésen.

- Sissi? - vont a szemöldökét Cortez, és napszemüvege mögül érdeklődve nézett rám, miközben mosolyogva rágozott.

- Lányos dolog - legyintettem zavartan.

- Ahha - röhögött ki, én meg motyogtam valami „igenis jó film”-félét...

A többiek konkrétan végigszenvedték a programokat, úgyhogy hagytam, hogy együtt, kissé lemaradva hóbörögjenek, mi meg Kingával végig elöl mentünk, és a látnivalókra koncentráltunk. Minket tényleg érdekelt. Egyébként a három tanár szigorúan fogta a társaságot, csupán a Práterben kaptunk egy szabad órát, ráadásul Andris és Robi akkor sem mehetett el Tölgyessy közeléből. Úgy ítélték meg, őket nehéz lenne megtalálni Bécsben. ☺

Minket viszont szabadon engedtek, úgyhogy sétáltunk meg vettünk kaját (naná), aztán letelepedtünk pár padra, és a délutáni napsütésben beszélgettünk meg leginkább röhögtünk. Zsolti egész napos kísérletének végeredménye az lett, hogy végre választ kapott a „was kostet das zimmer?” kérdésre. Csakhogy az osztrák házaspár hosszan és németül felelt, mi pedig egymásra nézve vonogattuk a vállunkat. Egy szót sem értettünk. Aztán Cortez angolul kezdett velük beszélgetni, amiből szintén nem sokat értettünk, de mivel mosolyogtak rá, gondoltuk, nem lehet baj Cortez befejezte a beszélgetést, elköszönt tőlük, aztán sóhajtva Zsoltira nézett.

- Oké, egész nap azt kérdezgetted emberektől, hogy „mennyibe kerül a szoba?” - mondta. Pár pillanat múlva mindannyiai dőltünk a röhögéstől.

- Kúl. Beszélek németül! - bólogatott Zsolti elismerően.

- Mit mondtál nekik? - kérdeztem Corteztől.

- Amit mindig, mindenkinek mondunk. Nem százaz, ne hargudjanak rá.

- Ez tényleg mindig bejön - nevettem fel. Máday csörtetett felénk, úgyhogy tudtuk, lassan ideje indulni

- Hol van Bencze?

- Jacques-kal és Gáborral felült az óriáskerékre – mondtam.

- Jó, lassan szálljanak le - közölte Máday.

- Én megvárnám, hogy leérnek - nézett rá Ricsi.
- Nyilván, úgy értettem - forgatta a szemét az igazgatóhelyettes, Ricsi meg rázkódó vállal fordult vissza hozzánk, és tátogva tett valami megjegyzést Mádayra, amit nem írok le. ☺
- Gáborék nem sokkal később visszaértek, Virág rohant elől, és totál fel volt dobva.
- Viií, láttatok? Integtettem!
- Láttunk - ölelte át fél karral Ricsi a vállát. - Nincs hányingered?
- Á-áá - rázta meg a fejét Virág.
- Jó - biccentett Ricsi, és fürkészve nézte, hogy nem fehéredett-e le megint. Olyan arik! ☺
- Gyerekek, lassan indulunk - sétált oda hozzánk az ofő.
- Tanár bá', ez az egy nap így nagyon tré - csóválta a fejét Ricsi.
- Ha jövőre jól viselkedtek, akkor több napra megyünk.
- Gyáá, de jóóó - ugrabugrált Virág.
- Oké, maradjatok még egy képre - pattantam fel a padról, és bekapcsoltam a fényképezőgépet.
- Ne már, Ren, egész nap fényképeztél. Minek még egy?
- Naa, csoportkép - kérleltem.
- Már az is volt - jajgatott Ricsi, aki, azt hiszem, ráunt arra, hogy ötpercenként lefotóztam.
- Utolsó - ígértem meg.
- Rólam csinálhatsz, amennyit akarsz - ajánlotta fel Dave. Ő elég önimádó, mindig örül, ha fotózzák, sőt, van, hogy ő kéri.
- Tudom - vigyorogtam, és beálltam, hogy lefotózzam a többieket. Amikor elkészült a kép, megnéztem a kijelzőt, aztán Haller felajánlotta, hogy csinál még egyet, amin én is rajta leszek.
- Most akkor még egy? - kérdezte Ricsi.
- Utolsó - futottam oda hozzájuk.
- Jól van, Ren, legutolsó - mosolyodott el. Megálltam Cortez előtt, aki átölelte a derekam, én meg nekidőltem, és rátettem a kezem az övére.
- Számolok. Egy, kettő, há... - kezdte az ofő.
- Was kostet das zimmer? - üvöltötte Zsolti, mire mindenkiből kitört a röhögés. Hát, ez egy ilyen kép lett. ☺

A buszra visszazállva megnéztem a könyvjelzőimet (négyet is vettem!), aztán megmutattam Corteznek, aki szerint ez „tényleg tökre érdekes”. Mosolyogva elraktam, és kinéztem az ablakon. A visszafele út mindig kicsit más hangulatú. Halkabb, fáradtabb, nívósabb. Az autópályára érve a fél társaság kidőlt, és Máday örömmel konstataálta, hogy a több órás gyaloglástól és városnézéstől kellően kifáradtunk, úgyhogy volt egy kis nyugta. Kicsit sajnáltam azért. Délutánra berekedt, gazdagodott pár szemkörnyéki ráncal, és totálisan leamortizálódott tőlünk. Így, amikor látta, hogy mindenki elcsendesedett, zenét hallgat vagy bealudt nyugodtan hátradőlt az ülésen, és azt hiszem, csak arra tudott gondolni, hogy „letudta a tizenegy bé kirándulását”.

Cortez lehuny szemmel ült mellettem, felhúzott térdeit nekitámasztotta az előtte lévő ülésnek, és a combján pihentetett kezében tartotta a zenelejátszóját. Mosolyogva néztem rá, aztán odahajolva nyomtam egy puszit az arcára, és fél térdel feltápáskodtam az ülésre, hogy körbenézzek. Fotósként alap, hogy a kidőlt osztálytársaimról is csinálók pár felvételt. Jól jön ez még majd a mi búcsú videónkba, jövőre. ☺

Osztálykirándulás: 5/5* - városnézés, sok-sok látnivaló, kitartó gyaloglás Kingával, Sissi kastélya... szuper. ☺

Osztálykirándulás a többieknek: 5/1* - Máday, hosszú buszút, szigor, fegyelem, unalmas városnézés, béna kastélyok... rémálom. ☹

Was kostet das zimmer?: 5/5 - estére mindenki kipoztolta mindenhová, feltöltött képek címe lett, és az is lájkolta, aki nem is értette, mert nem volt ott velünk. No comment.

Május 5., csütörtök

Az osztálykirándulás után az érettségi szünetet anyuval töltöttem, aki ekkorra időzített egy gigantikus tavaszi nagytakarítást, és a kertet is rendbe tettük. Jó gyerek lévén természetesen végig segítettem, elhúzogattunk mindent, mostunk, poroltunk, gazoltunk, vasaltunk... Rém izgalmas volt.

Reggel megszártottam a hajam, aztán gyorsan felöltözte (rövid hiszti, hogy a kék blúzom vagy a „John Paul George Ringo” feliratos pólóm vegyem fel. Az utóbbi mellett döntöttem), aztán szokás szerint már rohantam is.

Ahogy megláttam Cortezt, két dolog jutott eszembe. Az első, hogy százszázalékosan bele vagyok esve, és szinte már túlzás, mennyire imádom. A másik, hogy ő tényleg így ébred, konkrétan „címlapfotóképesen”? Klassz.

- Szia - álltam lábujjhegyre, és gyorsan köszöntöttem, miközben még mindig az összkép hatása alatt voltam. Van ez így.

- Szia - mosolyodott el halványan, és kicsit gondterhelten tűnt.

- Minden oké? - kérdeztem elkomolyodva, és ösztönösen görcsbe rándult a gyomrom.

- Persze - bólintott. - De valamiről beszélünk kéne - tette hozzá. Ami hirtelen átfutott rajtam, azt képtelenség leírni. Az agyam vagy túlpörgött, ezért nem gondoltam semmire, vagy leblokkolt, és ez az oka annak, hogy az égvilágon semmi nem jutott eszembe. Konkrétan meg sem tudtam szólalni, Cortez pedig láthatta rajtam, hogy se kép, se hang, úgyhogy mosolyogva megfogta a kezem, és a szemembe nézett. - Megvan a jegyem.

- Mi? - ráztam meg a fejem értetlenül. Fogalmam sem volt, miről beszél.

- A nyárra... - magyarázta, nekem pedig hirtelen leesett a dolog. Hát persze. A szünetet Cortez mindig a szüleinél tölti, és ez idén sem lesz másként. Az egészben az a legszomorúbb, hogy ezt tudtam, valahol végig ott motoszkált az agyam egy rejtett zugában, és minden erőmmel azon voltam, hogy elnyomjam. Egészen a mai napig.

- Mikor? - préseltem ki magamból a kérdést.

- Június 10., hajnal...

Durván egy hónap múlva. Rendben. Akkor jöjjön a fájdalmasabb része.

- Vissza? - pislogtam rá összehúzott szemmel, előre rettegve a választól. Cortez bólintott, és kicsit megszorította a kezem.

- Szeptember 3 - mondta ki, én meg szorosan lehunytam a szemem. Áááááá! Hát, igen. A belső hangom olyat üvöltött, hogy kicsit rám hozta a frászt.

- Ööö... - nevettem el magam kissé hisztérikusan. - Értem.

- Csak szólni akatam, hogy tudom.

- Kösz. Most már én is tudom.

- Eltelik - húzott magához.

- Persze. Hiszen csak 85 nap - húztam el a számat kínosan.

Cortez pedig elröhögte magát.

- Gyors voltál.

- Nincs gond a matekkal...

- Tudom. Stréber - ölelt át nevetve, én meg lehunytam a szemem, és mélyen belefűrtam az arcom a vállába. Piros pont amiért nem sírtam el magam. Piros pont, amiért viszonylag felnőttesen kezeltem a dolgot. És piros pont, amiért kibírtam a sulit, hogy nem borulok ki. Ott viszont kiszakadt belőlem.

Kinga és Virág egymás mellett álltak, a mosdók előtt, én meg a lányvéce csempéjének dőlve ültem a földön, és a fejem vertem a falba. Szó szerint.

- Ha az agyrázkódás a cél, jó úton jársz - nézett le rám Kinga unottan. - Ha pedig szeretnéd megosztani velünk, hogy azontúl, hogy hónapokig normálisan viselkedtél, mi történt veled mára, hogy ismét megtisztelsz a világfájdalommal teli fejjel, hallgatlak.

- Nem akarom, hogy nyár legyen - sóhajtottam szomorúan, és inkább békén hagytam a falat, mert ahogy a fejemhez nyúltam fájdalmasan elfintorodtam. Max. lesz egy kis púp a hajam alatt. Nagy ügy. Mi ez ahhoz képest, hogy 85 (!) napig nem látom majd Cortezt?

- Ez nem kívánságműsor. A nyár jön, akár akarod, akár nem. De csak érdekességképpen... mi is a problémád veled?

- Cortez elmegy... - néztem fel szomorúan. Virág búskomoran bólogatott, Kinga azonban értetlenül meredt rám.

- Na és? Minden évben elmegy.

- Igen, de ez most más. Most végre együtt vagyunk...

- Pontosan. Most végre van miért várnod, hogy visszajöjjön. Mert a barátod. Eddig is vártad minden nyáron, hogy aztán szerelmesen pislogj felé néma csendben. Annak volt értelme? Nem. Ennek most van értelme? Igen - förmedt rám Kinga. - Arról nem is beszélve, hogy már megint találtál magadnak valamit, amitől besavanyodhatsz. Még egy hónap van a suliból, ne gyászolj előre. Elmegy? Jó. Majd jön. Nem értem, miért akadsz ki ezen. Ne kreálj magadnak problémádat, ebben a félévben viszonylag normálisan viselkedtél - És ez tőle dicséret volt. De komolyan.

- Igazad van. Csak... - néztem rájuk felváltva - kibír egy kapcsolat 85 napot?

- Figyi - kezdte Virág - azt nemtom', de a tiétek ki fogja - mosolygott, megpróbálva lelket önteni belém.

- Te jó ég! - forgatta a szemét Kinga idegesen. - Hagyjuk már a nyálás, romantikus ömlengéseket. Ez a 21. század! Internet, telefon, skype, képküldés, webkamera, sms, msn, mms. A legtöbb hárombetűs szó valamiféle kommunikációt jelent! Könyörgöm, egy nyamvadt nyári szünetről beszélünk, ne zuhanj már össze! Foglald el magad!

- Rendben - bólintottam, és mint mindig, Kinga szavai most is állatira megerősítettek.

- És izé - szólt Virág. - Nem leszel egyedül. Mi itt vagyunk - vigyorgott, mire én is megkönnyebbülve sóhajtottam fel.

- Köszönöm - mondtam őszintén. A következő pillanatban kinyílt a legutolsó vécé ajtaja és Edina lépett elénk. Én sziszegve lesütöttem a szemem, Kinga idegesen összefonta a karját, Virág arcáról pedig valami „ajj már”-félét olvashattam le.

Edina megmosta a kezét, közben pedig a tükörben nézte magát, és folyamatosan vigyorgott. Mivel mindent hallott, csak reméltem hogy szó nélkül távozik. De az nem rá vall. Ráérősen megtörölte a kezét, aztán a kukához hajolva kidobta a papírt, végül gúnyos arckifejezéssel felénk fordult. Illetve felém.

- 85 nap, he? - villogtatta meg széles mosolyát. - Ennyit erről. Pff - legyintett.

- Az neked is 85 nap, Dina. Erőltess meg az agyad, és gondold végig, hogy ez rád nézve mit jelent. Ja, igen. Semmit - húzta megsemmisítő vigyorra a száját, Kinga.

- Eljön még az én időm. Kivárom - tette csipőre a kezét, és mélyen a szemembe nézett. Az üzenete világos volt, vettem.

- Rendben, várd ki. Addig pedig akad még fiú a suliban, akivel nem jártál, nézz körbe. Vagyis - kapott Kinga az állához, és elég „töprengősen” festett - tévedtem, bocsánat. Már nincs nagyon. Növelj a területet a Szent Johannáról a második kerületre. Ki tudja, lehet, hogy mire végzünk a sulival, egész Budapestet „feléled”.

- Elmész a fenébe - sziszegte Edina, és kiviharzott. Mindhárman a becsapódott ajtót néztük, aztán kitört belőlünk a nevetés. Most őszintén. Edinát komolyan lehet venni Régóta nem.

Ahogy kiértünk a folyosóra, kérdően néztünk fel a hangszórókra. Valami sanzón szólt.

- Ijjjj - rázta meg a fejét Virág. - Ricsiék elfelejtettek zenét adni Zsáknak és Gábornak.

- Akkor ezt ők tették be, maguktól? - nevettem el magam.

- Ühüm - bólintott fintorogva. A következő pillanatban Zsolti és Dave rohantak ki a tereméből, és azt ordították, „kapcsoljátok ki!!!” Kikerülve minket, elfutottak mellettünk, mi pedig bementünk a terembe.

Az osztályban kisebb káosz uralkodott, Macu valal kamerán vitatkozott, Andris és Robi a tévét üvöltették, ahol Iggy Pop énekelt a *Passengett*. Ők ketten erre ugráltak összevissza a refrénnél pedig vörös fejjel ordítva „lalalaláztak”. Ricsi a telefonján nézte a legutóbb feltöltött YouTube-videójuk kommentjeit (Katával akusztikus stílusban adtak elő egy Slipknot-számot), Cortez pedig a padján ülve nyomkodta a telefonját. Odasétáltam hozzá, és megálltam előtte, nekidőlve a saját padomnak

- 85 nap. Nem vészes - mondtam, remélve, hogy sikerül elérnem, hogy erősnek lásson.

Mosolyogva bólított, a kezemet megfogva magához húzott, és szorosan átölelt.

Nem vészes. Kibírjuk. Gondolom. Remélem. ☺

A végősök elballagásával ma huszonnégy diákkal kevesebb jött suliba, ami egy ilyen kis iskolában nagyon érezhető. Őszintén, hiányoztak, a szünetekben az udvaron feltűnő volt, hogy nincsenek velünk, bennünk meg hirtelen tudatosult, hogy most mi vagyunk a legidősebbek. Ez furcsa volt és abszolút szokatlan, akkor is, ha a mi osztályunk messze a leghíresebb a SzentJohannában. Miután túléltem az első órát Vladárral, a nap szinte elrepült, csütörtök lévén az első órát borzasztóan hosszúnak érzem, de amikor túlesünk rajta, a többi már gyerekjáték. Az év vége közeledtével a tanárok ma intenzíven lapozgatták a naplót, és megkértek minket, hogy koncentráljunk a javításra, mert egy-egy tézé után már nem nagyon lesz lehetőségünk drasztikus változtatásra. Ezt úgy értették, hogy az utolsó havi hajtásba belefér egy jegy feltornáztatása, de, mondjuk, Zsolti átlaga már sokat nem javulhat, és Virág sem esélyes arra, hogy kitűnő legyen matekból, szerintem neki elég, ha nem húzzák meg. Jaj.

Suli után otthon megcsináltam a leckéimet meg tanultam, aztán gondoltam, lábatlankodok kicsit anyu körül. Felültem a konyhapultra, leszálltam róla, ettem egy banánt, kidobtam a héját, visszaültem, a sarkammal rugdostam a szekrényajtót, egyszerűen kezdtem az idegeire menni.

- Mi volt a suliban? - kérdezte végül, amikor betette a pogácsát (?) a sütőbe.

- Minden rendben, kaptam egy ötöst irodalomból.

- Értem - bólogatott, és az arcán olyasmi futott át, hogy „a gyerek rezignált, a tanulmányi eredményei jók, mégis baja van, mi lehet?”. Mintha egy villanykörte gyulladt volna ki anyu feje fölött, úgy jutott eszébe a következő kérdés.

- Cortez?

- Igen - bólítottam szomorúan.

- De hát olyan jól megvagytok. Annyira kedves fiú. És olyan helyes ez a kis kapcsolat.

- Nem, nem vele van baj - ráztam meg a fejem. – Csak elutazik a nyárra.

- Ahogy szokott - tette hozzá anyu. Miért mondogatja ezt mindenki? Nagyon is jól tudom, hogy minden évben elutazik. De érezzék már át, hogy ez most nekem mennyire más.

- Igen.

- Nos. Egy pillanat - dobta félre anyu a konyharuhát, és elsietett.

Felvont szemöldökkel néztem utána, majdnem négy perc múlva jött vissza, olyan bölcs gondolatokkal, mint pl. „a szerelmet az idő és távollét csak megerősíti”... tippem sincs, honnan szedte ezt hirtelen, gyanítom, valami idézetes könyvből, miután nem talált a kamaszkezelőkben semmit a „mit tegyünk, ha a gyerek barátja elutazik hosszabb időre?” témához.

- Ööö. Hát, igen - biccentettem. Most ezzel tényleg letudtuk a problémámat?

- Na, látod! - mosolygott anyu megkönnyebbülten. Igen, letudta a problémámat.

- Arra gondoltam, hogy talán nézek valami nyári munkát - mondtam hirtelen.

- Komolyan?

- Igen. Ahogy hallottam, a többiek is ilyesmit terveznek, hogy maguknak állják a fesztivál- és koncertjegyeket...

- Fesztivál??? - hüledezett anyu. Fejben már összerakta, hogy akkor valószínűleg én is koncertekre szeretnék járni a keresetemből. Szinte láttam a gondolatait, ahogyan elképzeli egy több ezres, tomboló tömegben, sátorral, illuminált állapotban... Minden szülő rémálma.

- Nem én, a többiek. Ricsi, Zsolti, a rockerek... ők egy csomóra mennek. Én nem - nyugtattam meg.

- Akkor miért szeretnél dolgozni a nyáron? - kérdezte csodálkozva.

- Hát, egyrészt, mert azzal is megy az idő, és addig sem szenvedek. Másrészt pedig akkor augusztusra összegyűjtök annyit, hogy elmenjek egy nyelvtanfolyamra. Ötösre állok angolból, de kicsit bánt, hogy ez csak azért van, mert francia tagozatos a sulis, és Mr. O'Realy engedelmes, tekintettel arra, hogy nem ez a fő nyelv. Kitűnő leszek év végén, de tudom, hogy nulla a tudásom angolból, és ha elmennék egy angoltanfolyamra, talán valami alaptudást összeszednék... - magyaráztam.

Anyu meghatottan nézett rám, és úgy érzem, több dolog miatt is büszke volt. Azért, mert a nyárra kitalálok magamnak programokat, hogy ne lébecoljak egész nap. Azért, mert szívesen dolgoznék, hogy hasznosnak érezzem magam. És legfőképp szerintem azért, mert nem kértem, hogy fizessenek be egy nyelvtanfolyamra, hanem, ha már én találtam ki, akkor klassz lenne, ha magam tudnám állni. Egy egész nyár. Az hosszú idő. Szerintem sok minden belefér, és tapasztalatból tudom, hogy egy hét semmittevés után következik a tömény unalom. Előzzük meg alapon úgy döntöttem, szétvállalom magam.

- Támogatom az ötletet - mosolygott anyu büszkén.

- Köszönöm. A sulis egy csomó diákmunka-lehetőséget szokott hirdetni, majd megnézem, hátha találok valami jót.

- Rendben.

- Anyu - néztem rá komolyan.

- Igen?

- Megégett a pogi.

- Óóó! - kapott a homlokához, aztán gyorsan csekkolta a sütit. Tényleg megégett. És tényleg megkóstoltam. ☹

Cortez hat körül jött át, és kérdően ült le a mellettem lévő babzsák fotelre, miközben folyamatosan a notebookomat nézte. Naná, hogy érdekelte a netes szintfelmérő, amit az egyik nyelvvizsga oldalán találtam. Mindenképp tudni akartam, hogy melyik csoportba kerülnék.

- Mennyire fáj ezt nézni? - kérdeztem, miközben még mindig a hatodik kérdésen töprengtem.

- Nagyon - bólintott, és elhúzta a száját, amikor végül bejelöltem a (szerintem) jó választ.

- Nem volt jó, ugye? - néztem rá.

- Nem.

- Mindegy, lássuk, milyen a tudásom.

A kérdések egyre nehezedtek, egy idő után pedig már nem csak a választ nem tudtam, hanem azt sem értettem, hogy egyáltalán miről van szó, de csalás helyett inkább kihagytam a jelölést, nehogy bejőjön a tippelgetésem, és kiderüljön, hogy tudok angolul. Az azért fura lenne. Az eredmény még annál is tragikusabb lett, mint amire számítottam.

- Augusztusban délelőtti intenzív kurzus. Heti ötször öt óra - mondtam eltökélten.

- Tényleg ezt akarod csinálni a nyáron? - kérdezte.

- Persze. Mi mást? - kérdeztem vissza.

- Nem tudom. Más lány, ha lelép a barátja a nyárra, biztos nem nyelvsuliba rohan...

- Én nem vagyok más lány - vágtam rá azonnal. Cortez mosolyogva a szemembe nézett.

- Nagyon jól tudom.

(LLLLLL)

Végzősök nélkül: 5/2 - furcsa, és eléggé hiányoznak. ☹

Arnold: 5/? - még mindig nem írt. ☹

Kutyasétáltatás: 5/5* - Virággal este kimentem megsétáltatni Jonathan Davist, csatlakozott hozzánk Kinga, és a nyári munkákról beszélgettünk. Ők is terveznek ilyesmit.

Karcsi: 5/1 - ma bringával jött suliba. Délutánra eltűnt az első kereke. Szegény. Nem értem, Zsolti ezt miért tartja viccesnek. Egy csomó időbe telt visszaszerezni.

Justine: 5/4 - írtam neki mailt, és most már megkérdeztem tőle, hogy mit tud Arnoldról. Jó, hogy a legjobb barátságunkból az lett, hogy a francia levelezőtársamat kell faggatnom arról, vajon miért nem ír nekem. No comment.

Május 6., péntek

A titkárságon kezdtem a napot, és összeszedtem egy halom nyomtatványt azokról a nyárimunka-lehetőségekről, amiket a sulis ajánl. Mindenképp olyan helyre akartam menni, amivel az iskolánk kapcsolatban van, már csak azért is, mert azt biztonságosnak ítéltam meg.

Az osztályban a többiek persze elszedték tőlem a papírokat, és vihogva olvasták a

diákmunkákat.

- Ezek tré munkák - dobálta szét a lapokat Andris. Attól, hogy neki nem tetszik, mondjuk, még nem kellett volna szétszórni az összeválogatott nyomtatványaimat, de mindegy.

- Idióta! Szedd össze azonnal! - szólt rá Kinga mérgesen, miközben ő is egy lapot futott át.

- Reni, tényleg dolgozni akarsz a nyáron? - csodálkozott Dave.

- Persze.

- De minek?

- Hát... - kezdtem, de a többiek megelőztek a válasszal. Kiderült, hogy Andris és Robi mekizni fognak, hogy összejöjjen a heti fesztiváljegyük, amit a szüleik abszolút nem akarnak állni, mondván, „ott sok ész nem ragad rájuk, maximum hülyülnek”. Ricsi és Zsolti is vállalnak nyári munkát, hasonló okokból, mint a rockerek. És idén én is csatlakoztam hozzájuk, már ami a szándékot illeti. A cél továbbra sem ugyanaz.

- Melóztok? Hát, nem is tudom - csóválta a fejét Dave. Őt annyira nem vonzotta a dolog.

- Én is dolgozom a nyáron - közölte Kinga.

- A lovaglás nem munka - röhögte ki Zsolti.

- Nagyon tévedsz! Nyári napköziben leszek felügyelő, ahol hátrányos helyzetű, rossz anyagi körülmények között élő gyerekeknek biztosítjuk a táboroztatását. Karitatív, tehát pénzt nem kapok érte, önkéntesként veszek részt, de igenis munka, és örömmel végzem el!

Hú. Hát, ezt nehéz lenne lepipálni. És még én hittem, hogy mekkora áldozatot hozok, amiért a nyáron dolgozni és tanulni szeretnék. Ő meg önként, fizetés nélkül vállalja a gyerekek felügyeletét, hogy jól érezzék magukat... Wow. Kinga for Prezident! Kéne egy ilyen póló. ☺

- Én nemtok', mert a fél nyarat apuval töltöm - motyogta Virág.

- És? Mit csinálsz a nyár másik felében? - kérdezte Kinga.

- Lógok - vigyorgott, mire mindenki felnevetett. Úgy tűnik, Virágnak nincsenek világmegváltó tervei, ő szeretné az utolsó gimis nyarat úgy tölteni, ahogy eddig. Semmittevéssel. Abszolút meg lehet érteni, Ő így érzi jól magát. Ahogyan Dave és Macu is. Ők nem terveznek mást, mint ülni a gép előtt napi huszonnégy órát, és kockulni.

Amikor Monsieur Durand órára jött, még azon vihogtunk, hogy Andris és Robi a fesztiváljaikat tervezgették. Mindketten „be akarnak csajozni” idén nyáron, és remélik, hogy „jó nők lesznek” a koncerteken. Tizenhét éves fiúk tipikus gondolatai. Playstation, lányok, zene, lányok, Counter Strike, koncertek, lányok, és legfőképp, lányok. ☺ Emelt francia után következett egy „gyilok matek” Gazdaggal, aki kíméletlenül kihívta a táblához Macut, és úgy döntött, akkor is megoldatja vele a feladatot, ha ezzel az egész óra elmegy. El is ment.

Ebédszünetben vettem a büfében egy citromos minyont és egy dobozos őszibaracklevet, aztán az udvarra kiérve felültem a pad támlájára, és a szikrázó napsütésben fellapoztam az *Egymás szemébe*. A sulirádióból (Dave hatására) Fatboy Slim ment, a fiúk pedig valami videóklipről beszélgettek, amiben Christopher Walken mennyire „jó fej”. Fogalmam sincs, miről volt szó, mert még nem láttam, de örülök, hogy mindenki azonnal tudta. Kérdőn Virágra néztem, aki mosolyogva mondta, hogy majd átküldi. Hát, jó. Az udvaron lézengő diákok többsége felénk pillantott, és vigyorogva fejezték ki véleményüket arról, hogy Zsoltin Justin Bieber-es póló van (poénnak szánta, az is volt) vagy hogy Ricsi ördögbottal dobálja Karcsit... A három a-s lány az árkádok alatt állva beszélgetett (szerintem rólunk), Bálint újabban a saját osztálytársaival lóg, miután kiközösítette magát tőlünk és Edináéktól is, a tizedikesek a fűben ülve bandáztak, szóval mindenki elvult. Aztán Virág megnézte a telefonját, és felsikított. Na, erre az is felénk nézett, aki egyébként nem akart.

- Mi van, Emó???? - kérdezte Ricsi riadtan.

- Úúúúuristen! - visongott Virág, és ekkor már kezdtünk mindannyian idegesek lenni.

- Mi történt? - néztem rá aggódva.

- Első lettem. Megnyertem! Váááááá! - üvöltötte.

- Miről van szó? - kapkodta a fejét Kata rémülten. Helyettem Kinga válaszolt, mert én akkor már Virág nyakába borulva ugráltam vele. Te jó ég! Szakmai zsűri előtt első helyen végzett a képe a versenyen. OMG!

- Mit nyert? - kérdezte Zsolti.

- Azonnal mondom - nyomkodta Dave a telefonját, és sorolni kezdte. - Kasírozott vászon, festőállvány, egy nagy értékű ecset készlet, olajfesték és két művészeti album - olvasta fel a verseny oldalán lévő eredményhirdetést.

- Pár ecset meg egy nyamvadt állvány? Ezért pingáltál? - értetlenkedett Zsolti.

- Hagyd már, első helyezett lett! Muszáj neked állandóan beleszólnod mindenbe? - förmedt rá Kinga.

- Csitu van, csak azt mondom, lehetek volna bőkezűbbek. Adhattak volna egy... - töprengött. - Mit szokás adni festőversenyen?

- Amit Virág nyert - mosolyodtam el.

- Ja. Akkor grat - vonogatta a vállát.

Mi Virágot ünnepeltük, Kinga és Zsolti pillanatokon belül a szakításig összevesztek (nem ijedtünk meg, náluk előfordul), a többi diák meg szép lassan visszatért az eredeti elfoglaltságához, miután Virág már nem sikongatott.

És végre! Megtörtént, hogy amikor az ofő bejött utolsó órára és kezdte volna a szokásos heti „kiosztást”, a szavába vágva jó hírt közölhettünk. Virág zavartan mosolygott, amíg Haller ódákat zengett róla, és azonnal bekérte az ellenőrzőjét, mert igazgatói dicséretben részesült. ☺

Aztán kinyitotta a tanári zsebkönyvét, és kérdőn körbenézett.

- Van valakinek ötlete arról, hogy ki hozta létre a közösségi portálon Gondos tanárnő álprofilját?

- Niiiiincs - kiáltottuk kórusban.

- Sejtettem. Csak úgy megjegyzem, hogy Máday igazgalóhelyettes asszony már rajta van az ügyön, és ha kiderül, ki volt, az komoly büntetésre számíthat. Egyáltalán nem vicces, hogy a „lakóhely” mezőbe azt írták: „Periódusos rendszer”, és hogy a magamról mezőben az áll: „atomjőfej vagyok, muhahaaha”. Kérlek titeket, hogy ha ismeritek a feltöltőt, szóljatok neki.

Visszatartott nevetéssel néztünk Zsoltira, aki éppen egy rozskiflit vágott ketté.

- Most mi van? - forgolódott ártatlan arccal. Persze, hogy ő volt. A legviccesebb az egészben, hogy Gondos tanárnő álprofiljának már több ismerőse van, mint az igazinak. Ez azért mindent elárul.

Este, miután hazaértem Zsoltiéktól (klassz este volt, csocsózás, zenélés, röhögés és kajarendelés. Tipikus péntek délután), benyomtam a gépem, és csekkoltam az e-mailemet. Nem jött. Kínosan mosolyogva léptem ki, és úgy döntöttem, nem erőlködöm. Ha Arnold nem ír, akkor nem ír. Én megpróbáltam, ha ő nem reagál, úgy érzem, többet már nem tehetek. Az a legviccesebb az egészben, hogy ő bántott meg engem. Mindegy, hagyjuk.

Rámentem a gyakorikérdésekre, hogy kicsit körbenézzek, és miután a könyvek kategóriában válaszoltam, visszatértém a szórakozás menüpontba. Átfutottam a feltett kérdéseket, és megakadt a szemem az egyikben. „Van valakinek egy kis zsiráfja??? Bővebben lent.” Elég furán néztem, aztán egy belső hang azt mondta, kattintsak rá. A kérdés alatti mezőben a kérdező bővebben is kifejtette a problémáját: „A barátnőm születésnapjára kéne kölcsön egy kis zsiráf vagy egy póni. Vigyázunk rá. Ha valakinek van, írjon. Kösz.”

Már érkezett is rá válasz. Másolom.

Válasz: Te hülye vagy!

A kérdező kommentje: Húzzál már a francba, ha nincs normális válaszod, minek írsz???

Válasz: Milyen idióta kérdés ez? Kis zsiráf?

A kérdező kommentje: A barátnőm azt akar, úgylátszóan csönd.

Válasz: Elég idióta barátnőd lehet.

A kérdező kommentje: Még egy beszélgetés, és megkereslek. Emót senki nem bánthatja, te barom.

Amúgy is sejtettem, hogy ilyen kérdést csak egy ember tehet fel, de a vita utolsó bejegyzését olvasva már ezer százalékgig biztos voltam abban, hogy ismerem a kérdezőt. ☺ Úgylátszóan beszélt a beszélgetésbe. Másolom.

Válasz: Ricsi?

A kérdező kommentje: He? Te ki vagy?

Válasz: Reni.

A kérdező kommentje: Reeenn! Mi a pálya? Mit csinálsz itt?

Válasz: Kis zsiráfot keresek. ☺☺☺

A kérdező kommentje: Gyere át msn-re, ezek itt gyíkok.

Válasz: Megyek.

A következő pillanatban beugrott az msn-ablakom, úgyhogy ott folytattuk a beszélgetést.

Reni üzenete: Ricsi, nem akarlak elkeseírtetni, de kétlem, hogy bárkinek is lenne egy kölcsön kis zsiráfja...

Ricsi üzenete: És póni?

Reni üzenete: Hát, azt sem hiszem.

Ricsi üzenete: **** most mit csináljak? Emónak lenne szülinapjára.

Reni üzenete: Tudom. De ő mindennek örül.

Ricsi üzenete: Ja, de ez így tré...

Reni üzenete: És figyelj csak. Miért nem kérdezed meg Kingát?

Ricsi üzenete: Van zsiráfja?

Reni üzenete: Nem, nincs. Viszont annyi lovas ismerőse van, tuti, hogy tudja, hol lehet pónit találni.

Ricsi üzenete: Ja, ez igaz.

Reni üzenete: Biztosan segít, próbáld meg. Hátha.

Ricsi üzenete: Rá is írok. Kösz a segítséget. Te!

Reni üzenete: Igen?

Ricsi üzenete: Beszóltak a gyakorin. Húzok vissza vitáik

Reni üzenete: Sok sikert. Jaj, ha már ott vagy.

Ricsi üzenete: He?

Reni üzenete: Pontozd fel a válaszaimat. ☺

Ricsi üzenete: Oké.

Reni üzenete: Vááárj.

Ricsi üzenete: ?

Reni üzenete: Akarok valamit mondani.

Ricsi üzenete: Szépet?

Reni üzenete: Szerintem igen.

Ricsi üzenete: Sírni is fogok? :D

Reni üzenete: Ne hülyülj már. Komolyan beszélek.

Ricsi üzenete: Jójó.

Reni üzenete: Virág a legjobb barátom, és csak annyi soha nem kívánhatnék neki jobb barátot nálad. És ezt komolyan mondom.

Reni üzenete: Itt vagy?

Reni üzenete: Hahó. Ricsi?

Ricsi üzenete: Itt. Csak zokogok. Ez annyira szép.

Reni üzenete: Hülye!

Ricsi üzenete: Jól van már. Értem. Kösz. Meg minden. Tudod, hogy imádom Emót.

Reni üzenete: Tudom.

Ricsi üzenete: Csak ne akarna kis zsiráfot, basszus.

Reni üzenete: :D:D:D:D

Hagytam, hogy Ricsi megtámadja Kingát a póni projekttel, én meg már éppen kinyomtam a gépem, amikor felvillant egy ablak. Na, ilyen már nagyon rég volt. Másolom.

Cortez üzenete: ???

Reni üzenete: Ricsivel kis zsiráfot kerestünk.

Cortez üzenete: Virág szülinapja?

Reni üzenete: Aha. Te?

Cortez üzenete: Filmet nézek.

Reni üzenete: Oké.

Cortez üzenete: De annyira nem jó...

Reni üzenete: ☺

Cortez videóhívást indított.

Virág festménye: 5/5* - hihetetlenül büszke vagyok rá!!!

Gyakorikérdések: 5/2 - elalvás előtt egyszer még benéztem. Ricsi úgy összevezett mindenkivel, hogy moderátor ment be. Juj. Viszont nekem nőtt a válaszaik hasznossága. Hihi.

Tami: 5/1 - szegény, ma próbált Dave-vel beszélgetni, de mikor befejezte a mondatot, akkor derült ki, hogy Dave nem is hallotta, mert zenét hallgatott közben. Aúú.

Suliújság: 5/5* - És igen! A júniusi, utolsó szám címlapfotóján Virág lesz mint nyertes. Alig várom, hogy fotózzam. Hurráá!

Május 10., kedd

Virág szülinapja!!! Éjfélkor üzentem neki, küldtem reggel mailt, de természetesen a sulis elé érve a nyakába ugrottam, és lányosan visongtunk egy sort. Egyébként ma abszolút „börszdejgörl” volt, le sem vette a fejéről a műanyag arany koronáját, órákon is abban volt. De őszintén, ki szólt volna rá, őt egyszerűen mindenki nagyon szereti. ☺ Az aulában Mádaytól kaptunk egy adag „Pósa, ragaszd le a szemöldökpiercinged, utoljára szóltam”, „Antai-Kelemen, vedd le a napszemüved, tudom, hogy jól áll, de épületben vagy”, „Nagy Zsolt, mit keres a pólódon Karcsi arcképe???” és „Felmayer, Matsuda! Ez nem titkosügynök-képző, eltenni a kütyüket!” szidalmat. A balhész ötös tehát megérkezett. Van ez így. A stúdió ajtaja előtt hosszú sor kígyózott, a diákok szerettek volna számot kérni, de erre nem volt lehetőségük amúgy sem szokás teljesíteni a kéréseket, ráadásul ma Virág szülinapja volt, és mi jó előre leadtuk a dalokat, hogy minden szünetben valami kedvence szóljon. Fall Out Boy, AFC, Paramore és Heaven Street Seven. Az örök top bandái. ☺

Francián Monsieur Durand kedvesen felköszöntötte aztán továbbmentünk az anyaggal, mert mindentől függetlenül, a nyakunkon az év végi nagy lezárás. Jaj. Első szünetben Andrissal és Robival vihogott, mert a rockerek mindenképpen „le akarták tépni a fülét” szülinapja alkalmából, és nem értették meg, hogy ha „simán meghúzzák”, abban mi a jó. Úgyhogy ők kergetőztek, Virág visított, Kinga pedig kihasználta az alkalmat, és Ricsihez lépett.

- Délután négytől ötig. Mindent megbeszéltem, a bérleti díjat is lealkudtam, mert ismerem a tulajt. Ne üljön rá a pónira, csak sétáltassa. Itt a cím - tépett ki egy lapot a jegyzetfüzetéből, és összehajtva Ricsi tenyerébe nyomta.

- Kösz, Kinga, tényleg.

- Nincs mit. Én elintéztem, hogy lászon pónit. A te feladatod megértetni vele, hogy nem viheti haza. - Ricsi hitetlenül felröhögött, aztán elordította magát, hogy „Robi, sürgősen fejezd be, mert szétütöm a fejed”, úgyhogy Andris elengedte Virágot, aki a vörös fülét dörzsölve lépett oda hozzánk.

- Aúú. Piros? - kérdezte.

- Kicsit - biccentettem nevetve. Érdekes módon a rockerek állandóan Virágot találják meg, akit kedvükre szadizhatnak, egészen addig, amíg Ricsi közéjük nem csap.

Irodalomra Kardos komoran érkezett, és amint lecsapta a naplót az asztalra, egyenesen mögém nézett. Sejtettem.

- Antai-Kelemen, a táblához. A többi...

- ...csendben olvassa a szöveggyűjteményt - fejezte be Dave a tanár helyett, mire mindenki felnevetett. Kardosnak sejtelve sincs róla, hogy a szállóigévé vált mondatot hányan lájkolták már. ☺

A szám szélét rágva néztem, ahogy Cortez elsétál mellettem, közben meg lehajtotta a fejét, és óvatosan elmosolyodott. Zakatoló szívvel rejtettem el a vigyorm, mert Kardos kedvetlenül nézte a jelenetünket.

- Igen? - kérdezte Cortez, amikor megállt a tanári asztalnál.

- Móricz Zsigmond: *Árvácska*. Hallgatlak - fonta keresztbe a karját a tanár, és a szokásos „megbuktatlak” nézéssel fürkészte. Cortez egy másodpercre rám pillantott, én pedig folyamatosan bólogattam, hogy kezdje el. - Ha még egyszer félrenézel, azonnal egyes! R”ni, te pedig néma csendben...

- ...olvasd a szöveggyűjteményed - fejezte be Dave.

- Felmayer, kérdeztelek? - szórt szikrákat Kardos tekintete.
- Elnézést - vigyorgott Dave, és tovább nyomkodta a pad alatt a telefonját.
- Nos? - vont a szemöldökét a tanár. Cortez unottan ácsorgott előtte, és azzal a tipikus „azt hiszi, hogy kiszűr velem?” mosolyával elkezdte.

Elmondta a mű történetét, szereplőit, hogy Móricz mikor írta és mi ihlette. Kardos közönyös arccal hallgatta, végül széttárta a karját.

- Rendben, közepe. Ül a helyedre.

Cortez szó nélkül ellökte magát a táblától, és visszasétált a padjához.

- Csak úgy mellékesen - nézett rá a tanár. - Olvastad?

- Nem.

- Megnézted a filmet?

- Nem.

- Utánaolvastál az interneten?

- Nem - vont a vállát Cortez.

- Akkor? - kérdezte Kardos.

- Hosszú az út a sulig - közölte lazán Cortez, a tanár pedig összevont szemöldökkel fürkészte, és látszott rajta, erősen próbálja megérteni.

Nem tudom, hogy végül sikerült-e, de nem számít. A lényeg, hogy Cortez stabil kettes irodalomból, sőt, közelebb áll a hármashoz, úgyhogy a bukást biztos, hogy elkerüli. Ami pedig a megjegyzését illeti. Nos, igen. Előfordul, hogy ráérezek, miből fog felelni. Ahogy ma is. Így miután reggel beszálltam a kocsiába, tömönatokban, tömören magyaráztam az *Árvácskáról*, minden fontos információt kétszer elisméltettem vele, és konkrétan rákényszerítettem arra, hogy megjegyezze. Hát, sikerült.

- Felmayer! - szólt Kardos.

- Parancsoljon - nézett fel Dave a kezében tartott mobilból.

- A táblához.

- De Cortez már lefelelt. Mindent elmondott Kalácskáról.

- Árvácska! - förmedt rá Kardos.

- Mindegy - legyintett Dave.

- Biztos van, amit nem hallottunk. Vagy te nem hallottál, mert túlságosan lekötött a mobiltelefonod tanulmányozása. Gyerünk, ne húzd az időt!

Dave feltápáskodot, és fájdalmas arccal kiment a táblához.

- Kezdheted. Reni pedig lehajtja a fejét a padra.

- Tessék? - nevettem fel.

- Komolyan beszélek, nincs sűgás! Hajtsd le a fejed! - Elhúztam a számat, és szomorúan Dave-re pillantottam, majd ráhajtottam a fejem a karomra.

- Tanár úr - hallottam Ricsi hangját.

- Mi az, Pósa?

- Én is álhatok?

- Csak nyugodtan. Felmayer után te jössz, majd felébresztelek - sziszegte Kardos.

- Nos. Árvácskáról azt kell tudni - kezdte Dave a felelést - hogy árva volt.

- Zseniális a logikád - mondta Kardos.

- Köszönöm szépen, igyekszem - felelte Dave büszkén. Csak sajnos az a baj, hogy ez volt az össz, amit a múrról tudott mondani. A többi totál homály.

Kardos kemény irodalma után Baranyai is feleltetett bioszon, ő a saját „kedvenceit” kínozza. Zsoltit és a két rockért. Előbbi megúsza egy harmatgyenge kettessel, Andris és Robi azonban karót kaptak, mert egyikük a „szaporodást”, másikuk pedig a „hormonrendszereket” kapta. Annyira vihogtak, hogy folyt a könnyük, Andris a táblának döntötte a fejét, és nevetés közben fejelgette, Robi pedig összegörnyedt a röhögéstől, és azt mondogatta alig kivehető szavakkal, hogy „nem bírja, le kell ülnie”, úgyhogy levágta magát a tanári székre (!!!), majd lefordult róla, és a földön fetrengett tovább.

Baranyai szinte sokkot kapott, meg sem tudott szólalni, annyira ledöbbsentette a két fiú röhögőrohama, úgyhogy csak beírta nekik az egyest, aztán mindkettőt kiküldte a teremből, hogy

szedjék össze magukat.

Utolsó óra után kiszedtem a suliboxomból pár könyvet, majd a többiekkel együtt kimentem a suliból. Imádom a májusi délutánokat, amikor akaratlanul is eluralkodik rajtunk a „mindjárt nyár” érzés, így aztán a legnagyobb hajtás és lezárások előtt a legtöbb diáknak eszébe sem jut a sulival foglalkozni. Zsolti és Kinga teniszezni mentek, mert foglaltak pályát (sportos kapcsolat), Ricsi és Virág robogóra szálltak, és elindultak a meglepi szülinapi programra, Gödöllőre, Andris és Robi siettek haza Counter Strike-ozni (őket hidegen hagyja a szép idő), Flóra és Jacques kézen fogva sétáltak, Gábor pedig velük tartott. Karcsi boldogan vette tudomásul, hogy „érintetlen” a cangája, úgyhogy önfeledten ült fel rá. Aztán észrevette, hogy a korláthoz kötözték, szóval kezdhetette kioldani a csomót. ☹️ Kata hunyorogva menekült a napfény elől, gót lévén semmiképp nem akart lesülni, úgyhogy az utca árnyékos oldalán sétált fel a dombon. Dave egy tizedikes sráccal beszélgetett, bizniszeltek valami kidolgozandó tételekről, cserébe Dave leszervez neki egy randit... Macu pedig Dave-et várta. Ilyen ez a nyár eleje. Nyüzsgős. Tök szívesen szerveztem volna valamit délutánra Cortezzel, de sajna haza kellett mennem, mert holnap angol tézé, amire nekem főleg tanulnom kell Valamit valamiért. Csalódottan kiszálltam Cortez kocsijából a házunk előtt, és szomorú mosollyal néztem vissza rá.

- Hülye angol - motyogtam.

- Ha azt mondom, megírom helyetted, ellógod a tanulást? - kérdezte mosolyogva, mert nagyon jól tudta előre a választ.

- Nem - ismertem be.

Cortez felnevetett, kiszállt a kocsiból, odalépett hozzám, és hosszasan megcsókolt. ☺️

- Te mit fogsz csinálni? - kérdeztem.

- Programom van valakivel - mondta mosolyogva.

- Ööö... - néztem rá furán. - Oké. Persze. Az tök jó - füllentettem, közben meg fejben már azonnal kombináltam, hogy ha Ricsi Virággal van, és a többiek is mind elmentek valamerre, akkor Cortez vajon kivel lesz? Régi haverom, a féltékenység azonnal felébredt bennem, és gyilkolni kezdett belülről. Nem is akárhogyan.

- Ismerem?

- Igen.

- Lány? - kérdeztem félve, összehúzott szemmel, előre rettegve a választól.

- Lány - bólogatott.

- Oké. Jó szórakozást. - Az összes okos magazin az írja, ilyenkor kezeljük lazán a helyzetet, és ne mutassuk ki, hogy éppen összetörtünk. Ahha. Könnyű azt mondani.

- Kösz, meglesz - mondta.

- Tényleg ismerem? - szakadt ki belőlem egy újabb kérdés.

- Aha.

- A-s? - kérdeztem, és azonnal el is vörösödtem. Ez nevetségi Nevetséges vagyok!

- Nem - felelte. Hála a jó égnek. Nem Edina az! De akkor ki? Móni? Vagy valami tizedikes? Csak a suliból lehet, én nem ismerem másokat. Vagyis. De. Egyet. Neee, csak ne ő!!! Viki??? Azonnal a torkomba ugrott a szívem, és akkora lett a gyomrom, mint egy kupak. Na, jó, fogalmam sincs, hogy jutott eszembe egy kupak, de az elég kicsi, úgyhogy bár hülye példa, mégis találó.

- Hát, akkor klassz délutánt. Éreztétek jól magatokat. Meg ilyesmi - motyogtam, és indultam befelé. Cortez elkapta a kezem, és visszahúzott.

- Féltékeny vagy? - kérdezte elfojtott mosollyal.

- Nem - vágtam rá kapásból. - Kéne? - kérdeztem vissza némi öprengés után.

- Lehet. Szép. Okos. És nagyon szeretek vele lenni...

- Ez nagyszerű - mondtam elkerekedett szemmel, és úgy éreztem, végem van, mindjárt elbögöm magam.

- Segítek neki angolból, mert iszonyat béna - tette hozzá, mire hitetlenül a szemébe néztem, és a tenyerembe temetve az arcom, megkönnyebbülten elröhögtem magam.

- Szerinted ez vicces volt? - kérdeztem artikulatlanul, még mindig a kezembe motyogva.

- Szerintem igen - röhögött ki, aztán benyomta a kulcsán a riasztógombját, a kocsija pedig bezárult.

Még mindig szét voltam esve, amikor bementünk a házba. Szóltam apunak, hogy a kertben leszünk, aztán összeszedtem az angolfelszerelésemet, és kiültünk a kerti pagoda alá. Totál vörös fejjel meredtem az angolkönyvembe, Cortez pedig maximálisan kiélvezte a helyzetet, és mosolyogva figyelt, egy percre sem adva meg a lehetőséget arra, hogy ne égjek ezerrel.

- Oké, elég lesz - lapoztam idegesen a könyvemben. - Ez nem fair - néztem fel. - Most tök nevetségesnek érzem magam... Elvégre féltékeny voltam magamra - tűnődtem, Cortez meg a fejét fogva felröhögött. Haha. Szörnyen vicces.

A füzetemen lévő telefonból az Unkle Bobtól a *Satellite* szólalt meg, a kijelzőn pedig Virág képe mosolygott rám.

- Reniii! - sikoltotta. - Képzeld! Itt egy póóóni! - ujjongott.

- Ez nagyon klassz - nevettem fel őszintén.

- Úúú, annyira édi! Hazaviszem!

- Add Ricsit - kértem, mire Virág egyre távolabbról sikoltozott, Ricsi pedig átvette a telefont. - Oké, mondd meg neki, hogy nem tarthatja meg a pónit.

- Szerinted? Azon vagyok - röhögött.

- Sok sikert - köszöntem el.

- Hívlak, ha nem bírok vele.

- Oké, de ha rákötözöl egy élő pónit a robogódra, benne leszel a híradóban - tettem hozzá gyorsan. Ricsi nevetve kinyomta a telefont, én pedig mosolyogva Cortezre néztem. - Virág meglátta a pónit.

- Hallottam - közölte. Hát, igen. Ha Virág sikongat, akkor három-négy méterre is elhallatszík, telefonon keresztül. A póninak ma peche van. Az tuti.

- Azt hiszem, kész vagyok - emeltem fel a füzetemet.

- Mutasd - vette át Cortez, aztán átfutotta a sorokat, és bólintva rám nézett. - Holnap megírom a dogádat.

- Ne máár. Annyira rossz?

- Sokat gondolkoztam...

- Hogy jó-e válasz?

- Hogy milyen nyelven írtad - röhögött fel, én meg lesütött szemmel elnevettem magam. Ez van.

Virág születésnapja: 5/5* - este hívott, kicsit szomorú volt, mert végül nem tarthatta meg a pónit, de állítólag összebarátkoztak, és majd „meglátogatják” egymást. Hát, azt értem, ha Virág meglátogatja, de az elég furcsa lenne, ha a póni is meglátogatná Virágot.

Virág ajándéka: 5/5 - Krisztától és az apukájától Nintendo Wiit kapott, plusz játékokat hozzá, úgyhogy a hétvégén Just Dance-szel fogunk táncolni. Állítólag. Vennem kell kontrollert, vagy mit, hogy engem is „érezkeljen” a gép. Én ebből miért nem értek semmit?

Cortez: 5/5* - szereteeeeem.

Peti: 5/4 - írt maillt, hogy végleg lezárta azt az emóslány-ügyet, és miután hetekig zokogott (?) Muse-dalokra (ismerős szitu), végre jól van. Azonnal visszaírtam, „éljen, éljen!” és hogy amikor gondolja, találkozzunk.

Arnold: 5/1* - nem tudom, mit akar elérni. Láttam a Facebookon, hogy alig nyolc órája magához adott francia ismerősöket, az én levelemre pedig nem válaszol. Ez így annyira nem fair, de mindegy. Ha az a célja, hogy csalódott legyek, hát elérte.

Egymás szemében: 5/5 - imáádom. ☺

Május 11., szerda

Kemény nap. Tézé angolból és franciából is. A francia miatt nem idegeskedtem, rengeteget tanultam rá, meg túl vagyok a holtponton, amikor nem érttem az anyagot és akadozott a tanulásom. Az angol viszont egészen más. Tudva, hogy két jegyre megy a dolog, és befolyásolja az év végi jegyeket, kicsit félve léptem be a nyelvi előadóba. Az első sorban ülő Kinga magabiztosan várta a lapot, Gábor még átnézte a füzetét, Andris és Robi pedig a térdükre rakták a kinyitott könyveket. A mi sorunkban Jacques feszengve motyogott angol szavakat francia akcentussal (☺),

Virág puskát firkált a kezére, a másik oldalamon meg Macu dobolt az ujjaival a padon, tartva a kérdésektől. A hátsó sorban bezzeg dzsembori volt. Dave, Zsolti és Ricsi olyan nyugodtan várták a dogát, mintha csak felsőfokon beszélnének angolul. Naná, velük volt Cortez. Így nem nehéz. Mr. O'Realy arra kért minket, hogy vegyük komolyan a dolgozatot, mert sok múlik rajta. Még jó, hogy tizenegyedikben ezt a mondatot sem értette legalább a fél osztály. Köztük én sem. Pfff.

Megkaptam a lapom (B csoport), és elolvastam az első kérdést. Nagyszerű, le tudtam fordítani. Kezdetnek nem rossz. Éppen a válaszokat írtam, amikor a tanár megkérdezte Virágot, hogy mégis mit csinál.

- Szótár. Szótárat lehet használni, nem? - pislogott rémulten.

- Hogyne. A négyes feladat szavak fordítása. Nézd ki a szótárból, miért ne - fújtatott Kinga idegesen.

- Ajj, most akkor lehet vagy nem? - forgatta a fejét Virág.

- Neeem! - üvöltötte Kinga.

- Jó, akkor nem érdekel - dőlt hátra Virág. Tézé közben úgy döntött, hogy megsértődik, amiért nem szótárazhatja ki a szavakat.

- Virág, írj - suttogtam.

- Nem - közölte.

- Emóóó - szólt rá Ricsi hátulról.

A tanár is odajött, hogy megkérdezze, Virágnak mi a problémája, aki teljesen kiakadt azon, hogy nem használhatja a szótárat, egyszerűen nem értette meg, hogy van a dogában egy olyan feladat, amikor szavak jelentését kérdezi a tanár. Ami, ugye benne van a szótárban... A tézé kellős közepén mindenki Virágot kérlelte, hogy írjon már, ő meg csak szomorúan ingatta a fejét.

- Ez nem igaz! Lehetne csendben? Van, aki tanult és tudja a válaszokat! - kiáltotta Kinga idegbetegen.

- Reni - suttogta Cortez. Hátrafordultam, és kérdőn néztem rá. - Hogy állsz?

- Az első két feladattal kész vagyok.

- Mutasd.

- Most? - suttogtam döbbenetben.

- Persze. - Hát, jó. Felvettem a lapom, és magam elé tartottam, ő pedig kissé feltápászkodott, és elolvasta a válaszaimat. - Jó, ez majdnem rendben van. Mi van a többivel?

- Nem értem.

- Vidd - tolt maga elé egy összehajtott lapot.

- De ez csalás - ráztam meg a fejem.

- Ren - szállt be a beszélgetésbe Ricsi -, ha te nem vagy mindig kilencedikesek lennénk. Vidd már azt a nyomorult választ, és zárjon le ötösre!

- Ööö. Oké - mondtam boldogan, mert tök jólesett, hogy úgy gondolják, megérdemlem az angol ötöst. Mert végül is, ha a próbálkozásaimat nézzük, meg azt, hogy mennyire szeretnék felzárkózni, vagy akár azt, hogy nyáron úgyis megyek nyelvsuliba... Ennyi még talán nekem is belefér.

Leírtam Cortez válaszait, eközben Virág végre rászánta magát, és folytatta a tézé írását, de a négyes feladatot úgy, ahogy van, bojkottálta, mert szerinte nem ér, hogy nem használhatott hozzá szótárt, hiszen „azért van!”. Csengetéskor beadtam a dolgozatot, és mosolyogva léptem Cortezhez.

- Kösz.

- Nincs mit. Mondtam, hogy segítek.

- Tudom - bólintottam.

- Remélem, büszke vagy magadra, Renáta! - ért oda hozzám Kinga idegesen. - Nem érdemled meg az ötöst, csaló vagy!

- Kinga, tanultam a tézére, nagyon sokat, de nem megy az angol. Most ez neked miért fáj?

- Mert nem lehet csaló az iskolaelső. Rossz példa.

- Nem leszek iskolaelső.

- Hogyhogy? Úgy tudtam, holtversenyben vagyunk - kattogott fejben, és szerintem folyamatosan számolt.

- Én már nem. Vladár nem adja meg az ötöst, és már nem fog feleltetni. 4,5-re állok.

- Óóó - tátotta el a száját. - Nem adja meg? Ez biztos?

- Kinga, a múlt órán is én feleltem, nekem van a legtöbb jegyem etikából. Már nem enged javítani.

- Hm. Ez azt jelenti, hogy egy négyesed lesz?

- Igen.

- Átérezem a fájdalmad, de elnézést, most... - veregetett durván hátba, aztán feltartotta mindkét kezét. - Igeeeen! Iskolaelső vagyok! Nyertem! Én nyerteeem - ordította totál megfélelkezve magáról, rólam, a többiekről, a tanárról és a világról. Mosolyogva néztem, és nem tudtam haragudni rá. Megérdemli. Én angolból ötös leszek, amit nem érdelek meg, etikából pedig négyes, pedig ember nem tanult/készült/felelt ebből a tárgyból annyi mint én. Ez van. Az élet nem mindig igazságos.

- Mi történt? - kérdezte Virág, a szemüvege mögül pislogott ránk.

- Kinga rájött, hogy iskolaelső, és ezután már csak sajál magát tudná legyőzni... - magyaráztam.

- Hihi - mosolygott. - Tök jó.

- Szerintem is - értettem egyet, és Kinga kissé eszelős tekintetét látva rájöttem, kizárólag ő az, aki megérdemli, hogy iskolaelső legyen. Neki lételeme a győzelem. Nekem nem fontos, hogy mindenből kitűnő legyek, a lényeg, hogy a lehetséges felvételi tárgyakból jól teljesítsek. És abban nincs benne az etika szerencsére. És... Á, ez csak egy szép álom. De ha minden jól megy, akkor idén végleg elköszönünk egymástól Vladárral. Semmire sem vágyom jobban. ☺

Nyári munka: 5/5* - harmadik szünetben behívtak a titkárságra, hogy ajánljanak valami nekem valót. Egy könyvesboltba keresnek egész júliusra két főt, kisegítőnek. A lapot látva azonnal igent mondtam. Mert egy ember már beadta a jelentkezését. Karcsi. De jó lenne, ha együtt dolgozhatnánk!!!!

Csontváz Carlos: 5/3 - fogalmam sincs, hogy ki és miért tömte tele a csontváz arcát zsömlével, de azon túl, hogy nagyon gusztustalan, azt sem tudom, hogy veszik majd ki. Baranyai be fog rágni. Szokás szerint.

Vacsoravendégek: 5/1* - apuhoz átjött egy kollégája a feleségével, úgyhogy jópofiznom kellett. A válaszaim: Ign, jól megy a sulis. Igen, nagyon szeretem. Nem, nem várom a nyarat. Tudom, hogy furcsa, de akkor sem várom. Nem, magával a nyárral nincs bajom, csak nem várom. Jó, inkább várom a nyarat. Hogyne, nőttem is. Anyu, felmehetek a szobámba???

Virág képei: 5/5* - feltöltött egy halom fényképet a netre. A profilképén hárman vannak. Virág, Ricsi és egy póni. Hm. Érdekes. ☺

Gyakorikérdések: 5/2 - nem ér! Csak azért lepontoztak, mert nem szeretem Coelhót, és egy válaszban meg is írtam???. Ez ízlés kérdése, azért nem pontozzuk le a másikat! Így már csak 87%-os vagyok. Brühü. ☹☹☹

Május 12., csütörtök

Reggel a terembe lépve kikerültem Andrist és Robit (*South Parkot* néztek a tévében), és a padomhoz sétáltam. Az asztalra téve a táskám éppen ki akartam pakolni az etikafelszerelésemet, amikor Ricsi megállt mellettem.

- Ne - mondta halkán.

- Mi? - kérdeztem furán.

- Ne pakolj ki - suttogta, és apró vigyor jelent meg az arcán, aztán leült a székére, és türelmesen várakozott. Kérdőn körbenéztem, hátha megértem, mi folyik itt.

Virág a padjára rakott békejeles táskáján támasztotta az állát, Cortez le sem tette a sajátját, hanem unottan az ölében tartotta, a többiek azonban rendesen készültek az órákra. Összeráncolt szemöldökkel vontam meg a vállam, és bár kicsit tartottam attól, hogy Vladár azonnal kiborul, ha meglátja, hogy nem készültem fel eléggé az órájára, végül úgy döntöttem, nem pakolok ki, ha a Virág-Ricsi-Cortez hármas sem tette. Csengetéskor a tanár belépett a terembe, és becsukta maga mögött az ajtót. Éppen rácsukta volna Gáborra és Jacques-ra, akik mostanában utolsóként, csengetés után esnek be a terembe.

- Pardon - kerülte ki Jacques a tanárt, és gyorsan a helyére sietett
- Pszt. Ricsi - fordultam hátra kínosan, és már nyúltam volna a táskámba, hogy kivegyem a füzetem, mert Vladár az ismerettségünk óta csak ilyen és ehhez hasonló alkalmakra várt.

- Nyugi. izi. Mindjárt - biccentett Ricsi.

- Jó, de... - túrtam idegesen a hajamba.

- Rentai, megtudhatnám, hogy mi a probléma és hol van a felszerel... - kezdte Vladár a várva várt oltást, amikor... Amikor fülsüketítő csengetés vágott a szavába, mire mindenki felkapta a fejét.

- Tűűűű van! Futáááás! - pattant fel Zsolti, és nagyon tűnt, akciófilmben érzi magát, még a széke is felborult a lendülettől.

- Nagy Zsolt, azonnal állj meg! - kiáltott rá Vladár idegesen, de addigra Zsolti már feltépte az ajtót, és kiordított a folyosóra, hogy „Nincs elég mentőcsónak!!!!”. Aztán kirohant.

Vladár utána sietve kinézett a folyosóra, de, gondolom, addigra már elrohant, úgyhogy visszanezett ránk.

- Rendben. Mindenki feláll, párokba rendeződik, és elhagyja a termet - szólt. De addigra már elszabadult káosz.

Kinga az asztaláról mindent besöpört a táskájába, majd kisietett a folyosóra, Andris és Robi a szaggatott csengetést próbálta túlröhögni, Dave és Macu telefonokkal a kezükben siettek ki a teremből, hogy élőben közvetítsék az eseményeket a neten, Virág sikongatott, Ricsi röhögött, Cortez pedig megfogta a kezem, és nyugodtan indult kifelé.

- Bombariadó van? - kérdezte Gábor rezzenéstelen arccal

- Nem, tűzriadópróba. Nyomás, mindenki kifelé – tapsolt kettőt Vladár. - Haraszti, Bernáth, mit műveltek? Tegyétek le a tévét. Képzeljétek el, hogy valóban tűz van, úgyhogy indítsatok kifelé! - kiáltotta idegesen.

- Tűz van? - hőkölt hátra Robi.

- Gondos volt, mi? Tudtam, hogy egyszer leöli az egész sulit, addig kísérletezik... - méltatlankodott Andris

- Nincs tűz! De úgy teszünk, mintha az lenne! Már két perce kint kéne lennetek az épületből, mindenki AZONNAL KIFELÉ!!! - üvöltötte torkaszakadtából.

A folyosóra kiérve azt láttam, hogy minden osztály kizúdul a termekből, de amíg mások kettesével siettek le a lépcsőn, addig a mieink összevissza rohagáltak.

- Flóra! Mon Dieu, Flóra! - kapkodta a fejét Jacques, és hősszerelmesként berontott a kilencedikesek termébe, hogy kimentse a barátnőjét. Ez romantikus, meg minden, de tűz nem volt, a kilencedikesek pedig már réges-rég kint voltak. Jacques nem fogta fel, tovább játszott Rambót, és egyenként benézett minden terembe.

Cortezzel, Ricsivel és Virággal tök nyugodtan sétáltunk le a lépcsőn, miközben fülsüketítően vinnyogott a fülünkbe a szaggatott jelző.

- Hé, Zsolti, nem jössz? - kiáltotta Ricsi a büfénél sorban álló (???) Zsoltinak.

- Megvárnám a melegszendvicsem - közölte nyugodtan.

- Van ma melegszendvics? - kérdeztem csodálkozva.

- Ha tűz van, akkor lesz - vigyorgott.

- Hülye - röhögte ki Ricsi. Zsolti lazán támaszkodott a büféablak előtti pultra, és tovább „várakozott”, mi négyen meg kimentünk a portán, és megálltunk a sulis előtti lépcsőnél.

- Mozgás, mozgás! - kiáltott ránk Máday, arra utalva, hogy elég „ráérősre” vettük a figurát ahhoz képest, hogy riadó van.

- Reni, szia! - köszöntött Karcsi, én meg kérdően néztem a lehorzsolts állára.

- Mi történt?

- Ahogy lesiettem a lépcsőn, megbotlottam - mesélte szomorúan.

- Sajnálom. Fáj? - kérdeztem, szemügyre véve a sérülését.

- Kicsit.

Monsieur Borrel igazgató és Máday megállt a csoportokban ácsorgó diákok előtt, és összehúzott szemmel pásztázták, hogy mindenki megvan-e. A csoportok osztályonként ácsorogtak, úgyhogy Máday hamar kiszúrta a mi ötösünket. Ricsi, Virág, Gábor, Cortez és én.

- Hol a többi tizenegyedik bé-s? - kiáltotta dühösen. Mindenki, de mindenki felénk fordult. Hát,

igen. Tőlünk hiányoztak páran.

- Még bent - mondta Ricsi.

- Mi az, hogy még bent? - ordította vörös fejfel Máday, és kérdően Vladárra nézett, aki „nem hozta ki az összes kölyköt”.

- Kezelhetetlenek, mindegyik elrohant valamerre.

- Ez nonszensz! Már hét perce beindítottuk a csengőt!

A következő pillanatban Zsolti sétált ki ráérősen az épületből Macuval együtt, aki folyamatosan nyomkodta a telefonját.

- Csoki - biccentett Zsolti. - Sajna, van egy áldozatunk emelte meg a kezében tartott Csontváz Carlost, mire mindenki felröhögött.

- Azonnal álljatok be a sorba! - kiáltott rájuk az igazgatóin lyettes. - Hol a többi?

- Kinga ott jön - mutattam az ajtóra.

- Na - lépett ki magabiztosan az épületből, hóna alá fogva naplót.

- Mégis merre a jártál tűzriadó alatt? - érdeklődött Máday idegesen.

- Csak nem gondolják, hogy ha valóban tűz lenne, otthagynám a naplót??? Nem azért tanultam és értem el, hogy iskolaelső legyek, hogy egy perc alatt megsemmisüljenek a jegyeim! A napló nélkül nem hagyom el az épületet! - jelentette ki rezzenenéstelen arccal, majd odasétált hozzánk.

- Még mindig nincs meg négy tizenegyedik bé-s! - üvöltötte Máday már-már idegbaj közeli állapotban.

- Dave a poroltóval fényképezkedik az aulában. Most töltötte fel Twitterre - csekkolta Macu a telefonját.

- Megáll az eszem! - indult befelé Máday az épületbe. Kábé két perc múlva visszatért, jobb kezével Dave karját rángatva, aki továbbra is a poroltót fogta, bal oldalán Jacques-kal, aki Flórát keresve bejárta az egész sulit.

- Kijött valaki? - kérdezett körbe Máday.

- Nem. Ketten még mindig hiányoznak! - sziszegte Haller, aki ingerülten vette tudomásul, hogy természetesen az ő osztályából maradtak bent utoljára. És ki más, mint Andris és Robi?

Mindenki visszafojtott lélegzettel várt. Tizenegy perce tartott a tűzriadó, és szörnyen bebuktuk az egészet, mert már régen kint kellett volna lennie mindenkinek. Andris és Robi meg sehol. Feszülten várakoztunk, és kezdett nyomasztó lenni a helyzet, holott az egész csak próba volt.

- Na végre! - biccentett az ofő, mi pedig a kapu felé kaptuk a fejünket.

- Hol voltatok??? - ordított rájuk Máday, amikor a két rocker lazán kisétált a suliból.

- Megkerestük a tűzfészket. Vizsgálódásunk szerint a tűz a kémialaborban keletkezett. Gondos tanárnő volt - mondta Andris. Mindenki, de mindenki felnevetett, csak Gondos nézett hunyorogva a két fiúra, Máday halántékán pedig egy ér lüktetett vadul.

Miután tényleg mindenki megkerült, felállt Borrel igazgató úr a legfelső lépcsőfokra, és túlkiabálva a röhögő és hangoskodó diákokat, szót kért. Elmondta, hogy ma tűzvédelmi napot tartunk, ez volt az első feladat (lett volna, ha mindenki komolyan veszi), és mindenkit megkért, hogy menjen át a tornaterembe, mert a tűzoltóparancsnok fog nekünk előadást tartani. Lefordítva ezt diáknyelvre: elmarad a tanítás, lóghatunk a tesiteremben, cserébe pedig meg kell hallgatnunk valamit. Klassz.

Mindenki totál feldobódva sétált vissza a suliba, Máday elkért egy-két ellenőrzőt (szokott), én meg kérdően néztem Ricsire.

- Honnan tudtad?

- Mit? - kérdezett vissza.

- Hogy ne pakoljunk ki, mert tűzriadó lesz.

- Ráéreztem. Ennyi - vigyorgott, és viccesen rácsapott a fejemre. Hm. Ráérezett? A tűzriadópróbára? Ezt pontosan hogy is érti? Érdekes.

A tesiteremben gyűlt össze minden diák, az egész sulit ott volt, a diákok felültek a lelátóra, és minden pillanatát élvezték annak, hogy éppen tanórák lennének. Mi a harmadik sorba telepedtünk le, kényelmesen elhelyezkedtünk, és vártuk az előadást. Illetve azt hiszem, csak hárman vártuk, Kinga, Gábor és én, a többiek azonnal benyomták a zenelejátszót, előszedték a mobilokat, a PSP-t, a DS-t meg mindenféle kütyüt, és elfoglalták magukat. A tűzoltóparancsnok megérkezésével

kezdését vette az előadás, én pedig előrekerédkedtem, hogy fotózni tudjak a suliujságnak. A legnagyobb meglepetésére egyébként érdekes dolgok hangzottak el, nem volt unalmas vagy monoton, kérdezték minket, lehetett visszakérdezni, sőt, önként jelentkezőket is kért, hogy bemutasson pár fontos dolgot.

- Tessék! Ott, a hullámos hajú lány! Szeretnél kijönni? - kérdezte, én pedig a parancsnok mellett állva felnéztem a lelátóra. Virág jelentkezett mosolyogva.

- Hát. Izé. Nemtom!. Felvehetem a sisakot?

- Ha lejössz ide, akkor fel - nevette el magát a parancsnok.

- Úúúú, de jóóó - állt fel Virág, és leszaladt a lépcsőn.

Mondanom sem kell, hogy ez a lehetőség másokat is érdekelt, sulí végére egy halom kép került fel a Facebookra, amin Virág tűzoltósisakban mosolyog, Dave tűzoltókabátban, sisakkal a hóna alatt feszít, Andris és Robi pedig beöltözve, kezükben öngyújtót tartva vigyorognak. Na, jó, az ő képük nem volt vicces, tiszta hülyék, hogy ezt feltöltötték, ráadásul pechük volt, jó néhány tanár, kommentelte. Így jártak. ☺

Hazaérve gyorsan megcsináltam a házim meg bepakoltam holnapra, most pedig várom, hogy Cortez értem jöjjön, mert Ricsivel és Virággal moziba megyünk.

Kinga: 5/5 - nos, igen. Azt hiszem, ő egy valódi tűznél is a naplót mentené először. No comment.

Tűzoltóparancsnok: 5/5* - kedves volt és vicces. Egy halom diák rá is kérdezett, hogy bejelölhetik-e a közösségiken. Persze szegény parancsnok közölte, hogy nincs nagyon ideje ilyesmikkel foglalkozni, de jólesett neki, hogy gondoltak rá. A 21. századi gyerekek. Lájkolnak és jelölgetnek. ☺

Film: 5/3 - lecsekkoltam a neten, hogy mit nézünk meg. Valami thriller. Ez azért jó, mert Cortezt és Ricsit érdeklí, Virág nem fogja érteni, én meg a bemutató alapján félni fogok. Óriási.

Dudáltak: 5/5 - megjött Cortez. Rohanok. (L)

Május 13., péntek

Éljen a péntek 13.! Nem vagyok babonás, de ma ránk járt a rúd. A nap kellemesen kezdődött, kora nyári napsütés, báránnyfelhők az égen, Cortez pilóta fazonú napszemüvegben (woow), Edina gyilkos pillantása felénk, a „Cortez és Reni tuti bebukják a nyarat és szakítanak” Facebook-csoportnak mára hatvannégy tagja lett (de kedvesek), szóval minden olyan klassz volt. Andris és Robi vihogtak az órákon (matekon kicsit kiborították Gazdagot), Zsolti Kingával veszekedett egész nap (állítólag tegnap squash-olás közben kezdődött a balhéjuk, aztán Kinga ütögetni kezdte az ütővel...), Virág rajzolatott a füzetébe, Dave randit szervezett a hétvégére (nem magának, az egyik a-s fiúnak, aki újabban a matek háziját írja), szóval úgy elvultunk. Aztán jött az ofőóra. És komolyan megijedtünk.

- Rendben, tudom, hogy nehéz, tudom, hogy süt a nap, tudom, hogy elegetek van a tanulásból, az iskolából, és már legszívesebben a szünetet töltenétek - nézett végig rajtunk Haller. Én a szünet szótól amúgy is ösztönösen begörcsölök, szóval lehajtott fejjel néztem a kezem, mintha csak valami érdekes lenne rajta, a többiek viszont boldogan üvöltöztek -, de sajnos a tanulmányi eredményeket nézve be kell szednem néhány ellenőrzőt. Akkorkezdjük. Virág, Dave, Macu, Ricsi, Andris, Robi. Hozzátok ki! Sajnálom.

- Mi??? Én nem állok bukásra? - kiáltotta boldogan Zsolti. Az ofő lapozgatott a naplóban, majd felszisszent.

- Elnézést. Zsolti, te is hozd ki.

- Na, azért. Muhahaha - vihogott, és előszedte az ellenőrzőjét.

- Cortez? - kérdezte Ricsi vigyorogva.

- Eminens lettem - húzta ki magát Cortez, én meg mosolyogva hátrafordultam hozzá.

- Valóban, Cortez lenyűgöző, 2,4-es átlagot produkált - csekkolta a naplót az ofő. Elképesztő eredményét hangos taps és fütty fogadta.

- Így már nem vagy annyira menő, vágod? - röhögött fel Ricsi.

- Szégyellem is magam. Szívem szerint buknék hatból, de nem jött össze.

- Részvétem - bólogatott Ricsi.
 - Szerintetek ez vicces? - csattant fel Kinga, és fél térdel feltápáskodott a székére. - Végzősök leszünk, nem bukhat meg a fél osztály! Milyen átlagunk lesz így? Ti nem akartok tizenkettedikesek lenni?
 - Mi akarunk. A tanárok nem akarják - vágta rá Andris. Beszólását elismerő tapssal díjaztuk.
 - Idióta - rázta a fejét Kinga. - Van még idő, szedjétek már össze magatokat!
 - Ez így van - helyeselt az ofő. - Szeretném, ha összekapnátok magatokat, és megúsznátok a pótvizsgát. Kérlek titeket, vegyétek komolyan a tanulást!
 - Rendben - szívta fel magát Kinga. - Ráállunk a dologra. Kijavítjuk.
 - Mit javítasz ki? Kitűnő vagy mindenből - nézett rá Zsolti értetlenül.
 - Nem a sajátomat javítom ki, hogy lehetsz ennyire ostoba???
 - Kijavítod az enyémet? - kérdezte Ricsi.
 - Csak szeretnéd - vigyorgott Kinga. - Együtt javítjuk ki. A cél a bukások elkerülése és az a-sokénál jobb osztályátlag.
 - Felejtse el, azok totál nyomik - legyintett csalódottan Macu.
 - Ennyi vagy? Pff - röhögött lesajnálóan Kinga. - Feladtad? Akkor menj pótvizsgázni, szenvedd végig a nyarat, bukj meg, és legyél Karcsi osztálytársa jövőre. Mi végzősök leszünk.
 - Jó, ne dramatizáld már túl - dobta meg Ricsi egy tollal. - Egy kis szívás, és végzősök vagyunk? - kérdezte.
 - Egy év végi hajrá - mosolyogtam rá, remélve, hogy erőt adok neki.
 - Oké - biccentett. - Csapjunk oda.
 - Csapjunk - vágta rá Andris elszántan. - Hova? - kérdezte végül, mire mindannyian felneveltünk.
 Kinga azonnal firkálni kezdett a jegyzetfüzetébe, vadul tervezgetett, hogy ki, miből és mennyit tudna javítani, és mivel a fél osztályt megcsapta a bukás szele, viszonylag nyugodtan hallgatták a lehetőségeiket. Én azonnal bevállaltam, hogy foglalkozom Virággal matekból (nem lesz könnyű), meg felajánlottam Dave-nek, hogy segítek feltornászni a töríjegyét kettesre. Ő ezt úgy gondolta, hogy a neten nézünk történelmi filmeket. Én úgy, hogy magolunk, megállás nélkül. Hogy ebből mi lesz, azt nem tudom. Kinga és Gábor is azonnal beszálltak, és saját idejüket és energiájukat feláldozva vállalták, hogy korrepetálnak, akit csak tudnak. Valójában a pokoli rossz jegyeink, a sokak szerint minősíthetetlen magatartásunk és a rémes hírünk ellenére van valami pozitív is, amiben verhetetlenek vagyunk. És ez az osztályközösség. Négyen vagyunk kifejezetten jó tanulók, Kinga, Gábor, Jacques és én. Ketten van, amiből kiemelkedők (Cortez a nyelvekből, Dave pedig a reáltárgyakból), de amúgy erősen kettesek, a sereghajtók pedig, hatan, összevissza állnak bukásra egy halom tárgyból, néha becsúszik egy kettes, ünnepnapokon egy hármas, de amúgy magasról tesznek az egészre. Ez lehet, hogy másoknál klikkesedéshez vezet, a stréberek ilyenkor nyugodtan hátradőlnek, a balhésabbak verejtékezve próbálnak javítani. Mi viszont máshogy éljük meg ezt. „Az ő problémája az enyém is, hiszen egy közösség vagyunk” alapon mindenki magáénak érezte a bajt, és eszünkbe sem jutott, hogy mi fellélegezzünk a jó jegyeink miatt, és hagyjuk a többieket süllyedni. Még Kinga is elszántnak tűnt, megfélekezve arról, hogy totál iskolaelsőként semmi gondja nincs és inkább egy újabb „versenynek” gondolta a többiek átcúsztatását, ismét cél lebegett a szeme előtt, és vakon hitt abban, hogy ez nem lehet akadály. És ha ő hisz benne, mindenkinek hinnie kell benne. ☺

Délután Zsoltiék garázsában a többiek szokás szerint elváltak, zenéltek, csocsóztak, Zsolti súlyzókat emelgetett, Dave vadul kattogott a klavin, szóval csak úgy lógtunk, amikor Kinga megérkezett.

- Rendben. A bioszos csoport ide ül - mutatott a kanapéra.
 - Ember, megvesztél? Péntek délután van - röhögte ki Ricsi.
 - Nos, igen. Az átlagod 1,4. Az mit is jelent? Ó, megvan. Bukást - vágott vissza durván. - Azonnal ülj ide és figyelj rám, különben nem állok jót magamért! Zsolti, ez rád is vonatkozik!
 - Te ezt hagyod? - kérdezte Dave.
 - Viccelsz? Simán leüt. Családon belüli erőszak áldozata vagyok. Terrorban élek. Ver az asszony.

Muhahaha – röhögött fel.

- Befognád? Köszönöm - förmedt rá Kinga.
  - Én Rent szeretném korreptornak! Kedvesebb - húzta el a száját Ricsi.
  - Korrepetitor - javítottam ki mosolyogva.
  - Egészségedre - intett felém, miközben levágta magát a fotelbe, és feltette a cipőjét az asztalra.
  - Rendben, akkor kezdjük - nyitotta ki Kinga a színes postitekkal teleragasztott könyvét, majd idegesen felnézett. – Ti hová készültök? - kérdezte a rockereket.
  - Cigiszünet? - vihogtak.
  - Mégis mi a fenét képzeltetek magatokról? Üljetek le! Most! - üvöltötte, és olyan riasztó látványt nyújtott, hogy még az is megijedt, akinek amúgy nem volt félnivalója. Mint pl. Kata, aki a dobok mögött ücsörgött, és értetlenül nézett körbe.
  - Kinga diktatórikus, de hozzá lehet szokni. Csak ne ijedj meg, amikor ok nélkül elordítja magát. Én egy ideje már nem rezzenek össze - magyaráztam.
  - Renáta, örülnék, ha csendben maradnál, mi itt tanulni próbálunk - szólt rám élesen. Visszafojtott nevetéssel néztem Katára, aztán odamentem Cortezhez, és mosolyogva átöleltem.
  - Na, milyen érzés az év vége stabil átlaggal?
  - Szokatlan - vágta rá, és kaptam egy hosszú, „kösz, hogy nem hagytál békén és kiszenvetted velem a kettes dogákat” csókot. Mit mondjak? Ezért simán megérte.
  - Te, Reni - lépett hozzám Dave.
  - Igen?
  - Ha berakom az iPod párnám alá a könyveimet, és azon alszom, van esély rá, hogy valahogy, esetleg álomban megtanulom? - érdeklődött.
  - Hát... a hipnopédia sem rossz ötlet, de mi lenne, ha ébren tanulnál? - kérdeztem vissza.
  - Az csak az utolsó lehetőség - biztosított. Ahogy elnéztem a kis tévében Vivát néző Virágot és a már most kibúvókat kereső Dave-et, rájöttem, valóban könnyű dolgom lesz velük. Mindketten csak úgy szomjaznak a tudásra... no comment.
- Hát, a mai péntek délutánunk és esténk kissé rendhagyóan telt, de hiszek abban, hogy ha most egy kicsit fáj is, de így megússzák a nyarat, akkor simán megéri. Egyébként pedig van, akinek az egész tanév így telik... ☺

Hazaérve felmentem a szobámba, és fellapoztam az *Egymás szemében* végét, amikor megcsörrent a telefonom. Nem a *Basket Case* volt. Hanem *Doors*. Kérdőn néztem a készülékre, és hagytam, hogy Jim Morrison énekelni kezdjen, csak akkor nyitottam szét a telefont és emeltem a fülemhez.

- Szia, Arnold - köszöntem hűvösen.
- Szia, Reni. Zavarlak? - kérdezte udvariasan.
- Nem, nem zavarasz - mondtam.
- Örülök. Hogy vagy?
- Én jól. És te? Írtam e-mailt, nem kaptad meg? – érdeklődtem, abba a gyenge lehetőségbe kapaszkodva, hogy esetleg valamiért nem küldte el.
- De, köszönöm, megkaptam.
- Óóó - nevettem el magam gúnyosan.
- Nem volt időm válaszolni, elnézést.
- Hát, persze - bólogattam csalódottan. Azért nem írt sokáig, hogy azzal érvelhessen, nem volt ideje. Ahogyan én is tettem. Hirtelen keserű ízt éreztem a számban, és úgy döntöttem, ez már sok nekem. - Arnold, hagyjuk ezt.
- Pontosabban?
- Ne erőltessük, ha nem megy. Nézd meg, mi lett velünk. Ezek nem mi vagyunk - sóhajtottam.
- Nem, ezek nem - ismerte be, és őszintén örültem, h egyetért velem.
- Most mi lesz?
- Nem tudom. Sokat gondolkoztam.
- És jutottál valamire?
- Nos, különös ezt mondani, de ez a szituáció még rajtam is kifogott.

- Értem. Kár, pedig abban bíztam, te tudni fogod...
- Nem, ezt én sem tudom.
- Akkor ez már így marad?
- Nem kell, hogy így maradjon. Úgy lesz, ahogy szeretnéd.
- Nem akarom, hogy megszakadjon a barátságunk – ismertem be. - De azt sem akarom, hogy utáld őt. Nem utálhatod, ha engem nem utálsz.
- Nem kérheted tőlem, hogy szeressem.
- Nem kell szeretned. Csak ne bánts, mert azt még neked sem tudom elnézni.
- Megértettem – mondta.
- Akkor... Megbeszéltük?
- Megbeszéltük.

Kis hatásszünet következett, amitől kicsit féltem, mert én nem tudtam mit mondani, és egy ideig Arnold is hallgatott a telefonban. Tudtam, ez az a pillanat, amikor eldől, hogyan alakul a barátságunk. Az utóbbi időben többször eltemettem a kapcsolatunkat, úgy éreztem, a múltkori veszekedésünket egyszerűen nem éli túl, mert ahhoz már nem elég erős. De valahol, mélyen végtelenül elkésérített a gondolat, hogy Arnolddal nem vagyok beszélőviszonyban. Hogy a felszínesség alatt igenis haraggal váltunk el. Hogy akit valaha a legjobb barátomnak tartottam, nem tud megbirkózni azzal, hogy Cortezzel járok. Ha választás elé állított volna, gondolkodás nélkül döntök. És azt hiszem, azért nem hozott ilyen helyzetbe, mert ő is tudja, kit választanék. Ez nem azért van, mert ő nem jelent sokat nekem. Igen, még mindig sokat jelent. De Cortez többet. A vele kapcsolatos érzéseim ösztönösebbek, erősebbek, mélyebbek és talán régebbiek is. Nem lehet összehasonlítani a kettőt, nem is lenne értelme. És így, hogy Arnold felhívott, tudtam, már ő sem akarja. Azt szeretné, amit én is. Hogy megmaradjon a barátságunk. Amikor némi hallgatás után újra megszólalt, átváltott. Akármi volt is benne, leküzdötte, és beszélgetni kezdett. Úgy, ahogy szoktunk. Arról, amiről szoktunk. És én ennek örülök. Tényleg.

Egymás szemében: 5/5* - kiolvastam. És nagyon-nagyon tetszett.

Cortez: 5/5 - micsoda átlagot produkáltunk ebben a félévben!

Facebook: 5/1 - nem tudom, ki hozta létre a csoportot, ahol a szakításunkat várják, de Edinát láttam a falon, és pár kilencedikest is. Nem is ismerem őket. Mindegy, inkább kiléptem.

*Sulirádió: 5/4 - rábeszéltem Jacques-ot és Gábort, hogy adják le a Muse-tól a *Starlight*ot ebédszünetben. Wow. Protekciós vagyok a stúdiósoknál. ☺*

Virág: 5/3 - holnap nála alszom. Én tanulásra készülőkő pedig a fejébe vette, hogy Nintendózni fogunk, mert az milyen vicces lesz. Tényleg, az sokkal viccesebb, mint átmenni matekból.

Arnold: 5/5 - kibékültünk. Kicsit ő is engedett, kicsit én is (Cortezből nem, de beláttam, hogy csúnyán megbántottam), végül pedig majdnem úgy beszélgettünk, mint régen. Ugyanolyan már sosem lesz, így marad a majdnem.

Év végi hajtás: 5/2 - nincs félnivalóm, mégis szétizgulom magam a többiek miatt. Ez normális? Talán igen, ha a barátaimról van szó.

Május 30., hétfő

Ha azt mondom, ilyen hajrá még sosem volt az osztályunknak, akkor egyáltalán nem túlzok. Konkrétan kidöltünk az elmúlt két hétben, mindenki azon volt, hogy a minimálisra csökkentsük a bukások számát. Óriási tézék, maratoni felelések, félórás ácsorgások a táblánál, első két padban ülő javítók, utolsó-utolsó lehetőségek töriből, sírás fizikán (Virág kasza), veszekedés a töridoga kiosztásnál (nem lettek annyira jók), felfokozott idegállapotban lévő tanárok és diákok. Mindenki a saját igazát fújta, a tanárok, hogy „miért nem tanultatok egész évben, nem most kéne sírni...”, a diákok pedig hogy „de mi most akarunk javítani, ez is a tanévrésze, nem????”. Minden tőlem telhető megtettem, konkrétan átrugdostam Dave-et töriből, és Virágnak is lesúgtam az egész matekot, aki átcsúszott. De a fizikát nem úszta meg, ahhoz még Kinga is kevés volt, hogy Gondost meggyőzze. Úgyhogy Virág augusztusban pótvizsgázik. Azonban a jó hír, már ha lehet ilyet mondani, hogy csak

egyből bukott, és mivel nyáron tuti, hogy lesz korrep tanára, szerintem megoldja a pótvizsgát is. Fél napig sírt, addig mindennel megpróbáltuk feldobni, vettünk neki minyont meg gumicukrot, vigasztaltuk, Zsolti nevette (igen, feldugta az orrába a kígyó gumicukrot, ami a feje ingatására folyamatosan mozgott ☺), Ricsi ölelgette, én a karját simogattam, Kinga és Cortez pedig Gondost szidták. Aztán Virág lassan helyrejött, megpróbálta a dolgok pozitív oldalát nézni, és miután könnyes szemmel közölte, hogy „ajj, legalább nem a hülye matekból kell mennem”, elnevette magát. A többiek megúszták a bukást, komolyan, visszaidézni is nehéz, hogy csinálták, összefolynak a napok, csak a puskázásokra, feltűnő sűgásokra és a pad alatt zörgő füzetekre emlékszem, de a lényeg, hogy túlestünk rajta. A vicces az egészben, hogy én már a legtöbb tárgyból le voltam zárva, amikor még mindig idegesen vártam az órákat, és az ujjaimat morzsolgatva figyeltem a többiek szenvedését.

Ezzel együtt pedig a mai Szent Johanna-nappal elkezdődött az utolsó tanítási hét a suliban, a jövő heti osztályok versenye előtt ez számít a hivatalos év végének. Már nincs tanulás, nem nagyon kellene tancuccok, a tanárok lezártak minket, kezdődhet a jól megérdemelt és várva várt előpihenés. Nekem pedig a visszaszámlálásom jövő hét csütörtökig. Ennyi maradt addig, hogy Cortez elutazzon a nyárra. Nem sok. Nagyon nem.

A napot az udvaron töltöttük, a színjátszósok Jeanne d'Arc életét adták elő, Kinga páncélban, műkarddal a kezében (?) rohángált, az énekkarosok francia kórusdalokat énekeltek a capella stílusban, a többi diák pedig érdeklődve járkált az udvaron, és bele-belehallgattak az előadásokba. A mi társaságunk afféle „fesztiválhangulatban” töltötte a napot, kiültünk a fűre törökülésben, és a ragyogó napsütésben beszélgettünk.

- Éééés - matatott Zsolti a zsebében, és büszkén felmutatott egy karszalagot - megvan a jegyem. Már csak a költőpénzt kell összemelőznom...

- Klassz - mosolyodtam el. Még a tavalyi is rajta volt a csuklóján, nem értem, mi a fiúknál ez az „addig hordok egy fesztiválszalagot, amíg le nem esik a kezemről. Vagy amíg le nem esik a kezem” dolog. Mindenki tudja, hogy mennek, aztán majd mindenki tudja, hogy voltak, fogalmam sincs, miért nem lehet koncert után levágni és eltenni emlékebe. Ricsi és Zsolti is státus-szimbólumként viseli a színes szalagokat, amik nem nyújtanak túl bizalomgerjesztő látványt így, majd' egy évvel az előző fesztivál után...

- Emberek, mindjárt nyár. Nem látjuk Gondost. Nem látjuk Gazdagot. Nem látjuk Mádayt - jelentette be Ricsi ünnepélyesen.

- Nem látjuk egymást - tettem hozzá, kissé ünneprontóként, mire Cortez átölelte a vállam, és magához húzva adott egy puszit a homlokomra.

A többiek jókedvűen beszélgettek meg röhögtek azon, hogy Andris és Robi leterítették Karcsit a földre, és „pankrátorosan” elkezdtek ráugrálni.

- Hagyjátok már! Fáj neki! - szoltam rájuk mérgesen. A kél rocker vihogva odébb gurult (?), Karcsi pedig feltápáskodva megkereste a fűben a szemüvegét. - Jól vagy? - kérdeztem mosolyogva.

- Persze - bólogatott, és kicsit vörösnek tűnt a füle. Szegény.

Ami viszont óriási, hogy mindketten ugyanoda megyünk dolgozni, és ha van egy kis mázlink, egy időben lehetünk, ami szörnyen klassz lenne, mert akkor nem lennék egyedül, és továbbra is vigyázhatnék Karcsira, mert kicsit tartok tőle, hogy ő olyan típusú srác, akin érzik, hogy gyenge, ezért minden új közösségben egyértelműen megkapja az „áldozat” szerepét.

- Tizenegyedik bé! - lépett hozzánk Baranyai, mire mindnyian odafordultunk, és a napsütéstől hunyorogva próbáltunk tanárnő arcába nézni. - Felmentem a természetbe, hogy elvigyem a csontvázat...

- Carlost? De hát még el sem búcsúztunk tőle! - kiáltotta Zsolti.

- Ez azért nagyon érdekes, mert nyoma veszett – sziszegte a biosztanár.

- Talán meglógott - vigyorgott Macu.

- Ez egyáltalán nem vicces. Nap végére legyen a tanáriban! Minden végtagjával és a koponyával együtt! - förmedt ránk, és idegesen ott hagyott minket.

- Hol a csontváz? - kérdeztem, amikor biztos távolságban tudtam a tanárnőt.

- A rockerek megszőktették. Azt mondták, szabadon kell engedniük - vigyorgott Dave.

- Ennyit az osztálypénzről - jegyeztem meg. Valószínű, hogy vennünk kell belőle egy új csontvázat, ha már a miénk nem bírta a feszültséget, és elszökött.

Kinga ért oda hozzánk, és dühösen leszúrta a műkardot, ami „Excaliburként” állt bele a földbe.

- Mi történt? - érdeklődtem.

- Vége az előadásnak. Elégettek - huppant le mellénk a páncéljában, és kérdően félrenézett. Zsolti kezében egy csomag diákcsemege volt, amit Kinga felé tartott. Kinga eltűnődött, aztán bólintva belemarkolt a zacskóba, és unottan kezdte dobálni a szájába a mazsolát.

- Elégettek? Mer? - töprengett Ricsi.

- Tényleg, miért? Az olyan szomorú - biggyesztette le a száját Virág.

- Te jó ég! Mindjárt tizenkettedikesek vagyunk, és annyi fáradságot nem vettetek, hogy utánanézzetek, hogyan halt meg Jeanne d'Arc?

- Mér, meghalt? - tettetett döbbent arckifejezést Zsolti, mire mindannyian felröhögünk.

- 1431. május 30. Mondd nektek valamit ez a nap?

- Kardos születése? - kérdezte Cortez, én meg a fejemet csóválva elnevettem magam. Ez gonosz volt.

- Na, jó, ebből elég lesz. Nem elég, hogy tudatlanok vagytok, ennek még örültök is. Tehát. 1412-ben született...

- Ne mááár - dőlt hátra a fűben Zsolti, és azt kezdte játszani, hogy feldobálja a diákcsemegeit, és hanyatt fekvé megpróbálja elkapni. A többiek előszedték a zenelejátszókat, telefont, mindenféle kütyüt, és azonnal elfoglalták magukat.

- Én figyelek - mondtam Kingának vidáman, aki határozottan bólintott.

- Még jó. Mi mást tennél? Szóval, mint tudjuk, a burgundok,,,

Az egészben az volt a legviccesebb, hogy akik hallgatták Kinga előadását, mind tudták Szent Johanna életét. Vagyis Karcsi és én. A többieket sosem érdekelte igazán. Miután Zsolti beletalált a szájába egy kesudióval, köhögni kezdett, merthogy szerintem a garatjáig lecsúszott, tekintve, hogy fekvé evett.

- Kinga, bocs, de a barátod, azt hiszem, megfullad - jegyeztem meg, mert Kinga mellett Zsolti egyre csak köhögött, ő pedig továbbra is évszámokkal bombázott minket. Mire Kinga idegesen odanézett, addigra Zsolti felült, majd egy óriási ütéssel hátba verte. Csak úgy csattant a pólóján Kinga keze.

- Kösz - köhögte ki a félrenyelt darabot.

- És akkor VII. Károly... - folytatta Kinga, mintha mi sem történt volna. Kérdően néztem rájuk, aztán Cortez odahajolt hozzám, és észrevétlenül bedugta a fél fülhallgatóját a fülembe. Mosolyogva ráigazítottam a hajam, és onnantól kezdve Kinga tátozott, én pedig a *Should I Stay or Should I Go*-t hallgatva néztem rá. ☺

Hazaérve rájöttem, ebben a tanévben többé már nincs házi, nincs tanulnivaló, nincs mire készülni, úgyhogy amennyire fel dobódtam ettől, annyira csalódott is voltam. Lehet, hogy stréber vagyok, de ilyenkor sosem tudok mit kezdeni magammal. Még jó, hogy másnak van ötlete. Miután Cortez dudált két rövidet, lesiettem a lépcsőn, és egy laza „majd jövök” kiáltással léptem az ajtón, Majdnem kitűnő átlag, problémamentes félév, megbízható barát... Anyuék, ha akartak, se tudtak volna beleszólni ebbe a „majd jövök” dologba. Szerencsájukra vagy pechükre jó gyerek vagyok, és bár rémülten várják a pillanatot, amikor egyszer csak majd kezelhetetlenné válok, addig kénytelenek beletörödni, hogy nincs velem különösebb probléma. ☺

- Hova? - kérdezte Cortez.

- Ööö... Nem tudom - vontam meg a vállam. - Ötlet?

- Talán.

Pár perc múlva mosolyogva szálltam ki a kocsiból és sétáltam oda a padhoz. Ott voltunk, ahol kicsit több mint egy éve. A második kerület egy magas, eldugott pontján, a kilátónál, ahol annyira gyönyörű a panoráma, hogy csak bámultam magam elé.

- Bevált hely, mi? - nevettem fel, amikor Cortez felült mellém a pad támlájára.

- Ja, nagyon - bólintott tettetett komolysággal.

- Sejtettem - viccelődtem tovább, aztán a vállára hajtottam a fejem, és az elénk táruuló látványt

figyelmen kívül hagyva inkább lehunytam a szemem.

- Minden oké? - kérdezte komolyan.
- Kicsit tartok a nyártól - ismertem be.
- Nem kell.
- Megígéred? - kérdeztem zakatoló szívvel.
- Persze. És te?
- Én? - nevettem fel hitetlenül. - Persze.
- Oké - nézett maga elé, aztán feltett egy kissé váratlan kérdést. - Neményi hazajön a szünetre?
- Igen - feleltem. - De én dolgozni fogok júliusban, szóval nem nagyon fogunk találkozni.
- Aha. Gondolod, nem jár majd be a könyvesboltba? Ott vagy te és egymillió könyv. Minden álma egy helyen - mondta szárazon, én meg elhúztam a számat.
- Arnold a barátom. Mint Karcsi vagy Peti, Virág, Ricsi, Kinga... - kezdtem sorolni.
- Tudom, hogy neked a barátod - ragozott kissé feszülten. - Az a kérdés, Neményinek mi vagy te. Némán néztem magam elé, és sóhajtva megráztam a fejem.
- Ez nem lehet probléma... mármint...
- Reni - szakított félbe, mire mélyen a szemébe néztem. - Ez nem probléma.
- Oké - mosolyodtam el, Cortez pedig megcsókolt. (L).

Szent Johanna-nap: 5/5* - klasszul telt.

Közeleg a szünet: 5/1 – brühü ☹

Esti DVD-zés apuval: 5/2 - mindenképp meg akarta velem nézni a *Legenda vagyok* című Will Smith-filmet. Egy. Én nem akartam. Kettő. Féltem közben. Három. Most hogy fogok elaludni? Talán befekszem a kádba... ☺

Tami: 5/1 - nagyon úgy néz ki, hogy minden igyekezete ellenére sem érdekli Dave-et. Kicsit sajnálom.

Színház: 5/5* - holnapra van a harmadik és egyben utolsó előadásra jegyünk. Váárom. ☺

Csontváz Carlos: 5/5* - Facebook-adatlapja (!!!) szerint az utolsó bejegyzést délelőtt tízkor írta, akkor szállt fel a vonatra a Déliben és utazott el végleg. Ez így vicces, meg minden de amúgy nem tudom, a rockerek hová tették. ☺☺☺

Május 31., kedd

Laza nap. Valamennyi órán elfoglalhattuk magunkat, a tanárol szokás szerint elővették az „überjőfej” énjüket, és hagyták, hogy azt csináljunk, amit akarunk. Mármint azzal a kikötéssel, hogy azt kulturáltan tegyük, így Andris és Robi eredeti ötlete, miszerint „köpködünk ki félig megrágott kaját az ablakon” már azelőtt meghíusult, hogy elkezdheték volna. Nézhettünk filmet, beszélgethettünk óra közben, ülhattunk a padon, és áttolhattuk a székünket máshová, hogy csoportosan tudjunk bandázni. Valamilyen szinten irtóra hangulatos az év vége, főleg, amikor már csak azért járunk be, mert papírforma szerint tanítás van, egyébként viszont nincs különösebb dolgunk. Nyitott ablakok a teremben, sok tanár kiviszi a diákokat az udvarra, és sokkal több röhögés hallatszik a folyosón óra közben, mint általában. A mi termünkben ma két táborra oszlott az osztály. Voltak azok, „akik a hátsó padoknál beszélgetnek” és azok „akik elöl ülnek és „*Így jártam anyáttal*” maratont tartanak”. Az utóbbiakhoz tartozott Jacques, Gáboi, Zsolti, Macu és a két rocker, mi, többiek pedig inkább beszélgettünk, mert nem volt különösebben kedvünk tévzni. Második óra szünetében kint álltunk a folyosón, amikor Dave összeráncolt szemöldökkel meredt maga elé.

- Ez? Ez nem? Most jól látom? - kérdezgette, mire én is odafordultam.

Tami lépkedett felénk, és mivel az utóbbi időben mindent megtett, hogy felhívja magára Dave figyelmét (új frizura, kivágottabb felső, olyan parfümmennyiség, hogy megfulladtunk utána stb.), úgy döntött, a kevesebb néha több. Tehát megpróbált úgy hatni Dave-re, ahogyan Dave-re lehet hatni. Sima farmer volt rajta, natúr smink, kibontott haj és a telitalálat. Egy női fazonú, Apple-logós póló.

- Sziasztok - köszönt úgy általánosságban, és bement a termükbe. Elérte a célját, Dave utánafordult, és elismerően bólintott.

- Van stílusa - jegyezte meg.

- Gondolod? - kérdeztem mosolyogva.

- Megbököm - határozta el, és elővette az iPhone-ját, hogy a virtuális világban „böködjön” valakit, aki négy méteren belül volt. Felnevettem, és megveregettem Dave vállát, majd Kingával és Virággal együtt lementünk a büfébe.

A büfés néni kedvenceiként (hát persze, minden zsebpénzünket rá költjük, illetve nála) jól feltartottuk a sort, mert Virággal vacilláltunk, hogy sajtos croissant-t vagy sonkás-mustáros szendvicset vegyünk. Végül ő a croissant-t választotta, én meg a szenyát, és az udvarra érve elfeleztük, mert az úgy igazságos. Kinga, aki sportemberként figyel arra, hogy ne gusztustalankodjon összevissza az étellel, egy sima ásványvízzel ült le mellénk a padra, miközben mi bekapcsolódtunk a fiúk beszélgetésébe.

- Aha! - bólogatott Dave magabiztos mosollyal.

- Mi aaz? - kérdezte Virág.

- Visszabökött. Hm-hm - vakargatta az állát Dave, aztán Macuval félrevonultak, hogy arról tanakodjanak, most vajon mi legyen.

- Azt hiszem, Tami rájött, Dave mikor figyel oda valakire – mosolyogtam

- Na, persze - bólogatott Kinga erősen gondolkozva. - De ha össze is jönnek, kizárt, hogy teljes értékű csapattag legyen.

- Miről beszélsz? - kérdeztem furán.

- Ide lehet csapódni hozzánk, nem bánom. Elvégre népszerűek vagyunk - dobta át a válla fölött a haját. Ez így kicsit nagyképuen hangzott, de hát ő Kinga, vele időnként elszalad a ló. Időnként szó szerint. Na, mindegy. - De tény, hogy az alap mag összesen hét főből áll.

- Ki az a hét? - kérdezte nevetve Cortez.

- Nos. Egyértelműen én - kezdte, mire elmosolyodtam. Éljen az egoizmus. - Zsolti, Cortez, Ricsi, Virág, Dave és Renáta.

- Héé! És velem mi lesz? - kérdezte Macu.

- Te is csak csapódtál. Ez van - vonogatta a vállát Kinga.

- Nem csapódtam, később jöttem a suliba.

- Tehát csapódtál - szögezte le Kinga.

- Ne foglalkozz vele, Macu - vigasztaltam, újból rádöbbenve, hogy Kinga nem különösebben tapintatos lány.

- Nem kell sajnálni, nagyon szeretjük Macut meg blabla, a többi közhely, de ha jobban belegondolunk, mi alkotjuk a társaságot a kezdetek kezdete óta. Illetve Renáta kérdéses, mert ő brutál nyomiként kezdte a gimit...

- Héé! Esetleg valaki megvédene? - fordultam körbe.

- Ööö... - nézett rám Ricsi, és inkább nem mondott semmit, csak megveregette a vállam. Ez azért jelent valamit, nem? Pff. Nevetve megráztam a fejem, és sóhajtván annyiban hagytam az egészet. Tény és való, hogy most szervezesebb része vagyok a társaságnak, mint régebben.

Kinga kicsit sajátosan fogalmazott, ahogy az várható tőle, de azért volt igazság abban, amit mondott. Így, heten borzalmasan szoros barátságban vagyunk, és bár mindenkit nagyon szeretünk, aki amúgy velünk lóg, de valahogy elképzelhetetlen, hogy ebből a hét emberből valaki kiessen. És magamat is ide veszem, de nem azért, mert olyan központi figura lennék, vagy ilyesmi, hanem mert külön-külön nagyon szoros a kapcsolatom mindannyiukkal. Tizenegyedik végére döbbsentem rá, hogy a régóta keresgéltem „legjobb barát” tulajdonképpen végig ott volt az orrom előtt, csak amíg én egy emberben kerestem azt, amit számomra a barátság fogalma jelentene, nem vettem észre, hogy ez nem egy konkrét ideál, ami egyvalakiben megvan, és akkor az a nagybetűs Legjobb Barát. Hanem inkább egy puzzle, a darabjai szanaszét vannak, és ha együtt látja őket az ember, akkor értelmet nyer az egész. Valami ilyesmit jelenthet a barátság. És ahogy a többieket néztem, rájöttem, nekem ők azok. Ők, hatan. ☺

Színház: 5/5*** - szörnyen élveztem, és komolyan, még Kata is jól érezte magát, pedig nem

gondolta volna, hogy feldobja a musical. ☺

Sulirádió: 5/3 - ma a rockerek irányították Jacques-ot és Gábort, így klasszik rock szólt egész nap. Ki lehetett bírni. Az a-sok vágtak csak fájdalmas képet.

Cortez: 5/5 - miután hazaértem a színházból, küldtem neki sms-t. Visszaírt. Én is. És ez így ment, amíg egy „nincs elég egyenlege” üzenet bele nem szólt a szerelmünkbe. Nos, ekkor sem történt tragédia, mert felhívott. ☺

Tami és Dave: 5/4 - legutolsó információm róluk, hogy estig bökdöstek egymást a neten. Szörnyen romantikus lehetett. No comment.

Június 2., csütörtök

Négyesre lezárva, abszolút nyugodtan vártam az év utolsó etikaóráját Vladárral. Ritka alkalom, de nem izgultam, nem ültem görcsösen a helyemen, és nem féltem, hogy megaláz az osztály előtt, majd bevág egy egyest. Már nincs jelentősége. Ettől még megalázhatott az osztály előtt, de egyest már nem kaphattam. Haha. De jó.

- Rendben, a mai utolsó órán... - kezdte szigorúan, mire mindenki felröhögött, utalva arra, hogy ezt úgysem mondja komolyan - csendben elfoglalhatjátok magatokat.

- Kösz - intett Ricsi a székén hintázva.

- Köszönöm - javította ki Vladár.

- Nincs mit - bólított Ricsi vigyorogva. Ezt megbeszélték.

- Rentai - mutatott rám a tanár, én meg döbbenet néztem rá. Mi az? Mit akarhat még? Nem volt még elég? Bizonytalanul a tanári asztalhoz mentem, és megpróbáltam állni a tekintetét.

- Sokat gondolkoztam a jegyeden, és végül úgy döntöttem, megajánlom a jelest.

- Feleljek most? - kerekedett el a szemem. Persze, fél lábbal a nyári szünetben, úgy, hogy hetek óta direkt nem feleltem, én már beletörődtem abba, hogy nem lettem kitűnő... Kezden most szórakozni velem, miért ne? Vladár tiszta hülyét csinál belőlem.

- Nem, nincs szükség rá. Tekintettel arra, hogy a szorgalmddal nincs probléma, kapsz egy órai munka ötöst júniusra, ezzel pedig megvan az év végi jeles.

- De miért? - kérdeztem, és nem hittem a fülemnek.

- A válasz egyszerű. A vérlázító magatartásod, folyamatos feleselésed, a hozzáállásod a tárgyaimhoz és a pofátlan viselkedésed mellett - oltott le lazán - a felkészülésedre nincs panasz, végig tanultál és készültél. Emiatt jelest érdemelsz. A többi nem az én problémám, legyen a te bajod - közölte gúnyosan.

- Ó. Köszönöm - mondtam, zavartan nézve, ahogy a naplóban lévő, ceruzával beírt négyest átjavítja ötösre. Hűűű. Majdnem érzékenyültem. Majdnem.

- Tehát ezzel búcsúszom tóled. Ötös lettél - mondta unottan.

- Búcsú? Örökre? - könnyebbültem meg őszintén, mire Vladár félredobta a radírt, és idegesen pillantott fel.

- Hát, erről beszéltem! Hogy nem sülsz le a bőr a képedről? - förmedt rám, és a többiek kérdően bámultak felénk. Céklavörös fejjel néztem rá, és őszintén, tippem sem volt, hogy már megint mi rosszat szóltam. - Jó nyarat akartam kívánni, Rentai, mert találkozunk szeptemberben! És készülj, mert kemény év lesz!

Óóó! Tehát jövőre is tanítani fog még. Hát, ilyen az élet, így jártam. Vladár dühösen összecsapta a naplót, és gyilkos pillantásokkal figyelt, miközben bemásztam a helyemre.

- Mi történt? - pislogott Virág.

- Végül is ötös lettem - mondtam.

- Micsoda??? - tápázkodott fel Kinga az asztalától. - Hogy lehet? Miért? Akkor kitűnő lettél? Iskolaelső?

- Holtversenyben veled - szóltam halkán.

- Pff - csóválta a fejét Kinga. - Megóvom. Nem érdemled meg az angol ötöst.

- Tudom. Óvd meg. Nyugodtan - bólogattam, mert őszintén így gondoltam. Kinga dühösen méregetett, aztán sóhajtván lehunyta a szemét, és odajött hozzám.

- Nem fogom megóvni.
- Tényleg nem baj, óvd csak meg.
- Mondom, hogy nem, ne sajnáltsd már magad állandóan -kiabált rám. - Mit mondtál már megint?

- Semmit. Csak megalapoztam a kapcsolatunkat tizenkettedekre is. Így túl szépen váltunk volna el a nyárra.

- Vladár tanít majd tizenkettedikben? - kérdezte Virág.

- Hát, engem biztos - röhögtem el magam, aztán gyorsan elkomolyodtam, mert a tanári asztalnál ülő Vladár még mindig dühösen méregetett. Az biztos, hogy egy rajongóm már van a jövő tanévben is. És taps! ☺

A szünetben elmeséltem a többieknek, hogy pontosan mi történt Vladárral, és örültem, hogy ők ezen ennyire jól szórakoznak. Megkaptam, hogy „véged, Ren” Ricsitől, hogy „rád fog szállni” Dave-től, és a „tíz másodpercre voltál attól, hogy ne utáljon” dicséretet Corteztől.

- Ez van - tártam szét a karom.

- De miért is kaptál ötöst? - kérdezte Macu furán.

- Mert, gondolom, az osztályozón Vladár kellemetlen helyzetbe került. Nem adott esélyt a javításra, holott az ötösről volt szó, amikor az elmúlt hetekben mindenki jegyeket ugrált át tézéssel - közölte Kinga. - Nem azért, mert kedveli Renátát, hanem mert nem volt más választása.

- Az biztos, hogy nem kedvel - állapítottam meg.

- Na és? Engem Baranyai utál. De vajon miéért? – töprengett Zsolti, mire felneveltünk.

- Engem Barka. Ki is töröltem az ismerőseim közül - mondta Dave. ☺

- Kardos - vonogatta a vállát Cortez.

- Engem a legtöbb - szólt Ricsi.

- Engem mindegyik szeret - húzta ki magát Kinga.

- A fenét. Félnék tőled. Muhahaha - nevetett fel jóízűen Zsolti.

- Akit mindenki szeret, az Emó és Gábor - szólt Ricsi.

- Bocs, de engem Gondos még mindig nem ismer fel. A múlt órán is megkérdezte, hogy új vagyok-e - nézett ránk hátra Gábor.

- Szívás - vigyorgott Ricsi. - Akkor Emó maradt. Ő a tanárok kedvence - fogta meg a kezét Ricsi, Virág pedig zavartan elmosolyodott.

- Persze, mert olyan „bajos”, és állandóan sír. Hah! Én erős vagyok, készülök az órákra, kitűnő eredményeim vannak... Engem kéne a legjobban szeretnie a tanároknak! - üvöltötte Kinga, ököllel rácsapva az asztalra.

- Szerintem zsarold meg őket, hátha az hat - tanácsolta Cortez mire mindenki felröhögött.

- Ez nem vicces. Bár, ha jobban belegondolok, nem kell, hogy szeressenek. Nincs szükségem rá. Erős, magabiztos lány vagyok, ez riasztóan hat az emberekre - magyarázta, azt hiszem, inkább magának, mintsem nekünk.

- Figyelj, Kinga. Egy biztos - szólt rá Ricsi. – Tényleg rohadt riasztó vagy.

Az egész osztály szakadt a nevetéstől, még Kinga is elégedetten mosolyodott el, úgy tűnt, ő már réges-rég lemondott a „kedvenc” kategóriáról, és megelégszik azzal, hogyha ő a „rettegett”. Végül is, az sem rossz. ☺

A sulis előtt Peti várt. Ahogy megláttam, elköszöntem Corteztől, és mosolyogva az emós barátom elé siettem.

- Beatles lány - köszöntött vidáman, legalábbis a fél szabadon lévő szeme vidámnak tűnt.

- Szia. Régóta vársz?

- Nem, csak most jöttem. Fagyis?

- Fagyis - bólintottam szórakozottan.

A buszmegálló felé sétáltunk, amikor valaki utánam kiáltott. Kérdőn hátrafordultam, és bevártam Katát, aki kábé úgy nézett ki, talpig feketében suhanva, mint egy árnyék.

- Kardos üzeni, hogy holnap a könyvtárban számít rád - lihegte kifulladásra.

- Ööö... oké. Akkor ne is menjek órára?

- Ne, azt mondta, elkért.

- Köszí, hogy szóltál.
- Khm - köhintett Peti. Furán néztem rá, aztán leesett, hogy azt várja, bemutassam.
- Jaj, bocs - kaptam a fejemhez, mert, ugye, megszoktam, hogy a Szent Johannában mindenki ismeri egymást (nagyjából), és soha nem kell senkiket összeismertetni.
- Bemutattam egymásnak a gót barátnőmet és az emós barátomat, mindketten hűvösen szemlélték a másikat, hát, ők ilyenek, sok mindent nem lehet leolvasni az arcukról. Kata elkészönt tőlünk, majd a járda árnyékos oldalán elindult hazafelé, mi meg tovább sétáltunk a buszmegállóba.
- Ó ki volt? - érdeklődött Peti.
- Egy barátom. Olvasóköros. Kedves lány.
- Igen, szimpinek tűnik... - fordult hátra, azt hiszem, fél percen belül harmadszor. - Szerinted bejelölhetem?
- Mármint közösségin? - kérdeztem furán.
- Igen.
- Megkérdezem, hogy szeretné-e, oké? Mert anélkül nem mondom meg a nevét, ha nem baj. Tudod, csak hogy...
- Persze, értem. Tudod mit? Kérdezd meg, és ha benne van, akkor jelöljön ő. Ott vagyok az ismerőseid között, könnyen megtalál, ha akar.
- Rendben.
- És amúgy hogy vagy? - érdeklődött kedvesen.
- Őszintén? Nem túl jól. Cortez egy hét múlva utazik. Fogalmam sincs, hogyan kezeljem ezt az egész szituációt.
- Szerintem most egy hétig legyél nagyon-nagyon boldog tanácsolta. - Aztán küldök dalokat, amikre jót lehet sírni.
- Köszí, de olyanom nekem is van bőven - nevettem el magam.
- De ha kifogytál, szólj.
- Mindenképp.

Petivel másfél órát beszélgettünk a közeli pláza fagyizójában, aztán hazakísért, és sok erőt kívánt a nyaramhoz. Én meg sok sikert kívántam az érettségihez, aztán besiettem. Mielőtt Cortez átjött volna, gyorsan lecsekkoltam a netet. Egy üzim jött, Katától. Másolom.

„Szia, Reni. Fontos. Figyelj. Ma volt az a srác veled. Peti. Igen. Szóval láttam az ismerőseid között. Megkérdeznéd, hogy jelölhetem-e? Csak úgy, tudod. Hogy ismerősök legyünk. Írj, ha vagy. Én itt várok. Mármint a gépnél. Ahh. Na jó, írj.”

Mosolyogva olvastam el kétszer Kata enyhén zavart levelét, aztán visszaírtam, hogy jelölje, mert várja. Nem telt bele húsz másodpercbe, és már jött is az újabb üzenetem:

„Tényleg???? Akkor most bejelölöm. Köszönöm. ☺”

Még a gépemnél ültem, amikor Cortez átjött, és gyorsan elmeséltem neki, hogy mennyire klassz, ha Peti és Kata, akik egyébként a mai napig az életben nem hallottak egymásról, kölcsönös szimpátia alapján egyszerűen megismerkednek.

- Hát - nézett rám Cortez -, azt hiszem, ez általában így szokott menni.
- Komolyan? - tettem csodálkozást. - Fura. Én a „meglátni, megszeretni és évek után elmondani neki” típust preferálom.

Cortez nevetve bólintott, afféle „vettem” stílusban, és leült a másik babzsák fotelembe.

- Mit nézünk? - kérdeztem vidáman.
- George Clooney-film?
- *Egek Ura*?
- Inkább az *Alkonyattól pirkadatig*.
- Ó - biggyesztettem le a számat. - Jó, akkor legyen az.
- Legyen inkább az *Egek ura* - adta meg magát.
- Nem, legyen a másik - szálltam vitába mosolyogva.

Hát, ilyen dolgok ezek. Mindketten a másik által választott filmet akartuk nézni, de tulajdonképpen egyikünket sem nagyon érdekelte semmilyen film. Bőven elég volt, hogy Cortez átölelt, én ráhajtottam a fejem a vállára, éreztem a közelségét, az illatát, és megpróbáltam

maximálisan kiélvezni, hogy még ott van, velem. Hogy mit néztünk, az tulajdonképpen mellékes. Na, jó, végül azt a vámpíros borzalmat választottuk.

Facebook: 5/3 - gigantikus posztáradat a nyári szünettel kapcsolatban.

Egy hét: 5/1*** - no comment. ☹

Oasis: *Whatever*: 5/5 - szeretem ezt a dalt, nagyon.

Pótvacsora apuval: 5/4 - miután az eredeti vacsorát (rakott kel) leszavaztuk, késő este összefutottunk a konyhában. Somlói+tejszínhab+beszélgetés. ☺

Vladár: 5/5 és 5/1 - kitűnő lettem miatta, és továbbra is utál. Hurrá.

A suliujság utolsó száma: 5/5** - Virág címlapfotója zseniális lett. Úúúgy örülök neki.

Június 3., péntek

Mivel Kardos elkért a tanórákról, szinte az egész napot Karcival, Flórával és Katával töltöttem a könyvtárban, ahol segítünk átrendezni a polcokat. Tulajdonképpen sok hasznomat nem vették, mert éppen „jókönyv-hiányban” szenvedtem, így amíg a többiek pakolászta, én a sorok közt gubbasztottam, és mindenbe beleolvastam, ami csak a kezem ügyébe került. De legalább összeírtam egy „top 20” listát azokról a könyvekről, amiket a nyáron szeretnék kiolvasni. Ha azt vesszük, számomra hasznosan leli a nap, Kardos szemszögéből nézve viszont haszontalan volt az otlétem, egyszerűen nem tudtam segíteni, mert mindig láttam valami nagyon érdekeset, amibe muszáj volt beleolvasnom. A tanév utolsó órájára viszont visszaértem, és a padomban ülve vártam Hallert, miközben a többiek ordítottak (a rockerek), visítótak (Virág „édi” kisállatképeket nézett a mobilján), székeket pakoltak az asztalokra (Zsolti már nagyon szerette volna lezárni a tanévet, ezért elkezdett felpakolni mindent ☺) vagy éppen telefonáltak (Dave).

- Gyerekek, egy kis csendet - szólt ránc Haller, ahogy belépett a terembe. Az volt a gyanúm, az egész sulitőlünk zengett. - Tudom, hogy legszívesebben mennétek már, de van pár dolog, amit meg kellene beszélnünk. Zsolti, kérlek, vedd le a széked az asztalról, és ülj le még egy kicsit - kérte kedvesen. - Köszönöm. Tehát, először is. Nem tudom, hová tűnt a csontváz, de mivel nem látok rá esélyt, hogy előkerülne, így kénytelenek vagyunk az osztálypénzből egy újat vásárolni Baranyai tanárnőnek.

- Elintézem! Megrendelem a neten - jelentkezett önként Dave.

- Köszönöm.

- Világítson a sötétben? - kattogott vadul a billentyűzeten.

- Nem, egy hagyományos csontváz tökéletesen megfelel. Nem szükséges, hogy „dizájnos” legyen - mosolygott Haller.

- Hát, jó - guglizott tovább Dave, figyelmen kívül hagyva, hogy egyébként óra van.

- A következő dolog a jövő heti osztályok versenye.

- Ne mááár - fejelgette Ricsi a padot, és a többiek is unottan nyöszörögtek.

- Kicsit több lelkesedést, ha kérhetem - nevetett az ofő.

Az egyetlen ember, aki igazán belelkesedett, az Kinga volt. Nem csoda, a programban benne volt a „verseny” szó, így abszolút erőre kapott, és vadul szervezkedni kezdett. Az eredmény a következő lett. Hétfőn Gáborral és Jacques-kal megyek a Fővárosi Szabó Ervin könyvtárba, ez teljesen egyértelmű, a többi napot illetően viszont mindenki passzolt, unta, lázadt és hóbörgött, ezért az ofő választotta ki az embereket. Így történt, hogy kedden Andris, Robi és Macu próbálják meg az infót, szerdán Virág, Cortez és a teljesen oda nem illő Dave megy a Szépművészeti Múzeumba, a csütörtöki sportprogramra pedig maradt Kinga, Zsolti és Ricsi. Elnézve a csoportjainkat, biztos állíthatom, hogy abszolúte semmi esélyünk arra, hogy elsők legyünk. Ha minden kötél szakad, és a hétfő-csütörtöki napon sikereket is érünk el, akkor is. A kedd és szerda nagyon húzós. Méghozzá azért, mert a rockerek mindig, mindenhol összevesznek egymással, tehát Macu szinte egyedül lesz, ami pedig Dave-et és a múzeumot illeti... nem túl jó ötlet. Elmondása szerint nyáron, amikor a cserediák programban vett részt, a Louvre előtt fotózta magát, és a Mona Lisát a neten nézte meg, mondván, „úgy legalább jobb a felbontása”. ☺

Délután anyuval felhőket néztünk a műholdképen (?), aztán e rém érdekes elfoglaltság után átmentem Zsoltiékhöz. A szép idő miatt a garázsajtó tárva-nyitva állt, a két rocker előtte ácsorgott és füstölt.

- Sziasztok - kerültem ki őket, és beléptem a helyiségbe. Már mindenki ott volt, én pedig kissé keserű mosollyal néztem végig a társaságon.

Virág a tévét bámulta, amiből halkán szolt a Viva Interaktív, mellette Dave a chaten állt készenlétben, hogy amikor játékra kerül a sor, elsőként tudjon válaszolni. Az „irodában”, vagyis az íróasztalnál Macu ült, és valakivel webkamerázott, Kinga pedig a kanapén egy halom papírt böngészett át. Ritka pillanat, Zsoltival ma igencsak szerették egymást, egész nap nem veszekedtek, és úgy tűnt, ez nem is fog változni, ugyanis teljesen jól elvoltak. Kinga lapozgatott, Zsolti pedig végigfeküdt a kanapén, Kinga ölébe hajtotta a fejét, és bedugott fülhallgatóval, a mobilján nézed retró *Szomszédok-részeket*. Időnként hangosan felröhögött, Kinga pedig félretolva a lapokat, lepillantott rá, majd unottan megcsóválta a fejét, és folytatta a prospektusok böngészését. Ricsi és Cortez Katával együtt a hangszereknél ültek és zenéltek, én pedig elnyeltem egy fájdalmas sóhajt, és odasétáltam hozzájuk. Cortez azonnal félretette a gitárját, és a derekamnál fogva magához húzott, majd rám kulcsolva a karját, átölelt. Tudtam, ez az utolsó péntek a szünet előtt, amikor így, együtt lógunk, és ez szörnyen elkésérett, miközben tiszta szívből örültem annak, hogy ott vagyunk, mindannyian.

Virág egyszer csak elüvöltötte magát.

- Adam Lambert! A válasz Adam Lambert! Írd máááár! Naaaa - sikította, Dave pedig vadul gépelt.

- Ne idegesíts már, így nem tudok koncentrálni.

- Elküldted? Ajj, már egy csomóan írták a jó választ - ingatta a fejét Virág.

- Hidd el, gyors voltam, csak éppen megsüketültem téled!!! - vitatkozott Dave.

Közben mindannyian a tévéhez fordultunk, ahol a műsorvezető visszakereste a chates nyertest. Pár pillanat múlva megta lálták, és bementék, hogy „MacBoyl7” volt az első.

- Na, én mondtam, hogy gyors voltam. Nyertem neked - vigyorgott Dave büszkén.

- Vááááá! De jóóó! Úúúúristen, nyertem! Nyertem! Nyertem! - visongott Virág boldogan. Elvileg nagyon örültünk annak, hogy Virág ennyire örül (egy CD-t kapott), de nem igazán tudtunk el vonatkoztatni a hallottaktól.

- MacBoyl7? - kérdezte Cortez, aki elsőként ocsúdott fel a döbbenetből.

- A nicknevem - biccentett Dave.

- Muhahaha! - ült fel Zsolti a kanapéről, és a szemét törölgetve röhögött.

- Jól van, MacBoy, ez szép volt - veregette vállba Ricsi, aki szintén szakadt a nevetéstől.

Szegény Dave, ezt jól megkapta. Annyira szétoltották a neve miatt, hogy kezdtem sajnálni, ráadásul mindenki átírta a telefonjában Dave nevét, sőt a Facebookon is csak így üzengettek a fára. Ő lett MacBoyl7, az überciki nicknevű barátunk. Még este, fogmosás közben is elröhögtem magam rajta.

Utolsó tanítási nap: 5/5 - laza, beszélgetős, nekem a könyvtárban pakolás. Idilli.

Facebook: 5/4 - Kata és Peti ismerősök lettek. ☺

Cortez profilja: 5/2 - egyre több angol poszt kerül a falára, a régi barátai már nagyon várják. ☺

Hétféje: 5/5 - Virággal megbeszéltük, hogy Wiin Just Dance-elünk holnap. Kinga is jön.

Természetesen.

Justine: 5/5 - írt, nagyon várja a nyarat, elmesélte, hogy miket terveznek a barátaival. ☺

MacBoy 17: 5/5 - gigaLoL. ☺

Cortez: 5/5* - <3

Június 6., hétfő

A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárban kezdtük a napot, ahol kezdetét vette az osztályok versenye

hete. A háromfős csoportok izgatottan várták a feladatot, Kardos pedig kiosztotta a borítékokat. Kicsit kellemetlen volt, mert Karcsi, Kata és Flóra mind más csapatban voltak, és elvileg ellenfélként indultunk ezen a versenyen, de a gyakorlatban egyáltalán nem volt célunk legyőzni a másikat. Amikor kibontottam a borítékot, Gáborral és Jacques-kal a papír fölé hajoltunk. Egy ötsoros fogalmazást tartalmazott, egyes szám első személyben volt írva, a kérdés pedig ez volt: „ki vagyok én?”

- Réni? - nézett rám kérdően Jacques, miközben én lehunyt szemmel gondolkodtam.

- Pillanat, mindjárt - suttoztam. Elveszett nemzedék, irodalmi Nobel-díj, első világháború. - Hemingway - nyitottam ki a sze mem.

- Biztos? - kérdezte Gábor.

- Ezer százalék - bólintottam. - Futás a tanárhoz.

Kardos mosolyogva nézett rám, amikor odaléptünk hozzá.

- Gratulálok, ez rekordidőnek számít.

- Köszönöm - bólogattam.

- Ennyire könnyű volt? - érdeklődött. A többi csoport még lázasan tanakodott, én pedig a fejemet ingatva elmosolyodtam.

- Nem, csak nagyon szeretem Hemingwayt - ismertem be. - Sokat olvastam az életéről.

- Ennek igazán örülök - felelte Kardos.

Jacques és Gábor elmentek, hogy szétnézzenek a könyvtárban (és segítsenek kicsit a többieknek), én pedig leültem Kardos mellé, és beszélgetni kezdtünk. Elpanaszoltam neki, hogy a gyakorikérdéseken lepontoztak Coelho miatt, meg hogy könyvesboltban fogok dolgozni a nyáron, meg úgy általában mindenféléről szó esett a kedvenc tanárommal.

- Antai-Kelemen egészen jól teljesített az évben. Gondolom, ez részben a te érdemed.

- Lehet, hogy volt közöm hozzá - ismertem be halkán.

- Ha rávennéd, hogy írja rá a nevét a dolgozatokra, talán a tanároknak is könnyebb dolguk lenne - piszkálódott kicsit.

Felnevettem, és Kardos is elmosolyodott. Azt hiszem, ő törődött bele utoljára, hogy Cortez és én együtt járunk. De így, hogy az irodalmi osztályversenyt cirka három perc alatt megoldottam, talán Kardos is belátja, hogy Cortez nincs rám rossz hatással, akármennyire féltett is tőle. Na, persze ettől még nem fogja jobban kedvelni, maximum stagnál a kapcsolatuk. Végül is azt hiszem, nekem ez is éppen elég. ☺

A suliban Kinga erősen megütögette a vállam, amolyan „szép volt” stílusban, én pedig fájdalmasan dörzsölgettem a karom, és azon tűnődtem, ha a sikeremnek így örül, vajon kudarc esetén mit tenne? Leütne? Kingáról van szó, tehát elképzelhető.

A sulis udvarán ültünk, és a nyári napsütésben beszélgettünk, amikor egy csapat új diák lépett ki az ajtón Máday társaságában.

- Kik ezek a törpék? - kérdezte Ricsi az egyik raszta tincset tekergetve.

- Jaj, ne - forgatta a szemét Kinga. - Nyílt napon vannak a nyolcadikosok, őket vették fel a Szent Johannába.

- Ezek járnak majd jövőre ide? - vihogott Macu.

- Igen - bólintott Kinga.

- Honnan tudod? - kérdeztem.

- Mert ott a húgom köztük - sóhajtotta idegesen.

- Kitti? - mosolyodtam el, és a megszeppent társaság felé nézve intettem egyet.

Kinga húga maga előtt összefont karral meredt a társaságunk felé, aztán, mintha csak szívességet tenne, aprót biccentett (?) felém, majd felszegett állal tovább sétált, és lesajnálóan nézelődött.

- Ööö... - fordultam vissza Kingához. - Mi baja van? - érdeklődtem. Kittivel elég régen találkoztam, akkor egy kedves kislány volt, most meg olyan furán viselkedett.

- Nos, az utóbbi időben aktívan kamaszodni kezdett, ami igen rossz hatással van a kapcsolatunkra. Örültem volna, ha a tinimagazinok posztereinek bámulásában kimerül a nehéz időszak, de féltő, a mostani tizenégy évesek már máshogy reagálnak a világra.

- Hogy érted? - kérdeztem összeráncolt szemöldökkel.

- A húgom egy agyrém. Semmi közös nincs bennünk. Én a nyarat karitatív munkával töltöm, ő

huszonnégy óráta Facebook előtt lóg, és a gólyatáborra készül. Több ismerőse van, mint nekem! Örület.

- Kocka? - érdeklődött Dave.
- Roszabb. Az a-s osztályba került - fújtatott Kinga.
- Úúú, a-s lett a húgod? - kerekedett el Virág szeme.
- Bizony. Egy a-s lány - ingatta a fejét Kinga hitetlenül.
- Sajnálom - mondtam őszintén.

Ismét a nyolcadikosok felé fordultam. Kicsik voltak, megszeppentek, a fejüket kapkodva csodálkoztak, ismerkedtek az új hellyel, fürkészték az oda járókat. Az egyik felük. A másik csapat, ahová Kittit is sorolnám, magabiztosan lépkedett, memorizálta a látottakat, és nyolcadikosokhoz képest igencsak nagyképpen hangoztatták, hogy „nagyobb durranásra számítottak”. Ööö. Hát nem tudom. Ez érdekes lesz.

Még az udvaron ülve beszélgettünk, amikor egy nő lépett oda a társaságunkhoz, és szólította meg Cortezt.

- Igen? - nézett fel a napszemüvege mögül.
- Szerettem volna elköszönni és jó nyarat kívánni. Amennyiben jövőre az ablakon belül maradsz, nem találkozunk - mondta mosolyogva. Aha! Szóval ő a dilidoki, akihez Cortez egész fél évben járt.
- Rendszerben. Akkor végeztünk? - kérdezte Cortez.
- Igen.
- Mi a diagnózis? - kérdezte Ricsi röhögve, mire a pszichológus ismét elmosolyodott, és a szemével körbepásztázta a társaságot.
- Melyikötök Reni?
- Én - emeltem fel a kezem zavartan. A pszichológus szeme körül apró ráncok jelentek meg, és bólintott.
- Ó a válasz a kérdésedre - mondta Ricsinek.
- Gyógyítható? - kérdezte Dave nevetve.
- Szerintem nem - nevetett fel a doki is.

Vadul zakatoló szívvel néztem Cortezre, aki a napszemüvege mögül fürkésztett. Fél évig járt miattam hétfő délutánként a sulis pszichológusához. Én ezt romantikusnak találok. Miért nem az? ☺

- Tessék ide ülni - kérlelte Zsolti a dokit, aki végül csatlakozott hozzánk, és lazán elhelyezkedett a fűben, felhúzott térdeire kulcsolta a kezét, és türelmesen hallgatta Zsoltit. - Szóval a visszatérő rémálmom. Bejövök a suliba, és Máday habzó szájjal üvölt, vérben forognak a szemei, és...

- Zsolti, ugye? - szakította félbe a doki.
- Ja.
- Szeretettel várlak szeptemberben. Megkapod a hétfő délutánokat.
- Ne máár, csak vicceltem - röhögött fel Zsolti.
- Én is - biccentett a pszichológus.
- Na, azért. Muhaha - vihogta, aztán, amikor a doki elfordult, suttogva magyarázni kezdte nekünk, hogy egyébként tényleg ez a rémálma... No comment. ☺

Osztályok versenye: 5/5* - mi mindent megtettünk, most már a többiekén múlik.

Gólyák: 5/2 - nem is tudom. Mi is ilyenek voltunk? Vagy az a-sok? Mert ezek a kölykök olyan furák. Vagy csak kicsik.

Andris és Robi: 5/2 - állítólag amíg minket vártak a versenyen, a rockerek beszabadultak a sulirádió termébe, magukra zárták az ajtót, és teljes hangerővel Black Sabbathot üvöltettek, amíg Máday a gondnok segítségével be nem jutott hozzájuk.

Tami és Dave: 5/? - a suliban semmi, de állítólag esténként órákig msn-eznek. Dave elmondása szerint nem érdekli, csak szimplán jó fejnek tartja. Ami az ő esetében nagyon jó jel, mivel ő nem az az „azonnal beleesek” típus. Inkább lassú víz partot mos. Vagy mi.

Cortez: 5/5* - tíz perc, és itt van értem. ☺

Június 9., csütörtök

És igen. Bármennyire fáj, bármennyire nem akartam, bármennyire utálok, eljött ez a nap is. Elkerülhetetlen volt, hiába próbáltam megállítani az időt, nem sikerült. Pedig nagyon akartam. Tegnap este azokkal a gondolatokkal aludtam el, hogy „csak még egy hetet” vagy „maradjon mégis”, esetleg „induljon pár nappal később”, de ma reggel felkelve tudtam, eljött ez a nap, és szembe kell néznem vele, erősen, aztán lesz 85 napom arra, hogy szétzuhanjak, sőt, ennyi időbe még az is belefér, hogy újra összeszedjem magam. Majdnem három hónap. A fele annak, amióta együtt vagyunk. Jó lenne, ha valaki tanácsot tudna adni, hogy ilyenkor mi a teendő, de még a gyakori kérdéseken sem találtam ugyanilyen esetet. Sok mást igen, de ott a válaszadók kissé bunkók voltak, ami még inkább elkedvtelenített. Reggel a fürdőszobátükör előtt állva próbáltam csukott szájjal használni a szempillaspirált (egyszerűen nem megy ☺), közben pedig lélekben felkészítettem magam arra, ami várt rám. A cél ez volt: nem sírunk előtte, nem nyavalygunk, mert azt a fiúk utálják, és nem gyászolunk előre semmit, hiszen Cortezzel minden rendben van, egyszerűen csak elutazik, ahogy szokott. Sokat töprengtem az elmúlt időben azon, hogyan töltsük az utolsó napokat. Aztán rájöttem, hogy teljesen erőltetett lenne könnyes szemmel bámulni a másikat, akkor is, ha belül ezt éreztem. Miért rontanám el állandó búcsúzkodással az együtt töltött időt? Cortez tök lazán kezelte az egészséget, úgy volt vele, hogy el kell utaznia, mert a szüleit fél évente látja, van egy halom gyerekkori barátja, aki vár rá, és ez olyan dolog, ami őt egyébként boldoggá teszi, attól függetlenül, hogy emiatt itt kell hagynia sok mindent, többek között engem is. Nem is lett volna fair tőlem, ha elrontom a kedvét, mert éppenséggel nem akarom, hogy elmenjen. Persze hogy nem akarom, de nem lehetek önző, fél év alatt tényleg minden úgy történt, mindent úgy alakított, hogy nekem jó legyen, most rajtam a sor. És én nem akarom, hogy miattam kellemetlenül érezze magát. Ezért erőt merítettem (kifogytak a tartalékaim, de mindegy, megérte), és úgy töltöttük a délutánokat, ahogy szoktuk. Beszélgettünk meg elmentünk mindenfelé, Ricsivel és Virággal voltunk moziban, de előfordult, hogy csak kiültünk a kertbe, és hallgattam, ahogy Cortez arról beszél, körülbelül mit tervez a nyárra. Nagyon sok barátja van, sokan szeretik, tényleg ideje volt, hogy engedjem, más is lehessen vele egy kicsit. Zárójelben megjegyzem, fiú haverokról van szó, és én hiszek neki, egész egyszerűen azért, mert nincs okom kételkedni benne. Ha lenne bárki, akire féltékeny lehetnék, 1. arról már szerintem hallottam volna az évek során, 2. már rég összejöhetett volna vele, amikor még nem voltunk együtt. Bízom benne, mert ha nem bíznék, alapjaiban nem stimmelne a kapcsolatunk. De én hiszem, hogy stimmel. Nagyon sok, sőt talán túl sok időbe telt, amíg beletörődtem abba, hogy igenis érdeklém, igenis komolyan gondolja velem, és igenis szeret. Az elmúlt hat hónapban számtalanszor bizonyította, egyszerűen nem tehettem meg, hogy ezek után elveszítem a fejem, és összeesküvés-elméleteket kreálok arról, hogy biztosan el fog hagyni a nyáron. Hiszem, hogy nem így lesz, hiszem, hogy úgy jön vissza hozzám, ahogy elment. És nem melleleg kiiktatok az életemből minden olyan filmet, ahol fiatalok nyáron esnek szerelembe. Biztos, ami biztos. Az idegrendszerem jelenleg erős, de alapjaiban véve instabil. Maradjunk a kosztümös filmeknél. ☺

Az osztályok versenye hetén egyébként csúnyán leszerepeltünk, hiába értünk el első helyezést hétfőn, kedden és szerdán utolsó helyen végeztünk, és bár ma, csütörtökön pislákolni némi remény arra, hogy javítunk, de Ricsi beszámolója alapján Kinga és Zsolti összeveszték a sportversenyen, a rajthoz sem álltak oda, Ricsi pedig ahelyett, hogy egyedül indult volna, inkább végig rajtuk röhögött. Kata kilencedikes osztálya nyerte az osztályok versenyét, ami nem annyira meglepő. A kilencedikesek mindig olyan lelkesek. Majd elmúlik... ☺

Délután, mikor Haller elengedett minket azzal, hogy „holnap ünneplőben jönni az évfőzőre, mindenkinek! Zsolti, ez rád is vonatkozik!!!”, kimentünk a suliból, és megálltunk a lépcső előtt.

- Mikor indul a géped? - kérdezte Ricsi.

- Holnap hajnalban - felelte Cortez, én meg erőltetett mosollyal ácsorogtam mellette, és igyekeztem, hogy ne váljon a mesterkéltségem vicssorrá. Ügyes vagyok, sikerült.

- Úúú. Vigyázz magadra. És figyi - ölelte át szorosán Virág -, hozol nekem valamit?

- Persze. Mit? - mosolyodott el Cortez.

- Meglepit - vigyorgott Virág.
- Hozok meglepit.
- Jó utat. Üzend majd meg, milyen kaját adtak a repülön -fogott vele kezét Zsolti.
- Mindenképp - röhögte el magát Cortez, aztán sorban elbúcsúzott mindenkitől.

Én csendben váraoztam, néha majdnem bekönnyeztem (Jacques szorosán megölelte Cortezt, és nagyon szomorúnak tűnt), néha felnevettem (Dave kérte, hogy sok képet küldjön, mert nagyon várja), néha pedig hitetlenül meredtem magam elé (Edina odajött elbúcsúzni, de minden álma ellenére sem ölelést, sem puszit nem kapott - még jó!, csak egy szimpla „kösz. Szia” köszönést).

- Okosan, jó? - búcsúzott el Kinga, és mélyen Cortez szemébe nézett. Ők valamit némán, szó nélkül kommunikáltak, de nem tudom, mi lehetett az, azt hiszem, ez rájuk tartozik.

Végül Ricsi vigyorogva Cortez elé lépett.

- Ember, jó nyarat. Szívás lesz nélküled.
- Jövök vissza. Addig fesztiválozzatok.
- Meglesz - bólogatott, aztán a kezét nyújtva elröhögte magát. - Antimenő, ha megölellek?
- Eléggé! - nevetett fel Cortez is, és olyan fiúsan kezét fogtak, majd fél vállukat összeérintve „megölelték” egymást.

- Na, sziasztok - fordult körbe utoljára Cortez, majd megfogta a kezem, és elsétáltunk a kocsi felé.

Még egyszer visszanéztem, az egész osztályunk a lépcső előtt állva beszélgetett, hozzájuk csapódott Karcsi, Kata és Tami. A többi diák őket kikerülve lépett le a lépcsőről, és indultak el a sulitól.

Cortez a szobájában pakolt, vagyis inkább beszórta a cuccait a bőröndbe, én meg a fotelben ülve figyeltem. Hát, ez elég fájdalmas kép volt, szerintem sokáig kísérteni fog.

- Sajátos technikával pakolsz - jegyeztem meg halvány mosollyal.

- Gondolod? - dobott rá egy újabb pólót a kupacra, aztán fél lábával lenyomta a bőrönd tetejét, ami a hatalmas rumlinak köszönhetően nem csukódott le. Ezután Cortez rátérdelt, és már meg is oldotta a problémát.

- Ez kábé tíz perc volt. Hogy tudsz ennyi idő alatt bepakolni egy egész nyárra? - nevettem fel hitetlenül.

- Rutin - mosolyodott el.

- Értem.

- Szomorú vagy - lépett oda hozzám, és félresöpörve pár cuccot az asztaláról, leült velem szemben.

- Nem, örülök, hogy mész, mert tudom, hogy várod. Csak egy kicsit fura lesz. De mindig is utáltam a nyári szünetet, úgyhogy annyira nem borít ki a dolog - magyaráztam. Cortez mosolyogva fürkészett, én meg megvontam a vállam. - Amúgy meg itt foglak várni, szóval siess vissza, jó?

- Itt fogsz várni? Mármint a szobámban? - kérdezte, én meg hangosan felnevettem.

- Nem, mármint itthon, Budapesten. Jaj, érted, hogy értem.

- Persze - bólintott mosolyogva. - De ha itt akarsz maradni, az se gáz, a nagyszüleim kedvelnek, szólok nekik...

A fejemet fogva nevettem, és rájöttem, a túlsorduló érzelmekkel teli, romantikus búcsúzás, amit elterveztem, hülyeség. A filmekben látott megható jelenetek ritkán működnek az életben, egész egyszerűen azért, mert a spontaneitás jó dolog, és ha búcsúzáskor nevetni akarunk, akkor az az életben tökre odaillő, egy filmben viszont furán venné ki magát.

- Mikor van az átszállás? - érdeklődtem.

- Valamikor az évváró közben.

- Oké. És akkor hogy is van ez? Hány órát számolok vissza?

- Most egy ideig hatot, de majd szólok, mert lesz az kilenc is. - Cortez említette már, hogy New Yorkban a szüleinél lesz, egy barátjánál pedig Kaliforniában, úgyhogy passz, hogy mikor hány óra lesz nála, azt hiszem, az a legjobb, ha majd mindig mondja.

- Rendben.

- Mi lesz holnap? - kérdezte, én meg kissé ledöbbsentem, mert hirtelen nem tudtam, hogy miről van szó, gondolatban igencsak messze voltam. Konkrétan egy másik kontinensen.

- Mármint?

- '80-as évek buli.

- Ja, ööö. Retró ruhák, régi zene...

- Aha - bólintott. - És te?

- Hát, anyu ráállt a témára, és valami válltöméses ruháról beszélt, de nagyon remélem, hogy csak viccelt - mondtam ijedten. Cortez kicsit kiröhögött, aztán a szekrényéhez lépve kirángatott egy fekete pólót, és felém dobta. Feltartott kézzel elkaptam, és mosolyogva terítettem szét a térdemen. A Ramones pólója. - Válltömés helyett - vonta meg a vállát.

- Köszönöm - vigyorogtam boldogan, és totál odavoltam. Az egyik kedvenc pólója, ezerszer láttam már rajta, irtó jól néz ki benne, és amúgy is. Az övé, és ideadja nekem.

Dupla öröm, mert egyrészt megoldódott a dilemmám, hogy mit vegyek fel a holnapi bulira, másrészt pedig amúgy is minden vágyam volt, hogy kapjak valamit tőle, amit egész nyáron át bámulhatok. Hurrá.

Bármennyire szerettem volna, az idő nemcsak nem állt meg, de a kedvemért lassabban sem telt, így lassan elérkezett az, hogy későre járt és haza kellett mennem. Elköszöntem Cortez nagyszüleitől (akármennyire viccesnek tartotta, hogy „náluk várom meg a nyár végét”, ezt megcáfoltam a nagymamája előtt ☺), aztán hazavitt. Mindketten kiszálltunk a kocsiból, és az enyhe, kora nyári estében megálltunk a kapunkban.

- Fura úgy elköszönni, hogy holnap reggel utazol csak el - mondtam, mert ez olyan, hogy még pár óráig otthon lesz, csak tudom, már nem találkozunk addig.

- Átjöjnek hajnalban? 4:50 körül itt vagyok - mondta viccesen, én meg szomorúan felnevettem.

- Nem, annak nincs értelme. Oké, nekem ez nem nagyon megy, tök béna vagyok, nem tudom, mit mondjak - néztem rá.

- Semmit. Holnap beszélünk. És holnapután is...

- Tudom - bólintottam. - Ó, eltetted a „van barátnőm, úgyhogy ne próbálkozz?” feliratú pólód? - kérdeztem, Cortez pedig hangosan felröhögött.

- Persze. - Sajnos ez csak poén volt, nincs ilyen ruhadarabja, de ha jobban belegondolok, Zsoltival, a pólószakértővel már rég le bókolhattam volna egy ilyet. Nem ártott volna. A fenébe.

- Jó utat.

- Jó '80-as évek bulit - hajolt oda hozzám, és hosszasan megcsókolt. Aztán megint. És még egyszer, utoljára. ☹

A kapuban állva néztem, ahogy beül a kocsijába, és elhajt. Akkora gombóc volt a torkomban, hogy alig bírtam nyelni, és úgy éreztem, mindjárt megfulladok. Az arcomat dörzsölve léptem be a házba.

- Elbúcsúztatok? - mosolygott rám anyu kedvesen.

- Igen - bólogattam. A szüleim afféle „de aranyos ez a diákszerelem” nézéssel meredtek rám, én meg már akkor félelbernek éreztem magam.

- Nézd, Reni, hát nem szuper? A bulira ezt gondoltam - fordította felém anyu a laptopot. Ööö. A képernyőn egy fiitteres, csillogó zakó volt.

- Ez tényleg szuper - préseltem ki magamból a lehető legkedvesebb választ, aztán mondtam, hogy végül is más ruha melleit döntöttem.

Anyu kicsit csalódottnak tűnt, a retróruha-keresgéssel napok óta tök jól elvult, de végül nekem nem volt rá szükségem. Viszont szerintem magának rendelt valami nosztalgiacuccot. Felmentem a szobámba, és úgy, ahogy voltam, ruhában végigdőltem az ágyamon, és az arcomhoz szorítottam a Ramones pólót. Cortez-illata volt. Ahogy lehunytam a szemem, rádöbbsentem: még el sem ment, de már annyira hiányzik, hogy szinte szétmárt és legyilkolt a nyár gondolata. Nincs az a fényképmennyiség, nincs az a ruhadarab és nincs az a nyaklánc vagy ajándék, ami helyettesítené őt. Mihez kezdjek egy halom tárggyal, ha ő a világ másik végén van, és még 85(!!!) nap, hogy újra lássam? És elkezdődött. Elfogyott az erőm, elhagyott a magabiztosságom, elszálltak a pozitív

gondolataim. Egyedül maradtam, és egy pillanat alatt megint ott voltam, ahol már rég nem jártam. A várakozás küszöbén. Éééés, üdv újra itt. ☺

Osztályok versenye: 5/2 - Kinga tombolt, a többiek röhögtek, a kilencedikesek ünnepeltek.

Karcsi: 5/5 - örömmel mesélte el, hogy együtt fogunk dolgozni, sikerült a sulinak elintézni, hogy mivel két diákjuk megy nyári munkára a könyvesboltba, együtt lehessünk. De jó!!!

Cortez: 5/5 és 5/1 - ☺ ☺

Hiány: 5/1* - késő van felhívni?

Telefon: 5/5* - úgy tűnik, nincs. A táskámban szól a *Basket Case*. Hív. Rohanok. ☺☺☺

Június 10., péntek

Elment.

Egész éjjel alig aludtam, óránként felébredtem, és valamikor hajnali öt felé, amikor megnéztem a telefonom, tudtam, hogy mindjárt indul a reptérre. Vissza sem tudtam aludni, éppen ezért, amikor anyuék felkeltek, én már felöltözve, Szent Johanná-s ünneplőben (átkozott rakott szoknya, hogy nézek ki benne???) ültem az étkezőasztalnál, és a könyökömre támaszkodva meredtem magam elé. A szüleim tolerálták, hogy új haverom, a melankólia társaságában töltöm a reggelem, és óriási köszönet azért, hogy ezt meghagyták nekem, és nem kezdtek prédikálni arról, hogy „majd elszalad a nyár”, vagy ilyesmi.

Ahogy kiléptem a kapun, örült hiányérzetem támadt, nem állt ott a kocsi, nem volt ott Cortez, a helyén csak a fák lombjainak árnyéka volt, semmi más. Gyalog indultam suliba, a járdán sétálva zenét hallgattam (*Placebo Song to Say Goodbye*, de vidámak vagyunk, nem?), közben pedig a faleveleken átszűrődő napfényt figyeltem, mintha csak annyira érdekes lenne. A Szent Johannába mindenfelől ünneplőruhás diákok érkeztek, én pedig lehajtott fejjel odasétáltam a lépcsőhöz, ahol a többiek álltak.

- Naaaa - hajolt le Ricsi, és megpróbálta elkapni a tekintetem. - Nem fordulunk be, hé! - nevetett.

- Nem, dehogy - emeltem meg az állam, és fájdalmasan néztem a többiekre.

- Ajj, ne szomorkodj! - Ölelt át Virág szorosan.

- Nocsak. Kialvatlan fej, karikás szemek, világfájdalommal teli tekintet. Régi Renáta! De rég láttalak! - köszöntött Kinga bájosan.

- Nagyon vicces - sziszegtem kelletlenül.

- Ott jön Dina, juj, ne lásson ilyennek - toporgott Virág, a hátam mögé nézve. Igaza volt. Ha Dina észreveszi, hogy mennyire megtörtem, úgy megy el a szünetre, hogy azt hiszi, igaza van, és szeptemberre szakítani fogunk. Nem, ezt az örömet nem adhattam meg neki, így sóhajtottam egy hatalmasat, és mosolyt varázsoltam az arcomra.

- Sziasztok - köszönt oda nekünk, nyomában a két a-s lány kullogott.

- Szia - intettem láthatóan vidáman, miközben a nyakamban lévő láncon lógó gyűrűt markoláztam. A többiek is mind vigyorogva köszöntek, Edina meg összeráncolt szemöldökkel, kissé értetlenül pásztázta a csapatunkat, aztán a szemét forgatva bement a suliba.

- Na, ez egészen elfogadható alakítás volt - nézett rám Kinga, és ez tőle óriási dicséretnek minősült.

- Kösz.

- Egyébként, ha azt hiszed, hogy ennyi munka és energia után, amit beléd fektettem, hagyom, hogy egyszerűen darabjaidra hullj, nagyon is tévedsz!

- Mi? - kérdeztem értetlenül.

- Júliusban dolgozol, augusztusban nyelviskola. Ez nagyszerű. De itt az egész június. Mit tervezteél?

- Hát ezt - tártam szét a karom hitetlenül felnevetve.

- Nagyon tévedsz. Tessék. Fogd! Jövő héten már jöhetsz is velem! - szedett ki a táskájából egy halom nyomtatványt, és a kezembe nyomta.

- Ez mi?

- Önkéntes táboroztatás. Beszéltem rólad, örömmel elfogadják a segítséged. Hétköznaponként reggel nyolctól délután ötig. Készülj, kemény lesz.

- Mi? Azt szeretnéd, hogy menjek veled karitatív munkára? - olvastam el az alapítvány felhívását.

- Nem szeretném, mondom - közölte határozottan.

- Ó. Hát jó - néztem rá. - És ezt mind azért, hogy ne szenvedjem végig a napokat egyedül, otthon? - kérdeztem, és tényleg előntött a hála. Kinga rezzenéstelen arccal meredt rám.

- Úgy gondolod, hogy ez is rólad szól? Olyan gyerekekre fogunk vigyázni, akik nem tehetik meg, hogy nyaraljanak, nincsenek szüleik, vagy nem érnek rá, és kilátástalan a helyzetük. Ennek semmi köze hozzád, a programban részt vevő pedagógusok várják az önkéntes diákok segítségét, te pedig az vagy. Egy önkéntes diák! Ne sajnáld magad, hanem tedd magad hasznossá!

- Értem - mondtam katonásan, és óvatosan elmosolyodtam. Kinga már megint segített. És már megint a maga módján. Tudom, hogy nem csak azért választott engem, mert valamennyire nekem való ez a feladat. Ez részben így van, de ott a dolog másik oldala. Hogy ő igenis jó barát, és nem akarta, hogy egész júniusban egyedül legyek és a telefonomat nézve szépen lassan bekattanjak, amíg hívást várok. Inkább magával visz. Így duplán tesz jót. Megmenti sok-sok gyerek nyarat. És ezzel együtt megment engem is. Már megint.

- Nem zavar titeket, hogy elkezdődött az évváró? - lépett ki Máday a kapun.

- Nem nagyon - válaszolta kapásból Ricsi, mire mindannyian felröhögünk.

- Pósa, szó nélkül indíts befelé! És egy hangot sem akarok hallani.

- Máday néni! - nyújtotta fel a kezét Zsolti.

- Mi az? - kérdezte indulatosan az igazgatóhelyettes.

- Mi úgy szeretjük önt! - közölte. Abban a pillanatban kitört belőlünk a nevetés, Máday meg elüvöltötte magát, úgyhogy lehajtott fejjel sunnyogtunk be az épületbe.

Az évváró olyan volt, amilyen szokott, dögunalom, a legtöbb diák nyitott szemmel aludt, vagy mobilozott közben, néhányan pedig megállás nélkül az órát figyelték. Igen, ilyenkor lassan telik az idő. A biziosztás után Haller kért egy kis figyelmet, úgyhogy nagyjából elhalkultunk, és megtiszteltük az ofőt azzal, hogy elmondhatta, amit szeretne. Mi már csak ilyen nagylelkű társaság vagyunk.

- Nagyon jó nyarat nektek. A pótvizsgázóknak sok szerencsét - mosolygott Virágra. - Vigyázzatok magatokra, ne rosszalkodjatok - fordult Andris és Robi felé -, és találkozzunk szeptemberben tizenkettedik bé! - pislogott nagyokat meghatottan.

Én átéreztem ennek a mondatnak a súlyát, és visszafojtott lélegzettel meredtem az ofőre, aki legközelebb már csak végzősként lát minket. A többiek azonban elhülyülték a dolgokat és egymást lökdösve indultak ki a teremből, ordítózva, röhögve és füttyögve.

- Jó nyarat, tanár úr - köszöntem el az ofőtől utolsóként, és kimentem a folyosóra.

Virággal kipakoltunk a suliboxunkból, aztán csatlakoztunk az osztálytársainkhoz, és egészen addig a lépcső előtt bomomoltunk amíg a gondnok ki nem jött és el nem küldött minket, hogy zajongjunk „melegebb tájakon”. Értettük a célzást.

Cortez üzenete után (évváró közben üzent, akkor szállt át a tengerentúli járatra) rádöbbenem: most már tényleg nagyon messze van tőlem, és mikor hazaértem, körülbelül megpróbáltam kiszámolni, hogy merre lehet. Ahogy az asztalomon lévő földgömböt forgattam, szomorúan konstatáltam, hogy ami a térképen köb harminc centi, az a valóságban maga a nagybetűs TÁVOLSÁG. Csalódottan megpörgettem a földgömböt, hagytam, hogy magától megálljon, majd szomorúan lehuppantam a babzsák fotelembé, és a nyakláncomról levéve a gyűrűt, felhúztam az ujjamra. Ott jobban tetszett, mert bármikor rá tudtam nézni. A következő pillanatban kopogtak az ajtómon, mire kérdőn fordultam oda.

- Na? Milyeeen? - lépett be Virág vigyorogva. Tupírozott, belakkozott haj, Madonna póló, valami rémes bőrdzseki és szakadt harisnya, bakancs.

- Klassz - nevettem fel Őszintén. - Mi ez a zaj? - tápázkodtam fel.

- Kinga görkorigija.

- Mi? - siettem az ajtóhoz.

Nos, igen. Kinga retró görkorigival (két-két soros kerekű) készült a '80-as évek bulira, hozzá fehér

keretes napszemüveget és színes pólót + leggingset viselt.

- Görkoris Barbie? - röhögtem el magam.
- Ha tudni akarod, ezzel biztosan nyerem a jelmezversenyt.
- Csak tudj megállni - kaptuk el Virággal a karját. - De aranyos, még kis fék is van a korid elején!
- hajoltam le mosolyogva.
- Lássuk, te miben jössz - fogta meg Kinga az ajtófélfát, és egyensúlyozva megtámaszkodott.
- Hát, punkrock szerkó. Szigorúan térdnél kiszakított gatyá, Ramones póló, farmermellény, szegecses öv éééés... - emeltem fel az asztalomról a napszemüvegem - napszemcsi.
- Nem túl eredeti - húzta el a száját Kinga.
- Vááá, ez a póló... - csodálkozott Virág.
- Igen. Az övé - bólintottam, és az arcomhoz emelve mélyen beszívtam az anyag szagát. - Cortez-illata van.
- Ez iszonyatosan undorító - közölte Kinga.
- Jó, csak mondtam - nevettem el magam.
- És mi lenne, ha elkészülnél? Még ma szeretnék odaérni a suliba.
- Már megyek is - siettem be a cuccaimmal a fürdőszobába, és rekordidő alatt elkészültem.

Különösen klassz volt a dombos utcán Kingára vigyázni, az egész, lefelé vezető úton erősen fogtuk Virággal a karját, nehogy meginduljon és leszáguldjon a hegyről. A Szent Johanna közelében egyre több fura diák bukkant elő mindenfelől, a '80-as évek buli mindenkinek megmozgatta a fantáziáját, tök viccesen nézett ki az egész. Régi rockegyüttesek a pólókon, ciki, csillogó ruhák, válltömések, ma már ízléstelennek vélt, de egykor divatos sminkek, elől fellakozott haj (juj ☺), fejkendők, hatalmas fülbevalók és kiegészítők... Retró, minden mennyiségben.

Kingát átpasszoltam Zsoltinak a sulinál, mondván, most már vigyázzon ő arra, hogy ne törje össze magát, aztán átmentünk az udvaron, és a tesiterem lelátójára felülve nézelődtünk. Andris és Robi tetőtől talpig Guns 'n' Roses szerkóban, Zsolti színes, Miami Vice cuccban, Ricsi cylinderben és bőrdzsekiben (Virággal összeöltöztek), Dave és Macu pedig valami béna hip-hop ruhában sok-sok láncsal a nyakukban. Érdekesen festettünk, az tuti.

Gábor és Jacques, a két stúdiós (!) betette az első számot: Bon Jovitól a *Livin' on a Prayer*, mire a legtöbb diák leözönlött a térre, és ütemre ugrálni kezdtek.

- Jöttök? Ez oan naon vicces - pattant fel Virág.
- Persze, megyünk - bólogattam, de ha akartam volna sem tudtam volna száz százalékig jól érezni magam. Ösztönösen mindig magam mellé néztem, a tekintetemmel Cortezt kerestem, és fájó üresség volt bennem, akárhányszor csak emlékeztem magam, hogy ő ma biztos nem lesz itt. A többiek felálltak, és lerángatták Kingát a táncterre, mi pedig Ricsivel ketten maradtunk.
- Ren, figyelj már! - kiabálta túl a zenét.
- Igen? - kérdeztem, közelebb hajolva hozzá. - Mondd csak meg nekem a könyvesbolt címét, ahol dolgozni fogsz.
- Oké, persze - vettem el a kezéből a telefonját, és beütöttem a címet.
- Tessék.
- Kösz.
- Ez miért kell?
- Nemtom' - vonogatta a vállát. - Asszem', benézek párszor. Tudod. Leülök oda, olvasgatok, elmélkedek...
- Mi? - röhögtem fel hitetlenül. - Miért? Mármint örülök, hogy jössz, csak meglep a dolog...
- Kedvet kaptam hozzá - tárta szét a kezét, közben pedig óvatos mosoly bujkált az arcán. Fürkészve figyeltem a reakcióját, aztán beharaptam a számat, és megpróbáltam elnyelni a mosolyom.
- Tudod, Arnold is mondta, hogy meglátogat párszor.
- Neeeeee! Komolyaaaaan? - kérdezte, és annyira bénán kamuzott, hogy önkéntelenül is felnevettem.
- Ricsi, nem kell rám figyelned. Mindennél jobban szeretem Cortezt, ezt te nagyon jól tudod - mondtam, komolyra fordítva a szót.
- Ren - paskolta meg a karom. - Én nem rád fogok figyelni - közölte egyszerűen, én pedig

elgondolkodtam a hallottakon. Cortez hagyott nekem egy búcsúajándékot a nyárra. Ricsit. És azt hiszem, bizton állíthatom, hogy Virággal együtt, amikor csak tehetik, bent lesznek velem a könyvesboltban. ☺ Virág a tánctérről integetett, mi pedig feltápáskodtunk és lesiettünk a lépcsőn. Andris és Robi egymásnak ugrálva „Óóó, óóóó”-ztak a számra, Kata Cure pólóban táncolt mellettük, Kingát Zsolti tartotta, hogy ne essen el a korijában, Macu magát fotózta a telefonjával, Karcsi és Flóra felkérkedtek Gábor és Jacques mellé az ideiglenes színpadra, Tami és Dave pedig együtt táncoltak. Ricsivel odaértünk Virághoz, aki boldogan ugrálgatott körülöttünk, és folyamatosan a Bon Jovi-számot üvöltötte. Egy idő után totál kifáradtunk, úgyhogy visszaültünk a lelátóra, a szokásos helyünkre, ami a harmadik sorban volt. A három a-s lány Bálint és néhány kilencedikes társaságában fölöttünk ült, és egyértelműen próbáltak kapcsolódni, de az a helyzet, hogy nem igazán figyelt rájuk senki. Elvultunk magunkban, nevettünk meg egymást túlüvöltve beszélgettünk, vagy éppen sztorizgaitunk.

- Hé, Dina - szólt oda hirtelen Dave, mire Edina elégedetten felpattant, szemmel láthatóan azért, hogy átüljön hozzánk. - Készíts már egy csoportképet rólunk, hogy mindannyian benne legyünk. Kösz - nyújtotta oda a telefonját.

- Persze... - sziszegte kínosan Edina, majd lesétált pár lépcsőfokot, és felénk fordulva megállt. - Mehet?

- Nem, hajolj lejjebb - szólt Kinga, mutogatva, hogy onnan nem lesz jó a kép.

- Így?

- Nem, inkább guggolj le - tanácsolta Macu.

- Oké. Most jó? - guggolt Edina a lépcsőn.

- Mindenki benne van? - kiáltotta Zsolti.

- Igen. Mindenki - mondta, és a hangos zenétől alig hallottuk. De az arcát láttuk, és az bőven elég volt. - Tessék - nyújtotta Dave-nek a telefonját.

- Kösz. Szia - biccentett lazán, és azonnal csekkolta a telefonját. Dina pedig megszégyenülten visszaült a felettünk lévő sorba.

- Nézzétek, nagyon jóóó! - mutatta körbe Dave.

- Ijjj, ez tényleg jó. Küldd áááát - kérte Virág azonnal. -Egy pillanat, már küldöm is. Csak előtte átdobom Corteznek. Hogy ha leszállt, és bekapcsolja a mobilját, ezt lássa először - közölte a tervét boldogan.

- Nem is tudom - nevettem fel. - Lehet, ha ezt meglátja vissza se akar jönni - fogtam a fejem, és az überciki retró képünkön szörnyülködtem.

- Visszajön, mert hiányozni fogok neki - szólt Zsolti, mire mindannyian felröhögtünk.

- Ja, meg a pólója. Azért visszajön - oltott tovább Macu a fölsőmre mutogatva, én pedig vigyorogva fogtam a fejem.

- Ez minden? Zsolti és a pólója? - röhögtem fel őszinte jókedvvel.

- Jó, talán van még valami - mosolygott rám Dave.

- Remélem is - bólogattam.

- A gitárja is itt maradt - tette hozzá.

- Nagyon viccesek vagytok - néztem körbe. Ahogy a többiek hülyültek, rájöttem, mind azon voltak, hogy jól érezzem magam. És ezért őszintén hálás voltam.

- Mélyen tisztelt végzősök - állt meg mellettünk Máday. - Nagyon remélem, hogy összeszeditek magatokat, és jövőre nem lesz ennyi fegyelmelési probléma veletek - tette csípőre a kezét. - Bernáth! Mi van a füled mögött? - ordította el magát. Andris odanyúlt, és megtapogatta a szál cigit, majd széttárta a karját.

- Én nem tudom, valaki odatehette.

- És mégis, ki? - üvöltötte Máday.

- Gondos tanárnő? - kérdezte Robi, mi pedig rázkódó vállal fojtottuk vissza a röhögésünket.

- Tűnjetek a szemem elől, és szeptemberig ne halljak rólatok! - sietett le a lépcsőn, és idegesen utat tört a táncolók között. Gáborék jóvoltából a Queentől az *Under Pressure* kezdődött el, mi pedig tovább ültünk a lelátón, és azon röhögtünk, hogy Zsolti miket posztolt Máday falára. Például: „Rajongva szeretem magát!”. És a legviccesebb, hogy ezért Máday nem szólhat, mert nem tudja bizonyítani, hogy nem kedvesség, hanem csak egy oltári nagy poén. Lájkkolták vagy harmincan. ☺

A dalt hallgatva néztem a többieket, aztán fura dolog jutott eszembe.

- Te jó ég! - mondtam, rádöbbenve a pár napja hangoztatott, de csak most tudatosult tényre.

- Mi az? - pislogott nagyokat Virág.

- Végzősök lettünk! - jelentettem be ünnepélyesen.

- Tudjuk - közölte Ricsi.

- De, nem. Nem - ráztam meg a fejem. - Végzősök lettünk! - ismételtem.

- Mondom, tudjuk - röhögött fel Ricsi.

- Várjatok már! - kértem még egy kis türelmet, és utoljára elismételtem. A többiek elgondolkodva összeráncolták a szemöldöküket, aztán riadtan felém néztek.

- Tényleg - jutott el Dave agyáig.

- Úristen, ez milyen már? Ijjjj - húzta el a száját Virág.

- Én nem akarom! - kapott frászt Zsolti, ahogy rádöbrent, ez pontosan mit is jelent.

Szép lassan mindenkinek leesett, hogy mostantól kezdve az utolsó évünket kezdjük a suliban. Valójában annyira riasztó volt, hogy totál lesokkolódtunk tőle. Szeptembertől tizenkettedikesek leszünk. Az utolsó évünket kezdjük. Hú.

Minden: 5/5* - sokat gondolkoztam, hogyan jellemezzem az utolsó napom, de Cortez nélkül nehéz, így eldöntöttem, inkább az egész félévről alkotok véleményt. Ha belegondolok, azt hiszem, nyugodtan mondhatom ez volt a legjobb félévem a Szent Johannában. Nagyrészt, persze, Cortez miatt, ő tette boldoggá minden percét a napjaimnak, még akkor is, ha nem volt velem. A tudat, hogy együtt vagyunk, már önmagában boldoggá tesz. De nagyon sokat köszönhetek a barátaimnak is, akikkel idén végérvényesen megtaláltam a közös hangot és így, a nyár elején kijelenthetem, ők is szörnyen fognak hiányozni a következő hónapokban. Persze biztos, hogy mindenkivel találkozom majd, de valahogy mi együtt működünk teljesen jól, úgyhogy nagyon várom a szeptembert. Ami pedig Cortezt illeti, lassan hívni fog, a net szerint hamarosan leszáll a gépe. 85 nap. És a visszaszámlálás elindult.

Hamarosan:

A Szent Johanna gimi 7